NEW YORK TIMES BESTSELLER

JODI PICOULT

magányos farkas

Jodi Picoult

Magányos farkas

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *Lone Wolf*

Copyright © 2012 by Jodi Picoult

This translation was published by arrangement with Emily Bestler Books/Atria Books, a Division of Simon and Schuster, Inc.
Hungarian translation © Babits Péter, 2017

Minden jog fenntartva.

Elektronikus verzió:
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

ISBN 978 963 293 666 6

Josh, Alex és Matthew Picoult-nak.
A nénikétek szeret. Nem kicsit.

ELŐHANG

Minden mese a farkasokról szól. Mármint minden olyan mese, amelyet újramesélni érdemes. A többi csak szentimentális csöpögés… Gondold csak végig. Farkasoktól való menekülés, farkasokkal vívott harc, farkasok elejtése, farkasok megszelídítése. Farkasok elé vettetés vagy mások farkasok elé vetése, hogy a farkasok azt egyék meg helyettünk. Farkascsordával való együttnyargalászás. Farkassá válás. A legjobb pedig: vezérfarkassá válás. Ezeken kívül nincs rendes mese.

– Margaret Atwood: *A vak bérgyilkos* (2000)
(fordította Siklós Márta)

LUKE

Így visszatekintve: talán mégsem kellett volna kiszabadítanom azt a tigrist.

A többi aránylag könnyen ment: az ormótlanságában is kecses elefántpár; a dühödt csuklyásmajom, aki leköpte a lábam, amikor megberheltem a zárat; az arab paripák, melyek gőzölgő lehelete úgy töltötte ki a teret, mint megannyi kimondatlan kérdés. Senki sem tartja nagyra az állatokat, legkevésbé a cirkuszi idomárok, de én abban a pillanatban láttam, amint észrevettek az árnyak közt lapulva, hogy értik. *Ezért volt, hogy menekülés közben még a legzajosabb bagázs is – a papagájok, akiknek röhejes, feltupírozott szőrű pudlikon kellett lovagolniuk – oly nesztelenül verdesett, akár a szívdobbanás.*

Kilencéves voltam, amikor Vladistav és a Mesés Csodák Sátra a New Hampshire-i Beresfordba jött – ami önmagában véve kisebb csoda. A New Hampshire-i Beresfordba nem jött senki, legfeljebb az eltévedt síelők, esetleg elnökválasztási évben a riporterek, hogy felhörpintsenek egy kávét Ham vegyesboltjában vagy brunzoljanak egyet a benzinkúton. Az összes kölyök, akit csak ismertem, megpróbált átfurakodni a cirkuszi

fogdmegek által emelt ideiglenes léckerítés résein, hogy jegy nélkül élvezze az előadást. Én is így láttam először a cirkuszt: Louis barátommal a lelátók alatt lapultunk, és a fizető vendégek lábai közt kukucskáltunk ki.

A sátor belső oldalára csillagokat festettek. Ilyet is csak városi népek csináltak, akik nem vették észre, hogy csak le kéne bontaniuk azt a sátrat, és máris láthatnák a valódi csillagos eget. Ami engem illet, én alatta nőttem fel. Egy ilyen helyen, a White Mountain National Forest peremén senki se érhet be anélkül, hogy ne táborozna néhány éjszakát a szabadban és bámulná a csillagos eget. Amint a szemünk megszokja, olyan, mint egy flitterekkel teli felfordított üst; mint egy hógömb belülről. Sajnáltam ezeket a cirkuszosokat, amiért úgy kellett csillagokat festeniük maguknak.

Be kell vallanom, elsőre én sem tudtam levenni tekintetem a hoppmester pirosan csillogó kabátjáról és a kötéltáncos lány végtelen combjairól. Amikor szaltót csinált a levegőben és spárgában érkezett le a kötélre, Louisból kiszakadt a levegő. Mázlista az a kötél, mondta.

Azután elkezdték kiterelni az állatokat. Először a lovak jöttek, haragtól forgó szemekkel, azután a majom, bugyuta portásegyenruhában, hogy felpattanjon az élen ügető ló nyergére és vicsorogjon a nézőközönségre, ahogy körbe-körbe lovagol. A kutyák karikákon ugráltak át; az elefántok úgy mozogtak, mintha másik időzónában élnének; a madarak szivárványszínekben pompáztak.

Végül jött a tigris.

Persze volt nagy hírverés. Hogy milyen veszedelmes ez a bestia, meg hogy ezt senki se próbálja ki otthon. Az idomár, akinek szeplős tésztaképéről a cukrozott briós jutott eszembe, megállt a porond közepén, azután eltolták a tigrisketrec reteszét. A tigris elbődült, s lehettem bármilyen messze tőle, orromban éreztem leheletét, ami a húslevesre emlékeztetett.

Felugrott egy fémállványra, és mancsával csapdosott a levegőben. Parancsra megállt a hátsó lábán. Kergette a saját farkát.

Már tudtam egyet s mást a tigrisekről. Úgymint: ha megborotváljuk, a bőre attól még csíkos marad. És minden tigrisnek fehér jel van a füle hátsó oldalán, ezért lehet olyan érzésünk, mintha még távolodtában is minket figyelne.

Vagy: a vadonba való, nem pedig ide, Beresfordba, a kiáltozó és tapsikoló közönség elé.

Egyetlen pillanat alatt két dolog is történt. Először is, rájöttem, hogy már egyáltalán nem szeretem a cirkuszt. Másodszor, a tigris egyenesen rám nézett, mintha pontosan tudná, hol keressen.

Azonnal tudtam, mit akar tőlem.

Az esti előadás után a cirkuszosok lementek az iskola mögötti tóhoz, hogy igyanak, pókerezzenek és ússzanak egyet. Ez azt jelentette, hogy a dombtetőn parkoló lakókocsik kiürültek. Állítottak őrt – egy igazi óriást kopaszra nyírt fejjel, az orrában karikával –, de ő ütemesen horkolt, maga mellett az üres vodkásüveggel. Átsurrantam a kerítésen.

Még így visszatekintve se nagyon tudom, miért tettem, de a tigrishez és hozzám lehetett köze. A tényhez, hogy én szabad voltam, ő pedig nem. A tényhez, hogy ezt a kiszámíthatatlan, vad életformát mindennap háromkor és hétkor útszéli attrakcióvá silányították.

A majomketrec nyílt a legtrükkösebben, de ezzel együtt is jól elboldogultam a jégvágóval, amit a nagyapám bárszekrényéből csórtam el. Gyorsan és csendesen kiengedtem az állatokat, azután csak néztem, ahogy az éjszaka elnyelte őket. Láthatóan megértették, hogy a helyzet diszkréciót követel – még a papagájok is egyetlen hang nélkül távoztak.

Utolsóként a tigrist engedtem ki. Úgy számoltam, a többi állatnak kell jó negyedóra előny, hogy kereket oldjanak a ragadozó elől, mielőtt rájuk szabadítom. Leguggoltam a ketrec elé, és egy kaviccsal a puha földbe firkálgattam, miközben karórámmal mértem az időt. Akkor is itt várakoztam, amikor a szakállas nő arra járt.

Nyomban észrevett.

– Lám, lám – mondta, bár a nagy szőrtengerben nem láttam mozogni a száját. Mégsem kérdezte, mit keresek ott, és nem is parancsolt rám, hogy menjek el. – Vigyázz – tette hozzá. – Köpdös.

Látnia kellett, hogy egy állat sincs meg – nem bajlódtam azzal, hogy visszazárjam az üres ketreceket és karámokat –, egy hosszú pillanatig mégis csak meredten nézett, azután elvonult a lakókocsijába. Lélegzetvisszafojtva vártam, mikor hívja a zsarukat, de csak a rádióját hallottam.

Hegedűszót. Ahogy együtt énekelt a rádióval, kiszűrődött mély baritonja.

Meg kell mondanom, ennyi idő után is tisztán emlékszem az egymáson őrlő fémfogak kattogására, ahogy kinyitottam a tigris ketrecét. Emlékszem, hogyan dörgölőzött hozzám, mint egy házi macska, mielőtt egyetlen ugrással átszökellt a kerítésen. Hogyan éreztem számban a félelem ízét, mintha keserű mandulás piskóta lenne, amikor tudatosult bennem, hogy el fognak kapni.

Csakhogy… nem kaptak el. A szakállas nő senkinek sem beszélt rólam, így végül a cirkuszi gondozókat okolták, akik az elefántganéjt lapátolták. Másnapra különben is felbolydult az egész város: alig győzték helyreállítani a rendet és befogni az elszabadult állatokat. Az elefántok a szökőkútban pancsoltak, miután ledöntötték Franklin Pierce márványszobrát. A majom bejutott a helyi étterem üvegajtós hűtőjébe, éppen csokis álmot falatozott, amikor elkapták. A kutyák a filmszínház mögötti konténerből kerültek elő, miközben a lovak szerteszét szóródtak: egyik a főutcán vágtázott, a másik egy helybéli gazda jószágaival legelészett, a harmadik tízmérföldnyire jutott a sípályán, végül a mentőhelikopter szúrta ki. A három papagájból kettőnek örökre nyoma veszett, csak egyikük ült meg büszkén a kongregacionalista templom tornyán.

A tigrisnek persze nyoma veszett, ami komoly gondot jelentett – ha egy renegát papagáj nem is nagy fenyegetés, egy elszabadult ragadozó annál inkább. A Nemzeti Gárda tagjai szétszóródtak a White Mountain National Forest

területén, és három napig zárva tartott az összes New Hampshire-i iskola. Louis elkerekezett hozzám a hírekkel, amiket városszerte hallott: a tigris felfalta Mr. Wolzman díjnyertes üszőjét, egy csecsemőt, az igazgatónkat.

Nem szívesen gondoltam bele, hogy a tigris bármit *is eszik. Úgy képzeltem, nappal odafent alszik egy fán, míg éjjel a csillagok alapján navigál.*

Hat nappal azután, hogy szabadon engedtem a cirkuszi állatokat, a Nemzeti Gárda egyik tagja – Hopper McPhee, aki csak egy héttel korábban csatlakozott a testülethez – megtalálta a tigrist. Az Ammonoosuc folyóban úszkált, pofáján és mancsán egy szétmarcangolt szarvas vérével. McPhee szerint egyenesen nekirontott és fel akarta falni, ezért kellett használnia a fegyverét.

Amit erősen kétlek. A tigris egy ilyen lakoma után jóllakottan ejtőzött volna egyet – habár így sem kizárt, hogy nekirontott Hopper McPhee-nek. Mint már mondtam, az emberek alábecsülik az állatokat.

Amint meglátta a rászegeződő puskacsövet, a tigris azonnal tudta, mi az ábra.

Hogy le kell mondania a csillagos égről.

Hogy újra rácsok mögött kell élnie.

Erre a tigris? Döntést hozott.

Ha farkasok között élsz,
úgy kell viselkedned,
mint egy farkasnak.
Nyikita Hruscsov szovjet párfőtitkár;
idézet a londoni *Observer*
1971. szeptember 26-i számából

ELSŐ RÉSZ

CARA

Pillanatokkal azelőtt, hogy autónk a fának csapódna, eszembe jut az első alkalom, amikor próbáltam megmenteni egy életet.

Tizenhárom voltam. Csak akkor költöztem vissza az apámhoz – vagy, hogy pontosabb legyek: ruháim újra régi szobámban lógtak, de közben hátizsákból öltöztem a lakókocsiban, ami a Redmond Kalandpark északi végében állt. Itt kaptak helyet apám befogott farkasai, valamint a gibbonok és sólymok, egy túlsúlyos oroszlán, meg egy mechanikus T. Rex, ami óránként elbődült. Apám itt töltötte ideje 99 százalékát, ezért nekem is követnem kellett.

Azt hittem, ez is simán veri majd az együttélést anyámmal, Joe-val és a csodaikrekkel, az átállás mégsem ment olyan könnyen, mint vártam. Valamiért azt képzeltem, hogy apával vasárnap reggelenként majd palacsintát sütünk, napközben meg társasozunk és nagyokat sétálunk az erdőben. Hát, apám tényleg nagyokat sétált, csak épp a körletekben, ahol a falkái laktak, és teljesen lefoglalta, hogy farkasként viselkedjen. Szó szerint: együtt dagonyázott Sibóval és Sobagwval, az

alacsonyabb rangú farkasokkal, miközben messzire elkerülte Pekedát, a falka bétáját. A farkasokkal is evett, véres kézzel és szájjal marcangolta a borjak tetemét. Úgy vélte, sokkal hasznosabb így beépülni a falkába, mint távolról megfigyelni, ahogyan a zoológusok teszik. Mire hozzáköltöztem, már öt falkával is elfogadtatta magát, mint külsős, aki méltó rá, hogy vele lakjanak, egyenek és vadásszanak – bármennyire is ember. Emiatt egyesek zseninek tartották. Mások meg szimplán idiótának.

Aznap, amikor elhagytam a mamámat és a vadiúj álomcsaládját, az apám nem fogadott éppen tárt karokkal. Az egyik elkerített területen lakott Mestawe-val, aki először lett vemhes, és próbált olyan közel kerülni hozzá, hogy őt válassza majd a kölykök dadájának. Még kint is aludt a farkascsaládjával, miközben késő éjszakákig fennmaradtam és a tévécsatornákon szörföltem. Magányosnak éreztem magam a lakókocsiban, de még mindig nem annyira, mint az üres házban.

Nyaranta a White Mountains térségét elárasztották a turisták, akik a Télapó Falujától Tündérföldén át jutottak a Redmond Kalandparkba, de márciusban csak az a röhejes T. Rex bömbölt magányosan. Idényen kívül nem maradt itt más, csak az apám, aki a farkasaira vigyázott, meg Walter, a gondnok, aki apámat is ellátta, ha épp nem volt terepen. Mintha egy szellemvárosban éltem volna. Suli után a körleteknél lógtam, elég közel a kerítéshez, hogy Bedagi, a tesztelő farkas megszokja a szagomat.

Elnéztem apámat, ahogyan szülőteknőt ásott Mestawe-nak az odúban, közben meséltem neki a focicsapat kapitányáról, aki megbundázott egy meccset, vagy az iskolai zenekar oboásáról, aki rákapott a poncsókra, ezért azt pletykálták róla, hogy terhes.

Apám cserébe megosztotta velem, hogy aggódik Mestawe miatt, aki fiatal nőstényként csak az ösztöneire támaszkodhat – nincs szerepmodell, akitől megtanulhatná, hogyan legyen jó anya, és még sosem ellett. Néha egy farkas csak azért hagyja magára a kölykeit, mert nem tudja, mit kezdjen velük.

Amikor Mestawe végül világra hozta a kölykeit, mindent úgy csinált, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Apám pezsgővel ünnepelt, sőt engedte, hogy én is igyak egy pohárral. Szerettem volna látni a kicsiket, de megtudtam, hogy csak hetek múltán jelennek meg. Egy teljes hétig Mestawe-nak is az odúban kell maradnia, hogy kétóránként megetesse őket.

Apám alig két nappal később, az éjszaka közepén felrázott.

– Cara – hallottam suttogását. – Segítened kell.

Beleugrottam a télikabátomba és a csizmámba, mielőtt követtem az odúig, ahol Mestawe-nak lennie kellett volna. Csakhogy nem volt. Elcsatangolt, olyan messzire a kicsinyeitől, amennyire csak lehetett.

– Mindent megpróbáltam, hogy visszacsalogassam, de nem akarja – közölte apám tárgyilagos hangon. – Ha most nem mentjük meg a kölyköket, nem lesz második esély.

Befurakodott az odúba, és két apró, ráncos patkánnyal tért vissza – legalábbis annak néztek ki, ahogy vaksin izegtek-mozogtak a kezében. Mindkettőt odaadta nekem, hogy a kabátomba bugyoláljam őket, amíg kihozza a másik kettőt is. Úgy tűnt, az egyikük rosszabb állapotban van a többi háromnál. Nem mozgott; morgás helyett csak néha fújtatott egyet.

Követtem apámat a fészerbe, ami a lakókocsi mögött állt. Míg én aludtam, minden szerszámot kidobált a hóra; a padlót már széna borította. Egy kis kartondobozban viszontláttam az egyik takarót a lakókocsiból – a bolyhos piros kockásat.

– Takargasd be őket – utasított apám, én pedig engedelmeskedtem. A forró vizes palack a takaró alatt éppúgy melegen tartotta a kölyköket, mint az anyjuk pocakja. Hárman nyomban be is vackolták magukat a takaró redőibe, a negyediket azonban annyira hidegnek éreztem, hogy nem tettem a testvérei közé. Újra a kabátom mélyére süllyesztettem, közvetlen a szívem fölé.

Amikor apám visszatért, cumisüvegekben Esbilacot hozott, ami olyan, mint a csecsemőtápszer, csak állatoknak. A karomon dédelgetett nyeszlett farkaskölyök után nyúlt, de én nem adtam.

– Akkor megetetem a többit – bólintott. Mire rávettem az enyémet, hogy hagyja a szájába csepegtetni a folyadékot, a három másik már kiürítette a cumisüvegét.

Minden két órában megetettük a kölyköket. Másnap nem vettem fel az iskolai egyenruhát, és apám sem

viselkedett úgy, mint aki elvárná. Kimondatlanul is ott lógott a levegőben: amit itt csinálok, messze fontosabb bárminél, amit a suliban tanítanak.

A harmadik napon nevet adtunk a kölyköknek. Apám abban hitt, hogy az őshonos állatok őshonos nevet érdemelnek, ezért minden farkasát abenaki indián nyelven keresztelte el. Nodah – jelentése: *Halld a szavam* – lett a legnagyobb, zajos kis energiagombóc. Kina, avagy *Nézz rám*, a bajkeverő, aki belegabalyodott a cipőfűzőkbe vagy beszorult a kartondoboz fülei alá. Kita – *Figyelj* – a háttérbe húzódott és minket nézett, tényleg semmi sem kerülte el a figyelmét.

Kishúguk a Miguen – *Tollpihe* – nevet kapta tőlem. Néha annyit ivott, mint a testvérei, hogy már azt hittem, kint vagyunk a vízből, de utána megint elernyedt a kezemben, így tovább kellett dörzsölnöm és a kabátomban rejtegetnem, ha melegen akartam tartani.

Az állandó ébrenléttől annyira kimerültem, hogy már nem láttam ki a fejemből. Néha állva elaludtam, percekre is elbóbiskoltam, mielőtt felriadtam. Mindvégig magamnál tartottam Miguent, amíg már üresnek éreztem a karom nélküle. A negyedik éjjel, amikor riadtan felpattant a szemem, azon kaptam apámat, hogy olyan tekintettel méreget, mint még soha.

– Amikor te születtél – jegyezte meg –, én sem akartalak elereszteni.

Két órával később Miguen megállíthatatlanul reszketni kezdett. Könyörögtem apámnak, vigyük

állatorvoshoz, kórházba vagy bárhová, ahol segíthetnek rajta. Addig sírtam, amíg végül dobozba tette a többi kölyköt és kivitte őket viharvert öreg teherautójába. A doboz ott feküdt kettőnk közt az ülésen, míg Miguen tovább reszketett a kabátom alatt. Dideregtem én is, bár nem tudom, hogy a hidegtől-e, vagy azért, mert már tudtam, mi következik.

Elment, mire az állatorvoshoz értünk. Abban a pillanatban tudtam, amikor megtörtént; könnyebbé vált a karomban. Mint egy üres héj.

Sikítozni kezdtem. Nem tudtam elviselni a tudatot, hogy meghalt valaki, aki ilyen közel állt hozzám.

Apám elvette tőlem és flanelingébe csomagolta. A hátsó ülésre tette, ahol nem kellett látnom.

– A vadonban egy napig sem húzta volna – árulta el. – Csak miattad maradt ilyen sokáig életben.

Ettől talán jobban kellett volna éreznem magam, de nem így volt. Csak még hangosabban zokogtam.

A doboz a kölykökkel hirtelen a műszerfalra került, én pedig apám karjába. Borsmenta és hó illatát éreztem. Életemben először értettem meg, miért nem tud szabadulni a függőségtől, amit a farkasok közelsége jelent. Ilyen élet-halál kérdések mellett tényleg számít, ha elfelejt elmenni a mosodába – vagy akár az évnyitómra?

A vadonban, tanultam meg apámtól, az anyafarkas a maga kárán tanul, de fogságban, ahol a farkasok csak három-négy évente párzanak, egészen mások a szabályok. Itt nem lehet tétlenül nézni, hogyan halnak

meg a kölykök.

– A természet talán tudja, mit akar – tette hozzá apám –, de ettől még semmivel sem könnyebb a számunkra, igaz?

Áll egy fa apám lakókocsija mellett, egy vörös juhar. Azon a nyáron ültettük, amikor Miguen elment, ezzel jelöltük a sírját. Négy évvel később egy ugyanilyen fát látok, amint a szélvédőn túl felénk rohan. Autónk egy ugyanilyen fának ütközik.

Egy nő térdel mellettem.

– Eszméleténél van – hallom. Eső hullik a szemembe, füstszagot érzek, de sehol sem látom apámat.

Apa? – mondom, de csak a fejemben hallom a szót.

Szívem rossz helyen lüktet. Lenézek a vállamra, ahol érzem.

– Eltörhetett a lapockacsont és néhány borda. Cara? Te vagy Cara?

Honnan tudja a nevem?

– Balesetet szenvedtél – mondja a nő. – Kórházba viszünk.

– Az… ap…ám… – sikerül kinyögnöm. Minden szótag éles penge a karomban.

Elfordítom a fejem, hogy megkeressem, és tűzoltókat látok – fecskendővel locsolják a tűzgolyót, ami egykor apám teherautója volt. Az eső az arcomban nem is eső, csak vízpermet a fecskendőkből.

Hirtelen eszembe jut: a kirobbanó szélvédő pókhálója,

a kicsúszó teherautó fékcsikorgása, a benzin szúrós illata. Ahogy apám nem felelt, amikor a nevét kiáltottam. Egész testemben remegni kezdek.

– Elképesztően bátor vagy – mondja a nő éppen. – Kirángatni őt a kocsiból ilyen állapotban…

Egyszer láttam a tévében egy fiatal lányt, aki leemelte kisöccséről a hűtőszekrényt, amikor véletlenül rádőlt. Az adrenalinhoz lehet köze.

A tűzoltó, aki eddig eltakart mindent, hirtelen oldalt lép, így meglátom a többi mentőst apám körül, aki mozdulatlanul fekszik a földön.

– Ha te nem lennél – teszi hozzá a nő –, apád talán már nem élne.

Később eltűnődöm azon, hogy talán ezért a megjegyzésért tettem mindent, de most csak sírva fakadok. Mert tudom, hogy amit a nő mond, nem is állhatna messzebb az igazságtól.

LUKE

Folyton ugyanazok a kérdések. Hogyan tudta megtenni? Hogyan tudott hátat fordítani a civilizációnak és a családjának, csak hogy Kanada vadonjában éljen a farkasokkal? Hogyan tudott lemondani a zuhanyról, a kávéról, az emberi kapcsolatokról, a beszélgetésekről, és a gyermekei életének két sorsdöntő évéről?

Hát, a zuhany a legkevésbé sem hiányzik, amikor a szappan csak megnehezíti a falka számára, hogy a szagom alapján rám ismerjen.

A kávé sem, amikor az ember érzékei nélküle is egész nap kiélezettek.

Nem hiányzik az emberi kapcsolat, amíg bevackolhatom magam két fogadott farkastestvérem közé, a jó melegbe. A beszélgetés sem, amíg ismerem az ő nyelvüket.

Az ember nemcsak hátat fordít a régi családjának, de éppúgy megtalálja helyét az újban.

Az igazi kérdés nem is az, miért vonultam ki a világból.

Sokkal inkább az, hogy mi vett rá a visszatérésre.

GEORGIE

Mindig számítottam rá, hogy egyszer majd felhívnak a kórházból, s ahogy képzeltem: az éjszaka közepén történik meg.

– Igen. – Ahogy felülök, egy pillanatra elfelejtem, hogy már másik életem van. Másik férjem.

– Ki az? – fordul felém Joe.

Mégsem Luke miatt hívnak.

– Cara édesanyja vagyok – erősítem meg. – Ugye, nincs semmi baja?

– Autóbalesetet szenvedett – közli a nővér. – Több helyen eltört a válla. Stabil az állapota, de meg kell operálnunk…

Máris felpattanok az ágyból, a sötétben próbálom magamra rángatni a farmert.

– Azonnal indulok.

Joe mostanra felkapcsolja a lámpát és felül.

– Cara az – mormolom. – Autóbalesete volt.

Nem kérdezi, miért nem a gondviselőjét, Luke-ot hívják. Talán megtették, de Luke szokás szerint nincs sehol. Belebújok a pulóverbe és beletuszkolom lábam a klumpába; próbálok a gyakorlatias részletekre

koncentrálni, hogy ne ragadjanak el az érzelmek.

– Elizabeth reggel nem szereti a palacsintát, és Jacksonnak be kell vinnie a szülői engedélyt az osztálykirándulásra… – Felkapom a fejem. – Ugye, holnap reggel nem kell bemenned a bíróságra?

– Most ne miattam aggódj – felel gyengéd hangon. – Majd én rendezem az ikreket, a bírót és minden mást. Te csak törődj Carával.

Néha el se tudom hinni, mekkora mázlista vagyok, amiért hozzámentem ehhez a fickóhoz. Néha meg azt gondolom, rászolgáltam, miután annyi évet lehúztam Luke mellett. Néha pedig – mint most is – biztosan tudom, hogy egyszer nagy árat fizetek ezért.

A sürgősségin nincsenek túl sokan, amikor odarohanok a nővérpulthoz.

– Cara Warren – zihálom. – A mentő hozta be? A lányom?

Minden mondatvégem felemelkedik, akár a héliumos lufik.

A nővér átvezet egy ajtón, be az üvegfalú folyosóra, amit a túlsó oldalról elfüggönyöztek. Némelyik ajtó nyitva. Látok egy idős asszonyt kórházi köntösben, ahogy kerekes ágyán ücsörög. Egy férfit, akinek nadrágszárát felvágták, hogy láthatóvá tegyék óriásira duzzadt bokáját. Kitérünk egy várandós beteg elől, aki elszántan próbál szabályosan lélegezni.

Luke tanította meg vezetni Carát. Bármennyire is

hajlamos kockára tenni a saját életét, sokkal merevebb, amikor a lánya biztonságáról van szó. A negyven óra helyett, ami a vizsgához szükséges, ötvenet vezettetett le vele. Cara is biztonságosan, óvatosan vezet – de akkor mit keresett az úton ilyen későn, ráadásul hétköznap? Ő volt a hibás? Más is megsérült?

A nővér belép az egyik üvegfalú szobába. Cara az ágyon fekszik, nagyon aprón és nagyon ijedten. Vér tapad sötét hajához, az arcához, a pulóveréhez. A karját szorosan felkötötték.

– Mami – zokog fel. Nem is emlékszem, utoljára mikor hívott így.

Panaszosan feljajdul, ahogy átkarolom.

– Most már minden rendben lesz…

Cara vörös szemmel, taknyos orral néz fel rám.

– Hol van apa?

Nem kéne fájniuk a szavainak, mégis fájnak.

– A kórház nyilván őt is értesítette…

Hirtelen egy rezidens toppan a szobába.

– Ön Cara édesanyja? Kell a hozzájárulása, mielőtt bevinnénk a műtőbe.

Mást is mond – mintha a *lapockacsont* és *forgatóizom* szavakat hallanám –, miközben elém tart egy műanyag lapra csíptetett nyilatkozatot.

– Hol van apa? – Cara ezúttal felemeli a hangját.

A doktor odafordul hozzá.

– Minden tőlünk telhetőt elkövetünk – feleli. Csak most eszmélek rá, hogy Cara nem volt egyedül abban a

kocsiban.

– Luke is ott volt vele? Nincs semmi baja?

– Ön a felesége?

– A volt felesége – tisztázom.

– Akkor sajnos nem tájékoztathatom az állapotáról. A kórházi szabályzat, tudja. Amúgy igen – vallja be –, ő is a páciensünk. – Ahogy felém fordul, halkan formálja a szavakat, nehogy Cara is hallja. – Értesítenünk kell a legközelebbi hozzátartozóját. Van felesége? Szülei? Bárki, akit hívhatnánk?

Luke-nak nincs másik felesége. A nagyszülei nevelték fel, akik évekkel korábban meghaltak. Ha őt kérdeznék, nyilván azt felelné, hogy hívják fel a parkban Waltert, etesse meg a falkákat.

Bár az is lehet, hogy nem tudna felelni. Talán ez az, amit a doktor nem tud, mégis el akar mondani.

Mielőtt felelhetnék, két beteghordó lép be, hogy elhúzza a faltól Cara ágyát. Úgy érzem, mintha süllyednék, mintha fel kéne tennem néhány fontos kérdést és tisztáznom néhány tényt, mielőtt elviszik a lányomat a műtőbe, de hát sosem viseltem jól a stresszt. Csak kipréselek magamból egy mosolyt és megszorongatom Cara szabad kezét.

– Itt leszek, amikor visszajössz – kiáltok túlságosan is elevenen. Egy pillanat múlva egyedül találom magam a szobában. Minden néma, steril.

A zsebembe nyúlok, hogy elővegyem a mobilom. Közben azon tűnődöm, mennyi lehet az idő Bangkokban.

LUKE

A falka olyan, mint a maffia. Mindenkinek megvan a maga helye; mindenkitől elvárják, hogy tegye a maga dolgát.

Mindenki hallott már az alfáról – a falka vezéréről. Ő a nagyfőnök, a csapat esze és oltalmazója, aki megmondja a többieknek, hová menjenek, mikor és mire vadásszanak. Az alfa a döntéshozó, a capo di tutti capi*, aki tíz lépésről meghallja, hogyan változik meg a kiszemelt préda szívverése, ugyanakkor nem közvetlenül parancsol a beosztottjainak, ahogyan azt a filmekben előszeretettel ábrázolják. Mint döntéshozó, túlságosan értékes ahhoz, hogy veszélybe sodorja magát.*

Ezért áll minden alfa mögött egy béta, a végrehajtó. A béta megtermett és merész, maga a testet öltött agresszió. Ő vadássza le azt, aki túl közel merészkedik a nagyfőnökhöz – ezzel együtt bármikor feláldozható. Senkit sem érdekel, ha elpusztul, mert mindig akad egy másik erőszakos egyed, aki a helyére lép.

Azután ott a tesztelő, aki nagyon óvatos és gyanakvó, nem bízik senkiben. Ott lapul minden sarokban, folyamatosan fürkészi a változást, az újat, hogy ha és amikor megtörténik, nyomban riassza az alfát. Az ő

bizalmatlansága szavatolja a falka biztonságát. Ő tölti be a minőségellenőr posztját is. Ha valaki a falkában nem végzi el a feladatát, a tesztelő olyan helyzetet teremt, amelyben az adott farkasnak bizonyítania kell rátermettségét – ilyen lehet például a végrehajtóval vívott összecsapás. Ha pedig a béta nem tudja kiütni, többé ő nem érdemli meg, hogy béta legyen.

A diffúzor farkast sok mindennek hívták már, Hamupipőke-farkastól egészen az omegáig. Bár sokáig azt hitték, született bűnbak és a hierarchia legalja, ma már tudjuk, hogy a diffúzor kulcsfontosságú szerepet játszik a falkában. Mint egy kopasz kis maffiaügyvéd, akin el lehet élcelődni, mégis tudja, hogyan teremtsen egyensúlyt ennyi erős egyéniség között, a diffúzor is oldani próbálja a falkán belüli ellentéteket. Ha két állat marakodni kezd, a diffúzor közéjük veti magát és addig bohóckodik, amíg az indulatok látványosan alábbhagynak, mindenki végzi tovább a dolgát, és senki sem sérül le. A diffúzor távolról sem balek, aki mindig a rövidebbet húzza – övé a létfontosságú feladat, hogy megőrizze a békét. Nélküle a falka nem maradna fenn; a farkasok szüntelenül egymással marakodnának.

Bármit is tartsunk a maffiáról, jól működik, mert mindenkinek megvan a maga feladata. Mindenki teszi a dolgát a bűnszövetkezet fennmaradása érdekében. Ha kell, az életét is feláldozza a másikért.

S miben hasonlít még a falka a maffiára?

Mindkettő számára a család az első.

EDWARD

Meglepő, milyen könnyű kilógni kilencmillió ember közül, de hát mit várhatnék? *Farang* vagyok. Lesír nem hivatalos tanári egyenruhámról – ing nyakkendővel – és szőke hajamról, ami világítótoronyként fénylik a feketék tengerében.

Ma egy kisebb csoport gyakorolja az angol társalgást. Párokban próbálják kitalálni, mit mondhat a boltos a vásárlónak és viszont.

– Kérhetnék két önkéntest? – teszem fel a kérdést.

A tücsökciripelést is hallani.

A thaiok krónikusan félénkek. Ha ehhez hozzávesszük, hogy nem szívesen vesztik el az arcukat egy rossz válasz miatt, fájdalmasan hosszú órának nézünk elébe. Általában azt kérem a diákoktól, hogy kisebb csoportokban dolgozzanak a feladatokon, azután körbejárok és ellenőrzöm a haladásukat, ám egy ilyen órán, ami a kommunikációról szól, muszáj nyilvánosan is beszéltetnem őket.

– Jao – szólítom fel egyiküket. – Kisállat-kereskedése van, és meg akarja győzni Jaidee-t, hogy vegyen egy házi kedvencet. – A másikhoz fordulok. – Jaidee, maga nem

akarja megvenni a kisállatot. Halljuk a társalgást!

Felállnak, görcsösen szorongatják a füzetüket.

– Ez a kutya ajánlott – kezdi Jao.

– Már van nekem egy – feleli Jaidee.

– Szép munka! – bátorítom őket. – Jao, biztassa valamivel, hogy vegye meg a kutyát.

– Ez a kutya él – teszi hozzá Jao.

Jaidee megvonja a vállát.

– Nem mindenki kell olyan állat, ami él.

Hát, nem minden nap sikertörténet.

Begyűjtöm a házi feladatokat, mielőtt a tanteremből kisorjáznak a diákok, akik egyszeriben elevenné válnak, és csevegni kezdenek azon a nyelven, amit hat év után is alig értek. Apsara, a négygyerekes nagymama, kezembe nyomja házi feladatát: egy motivációs esszét. Elolvasom a címét: „Egyél vegetáriánust az egészséges étrendért."

– Ezt kapd be, *Ajarn* Edward – teszi hozzá boldogan. Mielőtt jelentkezett a nyelviskolába, az *Egy úr az űrből* epizódjaiból próbálta elsajátítani az angolt. Nincs szívem megmondani neki, hogy ez nem éppen udvarias felszólítás.

Már hat éve tanítok angolt ebben a nyelviskolában, egy olyan bevásárlóközpont szívében, aminél nagyobbat még életemben nem láttam, és ami taxival is legalább húsz perc Bangkoktól. Véletlenül kaptam ezt az állást. Miután hátizsákos turistaként beutaztam Thaiföldet, és mindenféle fura melót elvállaltam, hogy legyen elég *baht*om ételre, tizennyolc évesen azon kaptam magam,

hogy egy patpongi bárban szolgálok fel, ahol fellépnek Thaiföld híres férfitáncosai, a *katoeyek* – olyan transzvesztiták, akik még engem is átvernek. Épp próbáltam annyi pénzt összekaparni, hogy továbbálljak, amikor megismerkedtem egy másik csapossal, aki Írországból jött, és azzal egészítette ki a jövedelmét, hogy az Amerikai Nyelvi Intézetben tanított. Ott mindig keresnek képzett tanárokat, állította. Amikor rámutattam, hogy nem vagyok éppen képzett, csak nevetett. „Beszélsz angolul, nem?”

Ma már 45 000 *baht*ot keresek, és saját lakásom van. Megfutottam a kötelező köröket a helybéliekkel és eljártam inni a többi külföldivel a Nana Plazába, közben sok mindent megtanultam. Nem érhetünk senkinek a fejéhez, mert ez a test legfensőbb része – szó szerint és spirituális értelemben is. Nem ülünk le keresztbe tett lábbal, mert így a talpunk egy másik ember felé néz – márpedig a lábunk szó szerint és spirituális értelemben is tisztátalan; ezzel az erővel be is mutathatnánk a másiknak. Nem rázunk kezet – itt a *wai* dívik: magunk elé emeljük a kezünket, mintha imádkoznánk, közben a mutatóujjunkkal megérintjük az orrunkat. Minél magasabbra emeljük a kezünket és minél mélyebben hajlunk meg, annál nagyobb tiszteletet mutatunk a másik felé. A *wai* használható köszönésre, bocsánatkérésre, hálálkodásra.

Muszáj imádni a kultúrát, ahol ugyanaz a gesztus jelenti a *köszönöm*öt és a *bocsánat*ot.

Valahányszor kezdek torkig lenni itteni életemmel – vagy olyan érzésem támad, hogy soha semmi nem változik –, hátrébb lépek, és emlékeztetem rá magam, hogy csak látogatóban vagyok itt. Hogy a thai kultúra és hitvilág sokkal régebb óta jelen van, mint én. Hogy ami az egyik embernek véleménykülönbség, az a másiknak a legnagyobb tiszteletlenség jele.

Bár azelőtt is tudtam volna mindazt, amit most.

Nem túlzottan könnyű eljutni Koh Changba. Bangkoktól autóbusszal 315 kilométer, de még ha el is jutunk Trat tartományba, a három kikötő egyikében fel kell szállnunk egy *songtaew*-re. Ao Thammachat a legalkalmasabb – innen komppal csak húsz perc a sziget. Lam Ngob a legpocsékabb – a halászhajókból kialakított kompokon több mint egy óra az út.

Nevetségesnek tűnhet ekkora utat megtenni, amikor csak két nap szünetem van a tanítások között, pedig megéri. Bangkok fojtogató tud lenni – egyszerűen muszáj elmennem valahová, ami nincs tele faltól falig emberekkel. Ezt annak tudom be, hogy New Englandben olyan helyen nevelkedtem, ahonnan még most is két óra a legközelebbi pláza. Miután az éjszakát egy olcsó vendégházban töltöttem, az egész délelőttöt rászántam, hogy megtaláljam Khlong Nuenget, az ország legnagyobb vízesését. Most pedig, amikor már szakad rólam a veríték, szomjazom és készen állok feladni, akkora görgeteg állja utamat, amekkorát még nem láttam. Fogcsikorgatva

vetem meg a lábam és kezdek átmászni rajta. Bakancsom megcsúszik a sima felszínen, lehorzsolom a térdem, és már előre aggódom, hogyan ereszkedem majd le a túlsó felén – de akkor sem adhatom fel.

Morogva érem el a sziklatömb csúcsát, majd csusszanok le a túloldalán. Tompa puffanással érek földet, hogy felnézve meglássam a lehető leggyönyörűbb vízesést, mely tajtékozva-sziporkázva tölti be a szurdokot. Bokszeralsóra vetkőzöm és begázolok; a kristálytiszta víz a mellkasomig ér. Lebukom a lezúduló víztömeg alá, azután csak kimászok, elfekszem a hátamon, és hagyom, hogy a nap megszárogasson.

Mióta Thaiföldre jöttem, sok száz ilyen pillanatot megéltem, amikor belebotlottam valami hihetetlen látnivalóba, amit feltétlenül meg akartam osztani valakivel. Az a gond, hogy aki ilyen magányos úton jár, önként lemond erről a kiváltságról. Most is csak azt teszem, amit az elmúlt hat évben mindig: előveszem a mobilom, és kattintok egy képet a vízesésről. Felesleges is mondani: egyik képen sem szerepelek. Azt se tudom, megmutatom-e őket valaha is másnak, tekintve, hogy a tartós tej tartósabb a kapcsolataimnál. Akárhogy is, megőrzöm a képeket – kezdve az első szellemháztól, amit Thaiföldön láttam, tele aprólékos díszekkel és áldozatokkal, a Chao Mae Tuptim szentély fából faragott péniszein át, egészen a Wat Arunhoz közeli Törvényszéki Múzeum formaldehidben tartósított, hátborzongató, torzszülött csecsemőiig.

Kezemben tartom a telefont, a képeket lapozgatom, amikor hirtelen rezegni kezd. Megnézem, ki hív. Egy barátra számítok, aki velem akar sörözni, vagy a főnökömre az intézetnél, aki szeretné, ha beugranék valaki helyett, esetleg az utaskísérőre, akivel múlt hétvégén találkoztam a Blue Ice bárban. Még mindig szórakoztatónak találom, hogy a thaiföldi nagy nihilben is jobb a vétel, mint a New Hampshire-i White Mountainsben.

A világ végén.

– Halló? – tartom a telefont a fülemhez.

– Edward – hallom meg anyám hangját. – Haza kell jönnöd.

Teljes huszonnégy órába telik: eljutni az Államokba, bérelni egy autót (amihez távozásom idején még nem voltam elég idős), majd elvezetni egészen Beresfordig. Azt hihetnénk, hogy alig tudom nyitva tartani a szemem, de túl nyugtalan vagyok az alváshoz. Először is, hat éve nem vezettem, ezért leköti minden figyelmem. Másodszor, a fejemben visszajátszom, amit eddig tudok – az anyámtól és az idegsebésztől, aki életmentő műtétet hajtott végre az apámon.

A teherautója egy fának ütközött.

Őt és Carát az autó mellett találták.

Carának szétzúzódott az egész válla.

Apám nem reagál semmire, a jobb pupillája kitágult. Magától lélegezni sem tud. A mentősök diffúz traumás

agysérülést emlegettek.

Anyám felhívott, miután leszálltam. Cara addigra kikerült a műtőből; fájdalomcsillapítót kapott és mélyen aludt. A rendőrök eljöttek, hogy kikérdezzék, de anyám elhajtotta őket. Az egész éjszakát a kórházban töltötte. Mint egy agyonnyúzott, pattanásig feszült húrnak, olyan volt a hangja.

Nem fogok hazudni: sokszor elképzeltem, milyen lenne, ha egyszer hazajönnék. Elképzeltem a bulit a házunkban, anyámat, ahogy megsüti a kedvenc sütim (a gyömbéres répatortát), és Carát, ahogy jégkrémpálcikákból kirakja a tetejére: TOP TESÓ. Kivéve, hogy anyám már nem lakik ott, Cara pedig már túlkoros a jégkrémpálcika-feliratokhoz.

Talán feltűnt: bárhogy nyargal is a fantáziám, az apám sehol sincs a képben.

Miután régóta egy metropoliszban élek, Beresford szellemvárosnak tűnik a szememben. Vannak persze emberek, de annyi köztük a kihasználatlan hely, hogy beleszédülök. A legmagasabb épület alig négy emelet. Minden szögből látni a hegyeket.

Leparkolok a kórház előtt és bekocogok. Farmert és pulóvert viselek, ami nem igazán elég az itteni télhez, de már minden ruhám ilyen. A recepciós pult mögött ülő önkéntes mályvacukorra emlékeztet: püffedt, puha, púderrózsaszín. Két okból is Cara Warren szobája után érdeklődöm. Először is, ott lesz az anyám. Másodszor, kell

még egy perc, hogy felkészüljek az apámmal való találkozásra.

Cara a negyediken, a 430-as szobában fekszik. Kivárom, amíg bezárul a liftajtó (de tényleg, utoljára mikor utaztam *egyedül* egy liftben?), azután veszek egy nagy levegőt. A folyosón leszegett fejjel haladok el a nővérek mellett, mielőtt benyitok az ajtón, amit Cara kartonjával jeleznek.

Egy nő fekszik a kórházi ágyon.

Hosszú sötét haja van, és vérömleny a halántékán, felette a kötés gézpillangójával. Karját egész selyemgubó rejti. Az egyik lábfeje kikandikál a takaró alól, ujjain megcsillan a lila körömlakk.

Már nem a kicsi húgom. Már nem kicsi. Pont.

Annyira lenyűgöz a látvány, hogy először észre sem veszem a sarokban anyámat. Feláll, szájához kapja a kezét.

– Edward? – rebegi.

Már akkor magasabb voltam az anyámnál, amikor elmentem, és mostanra hús is került a csontjaimra. Nagyobb, erősebb vagyok. Mint *ő*.

Beburkol az ölelésébe. *Szív origami*, kiskoromban így hívtuk, amikor kitárta a karját és csak várta, hogy odaszaladjunk hozzá. A szavak olyanok a fejemben, mint a repeszek – érzem, ahogy nyomják az ideget, hiába viszonzom engedelmesen az ölelését. Fura, de lehetek bármennyivel nagyobb nála, még most is olyan, mintha ő tartana engem, nem pedig fordítva.

Mint Gulliver Liliputban – kinőttem a saját emlékeimet. Anyám megtörli a szemét.

– Alig tudom elhinni, hogy tényleg itt vagy.

Nem most kéne megemlítenem, hogy nem lennék itt, de még a közelben sem, ha a húgom és az apám nem került volna kórházba.

– Hogy van? – biccentek Cara felé.

– Kiütötte az Oxycontin – feleli anyám. – A műtét után nagy fájdalmai voltak.

– Olyan… más.

– Akárcsak te.

Akárcsak mindnyájan, gondolom. Barázdákat látok anyám arcán, amiket azelőtt nem vettem észre, talán mert nem is voltak ott. Ami apámat illeti – nos, róla már nehezebb elképzelni, hogy fikarcnyit is változott.

– Azt hiszem, meg kéne néznem apát – sóhajtok fel.

Anyám magához veszi a táskáját, rajta két félig ázsiai gyermek képével. Nyilván az ikrek. Fura belegondolni, hogy van két tesóm, akikkel még sosem találkoztam.

– Rendben – bólint.

Most hiányzik a legkevésbé, hogy egyedül legyek, hogy felnőtt legyek. Valami mégis rávesz, hogy a vállára helyezzem a kezem és megállítsam.

– Nem kell velem jönnöd. Nem vagyok már gyerek.

– Azt látom. – Meredten néz. A szavai túl lágyak, mintha vattába csomagolná őket.

Tudom, mi jár a fejében: az a sok minden, amit elmulasztott. Elvinni a fősuliba. Részt venni a

diplomaosztómon. Hallani az első munkámról, az első szerelmemről. Segíteni berendezni az első lakásomat.

– Ha Cara magához tér, szüksége lehet rád – enyhítem a csapást.

Anyám elbizonytalanodik, de csak egy pillanatra.

– Visszajössz? – kérdezi.

Bólintok. Még akkor is, ha megesküdtem, hogy épp ezt nem teszem soha.

Életem egy szakaszában azt gondoltam, orvos leszek. Tetszett a szakma sterilsége, szigorú rendje. A tény, hogy olvashatunk a jelekből, megállapíthatjuk a problémát, és helyrehozhatunk mindent.

Sajnos egy orvosnak biológiát is kell tanulnia, ráadásul az első alkalommal padlót fogtam, amikor szikét emeltem egy sertésmagzatra.

Az az igazság, hogy nem vagyok tudósnak való. Középiskolában belevesztem a könyvekbe, ami kapóra jött, amikor eljöttem otthonról – így is folytathattam a tanulmányaimat. Lefogadom, hogy minden évfolyamtársamnál több klasszikust olvastam, ám emellett egy csomó olyasmit is tudok, amit nem tanítanak a suliban, úgymint: a Patpong úton kerülni kell az emeleti bárokat, mert azokat bűnözők működtetik, vagy: csak a kirakatos masszázsszalonokba szabad bemenni, ahová belátni az utcáról, különben a „happy end” egészen más értelmet nyer a számunkra, mint szeretnénk. Nincs diplomám, de azért kijártam az iskolát.

Dr. Saint-Clare társaságában mégis totál hülyének érzem magam. Alkalmatlannak. Mintha képtelen lennék összefűzni a szavakat, amiket tőle hallok.

– Az apja diffúz traumás agysérülést szenvedett – tudom meg. – Amikor a mentősök behozták, jobb pupillatágulatot állapítottunk meg, miközben nem reagált a külső ingerekre. Zúzott sebet találtunk a homlokán, nem tudta mozgatni a bal oldalát, és a légzés is nehezére esett, ezért a mentősök intubálták. Amikor hozzám került, azonnal láttam, hogy bilaterális periorbitális ödémája van…

– Bilate… mije?

– Duzzanata – fordítja le a sebész. – A szeme körül. Megismételtük a baleset helyszínén egyszer már elvégzett kómatesztet, és a Glasgow-skálán ötös értéket mértünk. Sürgősségi CT-vizsgálatot kértünk, ami homloklebenyi hematómát, szubarachnoideális és intraventrikuláris vérzést állapított meg. – Felsandít rám. – Alapjában véve mindenütt vért láttunk. Az agy körül és az agy kamráiban is, ami súlyos traumát jelez. Mannitolt adtunk neki, hogy enyhítsük az agykéregre nehezedő nyomást, azután haladéktalanul a műtőbe vittük, hogy eltávolítsuk a vérrögöket a homloklebenyből, s egyúttal az agyi homloklebeny elülső részét.

Leesik az állam.

– Kivágtak egy darabot az *agyából*?

– Enyhítettük az agyra nehezedő nyomást, ami máskülönben végzett volna vele – igazít ki a doktor. – A

homloklebenyi lobektómia kihat bizonyos emlékeire, de nem mindre. Nem befolyásolja a beszédet, a motoros funkciókat vagy a személyiséget.

Apámtól egyszerűen elvették az emlékei egy részét. Egyik szeretett farkasát? Egyik kevésbé szeretett gyermekét? Melyik hiányozna neki jobban?

– És bejött? Mármint a műtét?

– Az apjának újra van pupillareakciója, és eltávolítottuk a vérrögöket, ezzel együtt a duzzanat és a hematóma előidézett egy kezdődő agysérvet. Ez alapjában véve egy szerkezeti átrendeződés két agyi terület között, ami nyomást helyezett az agytörzsre, ezáltal ott is kisebb bevérzéseket váltott ki.

– Elvesztettem a fonalat…

– A nyomás a koponyájában csillapodott – magyarázza a doktor –, de még nem tért magához, nem reagál a külső ingerekre, és nem képes egyedül lélegezni. Megismételtük a CT-t, így tudhatjuk, hogy a vérzések a nyúltagyban és a nyúltagyi hídon valamivel nagyobbak, mint az első felvételeken. Ezért nem nyerte még vissza az eszméletét, és ezért kell a lélegeztetőgép.

Úgy érzem, mintha tömény szirupban úsznék. A szavak legördülnek a nyelvemről, hogy értelmetlen hangokba rendeződjenek át.

– De rendbe fog jönni? – Már tényleg csak ez az egy kérdés maradt.

A sebész összecsapja a tenyerét.

– Várjunk, amíg kicsit leülepedik a por…

De. Érzem, hogy van egy *de*.

– Az általunk felismert bevérzések kihatással vannak a légzést és az öntudatot szabályozó agytörzsre. Lehet, hogy sosem kerül le a lélegeztetőgépről – közli dr. Saint-Clare színtelen hangon. – Lehet, hogy többé nem tér magához.

Amikor tizenhat éves lettem és épp csak megszereztem a jogsit, elmentem egy buliba, ahol tovább maradtam a kelleténél. Hazatérve a szomszéd utcában parkoltam le, lábujjhegyen surrantam át a füvön, és némán nyitottam ki az ajtót abban a reményben, hogy megúszhatom a büntetést, de amint a szemem hozzászokott a sötéthez és megláttam alvó apám alakját a nappali foteljében, már tudtam, hogy a sorsom meg van pecsételve. Apám mindig azt mesélte, hogy amikor odakint van a vadonban a farkasokkal, sosem alszik egészen. Észnél kell lennie – nyitva tartania a közmondásos fél szemét –, hogy tudja, mikor akarják megtámadni.

Amint átléptem a küszöböt, fel is állt a fotelből, hogy az utamat állja. Nem szólt, csak várt, mit hozok fel mentségként.

Tudom, sóhajtottam fel. *Szobafogság*.

Apám egymásba fonta a karjait. *Pár száz évvel ezelőtt a szülők sosem engedték, hogy a kölykeik eltűnjenek a szemük elől*, közölte. *Ha egy farkaskölyök hajnali kettőkor felkelti az apját, az nem mordul rá, hogy hagyja békén és menjen vissza aludni. Riadtan felül, mintha csak azt kérdezné: Mit akarsz tudni? Hová akarsz menni?*

Kicsit még részeg voltam, ezért akkoriban úgy vettem

ezt, mint kioktatást – a maga módján így adta tudtomra, mennyire haragszik. Ma már azt gondolom, inkább *magára* haragudott, amiért apró engedményt tett az emberi oldalának – amiért nem tartotta rajtam eléggé a szemét.

– Láthatom? – kérdezem dr. Saint-Clare-t.

Elvezetnek a folyosón az intenzívre. Nővér hajol az ágy fölé, leszív valamit.

– Nyilván te vagy Mr. Warren fia – köszönt. – Nem esett messze az alma a fájától.

Alig hallom. Csak a kórházi ágyon fekvő betegre meredek.

Az első gondolatom: *Ez valami rettenetes félreértés. Ez nem az apám.*

Ez a megtört áldozat, akinek félig leborotválták a fejét és fehér gézbe csavarták a koponyáját, akinek csövet dugtak a torkába és infúziót kötöttek a karjába…

Ez a férfi a Frankenstein szörnyéhez illő öltésekkel, a fekete-sötétkék bevérzésekkel mindkét szeme körül…

Nem is hasonlít arra, aki tönkretette az életemet.

LUKE

Piroska megérdemelne egy alapos fenekelést.

Annak a kislánynak és a nagymamájának sikerült annyi hazugságot összehordania a farkasokról, hogy a kihalás szélére sodorta őket. Méreg, csapda, puskagolyó – egyre ment. A farkasokkal kapcsolatos mítoszok nagy része is a középkori Párizsból ered, ahol állítólag farkasok ragadták el a gyerekeket. Ma már úgy véljük, a kérdéses állatok csakis farkas-kutya keverékek lehettek – egy tiszta vérű farkas jobban fél az embertől, mint az tőle. Nem is támad rá, csak ha fenyegetve érzi a testi épségét.

Egyesek szerint a farkas élvezettel gyilkol meg bármit, ami az útjába kerül.

A valóságban csak azért öl, hogy egyen. A falka, ha meg is támad egy csordát, nem mészárol le minden jószágot. Az alfahím pontosan meghatározza, hogy a csorda mely tagjait kell levadászni.

Egyesek szerint a farkasok megtizedelik a szarvasállományt.

A valóságban minden tíz vadászatból csak egy alkalommal gyilkolnak.

Egyesek szerint belopódznak a farmokra és elragadják

az állatokat.

A valóságban ez olyan ritkán következik be, hogy nem is sorolják őket a háziállatokra veszélyes ragadozók közé.

Egyesek szerint a farkasok veszélyesek az emberre.

A valóságban a húsz-egynéhány feljegyzett esetben farkas és ember összecsapását mindig az ember provokálta ki. Nincs egyetlen dokumentált alkalom sem, amikor egy egészséges, vadon élő farkas ok nélkül embert ölt.

Ezek után csoda, ha a három kismalac sem a szívem csücske?

CARA

Ülök a park egyik szabadtéri asztalánál, bebugyolálom magam a dzsekimbe és a gyapjútakarómba. Senki sem jár erre. Február van, a park hivatalosan zárva, bár a legnagyobb attrakciók – a gépesített dinoszauruszok, amelyeket el sem lehet kerülni, miután beléptünk a kapun – egész évben mennek. Valami fura számítógépes baki miatt nem lehet lekapcsolni a T. Rexet, csak ha ezzel megszűnik a park áramellátása is, ezt pedig nem venné jó néven a személyzet, mely idényen kívül is gondoskodik az itt élő valódi állatokról. Valahányszor azt érzem, muszáj kicsit elmenekülnöm, eljövök a kalandpark szellemvárossá változott részébe, és elnézem a triceratopszokat, amint minden órában megcsóválják nagy műanyag fejüket, hogy lerázzák róla a havat. Elnézem a raptort, amint küzdelmet színlel a T. Rexszel, miközben mindketten térdig merülnek a lehullt levelekben. Kísérteties látvány. Mintha itt lenne a világvége. A nagy csend miatt konzervbömbölésük néha megriasztja a gibbonokat, hogy ők is rákezdjék.

Éppen a gibbonok miatt nem hallom, ahogy apám szólongat, csak amikor már ott áll az orrom előtt.

– Cara? Cara? – A téli kezeslábast viseli, ami egy faágon lóg a lakókocsi mellett; még sosem mosta ki, mert a farkasok a szaga alapján ismernek rá. Látni, hogy a falkával evett: az arcát keretező hosszú hajszálak végén vér csillan. Általában diffúzort játszik, ami azt jelenti, hogy csak az alfa és béta maradékát kapja. Az étkezést nézni is döbbenet: a falka számára leginkább olyan, mint egy gladiátorviadal. Mindenkinek adott helye van a préda körül, s ennek megfelelően időben eszik a dög adott részéből. Minden farkas morog, vicsorog, a fogát csattogtatja – apámat is beleértve –, így védi a dög rá eső részét. Azelőtt apám is nyers húst evett, mint a farkasok, de amikor kezdte megviselni az emésztőrendszerét, egy kis műanyag zacskóban előre megfőzött vese- és májdarabkákat rejtett a kezeslábasába. Valahogy mindig sikerül becsempésznie a borjú felvágott hasüregébe és onnan kiennie anélkül, hogy a farkasoknak feltűnne a változtatás.

Apám arca ellágyul a megkönnyebbüléstől.

– Cara – mondja ki újra a nevem. – Már azt hittem, elveszítelek.

Próbálok felállni, elmondani neki, hogy egész idő alatt itt voltam, de moccanni se tudok. A takaró szorosan bebugyolál, nem engedi a karom. Azután ráeszmélek, hogy nem takaró, hanem kötés. S nem az apám szólongat a nevemen, hanem az anyám.

– Hát felébredtél. – Felülről néz le rám, mosolyogni próbál.

A vállamon mintha egy elefánt csücsülne. Valamit meg akarok kérdezni, de a szavak felhők mögé rejtőznek előlem. Hirtelen feltűnik egy másik arc, egy nőé, puhán, mint a tiszta hó.

– Ha fájdalmad van, csak nyomd meg ezt. – Egy kis gomb köré fonja ujjaimat. Hüvelykem erőtlenül lenyomja.

Meg akarom kérdezni, hol van az apám, de már elragad az álom.

* * *

Megint álmodom, és azt is megmondom, honnan tudom.

Apám a szobámban van, de valahogy mégsem az apám. Valaki, akit csak fényképeken láttam – konkrétan három fotón, amit anyám a komód fiókjában, nagymamája gyöngysoros dobozának bársonybélése alatt őriz. Mindhárom képen átkarolja anyámat. Fiatalabb, ruganyosabb, rövidebb hajú.

Apámnak ez a múltbéli verziója úgy mered rám, mintha legalább annyira meglepné a találkozásunk, mint engem.

– Ne menj – kérlelem, de a hangom alig emlékeztet hangra.

Ez megmosolyogtatja.

Ebből is tudom, hogy csak álmodom. Azokon a régi fényképeken apám mindig boldognak tűnik. Ha már itt tartunk, ő és anyám *egyformán* boldognak tűnnek, amit szintén nem láttam máshol, csak a fényképeken.

Ébren vagyok, csak úgy teszek, mintha nem lennék. Két rendőr áll az ágyam végében, anyámmal tárgyalnak.

– Nagyon fontos, hogy kikérdezzük a lányát – közli a magasabbik –, és megtudjuk, pontosan mi történt.

Nem tudom, apám mit mondhatott nekik. Kiszárad a torkom.

– Mint láthatják, Cara nincs olyan állapotban, hogy kihallgassák. – Anyám hangja kimért és merev. Érzem, ahogy mindhármuk tekintete megérint, mint láng a papirost.

– Megértjük, asszonyom, hogy most a lánya egészsége a legfontosabb…

– Ha megértenék, nem lennének itt – vág közbe anyám.

Nézem az *Esküdt ellenségek*et; mindent tudok arról, hogy egyetlen festékrészecske képes lebuktatni a hazug bűnözőket. A látogatásuk csak rutin, minden autóbaleset velejárója? Vagy tudnak valamit?

Kiver a víz, a szívem is gyorsabban kalapál. Azután rádöbbenek, hogy ezt nem titkolhatom el. A pulzusom megjelenik a monitoron, ahol bárki leolvashatja. A tudat csak tovább ront a helyzeten. Elképzelem, ahogyan a számok növekednek és magukra vonják mindenki tekintetét.

– Tényleg azt hiszik, hogy az apja szándékosan hajtott annak a fának? – kérdezi anyám.

Rövid csend.

– Nem – felel az egyik rendőr.

A szívem már úgy zakatol, hogy a nővér bármelyik pillanatban beronthat és riadót fújhat.

– Akkor meg miért vannak itt? – teszi fel a kérdést anyám.

Hallom a suhogásból, hogy az egyik rendőr az egyenruhájában matat. Résnyire nyílt szemhéjamon át látom, amint átadja anyámnak a névjegyét.

– Megkérhetem, hogy értesítsen minket, amint magához tér?

Lépteik visszhangot vernek a padlón.

Elszámolok ötvenig. Lassan, Mississippi ötvenig. Csak azután nyitom fel a szemem.

– Anya? – Hangom csupa él és szög.

Azonnal mellém ül az ágyra.

– Hogy érzed magad?

A vállam még fáj, de már nem úgy, mint korábban. Szabad kezemmel megérintem a homlokom, kitapogatom a duzzanatot és az öltéseket.

– Fáj – mondom ki.

Anyám a kezemért nyúl. Kis műanyag csipesz van az ujjam hegyén, vörös fénye átvilágít a bőrömön. Tisztára, mint E.T.

– A balesetben eltört a vállad. Csütörtök éjjel megoperáltak.

– Most milyen nap van?

– Szombat – tudom meg.

Kimaradt az egész péntek.

Küszködve próbálok felülni, de ez lehetetlennek

bizonyul, amíg be vagyok fáslizva, mint egy múmia.

– Hol van apa?

Valami átsuhan az arcán.

– Szólnom kell a nővérnek, hogy magadhoz tértél…

– Jól van? – Máris könnyes a szemem. – Láttam a mentősöket, azután… azután… – Nem tudom befejezni, mert lassan kezd összeállni bennem ez a titkolózás, anyám arckifejezése és a hallucináció, amiben fiatal férfiként láttam az apámat. – Meghalt – suttogom. – Meghalt, csak nem akarod elmondani.

Még szorosabban markolja a kezem.

– Az apád *nem* halt meg.

– Akkor látni akarom.

– Cara, még nem vagy olyan állapotban, hogy…

– *Az isten verje meg, látni akarom!* – sikoltok.

Ezzel legalább felkeltem a figyelmet. Egy nő siet a szobámba, aki kórházi azonosítót visel, de fehér nővérköpenyt nem.

– Le kell nyugodnod, Cara…

Apró és madárcsontú, göndör fekete tincsei együtt pattognak minden szótagjával.

– Ki maga?

– A nevem Trina. Szociális munkásként én kaptam az ügyedet. Megértem, hogy vannak kérdéseid…

– Ja, kezdetnek mindjárt ez: amíg be vagyok fáslizva, mint Tutanhamon, öltések tartják össze a fejem, mint Frankenstein szörnyét, az apám meg a hullaházban fekszik, mégis, hogy nyugodhatnék le?

Anyám és Trina vált egy pillantást, valami titkos kódot, amiből azonnal tudom, hogy mindvégig rólam beszélgettek, míg én kiütve feküdtem az ágyban. Még valamit tudok: ha nem segítenek eljutni az apámhoz – bárhol is legyen –, majd odamegyek egymagam. Hason csúszva, ha kell.

– Apád súlyos agykárosodást szenvedett – közli Trina olyan hangon, mintha csak azt mondaná: *Úgy hallom, idén fagyos lesz a tél;* vagy *Lassan ideje lenne lecserélni a gumikat*. Úgy beszél apám súlyos agykárosodásáról, mint egy szálkáról a körme alatt.

– Nem igazán értem…

– A sebészeknek el kellett távolítaniuk egy vérömlenyt az agyából. Egyelőre nem tud önállóan lélegezni, és nincs magánál.

– Öt perce én sem voltam – emlékeztetem, de közben csak arra gondolok: *Az egész az én hibám*.

– Elviszlek az apádhoz, Cara – folytatja Trina –, de meg kell értened, hogy nem lesz könnyű ilyen állapotban látnod.

Miért? Csak mert egy kórházi ágyon fekszik? Mert összevarrták, mint engem, és csövet dugtak a szájába? Apám olyasvalaki, aki sosem nyugszik, aki alig van otthon. Nála már az is kivételes állapot, hogy elszunyókál a fotelben.

Trina nővért hív. Egy beteghordó átültet a kerekesszékbe, amivel együtt az infúziós állványt is mozgatni kell. A fogamat csikorgatom, ahogy áthelyeznek.

A folyosó ipari fertőtlenítőtől bűzlik, csak úgy ontja magából a steril kórházszagot, amitől mindig kitört a frász.

Utoljára egy éve jártam kórházban. Apámmal behoztuk a városba Zazit, az egyik farkast, akivel az általános iskolában az állatvédelem fontosságát szemléltetjük. Apám ilyenkor mindig kiselőadást tart a diákoknak, hogyan viselkedjenek egy vadállat közelében – ne nyújtogassák a kezüket és ne tegyenek hirtelen mozdulatot, csak hagyják, hogy az állat megismerje a szagukat. Aznap a kölykök nagyszerűen viselkedtek, akárcsak Zazi, amíg valami idióta az épület túlsó végében buliból be nem kapcsolta a tűzjelzőt. A hangos sziréna megriasztotta a farkast, aki menekülni próbált, és a leggyorsabb útvonal az ablakon át vezetett. Apám magához ölelte, hogy védje a testét, így végül ő zúgott ki helyette az üvegen. Amikor Zazi visszakerült az utazóketrecbe, egy karcolás sem volt rajta, apám karját viszont olyan mélyen felhasította az üveg, hogy láttam a csontjait.

Felesleges is mondanom: apám addig nem ment kórházba, amíg Zazi biztonságban vissza nem került a helyére. Addigra a rögtönzött kötéshez használt konyharuhából csavarni lehetett a vért, és a pánikba esett iskolaigazgató, aki hazafuvarozott minket a parkba, ragaszkodott hozzá, hogy bevigye apámat a sürgősségire. Ott – *itt* – tizenöt öltéssel varrták össze a sebét, de amint hazaértünk, egyből elindult a körlet felé, ami otthont

adott Nodahnak, Kinának és Kitának – a három farkasnak, akiket kölyökkoruk óta nevelt; a falkának, amelyben immár diffúzor farkasként szolgált.

Ott álltam a drótkerítésnél, és néztem Nodah-t, ahogy odaszaladt apámhoz. Első dolga volt, hogy fogával letépje a fehér kötést, azután Kina nyalogatni kezdte a sebet. Biztosan tudtam, hogy a varratokat is felszakította – ahogy azt is, hogy apám épp ebben reménykedett. Mesélt nekem a vadonban töltött idejéről: vadászat közben sokszor megsérült, mert nem rendelkezett azzal a bundás védőréteggel, amivel farkasfivérei és -nővérei. Ha ez megtörtént, az állatok addig nyaldosták a sebet, amíg újra ki nem nyílt. Apám arra a meggyőződésre jutott, hogy van valamilyen gyógyhatású anyag a nyálukban. Noha a földön aludt és nem is látott antibiotikumot, a vadonban töltött csaknem két éve alatt egyetlen fertőzést sem kapott el, és minden sebe kétszer olyan gyorsan gyógyult be. Ahogy Kina a sebet nyaldosta, apám néhányszor összerezzent, de a vérzés végül elállt, ő pedig elhagyta a körülkerített területet. Visszaindultunk a lakókocsi felé. *Rohadtul utálom a kórházat*, jegyezte meg, mintegy magyarázatként.

Most, hogy Trina végigtol a folyosón – anyámmal szorosan a nyomában –, begipszelt, mankókra vagy járókeretekre támaszkodó betegek mellett haladunk el. Engem az ortopédián helyeztek el, apámat viszont egészen máshol. Még a liftbe is beszállunk, hogy lemenjünk a harmadikra.

A kétszárnyú ajtó mellett tábla azonosítja a részleget: INTENZÍV OSZTÁLY.

A folyosón senki sem jár az orvosokon kívül.

Trina sem tolja tovább a széket, csak leguggol elém.

– Még mindig ezt akarod?

Bólintok.

Trina behátrál egy szobába, magával húzza a kerekesszéket, azután szembefordít az ággyal.

Apám olyan, mint egy szobor. Mint azok a márványba faragott harcosok a múzeumok ókori részlegén – erős, markáns, mégis kifejezéstelen. Keze után nyúlok, megérintem az ujjbegyemmel. Nem mozdul. Csak onnan tudom, hogy él, hogy a testéhez kapcsolt gépek halkan pittyegnek tovább.

Én juttattam ide.

Beharapom az ajkam, mert tudom, hogy sírni fogok, mégsem akarom, hogy Trina és az anyám lássa.

– Rendbe fog jönni? – suttogom.

Anyám a vállamra ejti kezét.

– Az orvosok sem tudják – csuklik el a hangja.

A könnyek végigperegnek az arcomon.

– Apa? Én vagyok az. Cara. Ébredj fel! Fel kell ébredned.

A történetekre gondolok, amiket olyan sokat hallani – a csodákra, amikor az ágyhoz szegezett betegek hirtelen felpattannak és szaladni kezdenek. Amikor a vakok hirtelen látnak.

Amikor a súlyos agykárosodást szenvedett apák

hirtelen felnyitják a szemüket, elmosolyodnak és megbocsátanak.

Folyóvíz csobogását hallom, azután ajtó nyílik – amelyik a fürdőbe vezet. Apám ifjúkori verziója lép ki rajta, akiről tegnap hallucináltam, közben még most is a melegítőjébe törölgeti a kezét. Anyámra néz, majd rám.

– Cara – hallom. – A mindenit! Hát felébredtél?

Abban a pillanatban értem meg, hogy sosem csak képzeltem. A hang, amit jól ismerek, immár egy másik, felnőtt testben lakik.

– Mit keres itt? – suttogom.

– Én hívtam ide – felel az anyám. – Cara, csak…

Megrázom a fejem.

– Tévedtem. Mégsem vagyok képes erre.

Trina azonnal megpördíti a széket, hogy újra az ajtót lássam magam előtt.

– Minden rendben – nyugtatgat minden rosszallás nélkül. – Nem könnyű ilyen állapotban látni, akit szeretünk. Majd újra eljössz, ha erősebbnek érzed magad.

Úgy teszek, mint aki egyetért, pedig nem öntudatlan apám miatt forog velem a világ.

A testvérem tehet róla, aki évek óta halott számomra.

Nem mondanám, hogy Edwarddal valaha is túl közel álltunk volna egymáshoz. Hét év korkülönbség nem kevés, ha az ember ennyire fiatal – tényleg nem sok közös van egy középiskolás srácban és a kishúgában, aki még gyurmából süt tortát –, mégis istenítettem az én nagy és

okos testvéremet. Néha kézbe vettem a konyhaasztalon hagyott könyveit és úgy tettem, mintha érteném a szavakat; ha elment valahová, belopództam a szobájába, lefeküdtem az ágyára és hallgattam az iPodját, amiért tutira kinyírt volna, ha megtudja.

Az általános iskola nem volt messze a gimitől, ezért minden reggel Edwardnak kellett elvinnie. Ez is az alku részét képezte, amikor a szüleim belementek, hogy felerészben kifizetnek egy nyolcszáz dolláros tragacsot, így Edwardnak saját autója lesz. Anyám cserébe ragaszkodott hozzá, hogy a testvérem sértetlenül kitegyen a sulim lépcsőjére, mielőtt továbbmegy a sajátjába.

Edward szó szerint követte az utasítást.

Tizenegy voltam, elég idős, hogy egyedül is boldoguljak a zebrán, de nem – a testvérem nem hagyta. Mindennap megállt a lámpánál és kivárta, amíg átváltott. Azután, ahogy együtt kiszálltunk a járdára, megragadta a kezem vagy a karom, és el sem engedett, amíg a túloldalra nem értünk. Annyira megszokta már ezt a rutint, hogy szerintem észre sem vette, mit csinál.

Persze kiszabadulhattam volna, vagy követelhetem, hogy eresszen el, de sosem tettem.

Az első nap, miután elhagyott minket, nekem pedig egyedül kellett iskolába mennem és átkelnem a zebrán, megesküdtem volna, hogy az úttest kétszer olyan szélesre nőtt.

Az eszemmel tudtam: nem Edward hibája, hogy a családunk széthullt, miután ő elment, csak hát tizenegy

évesen pont nem érdekeltek az észérvek. Csak arra tudtam gondolni, mennyire hiányzik az én nagy és okos testvérem, hogy átrángasson a zebrán.

– Fel *kellett* hívnom – védekezik anyám. – Attól még az apád fia, és a kórháznak kell valaki, aki meghozza az orvosi döntéseket Luke helyett.

Mintha nem lenne elég baj, hogy az apám valamilyen kómába esett – az egyetlen személy, aki értesülhet az állapotáról, nem más, mint a rég elveszett testvérem. A tudat, hogy *ő* az, aki ott ül az apám mellett és várja, mikor nyitja ki a szemét, finoman szólva is kiveri nálam a biztosítékot.

– *Te* miért nem teheted?

– Mert már nem vagyok a felesége.

– Akkor miért nem kérdeztek *engem*?

Anyám letelepszik a kórházi ágy szélére.

– Amikor behoztak, nem voltál olyan állapotban, hogy döntéseket hozz, de még ha olyan állapotban is vagy, még kiskorúnak számítasz. A kórháznak olyan hozzátartozó kell, aki elmúlt tizennyolc.

– De hát *elment* – mondom ki a nyilvánvalót. – Nem érdemli meg, hogy itt legyen.

– Cara – dörgöli meg anyám az arcát. – Nem hibáztathatod mindenért Edwardot.

Nagy óvatosan *nem* mondja ki, hogy az apám tehet mindenről: a házasságuk felbomlásáról és Edward távozásáról *is*. Annál okosabb, hogy szidni kezdje előttem

az apámat – négy évvel ezelőtt részben emiatt költöztem el tőle.

Igazából azért költöztem el az anyámtól, mert nem illettem bele az új családjába, de végül azért *maradtam* az apámmal, mert benne felismertem azt a szülőt, akit az anyámban soha. Tényleg nem könnyű elmagyarázni. Igazán nem érdekelt, hogy az ágyneműmet hetente mossák, vagy csak néhány havonta, amikor épp eszébe jut valakinek. Apám ehelyett megtanította nekem az összes fa nevét, s még csak nem is érzékeltem, hogyan gyűlik bennem a tudás. Megmutatta nekem, hogy a nyári vihar nem múló kényelmetlenség, hanem nagyszerű alkalom a terepmunkára, amikor végre nem zaklatnak a szúnyogok és nem kell ájuldozni a hőségtől.

Egyszer, amikor a kerítésen belül tartózkodtunk, egy borz – pechjére – szintén odatévedt. Általában engedtük, hogy a farkasok végezzenek a területükön felbukkanó kisebb prédákkal, ám ezúttal az egyik felnőtt ahelyett, hogy megölte volna a borzot, csak beleharapott a gerincébe, hogy tehetetlenül húzza a hátsó lábait. Ezután a háttérbe húzódott, hogy a falkához tartozó két kölyök végezzen az állattal. Gyakorlati módon tanította őket. Hát én is így éltem apámmal. Mellette nem számított, hogy Edward elment; mellette helyem volt a falkában. Érdemesített arra, hogy átadja minden tudását, miközben éreztette velem, hogy legalább annyira függ tőlem, mint én tőle.

Ha apám nem ébred fel, tudatosul bennem, újra az

anyámmal kell élnem.

A szobám ajtaja hirtelen kitárul, hogy belépjen a tegnap látott két rendőr.

– Cara – szólít meg a magasabbik. – Örülök, hogy felébredtél. Dumont járőr vagyok, ő pedig Whigby járőr. Szeretnénk váltani veled néhány szót…

Anyám odaáll a kórházi ágyam elé.

– Carát csak nemrég műtötték. Pihennie kell.

– Minden tiszteletem mellett, asszonyom, addig nem megyünk el, amíg nem beszéltünk a lányával. – Dumont járőr helyet foglal az ágy mellé állított széken. – Válaszolnál néhány kérdésre a balesettel kapcsolatban, Cara?

Anyámra nézek, majd vissza a rendőrre.

– Asszem…

– Emlékszel a történtekre?

Emlékszem minden egyes pillanatra.

– Nem nagyon – mormolom.

– Ki vezette a teherautót?

– Az apám – felelem.

– Az apád.

– Így van.

– Hová mentetek?

– Haza. Értem jött egy barátomhoz.

Anyám összefonja maga előtt a karjait.

– Már elnézést, de egy autóbaleset mióta számít bűncselekménynek?

A rendőr felnéz a jegyzetfüzetéből.

– Csak próbáljuk rekonstruálni a történteket, asszonyom. – Visszafordul hozzám. – Miért tért le a teherautó az útról?

– Egy szarvas miatt – felelek. – Kiszaladt elénk.

Ez is igaz. Csak azt hagyom ki, ami *előtte* történt.

– Az apád fogyasztott alkoholt?

– Apám sosem iszik – vágom rá. – A farkasok megéreznék a szervezetében.

– És mi a helyzet veled? *Te* ittál?

Kipirul az arcom.

– *Nem*.

Whigby járőr, aki eddig meg sem szólalt, most közelebb lép.

– Tudod, Cara, mindenkinek könnyebb lenne, ha elmondanád az igazat.

– A lányom nem iszik – csattan fel indulatosan az anyám. – Még csak tizenhét.

– Sajnos, asszonyom, a kettő nem zárja ki egymást. – Whigby előhúz egy lapot, hogy odanyújtsa neki. Egy laborjelentés.

– Amikor felvették a kórházba, a lánya vérében az alkoholszint elérte a 0,2 ezreléket – közli Whigby járőr. – A vérvizsgálat pedig nem hazudik, ellentétben a lányával. – Felém fordul. – Szóval, Cara… mit titkolsz előlünk?

LUKE

A fogadott testvéreim az abenaki törzsből abban hisznek, hogy az életük elválaszthatatlanul kötődik a farkasokéhoz. Évekkel ezelőtt, amikor először mentem Kanadába, és láttam, hogyan követik az őslakosok a Szent Lőrinc-átjáróban élő egyedeket, azt is megtudtam, hogy ők tanítóként tekintenek a farkasra – arra, ahogyan vadásznak, ahogyan a kicsinyeiket nevelik, ahogyan a családjukat védelmezik. Régen nem számított ritkaságnak, ha az abenaki sámánok beköltöztek egy farkas testébe és viszont. A franciák a Maine és New Hampshire területén élő keleti abenaki törzset így nevezték: Natio Luporem, *a Farkasok Nemzetsége.*

Az abenakik szerint léteznek olyanok, akik az állatok és emberek világának határmezsgyéjén élnek, de igazából nem tartoznak egyikhez sem.

Joseph Obomsawin – a bölcs, akinél laktam – azt mondja: azok fordulnak az állatokhoz, akik úgy érzik, az emberek cserbenhagyták őket.

Azt hiszem, ez jól illik rám. Nevelőszüleim annyival idősebbek voltam a barátaim szüleinél, hogy soha egy barátomat sem hívtam át hozzánk, míg otthon

szándékosan elhallgattam a bulikat és kosármeccseket, mert mindig szégyenkeztem, amikor a többi kölyök leplezetlenül megbámulta a papám ősz haját és a mamám puha ráncait.

Miután nem építettem kiterjedt kapcsolati rendszert, már gyermekként is sok időt töltöttem egyedül az erdőben. Apám megtanította minden őshonos fa nevét; melyik növény mérgező, melyik ehető. Kacsavadászatra vitt, amikor a hold még magasan állt az égen, és lélegzetünk ezüstösen gomolygott körülöttünk, míg várakoztunk. Ott tanultam meg olyan mozdulatlanná válni, hogy a szarvas akkor is kijöjjön a tisztásra, ha ott ülök a szélén. Ott tanultam meg, hogyan különböztessem meg őket – mely szarvasok vándorolnak együtt, és melyek térnek vissza jövőre a gidáikkal.

Nem emlékszem olyan időre, amikor ne kötődtem volna az állatokhoz – hol egy kölykeivel játszadozó rókát lestem meg, hol egy tarajos sül nyomait követtem, hol fogságban tartott cirkuszi állatokat engedtem szabadon –, mégis tizenkét éves koromig kellett várnom a legizgalmasabb találkozásra, ami csak percekkel előzte meg a legnagyobb csalódást keltő emberi interakciót. A házunk mögötti erdőben jártam, amikor egy nőstény jávorszarvasba botlottam, aki a páfrányok alatt feküdt újszülött borjával. Ismertem már: egyszer-kétszer korábban is láttam. Elhátráltam – apám arra tanított, hogy sose menjek az anya és újszülött kicsinye közelébe –, ám legnagyobb meglepetésemre a jávorszarvas felállt és addig bökdöste

borját, amíg az, csupa csont és bőr, az ölemben kötött ki.

Egy órán át ücsörögtem itt a borjúval, amikor felbukkant a tisztáson a leggyönyörűbb jávorszarvas, akit csak életemben láttam. Kolosszális agancsával olyan rezzenéstelenül állt, mint egy szobor, amíg nem csatlakozott hozzá a tehén, majd a borjú is. Akkor mindhárman belevesztek az erdőbe.

Izgatottan rohantam haza a szüleimhez (biztosan tudtam, hogy nem hisznek majd nekem), akiket a konyhaasztalnál, egy idegen nő társaságában találtam. Csak amikor felém fordult, akkor ismertem magamra minden egyes vonásában.

– Luke – szólalt meg a papám –, ő itt Kiera. Az igazi anyukád.

Nem az apám nevelt, hanem a nagyapám. Az asszony, akit egész életemben anyának szólítottam, a nagyanyám volt, a vér szerinti anyám pedig az ő gyermekük, akit tizenhét évesen börtönbe zártak, mert heroint árult az akkori barátjával. Csak két hónappal később derült ki, hogy terhes.

Mielőtt megszült a helyi kórházban, az ágykerethez bilincselték.

Az a döntés született, hogy a nagyszüleim neveljenek fel, és hogy gyermekként ne bélyegezzenek meg, amiért az anyám börtönben ül, átköltöztek Minnesotából New Hampshire-be, ahol senki sem ismerte őket. Elölről kezdtek mindent, velem, a csoda folytán megfogant kései gyermekükkel.

Miután letöltötte a büntetést, Kiera még nem tért vissza a családjához, előbb munkát keresett és otthont teremtett. Most pedig, négy évvel később, immár egy clevelandi hotel recepciósaként, készen állt, hogy felszedegesse széthullott életének darabkáit. Köztünk engem.

Nem sokra emlékszem abból a napból, csak arra, hogy nem akartam megölelni, és amikor elkezdett Clevelandről mesélni, felpattantam és a konyhaajtón át kimenekültem az erdőbe. A jávorszarvas már eltűnt, de addigra én is megtanultam az állatoktól, hogyan olvadjak bele a környezetembe. Amikor a nagyapám a nevemet kiáltozva utánam jött, simán elsétált a bozótos előtt, ahol rejtőztem – s ahol addig maradtam, amíg el nem nyomott az álom.

Másnap reggel, mire a hidegtől mereven és átázva hazaoldalogtam, Keira, az imposztor már elment. Szüleim – immár a nagyszüleim – rántottát reggeliztek a konyhában. A nagyanyám két tükörtojással és egy szelet pirítóssal várt. Nem beszéltünk anyám látogatásáról, sem arról, hová tűnt. Nagyapám csak annyit mondott, hogy egyelőre minden marad a régiben, és így is lett.

Eltűnődtem: talán csak álmodtam a találkozást, vagy a jávorszarvast, vagy mindkettőt.

Ezután is csak szórványos kapcsolatot ápoltam az anyámmal. Karácsonykor mindig küldött egy pár papucsot, mindig egy számmal kisebbet. Eljött a nagyapám temetésére és a diplomaosztómra, mielőtt két évvel később meghalt petefészekrákban.

Évekkel ezután, amikor már a farkasokkal éltem,

másképpen éreztem az anyámmal kapcsolatban. Rájöttem, hogy amit tett, nem sokban különbözött attól, amit bármelyik anyafarkas tett volna: az idősebbek gondjára bízta a kölykét, akik minden lényeges tudást átörökíthettek az újabb nemzedékre. Ám akkor, ahogy feszélyezett csendben reggeliztünk tovább, csak annyit tudtam, hogy állat még soha nem hazudott nekem, de az emberekben nem bízhatok többé.

EDWARD

A sokknak fokozatai vannak.

Az első fokozat az, amikor besétálunk egy kórterembe és meglátjuk az apánkat, mint egy élőhalottat, akit mindenféle gépekre és monitorokra kötöttek. Az ember hiába is próbálná összebékíteni ezt a fejében élő képpel: azzal a férfival, aki a farkaskölykökkel fogócskázik; aki szemtől szemben áll velük és kihívja őket maga ellen.

Azután jön a remény. A napfény egy villanása a lepedő ráncain, a lélegeztetőgép egyenletes ütemének hirtelen megbicsaklása, minden trükk, amire csak a halálosan fáradt szem képes, felrángat a helyünkről, mert biztosan tudjuk, hogy egy rezzenést, egy moccanást láttunk – a tudat ébredésének aprócska jelét.

Csakhogy nem.

Akkor következik a tagadás. Most már bármelyik pillanatban felébredhetek a saját ágyamban, hogy elátkozzam a sötét rémálmot, amit csak a tequila képes kiváltani. Tényleg nevetséges, a képtelenség csúcsa: irgalmas nővért játszani az apám mellett, akivel évekkel korábban megszakítottam minden kapcsolatot. Pedig tudom, hogy egy csepp tequilát sem ittam. Nem a saját

ágyamban vagyok, hanem egy kórházban.

Ez elvezet a katatón állapothoz, melyben éppúgy nem reagálok semmire, mint a páciens. Nővérek és orvosok, technikusok és szociális munkások jönnek-mennek – már nem is számolom, hány látogató. Ezek a nővérek és orvosok, technikusok és szociális munkások mind tudják a nevemet; az egész kezd rutinná válni. Már senki sem suttog ösztönösen – a betegeknek pihenésre van szükségük –, mert tudja, hogy *ez* a beteg úgysem hallja, s nemcsak azért, mert éppen hideg vizet injektálnak a bal fülébe.

Ez is egy teszt, része a vizsgálatok végtelen sorának, most éppen a szemmozgás mérésére. Nekem úgy magyarázták, hogy ha megváltoztatjuk a belső fül hőmérsékletét, annak reflexszerű szemmozgást kell előidéznie. Öntudatuknál lévő betegeknél így ellenőrzik a hallóidegek károsodását, ami egyensúlyi zavarokat okozhat. Kómában lévő betegeknél ezzel tesztelik az agytörzsi funkciókat.

– Nos? – kérdezem a vizsgálatot végző neurológus rezidenst. – Jó hír vagy rossz hír?

Kerüli a tekintetem.

– Dr. Saint-Clare-től megtud mindent. – Lejegyez valamit apám lázlapjára.

A nővérre bízza, hogy szárazra törölje apám arcát és nyakát. Ez a nővér a tizenötödik, akivel ittlétem során találkozom. Aprólékosan befont hajfürtjeit olyan komplikált kontyban viseli a feje búbján, hogy azon

tűnődöm, éjszakánként tud-e tőle aludni. Hattie-nek hívják, és miközben ellátja az apámat, dicsőítő énekeket dudorászik. „Ringj szépen, te édes szekér”, „Elviszlek oda”, meg a többi.

– Tudja – töri meg a ritmust –, azzal nem árt, ha beszél hozzá.

– Hallhatja?

Hattie megvonja a vállát.

– Minden doki másként látja. Én csak azt mondom, hogy nem veszíthet vele.

Nyilvánvalóan nem ismeri az apámat. Utolsó beszélgetésünkön mindenki csak veszített, így jó esély van rá, hogy a puszta hangomtól agyvérzést kap.

Igaz, most már tényleg *bármilyen* reakcióval beérném.

Huszonnégy órája élek ebben a kórteremben, alszom egy széken, virrasztok rendületlenül. Fáj a nyakam és sajog a vállam; végtagjaim mintha nem is hozzám tartoznának; az arcomon teljesen megereszkedett a bőr. Lassan már semmit sem érzek valóságosnak: sem a tulajdon testemet, sem a visszatérést és alig karnyújtásnyira fekvő apámat. Most már bármelyik pillanatban felébredhetek.

Mielőtt az apám tenné.

Kávén és reményen vegetálok, közben fogadásokat kötök magammal: *Ha még itt vagyok, kell lennie esélynek. Ha az orvosok egyre újabb vizsgálatokat végeznek, hinniük kell a felépülésében. Ha csak még öt percig nyitva tudom tartani a szemem, ő is kinyitja az övét.*

Kölyökkoromban annyira rettegtem a szekrényemben lakó szörnytől, hogy alig kaptam levegőt és borsódzott a bőröm. Apám mondta, hogy ilyenkor csak keljek fel és nyissam ki azt a rohadt szekrényajtót. Valamit nem ismerni ezerszer rosszabb, mint szembenézni a félelmünkkel.

Persze amikor kölyökkoromban kinyitottam a szekrényajtót, nem láttam odabent semmi felkavarót.

– Öö… – próbálkozom, miután Hattie távozik. – Én vagyok az, apa. Edward.

Apám nem moccan.

– Cara is eljött megnézni – folytatom. – Kicsit megviselte a baleset, de rendbe fog jönni. – Nem említem, hogy könnyek közt menekült innen, sem azt, hogy túl gyáva vagyok elzarándokolni a szobájába és megbeszélni a dolgokat. Mintha az egész városban ő lenne az egyetlen, aki kész rámutatni, hogy a király meztelen – vagy az én esetemben: a kötelességtudó fiú szerepét rossz emberre osztották.

Humorral próbálkozom.

– Ha csak hiányoztam, nem kellett volna ilyen kalandba keverned magad. Elég lett volna meghívni hálaadásra.

Ezt egyikünk sem találja mulatságosnak.

Az ajtó újra kinyílik, hogy ezúttal dr. Saint-Clare lépjen be rajta.

– Hogy érzi magát a betegünk?

– Nem az van, hogy *maga* mondja el nekem?

– Nos, továbbra is figyelemmel kísérjük az állapotát, ami egyelőre változatlan.

A változatlan nem feltétlenül rossz, gondolom.

– Ezt onnan tudja, hogy vizet fecskendezett a fülébe?

– Ami azt illeti, igen – felel a doktor. – A szélsőségesen hideg víz beinjektálásával a vesztibuláris és okuláris reflexre próbálunk hatni. Amennyiben mindkét szem elmozdul a vízzel teli belső fül felé, az agytörzs normálisan funkcionál, és az öntudatvesztés kevésbé súlyos. Az ellentétes irányú szemrezgés szintén ezt jelzi, az apja szeme azonban egyáltalán nem mozdult el, ami a nyúltagyi híd és a középagy súlyos diszfunkciójára utal.

Hirtelen torkig vagyok az orvosi szakzsargonnal, ezzel a sok szakértővel, akik mindenféle vizsgálatokat végeznek az apámon, de ő továbbra sem reagál. *Kelj fel az ágyból és nyisd ki azt a rohadt ajtót!*

– Mondja már ki – mormolom.

– Hogyan?

Kényszerítem magam, hogy belenézzek dr. Saint-Clare szemébe.

– Nem fog felébredni, igaz?

– Nos… – A neurológus helyet foglal a szemközti széken. – Az öntudatnak két fő összetevője van – magyarázza. – Az ébrenlét és a tudatosság. Mi mindketten ébren és a tudatunknál vagyunk, míg a kómában lévő személyről egyik sem mondható el. Miután eltölt néhány napot ebben az állapotban, a páciens többféle úton továbbindulhat. Megszüntetheti minden agyi

tevékenységét, hogy agyhalottá váljon. Meglehetősen ritka, de előfordulhat a bezártság szindróma, ami azt jelenti, hogy ébren és a tudatánál van, mégis képtelen mozogni vagy beszélni. Kialakulhat egyfajta vegetatív állapot is, amikor az ébrenlét ugyan fennáll, a páciens mégsem tud magáról, sem a környezetéről. Más szóval, felnyithatja a szemét és felveszi az alvási ciklust, mégsem reagál semmilyen ingerre. Innen a páciens állapota továbbfejlődhet egy korlátozottan tudatos állapotba, melyet ébrenlét és rövid ideig tartó tudatosság jellemez, míg végül teljesen vissza nem nyeri az eszméletét. Beállhat viszont az, amit mi állandósult vegetatív állapotnak nevezünk, amikor sosem tér újra magához.

– Akkor azt mondta, hogy az apám felébredhet, de…

– …de rendkívül kicsi az esélye, hogy a tudatát is visszanyeri.

A vegetatív állapot.

– Honnan tudja?

– Minden esély ellene szól. Ha egy trauma következtében sérül az agytörzs, a kimenetel ritkán pozitív.

Várom, hogy szavai egy puskagolyó erejével terítsenek le – *az apámról beszél* –, de oly hosszú ideje elfojtok magamban minden érzést, hogy inkább csak lezsibbadok. Meghallgatom dr. Saint-Clare-t, tudatában vagyok, hogy én akartam hallani az igazságot – amit el is fogadok tényként –, ám mindez furcsamód arra ébreszt rá, hogy *mégiscsak* én vagyok a legalkalmasabb személy a

virrasztásra.

– Mi lesz most? – teszem fel a kérdést. – Várunk?

– Egy ideig. Közben tovább vizsgáljuk, van-e bármilyen elmozdulás.

– Ha nem változik semmi, örökre itt marad?

– Nem. Vannak rehabilitációs központok és otthonok a vegetatív állapotban lévő emberek számára. Azok a páciensek, akik előre rendelkeztek arról, hogy lemondanak életfunkcióik mesterséges fenntartásáról, bekerülnek a hospice osztályra, ahol lekapcsolják a lélegeztetőgépüket. A szervdonorok esetében ugyanazt a protokollt követjük, mint hirtelen szívhalál esetén.

Olyan, mintha egy idegenről társalognánk. Bizonyos szempontból az is. Semmivel sem ismerem jobban az apámat, mint ez az idegsebész.

Dr. Saint-Clare feláll.

– Továbbra is figyelemmel kísérjük az állapotát.

– Addig én mit csináljak?

A fickó fehér köpenyének zsebébe dugja kezeit.

– Aludjon – feleli. – Pocsékul fest.

Miután elhagyja a szobát, közelebb húzom a széket apám ágyához. Ha valaki tizennyolc éves koromban azt mondja, visszatérek még Beresfordba, a képébe nevetek. Akkoriban csak azt tudtam, hogy olyan messze akarok lenni ettől a helytől, amennyire lehetséges. Kamaszfejjel még nem értettem, hogy ami elől menekülök, mindig itt lesz és várni fog, bármilyen messzire jutok.

A tévedések olyanok, akár a padláson rejtegetett

emlékek: megfeneklett kapcsolatokból hátramaradt régi szerelmes levelek, halott rokonok fényképei, játékok egy fájóan hiányzó gyerekkorból. Amit nem látunk, arra nem gondolunk, ám ettől még valahol mélyen tudjuk, hogy létezik. S azt is tudjuk, miért kerüljük.

Ha Hattie lennék, a nővér, imádkoznék az apámért – de sosem voltam vallásos. Apám a természet szentélyében borult le, anyám úgy döntötte rám vallásosság mázát, mint egy vödör festéket, de egyik sem ragadt meg rajtam.

Azon kapom magam, hogy az első thaiföldi hetemre gondolok, amikor felfigyeltem a díszes kis házikókra a szállodák előtt, az éttermek sarkában és a helyi bároknál, az erdők közepén és a házak udvarán. Némelyek az örökkévalóságnak készültek, téglából és fából, másokat ideiglenesen emeltek. Mind megtöltötték a kis szobrok, bútorok, ember- és állatábrázolások; erkélyeiket a füstölő- és gyertyatartók, virágvázák.

A legtöbb thai buddhista, de azért hébe-hóba felszínre törnek a régi hit foszlányai, mint például ezek a szellemházak. A thaiok még most is úgy érzik, a szellemeknek szükségük van egy otthonra, ha éppen nincsenek a mennyben, a barlangokban, a fákban vagy a vízesésekben. A Föld Szellemei számtalan módon nyújtanak védelmet: az üzleti ügyek fellendítésétől az otthon biztonságáig, az állatok, erdők, vizek és pajták oltalmazásától a templomok és erődök feletti őrködésig. Thaiföldön töltött hat évem alatt mindenféle áldozatot láttam, amit csak egy szellemnek fel lehet kínálni: a

virágtól és a banántól kezdve a rizsen és a cigarettán át egészen az élő csirkéig.

Még egy érdekesség a szellemházakkal kapcsolatban: amikor a család elköltözik, egy különleges szertartás keretében a szellemet is átköltöztetik régi szellemházából az új lakóhelyére. Csak azután lehet megszabadulni a házikótól, amit a szellem azelőtt az otthonának nevezett.

Ahogy elnézem apám üres házát, az a gyanúm, hogy már ő is elköltözött.

LUKE

Utáltam a főiskolát. Túl sok épület, túl sok beton. Céltalannak tűnt könyvekből tanulni a zoológiát ahelyett, hogy csendesen meghúznánk magunkat az erdőben és közvetlen közelről ismerkednénk az állatokkal. Kivettem a részem a csajozásból és bulizásból, de inkább a White Mountains túrútvonalain és táborhelyein fordultam elő. Olyannyira, hogy már a hangja alapján meg tudtam különböztetni a nagy szürkebaglyot, a csonttollú madarat, a nagy pirókot és a kékposzátát. Fekete medvék, fehérfarkú szarvasok és jávorszarvasok nyomait követtem.

Miután diplomát szereztem zoológiából, felvettek gondozónak New Hampshire egyetlen állatkertjébe, lent a manchesteri részen. A magántulajdonú Wigglesworth Állatpark inkább állatsimogatóként működött, ahol csak az érdekesség kedvéért tartottak egy maroknyi vadállatot. Az alpakáktól és halásznyestektől küzdöttem fel magam a rókákig, s végül a farkasokig. Az öttagú falka kettős kerítéssel övezett területen élt, amelynek kiemelkedő dombgerincén a farkasok napközben ücsörögtek. Valamelyik gondozó háromnaponta vitt nekik élelmet: egy vágóhídról beszerzett borjút. Aki csak belépett a kerítés

mögé, magával vitt egy síbotot – s nemcsak a farkasok gondozói, de azok is, akik a pumákkal, a fekete medvével vagy más nagy testű állattal dolgoztak. Nem tudom, mit ért volna egy síbot bármelyik ellen, de egyébként se volt rá szükség. A farkasok sokkal jobban féltek tőlünk, mint mi tőlük. Amint meghallották a zárnyelv kattanását, bevették magukat az erdős sáv legsűrűbb részébe, a körülkerített terület északkeleti csücskébe, az odúik legmélyére. Miután letettük a dögöt, még hosszú időnek kellett eltelnie, mire előmerészkedtek.

Amikor először mentem be síbot nélkül, a kerítést ellenőriztem, ami a rutinhoz tartozott, ám ezúttal ahelyett, hogy elvégeztem volna a melót és gyorsan elhúztam volna, inkább leültem és maradtam. Fegyvertelenül és feszengve, a véremben pezsgő adrenalinnal ott ücsörögtem a gerincen, ahol a farkasok szoktak, és csak vártam.

Azt gondoltam, hogy hasonlóan a gyerekkoromban megismert szarvashoz és jávorszarvashoz, végül ezek az állatok is megbarátkoznak velem annyira, hogy ne zavartassák magukat.

Rosszul gondoltam.

Amikor már ötödik napja ücsörögtem a farkasok körletében, mindenki azt hitte, hogy begolyóztam, de egyetlen állat sem közeledett hozzám.

Sokszor kérdezték már tőlem, miért választottam ezt az életpályát. Azt hiszem, részben azért, mert az állatok mindig egyenesek voltak velem, míg az emberek nem, de talán azért is, mert mindig rosszul fogadtam az elutasítást. Ahelyett,

hogy feladtam volna és visszatérek a síbotos állatgondozáshoz, most is azon pörögtem, hol rontottam el.

Végül rájöttem: a síbotom talán nincs velem, de ettől még előnyben vagyok. Kisfiú koromban is mindig szürkületkor vagy hajnalban szöktem ki, hogy meglessem az állatokat, akik napközben alig mutatkoztak. Ha azt akartam, hogy a farkas biztonságban érezze magát, akkor kellett közelítenem hozzá, amikor nála volt az előny. Odaálltam hát a főnököm elé, és engedélyt kértem, hogy éjszakára is a körletben maradhassak.

Tudni kell, hogy miután a park hatkor bezárt, a gondozók hazamentek. Éjszakára csak néhányan maradtak, ők is csak vészhelyzet esetére. A főnököm azt mondta, csináljak, amit akarok, de láttam az arcán, hogy már azon jár az agya, hol talál új gondozót, ha ez belehal a sérüléseibe.

Nehéz leírni, mit éreztem, amikor először zártam be magam a farkasok közé. Kezdetben nem volt más, csak a hamisítatlan pánik. A sötétség szívdobbanásként lüktetett, még azt sem láttam, hol állnak ki a fák gyökerei. Hallottam a farkasok mozgolódását, de azt is tudtam, ha úgy döntenek, képesek nesztelenül becserkészni. Elbotladoztam szokott helyemig, a gerincig, és ott leültem. A park más részeiből érkező ismeretlen hangok ideszegeztek. Ezt akarom, *döntöttem el.*

Próbáltam behunyni a szemem és aludni, de képtelen voltam ellazulni. Végül elkezdtem csillagokat számolni, s mire észbe kaptam, a hasadó hajnal tojássárgája már

szétömlött a horizonton.

Napközben is élveztem a farkasoknál végzett munkát – bár igazából csak azért alkalmaztak, hogy a park látogatói ne csináljanak ostobaságot, ne dobáljanak ételt vagy hajoljanak túl közel a kerítéshez –, éjszaka viszont egyedül lehettem ezekkel a fenséges állatokkal, a félhomály királyaival és királynőivel. Akik nem aggódtak a számlák miatt, sem hogy mit esznek reggelire, vagy hogy mihez kezdjenek a betonmedence repedésével. Számukra csak az számított, hogy együtt és biztonságban vannak.

Az elkövetkező négy napon, mihelyt az utolsó gondozó is hazament, bezártam magam a körletbe, a farkasok azonban minden éjjel olyan távol tartották magukat tőlem, amennyire csak tudták. Az ötödik nap, valamivel éjfél után, felkeltem és lesétáltam a gerincről a kerítés hátsó falához. Két farkas nyomban elindult a hely felé, amit addig kisajátítottam. Megszaglászták a földet, az egyikük körülvizelte. Azután le is jöttek a gerincről, hogy az éjszaka hátralévő részében csak bámuljanak rá a sárga szemükkel.

A hatodik éjjel az Arlo nevű farkas közelebb merészkedett. Lassan körözött és szaglászott, mielőtt hátat fordított nekem.

Ugyanezt csinálta a hetedik és a nyolcadik éjjelen is.

A tizediken is megszaglászott és körözött, majd elfordult, mintha távozni készülne, azután hirtelen megpördült és belemart a térdembe.

Nem volt fájdalmas harapás, s ha akarja, ugyanúgy érhette volna a torkomat is. Csak belém kapott, én pedig

inkább éreztem ijedséget, mint fájdalmat.

A farkas igazi ereje nem félelmetes állkapcsában van, mely százkilós nyomást képes kifejteni minden négyzetcentiméteren. A farkas igazi ereje, hogy ennek ellenére kordában tudja tartani magát.

Nem moccantam. Úgy éreztem, ha megpróbálnék felállni és távozni a körletből, Arlo nyomban levadászna, s akkor már nem érné be egy kis marással. A félelemtől teljesen lebénultan vártam, mikor megy el végre. Napkeltéig moccanni sem mertem.

Ma már tudom, hogy akkor éjjel a zsigeri félelem tartott életben. Ha új tag érkezik a falkába – egy magányos farkas, betölteni egy megürült helyet –, bizonyítania kell, hogy alkalmas az adott pozícióra, de közben nem jelent fenyegetést a család többi tagjára nézve. Az újoncot egy harapással teszik próbára. Ha nem fedi fel a torkát, nem emeli ki sebezhetőségét és folyamodik a többiek bizalmáért, a falka tagjai tudják, hogy meg kell leckéztetniük. Ha csak megrezzenek, amikor Arlo megharapott, ha felállok és menekülni próbálok, a farkasok meg is ölhettek volna.

A rákövetkező éjjelen Arlo újra megmart. Két hét után sebek és bevérzések borították a térdemet, a lábszáramat, a bokámat. Azután egy éjjel hozzám dörgölőzött. Az eső kissé eláztatta, először azt hittem, csak meg akar szárítkozni, ám ekkor hozzám dörzsölte a pofáját, a homlokát és a farkát. Amikor teljes 55 kilójával rám nehezedett, én pedig feldőltem, még egyszer belém kapott – utolsó figyelmeztetésként, hogy tudjam a helyem. Azután tovább

dörgölőzött, míg végül nekem is ázott kutya szagom lett.

Pontosan ezért csinálta. Néhány héttel később a falka többi tagját is elkezdte felhozni a gerincre, a szokott helyemre. A többiek elővigyázatosan hátrahúzódtak, míg Arlo belemart a térdembe és a lábszáramba. A maga módján így mutatta meg nekik, hogy elfogadom a vezetését.

Hogy bízhatnak bennem.

GEORGIE

– Ittál? – Teljesen megkövülök. – Te *ittál*?

A rendőrök már elmentek, elkergette őket egy nővér, miután Cara vállhasogató zokogásban tört ki, majd a fájdalomtól csak kapkodta a levegőt. Nem tudom, kire vagyok mérgesebb: a rendőrökre, amiért próbálják ráhúzni az ittas vezetést, vagy Carára, amiért hazudott nekem.

– Csak egyet…

– Miből? Vödörből? A vérvizsgálat rohadtul mást mond…

– Mariah elhívott bulizni. Még csak nem is akartam menni. Valami srác rendezte a betlehemi gimiből, akivel a futópályán találkozott. Ahogy kezdtek eldurvulni a dolgok, felhívtam apát, hogy jöjjön értem. Igazat mondok, esküszöm.

– Miért nem akkor mondtad, amikor az orvos azt kérdezte, fogyasztottál-e alkoholt vagy drogot?

– Mert tudtam, hogy *ez* lesz – nyög fel Cara. – Hibáztam, oké? Te még sosem hibáztál?

Jaj, Istenem, ha tudnád…

– Ha már az orvosnak nem vallottad be, legalább

nekem szólhattál volna. Tiszta idiótának éreztem magam a rendőrök előtt.

Cara lebiggyeszti a száját.

– Mit gondolsz, *én* hogy érzem magam? Ha nem csinálom ezt – mármint ha nem iszom –, apa sosem szenvedett volna balesetet. Közelébe se ment volna az országútnak.

Ez végre áthatol a vörös ködön, ami azóta lebeg a szemem előtt, hogy kiderült: a kamasz lányom ivott, miközben Luke-nak vigyáznia kellett volna rá.

Ha másként alakul, már szembesítettem volna ezzel. Leüvöltöttem volna a fejét, hogy felelősségteljes szülő nem tesz ilyet, és ezek után nem maradhat Cara gondviselője.

Csakhogy már hiába veszekednék vele.

– Cara – ülök az ágy szélére. – Autóbaleset történt. *Baleset*. Nem a te hibád.

Elhúzódik tőlem.

– Te nem voltál ott! – csattan fel.

Egy kritikus megjegyzés. Csak azt nem tudom, miért haragszik – amiért a balesetről beszélek, vagy amiért a másik családommal voltam, amikor történt.

Szeretném hinni, hogy ha még velem élne, Cara nem ivott volna – hogy ha velem marad, most nem lennénk itt a kórházban. Luke-kal ellentétben, akit csak a farkasai izgatnak, *én* pontosan tudtam volna, mire készül, ezért soha nem engedtem volna el hétköznap este egy buliba. Utólag persze már könnyű okosnak lenni. A szomorú igazság az, hogy ha Cara az apja helyett mégis engem

választ, akkor múlt csütörtök éjjel nekem telefonált volna kétségbeesetten, hogy mentsem meg.

Történt néhány váratlan esemény az életemben, amikor hirtelen más perspektívából láttam a dolgokat, mintha a távolból szemlélném önmagam, és élesen kirajzolódna az út, ami idáig vezetett. Először akkor éreztem ezt, amikor elolvastam a levelet, amiben Edward közölte, hogy elhagyja az otthonát. Másodszor, amikor hozzámentem Joe-hoz és – életemben talán először – felhőtlen boldogság töltött el. Harmadszor az ikrek születésénél. Negyedszer most, ebben a traumában, amikor első családomat tragikus hirtelenséggel újraegyesíti és elválaszthatatlanul összekapcsolja Luke dinamikus személyisége. *Vigyázz, mit kívánsz!*

– Megmondhatod apának, hogy ítéljen szobafogságra – jegyzi meg Cara. – Amikor majd felébred.

Nincs szívem megmondani neki, hogy nincs *amikor*, csak *ha*, mögötte óriási kérdőjellel.

Vagyis ebben a kórteremben nem ő az egyetlen, aki hazudik.

Akkor találkoztunk, amikor megbíztak, hogy készítsek interjút Luke-kal a helyi híradónak. Őszintén hittem, hogy én leszek a következő Katie Couric, még ha egyelőre a New Hampshire-i tévé posványában dagonyáztam is. Még ha olyan bemondóink is voltak, hogy a felvett híradók analizálása kezdett sörpongra emlékeztetni – valahányszor bakiztak, innom kellett egy kortyot, és gyakran egy egész üveget kivégeztem a félórás híradó

alatt. Miközben az utolsó három percben nekem kellett bemutatnom az állam különc, magának való, mégis egyedülállóan színes lakóit.

Találtam eleget: a gazdafeleséget, aki kézzel varrt jelmezekbe öltöztette a macskáit, és úgy állította be őket a fényképeken, mintha híres festmények szereplői lennének; a helyi péket, aki véletlenül kotyvasztott egy sajtos-kapros lepényt, mely kísértetiesen emlékeztetett az állam kormányzójára; a csinos kis szőke tanítónőt, aki fent északon favágóversenyeket nyert. Egyik nap a stábot (mármint engem és a fickót a kamerával) kiküldték New Hampshire egyetlen állatkertjébe, egy álmos kis manchesteri parkba, ahol lehetett póniháton lovagolni, tehenet fejni, s néha vadállatokat látni.

Egy nézőnktől kaptuk a tippet, aki a kölykével járt ott, és meglepetten észlelte a tömeget, ami a farkasok körleténél gyűlt össze. Kiderült, hogy az egyik gondozó, Luke Warren, éjszakánként az állatokkal alszik, és a nap jó részét is a kerítés mögött tölti. Főnökei – akik eleinte bizarr öngyilkossági kísérletre gyanakodtak – kezdték felismerni, hogy a farkasok elfogadják őt a falkájuk tagjaként, ezért arra bátorították, hogy nyitvatartási időben is haverkodjon velük. Ez a húzás önmagában megnégyszerezte az állatkert bevételét.

Amikor Alfreddel, az operatőrömmel megérkeztünk a helyszínre, át kellett furakodnunk a kerítésnél kavargó embertömegen. Odabent öt farkast és egy embert láttunk. Luke Warren két állat között ült; mindkettő verte az

ötven kilót. Amikor észrevett minket, elindult a területre vezető kettős kapu felé, miközben a népek összesúgtak és mutogattak. Luke köszöntötte azokat, akik kérdezni akartak a farkasokról, csak ezután fordult az operatőrömhöz.

– Maga biztos George – szólította meg.

Előreléptem.

– Nem. Én vagyok az. És *Georgie*.

Luke elnevette magát.

– Hű, erre tényleg nem számítottam.

Mondhattam volna én is. Azt hittem, ugyanolyan holdkóros, mint a többi – annyira különc, hogy már aszociális –, Luke Warren azonban magas volt és izmos, szőke haja a vállát verdeste, a szeme pedig úgy kéklett, hogy egy pillanatra azt is elfelejtettem, mit keresek ott. Kosztól merev öreg kezeslábast viselt.

– Csak hadd bújjak ki ebből. – Lehúzta a cipzárt, hogy felfedje a khakiszínű gondozói egyenruhát. – A farkasok talán megszokták a szagomat, de a ruháim lassan kezdenek maguktól járni.

Eltűnt a kis fülkében, hogy egy perccel később takarosan kontyba kötött hajjal, frissen mosott arccal és kézzel térjen vissza.

– Nos – kezdtem bele. – Nem bánja, ha felvesszük…?

– Csak rajta. – Egy padhoz vezetett, ahonnan remek kilátás nyílt a háttérben ácsorgó farkasokra. Mert, mint mondta, ők az igazi sztárok.

– Forog – jelezte Alfred.

Összekulcsoltam a kezem az ölemben.

– Úgy tudom, egy ideje már minden éjszakáját a farkasok között tölti…

Luke bólintott.

– Már négy hónapja.

– Folyamatosan? – kérdeztem.

– Igen. Lassan kényelmesebb a földön, mint bármilyen ágyban.

Máris azon tűnődtem, mit akar bizonyítani. Senki sem alszik zsinórban négy hónapot a vadállatokkal, hacsak nem akarja ráirányítani valamire a figyelmet, vagy teljesen megbuggyant. Azt gondoltam, talán benne akar lenni a tévében. Akkoriban mindenki erre hajtott.

– Nem fél tőle, hogy a farkasok álmában megtámadják?

Elmosolyodott.

– Oké, miért is hazudnék? Amikor első éjjel bementem, szemhunyást sem aludtam, de mindent egybevetve: a farkasok sokkal jobban félnek az embertől, mint fordítva. Miután engedem, hogy *ők* tanítsanak engem, nemcsak megmondom nekik, mit csináljanak, mostanra elfogadtak, mint a falka alacsonyrendű tagját.

Buggyant, döntöttem el.

– Magától adódik a kérdés, Luke: miért?

Megvonta a vállát.

– Ha tudni akarja, milyen *igazából* egy farkas, nem elég megfigyelnie. A legtöbb zoológus vitába szállna ezzel, azt mondaná, kamerán keresztül is láthatjuk a falka

tagjainak belső interakcióit, azután az emberi viselkedés normái alapján levonhatjuk a következtetéseket – de nem visszás ez? Ha meg akarjuk érteni a farkasok világát, készen kell állnunk rá, hogy benne éljünk. Beszélnünk kell a nyelvüket.

– Azt állítja, beszél farkasul?

Luke elvigyorodott.

– Folyékonyan. Még *magának* is megtaníthatok néhány hasznos kifejezést. – Felállt, hogy egyik lábát feltegye a padra, miközben közelebb hajolt. – A farkasüvöltésnek három különböző fajtája van – magyarázta. – A helymeghatározás, amikor megadja bármely falka tartózkodási helyét az adott területen. Nemcsak a saját családjáét, a rivális falkákét is. A védekező farkasüvöltés valamivel mélyebb, és azt jelenti: *maradj távol!* Így védjük a területünket és benne a falkát. A harmadik típus a klasszikus filmes klisé: gyászos és melankolikus. Akkor használják, amikor elvesztik a falka egy tagját. A tudósok korábban azt hitték, ezzel fejezik ki a gyászt, de sokkal inkább olyan, mint egy jelzőfény. Megkönnyíti az eltévedt falkatagnak, hogy hazataláljon.

– Bemutatná?

– Csak ha segít. – Felsegített, amíg ott álltam előtte. – Vegyen nagy levegőt, szívja tele a tüdejét. Tartsa bent a lélegzetét, amíg csak tudja, azután fújja ki. A harmadik lélegzetvételre üvöltsön. – Háromszor magába szívta a levegőt, tölcsért formált a kezéből, azután hosszú, két hangból álló üvöltése bevisszhangozta a farkasok

körletét, felemelkedett egészen a fák csúcsáig. A farkasok nyomban felkapták a fejüket. – Próbálja csak meg.

– Én nem…

– Dehogyisnem. – Hátulról a vállamra fektette a kezét. – Belégzés – vezetett. – Kilégzés. Be… és ki. Be… készen áll? – Előrehajolt, egészen közelről súgott a fülembe. – Adja ki magából.

Behunytam a szemem, ahogy a tüdőmben tartogatott összes levegő kiáradt belőlem. A lüktető hang a testem közepéből sugárzott szét és töltött be egészen. Azután újra megtettem: primitív, vadállati üvöltés tört fel belőlem, míg mögöttem Luke egy másik mintát követett – hosszabban elnyújtva, mélyebben, intenzívebben. Ahogy a kettőnk hangja egymásba fonódott, mintha egy ősi énekben egyesültünk volna. A kerítés mögé zárt farkasok ezúttal hátravetett fejjel válaszoltak.

– Ez elképesztő! – kiáltottam fel, miután abbahagytam, s csak hallgattam, ahogy a farkasüvöltés szabályos mintát követett, akár a partra törő hullámok. – Tudják, hogy emberek vagyunk?

– Számít ez? – kérdezett vissza Luke. – Megadtuk a helyünket. Ez az alap.

– Csinálja a másikat!

Vett egy nagy levegőt, ajkai kerek O betűt formáltak. Egészen másféle hang tört fel belőle: maga a vegytiszta kín. Abba az egyetlen hangba is belehallottam a szaxofon panaszos sírását, egy összetört szív minden fájdalmát.

– Ezt mit jelent?

Olyan heves pillantással fordult felém, hogy nem tudtam elfordítani a tekintetem.

– Te vagy az? – suttogta. – Te vagy, akit keresek?

Cara sikertelenül próbálja megenni legalább a gyümölcszselét. A bal kezével kergeti a kis tálban, de valahányszor felkanalazná, vagy oldalt bukik, vagy előrecsusszan.

– Jövök. – Leülök az ágy szélére, hogy megetessem.

Kinyitja a száját, mint egy madárfióka.

– Még mindig haragszol?

– Igen. – Felsóhajtok. – De ez nem jelenti, hogy nem szeretlek. – Figyelem, ahogy eszik még egy falatot, közben eszembe jut, mennyire nehezen szoktattuk rá a szilárd táplálékra. Evés helyett inkább beledörzsölte a hajába, szétkente az etetőszéken, vagy beleköpte az arcomba. Valahányszor lemérték, az alultápláltság határértékét súrolta. Nem győztem elmagyarázni a védőnőnek, hogy nem én éheztetem – ő éhezteti saját magát.

Egyéves lehetett, amikor Edward kölyökligás meccséről jöttünk hazafelé, és útközben megálltunk a McDonald's-nál. Míg azzal küszködtem, hogy lecsavarjam a tápszeres üveg tetejét és előkotorjam táskám aljából a cumit, Cara az etetőszékéből kinyúlt Edward Happy Meal menüje felé, és üdvözült mosollyal rágódni kezdett egy sült krumplin.

– Mi lesz a babakajával? – kérdezte Edward.

– Hát – feleltem –, úgy látszik, többé már nem kisbaba.

Belegondolt.

– De attól még Cara?

Elég hátat fordítani, és azok, akikről azt hittük, ismerjük őket, talán örökre megváltoznak. A kisfiunk hirtelen a világ másik felén él; a csodás kislányunk kiszökik bulizni; a volt férjünk lassan elsorvad. A táncosoknak ezért tanítják meg már a legelején, hogy piruett közben mindvégig nézzenek egyetlen pontra. Egyedül így találják meg a helyet, ahonnan elindultak.

Cara a jó kezével eltolja magától a tálcát, hogy a távirányítóval váltogatni kezdje a csatornákat.

– Semmi.

Öt óra; minden csatornán híradó megy.

– A hírek nem semmi. – Felnézek a képernyőre: az a csatorna megy, ahol korábban dolgoztam. A bemondó, egy húszas évei elején járó lány, túl sok szemfestéket kent fel. Ha maradtam volna a tévénél, mostanra producer lehetnék. Valaki, aki a kamera mögött áll; akinek nem kell aggódnia a szarkalábak, ősz hajtövek és fölös kilók miatt.

– Fényes győzelem – mondja éppen a túlsminkelt lány. – Daniel Boyle, Grafton megye főügyésze megnyerte a pert, ami sokak szerint óriási diadal a konzervatívok számára. Martin Crenstable bíró ma úgy döntött, hogy Merilee Swiftet, a várandós asszonyt, aki még decemberben szenvedett aneurizmát, további hat hónapon át életben tartják, amíg a magzat teljesen ki nem fejlődik. Boyle az állam nevében kezdeményezett jogi eljárást, miután az asszony férje és szülei egyaránt azt

kérték a kórháztól, hogy kapcsolja le Merilee Swift lélegeztetőgépét.

– A mocsok – mormolom magam elé. – A füle botját sem mozdította volna, ha nincs választási év.

A képernyőn megjelenik a bíróság lépcsője, s a tetején maga Danny *fiú*, ahogy hívatja magát.

– Büszkén vállalom, hogy védőangyala legyek a legkisebb áldozatoknak, akik nem hallathatják a hangjukat – mondja éppen. – Az emberi élet kincs. Biztos vagyok benne, hogy ha Mrs. Swift szólhatna az ügyben, ő is azt akarná, hogy gondoskodjanak a gyermekéről.

– Az ég szerelmére! – kapom ki a távirányítót Cara kezéből. Átváltok a soron következő csatornára, azután leesik az állam.

A bemondó válla felett Luke vigyorog, amint egy farkas megnyalja a képét.

– A WMUR úgy értesült, hogy Luke Warren, a neves zoológus és természetvédő, aki azzal szerzett hírnevet magának, hogy a vadon élő farkasok befogadták a falkájukba, egy tragikus autóbalesetet követően súlyos, életveszélyes állapotban került kórházba. Warren örökre beírta magát a tévétörténelembe saját műsorával, melyben megosztotta a nézőkkel a New Hampshire-i Redmond Kalandpark farkasai között szerzett tapasztalatait…

Lenyomom a távirányító gombját, mire a képernyő elsötétül.

– Bármire képesek, hogy eladják a reklámidőt –

csóválom a fejem. – Nem muszáj ezt néznünk.

Cara belefúrja arcát a párnájába.

– Úgy beszélnek róla, mintha máris halott lenne – suttogja fojtott hangon.

Belegondolni is nevetséges, hogy miután hat éven át egész kontinensek választottak el Edwardtól, most csupán egy emelettel van alattam, mégis ugyanúgy elkülönülünk.

Egy anyának se kell ecsetelnem, milyen érzés, ha a fiunk elmegy. Számtalan természetes formája létezik: nyári tábor, főiskola, házasság, munka. Olyan ez, mintha hirtelen ásító üresség támadna bennünk, miközben tudjuk, hogy hiába próbálnánk bármivel kifoldozni, csak fércmunka lenne. Nem hinném, hogy létezik olyan szülő, aki gond nélkül elfogadja, hogy a gyerekének többé nincs rá szüksége – ráadásul én fel sem készülhettem rá. Edward tizennyolc évesen lépett ki az életemből, mielőtt még továbbtanult volna. Azt hittem, van még hat teljes hónapom, azalatt csak kitalálom, hogy műtsem ki őt a lelkemből – miközben egy pillanatra sem hervad le arcomról a mosoly, hogy lássa, milyen izgatottan várom az elé táruló új lehetőségeket –, csakhogy Edward nem ment főiskolára. Ehelyett egy borzalmas reggelen megtaláltam a búcsúüzenetét, ő pedig eltűnt. Talán ezért éreztem úgy, hogy ezt a lyukat egy ágyúgolyó ütötte bennem.

Nem akarom magára hagyni Carát, ezért kivárom, amíg újra elalszik, csak azután megyek le az intenzívre. Edward a széken ül, lehajtott fejjel, mintha imádkozna.

Kivárok, nem akarom megzavarni, azután rájövök, hogy csak elszunyókált.

Ez alkalmat ad arra, hogy alaposabban megnézzem Luke-ot. Amikor utoljára itt jártam Carával és a szociális munkással, sokkal inkább foglalkoztatott a lányom reakciója, mint a sajátom.

Mindig is úgy gondoltam Luke-ra, mint egy igére – valamire, ami cselekvő, nem ilyen statikus. Ahogy így látom, még mindig eszembe jutnak azok az idők, amikor eltökélt szándékkal előtte ébredtem, csak hogy tanulmányozhassam: fülének plasztikus ívét, állának aranyló holdsarlóját, kezének és nyakának évek során egymásra rakódott irizáló hegeit.

Valamilyen hang törhet elő a torkomból, mert Edward hirtelen felriad és rám mered.

– Bocs – kérek elnézést, bár nem tudom, kitől.

– Fura, nem? – Edward felkel és megáll mellettem. Hamisítatlan férfiillata van, döbbenek rá. Old Spice és borotvahab. – Próbálok úgy ránézni, mintha csak aludna.

Karom a derekára siklik, közelebb vonja.

– Korábban akartam jönni, csak…

– Cara – mondja ki.

Szembefordulok vele.

– Nem tudta, hogy itt vagy.

Torz mosoly ül az arcán.

– Akkor ezért a meleg fogadtatás.

– Még nincs egészen magánál.

Edward kajánul elvigyorodik.

– Azért annyira magánál van, hogy seggfejnek tartson. – Megcsóválja a fejét. – Tartok tőle, hogy igaza is van.

Luke-hoz fordulok. Nincs öntudatánál, mégis különös érzés így beszélni előtte.

– Rám férne egy kávé. – Edward követ a folyosón, a családi váró felé. Fáradt, szomorú kis szoba ez szürke falakkal, ablakok nélkül. A sarokban kávéfőző, a becsületkasszában egy dolcsi minden csésze után. Van még két kanapé és néhány szék, ősrégi magazinok, egy doboz leharcolt játék.

Főzök egy kávét Edwardnak, míg az egyik kanapén ücsörög.

– A húgod talán nem tudja, de szüksége van rád.

– Nem maradok – szögezi le Edward azonnal. – Visszamegyek, mihelyt…

Nem fejezi be a mondatot. Én sem teszem meg helyette.

– Akkora kamu ez az egész! Tudom, hogy ott kell lennem abban a szobában és hallgatnom az orvosokat, mert a fia vagyok, és a fiúk ezt csinálják, de azt is tudom, hogy már rég nem vagyok a fia, és ha kinyitná a szemét, én lennék a legutolsó, akit látni akarna.

A kávé halálhörgés kíséretében távozik a gépből. Ráeszmélek, hogy nem tudom, Edward hogyan issza. Valaha mindent tudtam az én kisfiamról – honnan származik az a sebhely a tarkóján, hol vannak az anyajegyei és hol csiklandós, a hátán vagy a hasán alszik-e. Mi mindent nem tudok még róla?

– Hazajöttél, amikor azt kértem – jelentem ki

egyszerűen, miközben felé nyújtom a kávét, csak úgy feketén. – Tetted, amit kellett.

Edward végigfuttatja ujját a papírpohár peremén.

– Anya. Mi lesz, ha…?

Leülök mellé.

– Ha mi?

– Tudod.

A remény és a realitás fordítottan arányos egy kórház falai közt. Edwardnak nem kell kifejtenie, mire gondol – ugyanarra, amire én nagy erőfeszítések árán próbálok *nem* gondolni. A kétely olyan, mint egy makacs folt: amint szétterjed az illúziók általunk szőtt anyagán, többé sosem jön ki.

El szeretném mondani Edwardnak, mennyire tisztességtelen és helytelen ez az egész. Mindazok után, amin Luke keresztülment – százszor is meghalhatott volna a kihűléstől, a vadállatok támadásától vagy bármely más természeti katasztrófától –, szinte megalázó a tudat, hogy egy olyan közhelyes tragédiának essen áldozatul, mint az autóbaleset.

De csak ennyit mondok:

– Még korai erről beszélni.

– Annyira nem vagyok idevaló, anya.

– Ide *senki* sem való. – Megdörgölöm a halántékom. – Csak hallgasd meg, mit mondanak az orvosok, hogy ha majd Cara is készen áll, beszélhessetek.

– Kérdezhetek valamit? Miért gyűlöl ennyire?

Eltitkolnám előle az igazat, de eszembe jut Cara, a

részegsége a baleset estéjén, és tulajdon képmutatásom, mellyel Luke gyógyulási esélyeit ecsetelgetem előtte, miközben az állapota nem szolgáltat alapot ilyen derűlátásra.

– Téged okol.

– Engem? – kerekedik el Edward szeme. – Miért is?

– Amiért apáddal elváltunk.

Edward fuldoklik a nevetéstől.

– *Engem* okol? *Azért*? Hát itt se voltam!

– Tizenegy éves volt. Te búcsú nélkül leléptél, mi pedig nyilván sokat veszekedtünk amiatt, ami történt.

– Ami történt… – visszhangozza Edward csendesen.

– Akárhogy is, Cara úgy látja, hogy a te távozásod indította el a láncreakciót, ami a családja széthullásához vezetett.

Az elmúlt negyvennyolc órában, mióta a kórházból telefonáltak, tartottam magam. Erős voltam, mert a lányom csak így vette hasznomat. Ha a hír, amit nem akarunk hallani, hegyként tornyosul fölénk, két dolog történhet: a tragédia áthatolhat rajtunk, mint a kard, de ugyanúgy tartást is adhat. Vagy széthullunk és tehetetlenül zokogunk, vagy kihúzzuk magunkat. *Oké, hogyan tovább?*

Talán mert erőt vesz rajtam a kimerültség, engedem felszínre bukni a könnyeimet.

– Tudom, hogy bűntudatod van, amiért itt vagy azok után, ami közted és az apád között történt, de hidd el, nem te vagy az egyetlen, aki így érez. Lehet ez az egész

bármennyire borzalmas, csak arra tudok gondolni, hogy talán ez az első lépés afelé, hogy újra egy család legyünk.

Edward nem tudja, mihez kezdjen egy síró anyával. Felkel, hogy egész köteg szalvétát nyomjon a kezembe. Esetlenül magához von.

– Azért ne éld bele magad – suttogja, és mintha ez lenne a jel, távozunk a családi váróból.

Egyikünk sem teszi szóvá, hogy elmaradt a kávém, amiért jöttünk.

LUKE

A farkasok világában mindenkinek jól felfogott érdeke, hogy betöltse a megüresedett helyeket. Ha a család elveszíti egyik tagját – akár megölik, akár csak elkóborol –, sorai vészesen meggyengülnek. A terület átvételéért küzdő rivális falka még nagyobb fenyegetéssé válik, ezért a család által hallatott védekező üvöltésbe beleszövődik a felhívás, hogy a környéken élő magányos farkasok csatlakozzanak a falkához, és vele együtt harcoljanak a vetélytársak ellen.

De mi veszi rá a magányos farkast, hogy válaszoljon?

Képzeljük el, hogy egyes-egyedül vagyunk a vadonban. Potenciális préda a többi állat szemében; ellenség a rivális falka számára. Tudjuk, hogy a legtöbb falka szürkületkor és hajnalban portyázik, ezért nappal mozgunk, ami sebezhetővé és könnyebben észrevehetővé tesz minket. Igazi kötéltánc ez – még vizelni is a patakokhoz járunk, nehogy a többiek megérezzék a szagunkat, kövessék a nyomainkat és kihívjanak párharcra. Minden lépés, amit teszünk, és minden állat, akivel találkozunk: veszélyforrás. A túlélésre akkor nyílik a legjobb esélyünk, ha egy csoporthoz tartozunk.

A számok garantálják a biztonságunkat. A család többi

tagjába vetjük a bizalmunkat. Azt mondjuk: ha mindent elkövettek, hogy életben maradjak, én is megteszem értetek ugyanezt.

EDWARD

A húgom gyűlöl, amiért tönkretettem a gyerekkorát. Ha értené, mennyire ironikus még a gondolat is… Istenem, mekkorát nevethetnénk! Talán egy napon, ha majd megöregszünk és megőszülünk, *tényleg* tudunk nevetni ezen.

Álmodozz csak!

Mindig is lenyűgözött, hogy ha nem adunk magyarázatot valamire, az emberek kiolvassák a sorok közül. Az üzenetben, amit az anyámnak hagytam – a párnámra tűzve, hogy biztosan megtalálja –, csupán annyi állt, hogy szeretem, és ez az egész nem az ő hibája. Egyszerűen nem tudok már az apám szemébe nézni.

Ami szóról szóra igaz volt.

– Szomjas vagy? – kérdezi egy női hang. Félreugrok, amikor kiderül, hogy a kórházi büfé automatája kólát fröcsögtet a tornacipőmre.

– Jesszusom – nyögök fel, ahogy elengedem a kart. Körülnézek, mivel itathatnám fel az üdítőt, de a szalvétát a pénztáros osztja, nyilván a környezettudatosság jegyében. Segélykérően hozzáfordulok, de ő csak résnyire szűkült szemmel csóválja a fejét.

– Luellen. – kiált vissza a válla felett. – Szólj a takarítóknak!

– Tessék. – A női hang gazdája egy csomag zsebkendőt varázsol elő, hogy nekiálljon végigpaskolni átázott pólómat és nadrágomat. Próbálom átvenni tőle a gombóccá gyúrt nedves zsebkendőket, mire egymásnak ütközik a fejünk.

– Ó!

– Sajnálom – nyögök fel. – Kész idegroncs vagyok.

– Nem mondod. – Elmosolyodik, ettől kis gödröcskék keletkeznek az arcán. Úgy velem egykorú lehet. Kórházi kitűzőt visel, de se fehér köpenyt, se műtősruhát. – Figyelj, majd én meghívlak. – Ahogy megtölt egy másik poharat, átteszi a banánomat és a joghurtomat az ő tálcájára. Követem az asztalok felé, miután fizetés helyett csak lehúzza a kártyáját.

– Kösz. – Megdörgölöm a homlokomat. – Mostanában nem sokat aludtam. Ez tényleg rendes tőled.

– Ez tényleg rendes tőled, *Susan*.

– Edward vagyok.

– Örülök a találkozásnak, Edward. Csak azért igazítalak ki, hogy majd tudd a nevem.

– Majd?

– Amikor felhívsz…?

A társalgás olyan őrült köröket ír le, amiket nem tudok követni.

Susan összerezzen.

– Banyek, tudhattam volna. Ennyire nem működik a

tűzjelzőm? Szánalmas, igaz? Rányomulni valakire egy kórházi büfében? Amennyire tudom, páciens is lehetsz, vagy a feleséged ott vajúdik az elsőn, de annyira elesettnek tűntél, és a szüleim is egy temetésen találkoztak, ezért mindig úgy gondoltam, hogy minden alkalmat meg kell ragadni, ha meg akarsz ismerni valakit…

– Várj, te most *nyomulsz* rám?

– Végre egy csapatban focizunk.

A beszélgetés során most először mosolyodok el.

– Épp ez az, hogy nem. – Végre *rajta* látom, hogy kezd összezavarodni. – Mármint én a másik kapura játszom.

Susan nevetésben tör ki.

– Helyesbítek: a tűzjelzőm nemcsak nem működik, de elvágták a vezetékét és leverték a falról. Ez szingli pályafutásom legújabb mélypontja.

– Ettől még hízelgő számomra – jegyzem meg sietve.

– És a kajáért se kell fizetned. Hát, legalább azt élvezd ki. – Int a szemközti szék felé. – Szóval, mi hozott a beresfordi kórházba?

Habozok, ahogy apámra gondolok, aki némán és mozdulatlanul fekszik az intenzíven. A húgomra, aki rühelli a pofámat, és akit úgy befásliztak, mint egy harctéri sebesültet.

– Nyugi, nem akarom ellopni a személyazonosságod. Csak gondoltam, jó lenne dumálni egy kicsit. Persze ha éppen máshol van dolgod…

Az apám mellett kéne lennem. Tizenkét órája először

hagytam magára, most is csak azért, hogy magamba tuszkoljak annyi kalóriát, amivel kihúzom a következő tizenkét órát. Öt perc, fogadom meg.

– Nem – nyitom meg a hazugságok sorát. – Ráérek.

Mire visszatérek apám szobájába, két rendőr vár rám. Nem mintha meglepne. Csak egy újabb tétel azon dolgok listáján, amiket sosem hittem volna.

– Mr. Warren? – szólít meg az első rendőr.

Furán hangzik. Thaiföldön *Ajarn Warrennek* – Warren tanítónak – hívnak, és még ez is kényelmetlen, mint egy túlméretezett ing, ami nem illik rám. Nem tudom, mikor válik valaki annyira felnőtté, hogy elfogadja az ilyen titulusokat. Én még biztosan nem tartok ott.

– Whigby járőr vagyok, ő pedig Dumont járőr – mutatkoznak be. – Őszinte ré… – Észbe kap, mielőtt befejezné. – Őszintén sajnáljuk a történteket.

Dumont közelebb lép, kezében egy papírzacskóval.

– A baleset helyszínén összegyűjtöttük az apja személyes holmiját. Arra gondoltunk, talán igényt tart rá.

Kinyújtom a kezem és elveszem a zacskót. Könnyebb, mint gondoltam.

Elköszönnek, máris kifelé indulnak. Whigby csak a küszöbről fordul vissza.

– Az összes részt láttam az Animal Planeten – jegyzi meg. – Emlékszik, amikor az a farkas majdnem belehalt a mérgezésbe? Esküszöm, úgy bőgtem, mint egy taknyos.

Wazoliról beszél, a fiatal nőstényről, akit apám azután

hozott a Redmondba, hogy egy állatkertben nagyon rosszul bántak vele. Külön karámot épített neki, és beköltöztette mellé két fiútestvérét is, hogy új falkát alkossanak. Egyik éjjel zárás után egy állatjogi aktivista beszökött a Redmondba, és lecserélte a vágóhídról hozott húst olyanra, amibe sztrichnint fecskendeztek. Miután Wazoli volt a falka alfája, ő evett elsőként, azután eszméletlenül az itatóba zuhant. Az operatőrök felvették, ahogy apám kihalászta a vízből, elvitte a lakókocsijába és belebugyolálta a saját takarójába, hogy melegen tartsa, amíg újra reagálni nem kezd az ingerekre.

A rendőr nemcsak azt közli, hogy rajong a természetfilmekért. Azt közli: *Emlékszem az apjára, amikor még…* Azt közli: *Az a test ott a kórházi ágyon nem az igazi Luke Warren.*

Miután elmennek, leülök apám mellé és belenézek a zacskóba. Egy napszemüveg, egy blokk a szerelőtől, némi apró. Egy baseballsapka megrágcsált silddel. Egy mobil. Egy tárca.

Leteszem a zacskót, hogy kezem közt megforgassam a tárcát. Kissé elnyűtt, de az apám legtöbbször el is feledkezett róla. A kocsijában tartotta, mert amikor bement a farkasok közé, egy kíváncsi állat jó eséllyel kikapta volna a farzsebéből. Már tizenkét éves koromra megtanultam, hogy legyen nálam készpénz, ha az apámmal megyek valahová, így elkerülhetők a kínos esetek – mint amikor a pénztár előtt jut eszünkbe, hogy nincs nálunk semmilyen fizetőeszköz.

Hűvös tárgyilagossággal nyitom fel a tárcát. Odabent negyvenhárom dollárt, egy Visa kártyát és egy lincolni állatorvos névjegyét találom. Egy takarmánybolt pontgyűjtő kártyáját, a hátoldalán apám kézírásával: SZÉNA, alatta egy odafirkantott telefonszámmal. Egy tárca méretű fotót Caráról, azzal a giccses kék háttérrel, ami előtt az összes iskolai fénykép készül. Semmi nem utal rá, hogy akár csak ismerne engem.

Azt hiszem, az egészet odaadom Carának.

A jogsija az egyik laminált zsebben. A fénykép még csak nem is emlékeztet az apámra, aki hátul összefogja a haját, és úgy mered a kamerába, mintha vérig sértették volna.

A jobb alsó sarokban kis piros szív.

Emlékszem, amikor tizenhat éves koromban kitöltöttem az igénylést a saját jogsimhoz.

– Akarok szervdonor lenni? – kiáltottam ki anyának a konyhába.

– Nem tudom – felelte. – *Akarsz*?

– Hogyan hozhatnék meg itt helyben egy ilyen döntést?

Megvonta a vállát.

– Ha nem tudod itt helyben meghozni, inkább ne ikszeld be a négyzetet.

Apám ekkor sétált be a konyhába, hogy magához vegyen valami rágcsát, mielőtt visszaindul a Redmondba. Emlékszem, meg is lepett, hogy a házban van. Ötletszerűen jött és ment – nem az otthont jelentettük számára, csak egy helyet, ahol néha lezuhanyozhat,

átöltözhet és ehet.

– Te szervdonor vagy? – kérdeztem tőle.

– Mi?

– A jogsidban. Tudod. Engem a frász kerülget tőle. – Elfintorodtam. – A szemgolyóm valaki más szemgödrében. A májam valaki más testében.

Leült velem szemben az asztalhoz, amíg meghámozta a banánját.

– Hát, ha arra kerülne a sor – vont vállat –, már úgyis túl leszel azon, hogy bármitől kitörjön a frász.

Végül nem ikszeltem be a négyzetet. Leginkább azért, mert ha az apám képviselt valamit, én foggal-körömmel védtem az ellenkezőjét.

Apám láthatóan kitartott a meggyőződése mellett.

Halk kopogtatás hallatszik a nyitott ajtó felől, mielőtt belép Trina, a szociális munkás. Már korábban bemutatkozott, mint dr. Saint-Clare munkatársa. Ő tolta be Cara kerekesszékét, amikor a húgom először látogatta meg apámat.

– Helló, Edward! – köszön. – Bejöhetek?

Bólintok, mire mellém húz egy széket.

– Hogy érzi magát? – érdeklődik.

Furán hangzik ez olyasvalaki szájából, akinek a részvét a kenyere. Van az ügyfelei között *bárki*, aki azt felelné, hogy „fantasztikusan”? Talán meg is sértődne, ha azt látná, hogy mindennek dacára jól érzem magam?

Eleinte nem értettem, minek szociális munkás öntudatlan apám mellé. Azután rájöttem, hogy Trina

miattam és Cara miatt van itt. Eddig a gyámsággal azonosítottam a szociális munkásokat – már csak ezért sem értettem, *nekem* mi hasznom belőle –, Trina azonban remek információforrás. Ha beszélni akarok dr. Saint-Clare-rel, ő felkutatja. Ha nem emlékszem egy rezidens nevére, ő megmondja.

– Hallom, ma beszélt dr. Saint-Clare-rel – jegyzi meg.

Elnézem apám profilját.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Látott már olyat, hogy valaki felépült? Valaki, aki ilyen… állapotban volt?

Miközben ezt mondom, ránézni sem tudok a kórházi ágyra. Inkább a padló egy pontjára meredek.

– Sokan felépülnek – felel Trina –, de abból, amit dr. Saint-Clare elmondott, azt gondolom, az apja nagyon súlyos sérülést szenvedett, ezért az esélye a felépülésre legjobb esetben is minimális.

Forróság sugárzik szét az arcomon. A tenyeremmel próbálom lehűteni.

– És ilyenkor ki dönt? – kérdezem halkan.

Érti, hová akarok kilyukadni.

– Ha az apja eszméleténél lett volna, amikor a kórházba került – felel gyengéd hangon –, őt kérték volna meg, hogy előzetesen rendelkezzen mindenről. Arról is, ki jogosult a nevében orvosi döntéseket hozni.

– Azt hiszem, azt akarta, hogy használják fel a szerveit.

Trina bólint.

– A szervadományozási törvény meghatározza a protokollt, hogy mely családtagokat milyen sorrendben kell megkérdezni a szervadományozás vonatkozásában, amennyiben a szervdonor orvosi értelemben véve cselekvőképtelen, és maga nem tud rendelkezni erről.

– De a jogsiján ott az embléma…

– Nos, ez megkönnyíti a dolgot. A piros szív azt jelenti, hogy bejegyzett szervdonor, tehát törvényesen hozzájárult az adományozáshoz. – Habozni kezd. – Ugyanakkor, Edward, egy másik nehéz döntést is meg kell hozni, mielőtt a szervadományozás egyáltalán szóba kerülhetne. Ebben az államban nincs törvényi protokoll arra nézve, mikor kerülhet sor a létfenntartó eszközök lekapcsolására. Ilyen súlyos sérülés esetében a legközelebbi hozzátartozó jogosult dönteni a kezelés megszüntetéséről, mielőtt egyáltalán elkezdenénk szervadományozásról beszélni.

– Hat éve nem beszéltem az apámmal – vallom be. – Azt sem tudom, mit szokott reggelizni, nemhogy azt, mit várna tőlem az adott helyzetben.

– Akkor talán nem ártana beszélnie a húgával.

– Csakhogy ő nem akar beszélni velem.

– Egészen biztos? – kérdezi a szociális munkás. – Vagy inkább *maga* az, aki nem akar beszélni *vele*?

Amikor néhány perc múlva távozik, hátrabillentem a fejem és hangosan kifújom a levegőt. Trinának száz százalékban igaza van: azért bujkálok az apám szobájában, mert ő eszméletlen, így nem is haragudhat

rám, amiért hat évvel ezelőtt faképnél hagytam. Szemben a húgommal, aki képes rá, és meg is teszi. Először, mert szó nélkül elmentem. Másodszor, mert visszajöttem, hogy bitoroljam a pozíciót, ami neki járna – a legközelebbi hozzátartozóét, aki mindenkinél jobban ismeri apámat. Azét a hozzátartozóét, akit apám, ha rajta múlna, a legszívesebben látna az ágyánál.

Ráeszmélek, hogy még most is apám tárcáját szorongatom. Kiveszem a jogsit, hogy ujjammal végigsimítsak a piros szíven, a szervdonorok jelképén. Azután, amikor vissza akarom tenni a laminált zsebbe, feltűnik, hogy más is van itt.

Egy fénykép, körülnyirbálva, hogy elférjen a kis zsebben. 1992, mindenszentek. Szőrös baseballsapkát viselek, rajta két hegyes füllel. Az arcom szürkére festve, az orrom vége koromfekete. Négyévesként farkasjelmezt kértem.

Talán már akkor tudtam, hogy jobban szereti azokat az állatokat, mint engem valaha is fog.

De akkor miért őrizte ezt a fényképet a tárcájában, dacára mindannak, ami történt?

Lehettem hét évvel idősebb Caránál, akkor is féltékeny voltam rá.

Aranybarna fürtöcskéire és pufók pofijára – a járókelők csak azért állították meg babakocsis anyámat, hogy elmondják, milyen meseszép kisbaba. Csak utána vették észre a mellette kullogó másodikost, a túlságosan vézna és

félénk fiúcskát.

Igazából mégsem Cara külseje tett féltékennyé, sokkal inkább az esze. Sosem játszadozott csak úgy a babákkal – elhelyezte őket a ház különböző pontjain, majd kitalált egy csavaros történetet az árváról, aki egy kalózhajó potyautasaként átkelt a tengeren, hogy megtalálja anyját, aki születésekor csak azért adta el, hogy ki tudja váltani férjét a börtönből. Amikor általánosban hazavitte az ellenőrzőjét, valamelyik tanára mindig megüzente, hogy folyton ábrándozik. A mamámnak egyszer még az igazgatóhoz is be kellett mennie, amikor Cara meggyőzte az osztálytársait arról, hogy az apja asztrofizikus, és pontban hat órakor a Nap bele fog csapódni a Földbe, hogy mindenkit megöljön.

Lehetett köztünk bármekkora a korkülönbség, leálltam játszani vele, ha erre kért. Kedvenc szórakozásai közé tartozott, hogy bebújtunk a szekrényébe és kilőttünk a világűrbe. A sötétben az elhaladó égitestekről csacsogott, majd mikor kinyitottuk az ajtót, tovább folytatta a hatszemű földönkívüliekkel és a zöld zseléként reszkető hegyekkel.

Annyi idősen több eszem is lehetett volna, mégis látni *akartam* azokat a földönkívülieket és hegyeket. Azt hiszem, már gyerekként is, amikor ráébredtem a másságomra, mindennél jobban reméltem, hogy lehetséges a változás – hogy még lehetek olyan, mint mindenki más. A felnyíló szekrényajtó mögött azonban nem várt más, csak az öreg öltözőszekrény és íróasztal,

meg anyám, amint elpakolta Cara mosott ruháit.

Az sem lepett meg, hogy amikor apám elvonult a vadonba, Cara minden érdeklődőnek más magyarázatot adott: *Ásatásokat végez Kairóban. Felvették az űrsiklóprogramba. Filmet forgat Brad Pitt-tel.*

Sejtelmem sincs, tényleg hitt-e ezekben, de egyvalami biztos: azt kívántam, bár én is ilyen könnyen találnék mentséget apámnak.

Az a kórházi szint, ahol Carát és a többi ortopédiai esetet ápolják, egészen más, mint az intenzív. Itt mindjárt nagyobb az élet – a halálos csendet, amit mindenki csak suttogva mer megtörni, felváltja a nővérek és a betegek folytonos beszélgetése, a kórházi önkéntesek által tologatott kézikocsik nyikorgása, a tucatnyi tévékészülék tucatnyi kórteremből kiszűrődő hangja.

Amikor belépek Carához, a *Szerencsekerek*et nézi.

– Mindig a jók mennek el – fejti meg éppen a rejtvényt.

Anyám lát meg elsőként.

– Edward? – húzza fel a szemöldökét. – Minden rendben?

Apámra gondol. Mi másra gondolna? Cara arckifejezésétől összeszorul a gyomrom.

– Jól van. Mármint *nincs* jól, de nem változott semmi. – Máris elcsesztem. – Anya, beszélhetnék egy kicsit négyszemközt Carával?

Anyám vet egy pillantást Carára, mielőtt bólint.

– Addig megyek, felhívom az ikreket.

Leülök anyám megürült székére, és közelebb húzom az

ágyhoz.

– Szóval – intek Cara bekötött válla felé –, nagyon fáj?

A húgom meredten néz.

– Volt már rosszabb – feleli színtelen hangon.

– Én… szóval, sajnálom, hogy így kell újra találkoznunk.

Vállat von, ajkai vékony vonallá préselődnek össze.

– Ja. Egyáltalán miért vagy itt? – teszi fel a kérdést. – Miért nem mész vissza oda, ahonnan jöttél, és hagysz minket békén?

– Úgy lesz, ha ezt akarod – bólintok –, de addig is szeretném, ha tudnád, honnan jöttem. Az is érdekelne, te mit csináltál ezalatt.

– Apával éltem. Tudod, a fickóval odalent, akiről azt képzeled, hogy jobban ismered nálam.

Megdörgölöm az arcom.

– Nem elég nehéz anélkül is, hogy így gyűlölnél?

– Jaj, ne! Milyen igazad van. Mit is gondoltam? Tárt karokkal kellett volna, hogy várjalak. Felül kellett volna emelkednem azon, hogy szétszakítottál egy családot, csak mert önző dög vagy, és inkább elhúztál ahelyett, hogy próbáltad volna elmondani, mi a franc bajod van, csak hogy most belovagolhass, mint valami gáncstalan lovag, és eljátszhasd, hogy kicsit is érdekel apa sorsa.

Sehogy sem győzhetem meg arról, hogy ha a bolygó túlsó végébe is költözünk valaki elől, akkor sem verhetjük ki a fejünkből. Pedig én tényleg megpróbáltam.

– Tudom, miért mentél el – kapja fel az állát Cara. –

Színt vallottál, mire apa felrobbant mérgében. Anya elmondta.

Cara akkor még túl kicsi volt, hogy megértse, de már nem az. Végül feltette a kérdéseit, anyám pedig elmondta neki, amiről azt hiszi, hogy válasz mindenre.

– Tudod, mit? – fortyan fel Cara. – Már az sem *érdekel*, miért mentél el. Csak azt akarom tudni, miért jöttél vissza, mikor senki se akarja, hogy itt légy.

– Anya akarja, hogy itt legyek. – Veszek egy nagy levegőt. – *Én* is akarom.

– Ne mondd, hogy Thaiföldön rátaláltál Jézusra, Buddhára, vagy mit tudom én, kire. Így vezekelsz a múltadért, hogy beteljesíthesd a karmádat és feljebb léphess? Akkor hadd mondjak valamit, Edward. Én *nem* bocsátok meg, úgyhogy ezt neked!

Szinte várom, hogy nyújtogatni kezdje a nyelvét. *Gyötrődik*, mondom magamban. *Dühös.*

– Nézd, ha mindenáron utálni akarsz, csak rajta. Ha azt akarod, hogy hat éven át hajtogassam, mennyire sajnálom, felőlem az is oké, de ez most nem rólad és rólam szól. Miénk a világ összes ideje, hogy elrendezzük a dolgainkat, de apának nincs ideje, hogy kivárja. Most vele kell foglalkoznunk.

Lehajtja a fejét, és ezt igennek veszem.

– Az orvosok azt mondják… szóval… hogy az ilyen sérülések nem szoktak meggyógyulni…

– Ők nem ismerik – jelenti ki Cara.

– *Orvosok*, Cara.

– Te sem ismered…

– És ha nem ébred fel? – szakítom félbe. – Akkor mi lesz?

Abból, ahogy elsápad, látom: még nem mert belegondolni a lehetőségbe. A kétely árnyát sem engedi közel magához, mert attól retteg, hogy ha gyökeret ver benne, mindent átszövő rákos daganatként burjánzik el, mint nyáron a málnavész.

– Te meg miről beszélsz? – suttogja.

– Nem maradhat örökre lélegeztetőgépen, Cara.

Leesik az álla.

– Jesszusom! Annyira gyűlölöd, hogy meg akarod ölni?

– Nem gyűlölöm. Tudom, hogy nem hiszed el, de szeretem annyira, hogy azzal törődjek, *ő* mit akarna, ne azzal, *mi* mit akarunk.

– Hát akkor kurvára elcseszett módon mutatod ki.

Szitkokat hallani a kishúgom szájából olyan, mintha körmök kaparnának az iskolai táblán.

– Ne mondd, hogy apa szeretné, ha gépek tartanák életben. Hogy elviselné, ha másoknak kellene fürdetniük és cserélniük a pelenkáját. Hogy nem hiányoznának neki a farkasai.

– Született küzdő. Sosem adja fel. – Megcsóválja a fejét. – El sem hiszem, hogy erről beszélünk. Fel sem fogom, hogy azt gondolod, jogod van megmondani, mit akarna apa és mit nem.

– Csak reálisan gondolkodom, ez minden. Készen kell állnod néhány nehéz döntésre.

– Döntésre? – csap le a szóra. – Mindent tudok a nehéz döntésekről. Omoljak teljesen magamba, vagy szorítsam össze a fogam, míg a szüleim szétmennek? Mert az egyetlen ember, aki megérthetné, min megyek keresztül, szó nélkül faképnél hagyott? Éljek az anyámmal vagy éljek az apámmal, miközben mindegy is, mit választok, mert az egyik mindenhogy sérülni fog. Akkor is nehéz döntést hoztam, amikor apát választottam. Ezek után van pofád azt mondani, hogy csak úgy mondjak le róla?

– Tudom, hogy szereted. Tudom, hogy nem akarod elveszíteni…

– Mielőtt elmentél, azt mondtad anyának, hogy legszívesebben megölnéd – csattan fel Cara. – Hát most itt a remek alkalom.

Nem hibáztathatom anyát, amiért elmondta. Ez az igazság.

– Ez már régen volt. Változnak a dolgok.

– Ahogy mondod. Két hét múlva, két hónap múlva, vagy akármikor, de apa is felkelhet abból az ágyból.

Az idegsebész szavaiból nem ezt vettem ki. A saját szememmel sem ezt láttam. Ezzel együtt: igaza van. Hogyan hozhatnék meg egy családi döntést a húgommal, amikor nem is vagyok része ennek a családnak?

– Akárhogy is – sóhajtok fel –, sajnálom, hogy elmentem. Most viszont itt vagyok. Tudom, mit érzel, és ezúttal nem egyedül kell végigcsinálnod.

– Ha kárpótolni akarsz, mondd meg nekik, hogy *én* döntöm el, mi legyen apával.

– Ehhez nem vagy elég idős. Meg se hallgatnának.

Meredten néz rám.

– De téged igen.

Az az igazság, hogy szeretném, ha apám felébredne és jobban lenne, de nem azért, mert megérdemli.

Hanem mert minél előbb el akarok menni.

Carának igaza van. Hat éve nem vagyok része ennek a családnak. Nem sétálhatok be és tehetek úgy, mintha beleillenék. Meg is mondom anyának, amikor kijövök Cara szobájából, és meglátom, ahogy a folyosón járkál.

– Hazamegyek – közlöm.

– *Ott* vagy.

– Kit akarunk átverni, anya? Cara nem akarja, hogy itt legyek. Semmivel sem járulhatok hozzá ahhoz, hogy jobban tudják, apa mit akarna ebben a helyzetben. Csak útban vagyok, nincs semmi hasznom.

– Fáradt vagy – csóválja a fejét anyám. – Teljesen kimerültél. Huszonnégy órája itt vagy a kórházban. Aludd ki magad egy rendes ágyban. – A táskájába nyúl és lefejt egy kulcsot a tekintélyes csomóról.

– Azt se tudom, hol éltek. – Kell ennél jobb bizonyíték, hogy mennyire nem tartozom ide?

– Azt tudod, *azelőtt* hol éltünk. Ez a pótkulcs, ha Cara elveszítené a sajátját. Értelemszerűen senki nincs a házban. Nem is baj, ha odamész és meggyőződsz róla, hogy minden rendben.

Mintha a New Hampshire-i Beresfordban bárki

betörne bárhová.

Anyám a kezembe nyomja a kulcsot.

– Csak aludd ki magad – ismétli meg.

Tudom, hogy vissza kéne utasítanom. Egyértelművé tenni a szakítást, visszataxizni a reptérre, jegyet venni az első bangkoki járatra. Mégis olyan, mintha legyek döngenének a fejemben, és a torkomban sem érzek mást, csak a megbánás mandula-keserű ízét.

– Egyetlen éjszakára – szögezem le.

– Edward – szól utánam, amikor már elindulok. – Igaz, hogy hat éve elmentél, de előtte tizennyolc éven át velünk éltél. Többet segíthetsz, mint gondolnád.

– Pont ettől félek.

– Hogy nem dönthetsz helyesen?

Megrázom a fejem.

– Hogy dönthetek helyesen – felelem –, csak nem a megfelelő okból.

Úgy érzem magam, mint Alíz Csodaországban.

A ház ismerős, mégis egészen más. Kanapé áll azon a helyen, ahol suli után feküdtem és néztem a tévét, csak nem ugyanaz a kanapé – ez itt csíkos, nem egyszínű mélyvörös. A falakat apám farkasos fotói pettyezik, de már Cara iskolai fotói is közéjük vegyülnek. Lassan követem őket, a szemem láttára nő fel.

Elbotlom, de már nem a kishúgom világító neonszínű tornacipőjében. Az étkezőasztalon nyitott tankönyvek: függvénytábla, világtörténelem, Voltaire. A konyhai

pulton üres narancsleves doboz, három mosatlan tányér meg egy tekercs papírtörlő. Valaki azt gondolta, később is ráér rendet rakni.

A pulton áll egy Life zabpelyhes doboz is, szinte teljesen üresen, közös életünk metaforájaként.

A háznak szaga van. Nem feltétlenül rossz – szabadtéri, mint a fenyőgyanta és a füst –, de ha bemegyünk más otthonába, azonnal megcsap egy jellegzetes szag, viszont amikor hazamegyünk, sosem érzünk ilyet. Ha más nem, ez egyértelművé teszi, hogy idegen vagyok itt.

Lenyomom a rögzítő pirosan villogó gombját. Két új üzenet érkezett. Az első egy Mariah nevű lánytól, és Carának szól.

Oké, most már totál beszélnünk kell, és dugig van a hangpostád. Hívj fel!

A második Waltertől, aki a Redmond parkban él. Hat évvel ezelőtt ő gondoskodott a farkasokról, ha apám nem volt ott – ő trancsírozta fel a vágóhídról érkezett borjút, és ő telefonált az éjszaka közepén, ha gond adódott, apám pedig történetesen velünk volt, nem a lakókocsijában. Nyilván még mindig ő a gondnok, mert az üzenetében kérdez valamit a farkasoknak adott gyógyszerekről.

Apám már két napja nem jelent meg a Redmondban. Nincs senki, aki elmondaná Walternak, mi történt?

Lenyomom a létező összes gombot, de akkor sem jövök rá, hogyan kell visszahívni az utolsó telefonálót. Walter száma csak megvan valamelyik füzetben, vagy a számítógépen, a kapcsolatok között.

Apám irodája.

Akkoriban így hívtuk, bár apám, amennyire tudom, soha a lábát nem tette be ide. Szigorúan véve ez volt a vendégszoba, csak épp iratszekrénnyel, íróasztallal és a családi számítógéppel, ami nem gond, mert sosem láttunk vendégül senkit. Hetente kétszer ide ültem be, hogy elintézzem a csekkeket, ami ugyanúgy az én kötelességem volt, mint Caráé a mosogatógép be- és kipakolása. Mindnyájunknak új feladatokat kellett vállalnunk, amikor apám elment Kanadába, hogy csatlakozzon a falkához. Ő nyilván azt várta, hogy anyám intézze a pénzügyeket, de neki mindig gondot okoztak a határidők, s miután kétszer is megcsúsztunk a késedelmes számlákkal, úgy döntöttünk, én veszem át a helyét. Már tizenöt évesen tudtam, mire mennyi pénz kell. A hitelkártya-adósságon keresztül ismerkedtem meg a kamatláb fogalmával; egyensúlyban tartottam a bevételeket és a kiadásokat. Miután apám hazatért, eldöntötte, hogy ez jól is van így. Kismillió dolog járt a fejében, de egyik sem kötődött az íróasztalhoz és a számlákhoz.

Talán különös dolog egy kamaszra bízni a család pénzügyeit – ilyet csak felelőtlen szülő tesz –, de ugyanezen az alapon azt is kérdezhetnénk, milyen szülő viszi farkasok közé a gyerekét. Márpedig senkinek a szeme sem rebbent, amikor a tizenkét éves Cara apám fotogén szereplőtársa lett az Animal Planet sorozatban. Apámnak még a leghangosabb tiltakozókat is sikerült

meggyőznie arról, hogy tökéletesen ura a helyzetnek.

Az irodai szék még ugyanaz: maga a testet öltött ergonómia, állítókarok és tekerők, hogy az embernek sose fájjon a háta. A mamám tíz dollárért újította egy garázsvásáron. A számítógép viszont már nem asztali, hanem egy karcsú kis MacBook Pro, képernyővédőjén egy farkassal, akinek szeméből olyan bölcsesség sugárzik, hogy foglyul ejti a tekintetem. Kihúzkodom a fiókokat, és az egyikben nagy halom borítékot találok, némelyiken LEJÁRT TARTOZÁS pecséttel. Mint akit hipnotizálnak, azon kapom magam, hogy átválogatom őket, majd a jobb oldali fiókból elővesszem a csekkfüzetet, a tollat és a bélyegeket. A borítékhalomból ítélve senki sem fizette a számlákat, mióta elmentem.

Őszintén szólva nem lepne meg.

Már el is felejtem, mi hozott az irodába. Gépies mozdulatokkal szortírozom a postát, írom a csekkeket, hamisítom apám szignóját. Valahányszor felnyitok egy borítékot, a szívem kihagy egy ütemet – mintha azt várnám, mikor látom viszont a fejlécet és a számlát, amitől elállt a szavam. A levelet, amit legszívesebben meglobogtattam volna az arca előtt, hogy szembesítsem a hazugságával.

Ezúttal nincs ilyesmi, csak közműtartozások, a végletekig megterhelt hitelkártyák és a behajtó cégek felszólításai. A telefonszámla, a villanyszámla és az üzemanyag-beszállító számlája után abba kell hagynom, hacsak nem akarok fedezetlen csekket kibocsátani.

Hová lett az összes pénz?

Ha tippelnem kéne, azt mondanám, a Redmond nyelte el. Apámnak már öt körülkerített területe van – öt külön falka, amit neki kell táplálnia –, a lányáról nem is beszélve. Megcsóválom a fejem, kihúzom a felső fiókot, és elkezdem visszatuszkolni a befizetetlen számlákat. Nem az én gondom. Nem vagyok a könyvelője. Nem vagyok már semmije.

Akkor veszem észre, miközben próbálom betömködni a borítékokat a túlságosan szűk fiókba: egy megsárgult, gyűrött papiros beragadt a fióksínbe. Messze hátra kell nyúlnom, hogy kiszabadítsam. A sarka leszakadt, de végül sikerül előhúznom és elsimítanom a laptop mellett.

Egy csapásra újra tizenöt vagyok.

Az apám távozása előtti éjszakán történt, amikor Carával elbújtunk.

Egész nap ment a veszekedés. Anyám kiabált, azután apám üvöltözött, azután az anyám könnyekben tört ki. *Ha ezt akarod*, zokogta, *vissza se gyere*.

Nem mondod komolyan, jött a válasz.

Cara felnézett rám. Lófarokba kötött haját rágcsálta, nedvesen lógott a szája sarkában, mint egy ecset. *Komolyan mondja?*, kérdezte.

Vállat vontam. Csak azt tudtam a szerelemről, hogy mindig egyoldalú. Levon Jacobsnak, aki előttem ült számtanon, olyan bőre volt, mint a forró csokoládé, és betéve tudta a Boston Bruins összes játékosának

statisztikáját, de csak akkor szólt hozzám, ha kölcsönkérte a ceruzámat, és mint az összes srác az osztályban, ő is a lányokra hajtott. Anyám szerette az apámat, de az csak a hülye farkasaira tudott gondolni. Apám szerette a farkasait, de még én is láttam, hogy azok nem szeretik viszont – csak apám ruházza fel őket emberi vonásokkal, miközben ezt várja.

Ez őrület, kiáltotta anyám. *Egy családos ember nem viselkedhet így, Luke. Egy felnőtt ember sem viselkedhet így.*

Úgy állítod be, mintha csak azért csinálnám, hogy fájdalmat okozzak neked, felelt apám. *Ez tudomány, Georgie. Ez az életem.*

Pontosan, vágta rá anyám. Ez *az életed.*

Cara hozzám simult a csontos hátával, éreztem minden csigolyáját. *Nem akarom, hogy meghaljon*.

Apám arra készült, hogy a vadonban éljen minden fedél, étel és védelem nélkül, leszámítva nehéz vászon kezeslábasát. Azt tervezte, hogy megkeresi a kanadai farkasok vándorlási útvonalát, és ott csatlakozik az egyik falkához, ahogyan korábban a fogságban élő csoportokkal is tette. Ha sikerül, ő lehetne az első, aki testközelből ismeri meg a vadon élő falkák természetét.

Aminek persze csak akkor van értelme, ha túléli, hogy elmesélhesse.

Apám hangja hirtelen puha lett, mint a vatta. *Georgie*, formálta anyám nevét. *Ne légy ilyen. Ne így váljunk el!*

Néma csend lett.

Apa megígérte, hogy visszajön, suttogta Cara. *Azt*

mondta, ha majd idősebb leszek, én is vele mehetek.

Bármi is lesz, feleltem, *ezt el ne mondd anyának!*

Már nem hallottam őket. Talán megbékéltek. Hat hónapja folytak ezek a viták, amióta csak apám bejelentette, hogy Québecbe akar utazni. Azt kívántam, bárcsak menne már, akkor legalább nem kéne folyton a veszekedést hallgatnunk.

Ajtócsapódást hallottam, majd néhány perccel később kopogtatást a szobám ajtaján. Jeleztem a húgomnak, hogy ne moccanjon, mielőtt kinyitottam. Apám állt az ajtó másik oldalán. *Beszélnünk kell, Edward,* közölte.

Amikor kitártam az ajtót, csak megrázta a fejét és intett, hogy kövessem. Még vetettem Carára egy gyors pillantást, hogy maradjon ott, azután apám nyomában átmentem az irodának kinevezett szobába, ami jobbára a kartondobozokból, az íróasztalból és a felbontatlan levelekből állt. Apám elrakott egy halom könyvet az összecsukható székről, hogy le tudjak ülni, azután beletúrt az íróasztal egyik fiókjába, hogy két feles poharat és egy üveg skót whiskyt vegyen elő.

Töredelmesen bevallom: tudtam arról az üvegről, sőt néha rá is húztam. Apám nemigen ivott – a farkasok megérezték volna az alkoholt a szervezetében –, így azt sem vette észre, ahogy az ital szintje kitartóan csökkent. Elvégre már betöltöttem a tizenötöt, azt is tudtam, hogy a padláson porosodó *Life* magazinok közt meglapul két *Playboy* is – 1983. december és 1987. március –, amit számtalanszor átlapoztam abban a reményben, hogy a

meztelen nők láttán végre bennem is feléled a szikra. Ezzel együtt nem számítottam rá, hogy leülök inni az apámmal – legalábbis nem huszonegy éves korom előtt.

Az apámmal akkor sem különbözhettünk volna jobban, ha szántszándékkal erre törekszünk. Nem is a másságom miatt – sosem adta jelét, hogy homofób lenne. Inkább azért, mert míg ő rossz korba született pionírnak tűnt – csupa erő, izom és zsigeri ösztön –, addig én szívesebben olvastam Melville-t és Hawthorne-t. Egyik karácsonyra írtam neki egy eposzt (épp a Milton-korszakomat éltem). Nem győzött ámuldozni, még végig is olvasta, de később kihallgattam, amikor azt kérdezte anyámtól, hogy ez mégis mi a frász. Tudom, hogy tisztelte bennem a tudásvágyat, sőt ugyanazzal a késztetéssel azonosította, amelynek hatására annak idején ő is nekivágott az erdőnek, hogy hallja a talpa alatt zizegő leveleket. Éppúgy menekülésre használtam a könyveket, mint apám a munkáját, de ettől még ugyanúgy nem tudott volna mit kezdeni az *Ulysses*szel, mint én önmagammal, ha egy éjszakát a vadonban kell töltenem.

Egy ideig te leszel a férfi a házban, közölte olyan hangon, amivel tudatta, milyen komoly kételyei vannak az alkalmasságomat illetően. A borostyánszínű folyadékból kitöltött egy centit mindkét pohár aljára, mielőtt felém nyújtotta az egyiket. Egy hajtásra leküldte a magáét, míg én csak két apró kortyot ittam, de máris úgy éreztem, mintha lángolnának a beleim.

Míg távol leszek, talán nehéz döntéseket is kell majd

hoznod, tette hozzá.

Nem tudtam, mit mondjak. Sejtelmem sem volt róla, miről beszél. Attól, hogy ő elment táncolni a farkasokkal, anyám még ugyanúgy fog dirigálni, hogy takarítsam ki a szobám és csináljam meg a házi feladatom.

Nem hinném, hogy szükség lenne rá, de akkor is. Felvette és felém nyújtotta az itatóson fekvő papírlapot.

Kézzel írta és egyszerűen fogalmazott.

Ha nem tudnék önállóan dönteni az egészségemet illetően, engedélyt adok a fiamnak, Edwardnak, hogy határozzon helyettem minden szükséges helyzetben.

Egy vonal az aláírásának. Egy vonal az enyémnek.
A szívem dübörögni kezdett, mint egy mozsárágyú. *Nem értem.*

Anyádat kértem meg először, de ő semmire sem hajlandó, amiből úgy tűnhet, hogy támogatja ezt az utazást, és nagy felelőtlenség lenne részemről, ha nem gondolnék arra, hogy… mi történhet.

Meredten néztem rá. Mi *történhet?*

Persze tudtam a választ. Csak hallanom kellett, ahogy kimondja: mindent kockára tesz néhány vadállat kedvéért. Őket választja helyettünk.

Apám megkerülte az egyenes választ. *Nézd*, felelte, *csak azt kérem, hogy írd ezt alá.*

Kézbe vettem a papirost. Kitapintottam a kis dombokat és árkokat, ahol a toll mélyen felszántotta, miközben a

gondolattól is rosszullét kerülgetett, hogy apám néhány perce ugyanitt a halála esélyeit latolgatta.

Ahogy odanyújtotta a tollat, véletlenül a padlóra ejtettem. Mindketten lehajoltunk érte, ujjai közben egy pillanatra az enyéimhez értek. A testi érintkezéstől mintha lesokkoltak volna. Ebből tudtam, hogy alá fogom írni a papírt, még ha nem is akarom, mert anyámmal ellentétben nem vagyok elég erős, hogy csak úgy hagyjam elmenni – talán örökre –, miközben azt kívánom, bár másképp alakult volna. Esélyt kaptam, hogy az legyek, aki sosem voltam: a fiú, akire mindig vágyott és akire számíthatott. A fiú, akihez vissza *akar* térni. Máskülönben honnan tudhattam volna, hogy megteszi?

Lefirkantotta nevét a lap aljára, azután újra felém nyújtotta a tollat. Ezúttal nem ejtettem el. Gondosan megformáltam nevem kezdőbetűjét.

Azután megtorpantam.

S ha nem tudom, mit kell tennem?, kérdeztem. *Ha rossz döntést hozok?*

Ebből tudtam, hogy apám felnőttként kezel, nem taknyosként: nem is próbált színlelni. Nem legyintett, hogy úgysem lesz semmi baj; nem hazudott a szemembe. *Egyszerű. Ha nem tudok magamról, és téged kérdeznek… csak mondd azt, hogy engedjenek elmenni.*

Ha valaki azt mondja, egyik napról a másikra kellett felnőnie, talán nem túloz. Ennél is gyorsabban megtörténhet, akár egyetlen pillanat alatt. Felvettem a tollat, hogy befejezzem az aláírásomat, azután kézbe

vettem a poharat és kiittam a maradék whiskyt.

Mire másnap felébredtem, apám már elment.

Egy hosszú pillanatig tizenöt éves kori önmagam bizonytalan, tüskés betűire meredek, mintha visszatükröznék a jelenkori énem. Teljesen elfeledkeztem erről a papírról, ahogy az apám is. Egy évvel és 347 nappal később előbukkant a kanadai vadonból; derékig érő hajával és a szakállas arcára tapadt kosszal a frászt hozta egy csapat kiránduló iskolásra. Hazatérve azt találta, hogy a távollétében is ment tovább az élet, ezért lassan visszaszokott a zuhanyozásra, a főtt ételre és az emberi beszédre. Soha nem említette ezt a papirost, ahogy én sem.

Akkoriban nemegyszer hallottam lépteit az éjszaka közepén, s amikor lesurrantam a földszintre, a hátsó kertben találtam, ahogy a csillagos égbolt alatt aludt. Már ebből meg kellett volna értenem, hogy aki egyszer otthonra talál a vadonban, annak már *minden* ház börtön.

Kezemben a megsárgult papirossal elhagyom az irodát. A sötétben felmegyek az emeletre, ahol elhagyom Cara szobájának rózsaszín derengését, mielőtt megtorpanok saját gyerekkori szobám előtt. Felkapcsolom a lámpát és látom, hogy semmi sem változott. A széles ágyon most is kék takaró, a falakon Green Day- és U2-poszterek.

Továbbhaladok a folyosón, hogy belépjek a szüleim hálószobájába. Ami most már egyedül az apámé. A

foltvarrott takaró az egymásba fonódó gyűrűkkel eltűnt; ropogósra vasalt sötétzöld utódját katonás precizitással igazították el. Az éjjeliszekrényen egy pohár víz és egy ébresztőóra. Egy telefon.

Nem erre a házra emlékszem; nem ez az otthonom. Az a baj, hogy Thaiföld sem az.

Napok óta agyalok, mi lesz most – nemcsak az apámmal, de velem. Odaát önálló életem van, de ez minden. A munkám zsákutca; néhány barátom hozzám hasonlóan menekül valami vagy valaki elől. Bárhogy vonakodtam idejönni, hogy helyrehozzam a dolgokat, azután sietve visszameneküljek a világ túlsó felének biztonságába, megváltozott a helyzet. Nem tudok helyrehozni semmit – sem az apámat, sem magamat, sem a családomat. Csak annyit tehetek, hogy szépségtapasszal fedem be ezt a gennyedző sebet, azután vadul reménykedek, hogy kitart.

Mennyivel könnyebben meggyőztem magam arról, hogy Thaiföldhöz tartozom, míg derékig gázoltam a sérelmekben, míg újra és újra lepörgettem őket a szemem előtt, míg valamelyik bangkoki bárban vedeltem. Már nem látok mást, csak a bizalmatlanságot a húgom szemében, és a régi falakat, melyeken egyetlen kép sincs rólam. Már nem érzem magam szerencsétlen száműzöttnek. Nem érzek semmit, csak bűntudatot.

Egyszer már meghoztam a radikális, sorsfordító döntést, és búcsút intettem addigi életemnek. Most is ugyanezt teszem.

Felveszem a telefont és hívom házinénimet, Chiang Mait, a kedves kis özvegyasszonyt, aki hetente legalább egyszer áthív magához vacsorára, hogy újra és újra elmesélje, hogyan találkoztak a férjével. Akadozó thaiságommal beszámolok neki apám állapotáról, majd megkérem, hogy dobozolja be a holmimat és küldje el erre a címre. Ezután tárcsázom a főnökömet és üzenetet hagyok a hangpostáján: sajnálom, hogy tanév közben kell felmondanom, de a családi vészhelyzet nem hagy más választást.

Leveszem a cipőm és lefekszem. Félbe, majd negyedbe hajtom a papirost, mielőtt elteszem a zsebembe.

Egykor apám még bízott bennem annyira, hogy megossza velem, mit szeretne abban a helyzetben, amibe most került. Réges-rég volt, de akkor is, megígértem neki, hogy tiszteletben tartom az akaratát.

Talán sosem tudom elmondani neki, mit csináltam, mióta elmentem, és azt sem tudom elérni, hogy megértsen. Talán sosem lesz esélyem bocsánatot kérni, sem meghallgatni az ő bocsánatkérését. Talán sosem tudja meg, hogy visszatértem hozzá és ott ülök a kórházi ágya mellett.

De akkor is tiszteletben tartom az akaratát.

Thaiföldön nehezen ment az alvás. A zajra, a hőségre, a lüktető nagyvárosra fogtam. Most viszont pillanatokon belül elalszom. Álmomban mezítelen talpam alatt érzem a fenyőtüskéket, míg bőrömön átszivárog a tél hidege.

LUKE

Aznap, amikor a Szent Lőrinc-folyótól északra begyalogoltam az erdőbe, hőszigetelt vízhatlan kezeslábast, téli csizmát és meleg alsóruhát viseltem. A zsebemben lapult néhány pár tartalék zokni és kesztyű, sapka, egy tekercs drót, némi madzag, müzliszelet, szárított kolbász. Utolsó tizennyolc dolláromat a kamionosnak adtam, aki felvett és idáig hozott. A jogsimat gondosan eltettem kezeslábasom cipzáras zsebébe. Ha az egész rosszul sül el, talán csak ez alapján azonosíthatnak.

Nem hoztam magammal hátizsákot vagy hálózsákot, se kempingfőzőt vagy gyufát. Nem akartam, hogy hátráltassanak; amennyire lehetett, úgy akartam élni, mint egy magányos farkas. Elvégre azért csináltam az egészet, hogy találjak egy falkát, ahová befogadnak. Közel két évig a kamionos volt az utolsó ember, akivel beszéltem. Bonne chance*, kívánt jó utat vaskos québeci akcentussal, én pedig megköszöntem, azzal bevettem magam az országutat szegélyező fenyőfák közé. Ilyen egyszerűen. A kezeslábasomat manapság talán elborítanák a szponzorok emblémai; Camelbak kulacsból innám a Gatorade-et; a haladásomat nyomon lehetne követni egy weboldalon és*

egy valóságshow-ban, de akkor még szerencsére nem volt más, csak én és a farkasok.

Látni lehetett, hogy fűt a küldetéstudat. Eltökélt, bátor és rendíthetetlen hős benyomását keltettem. Napi tizenkét órán át az is voltam. Régi csapásokat követtem, és húsz mérföldeket megtettem, bár mindig gondoskodtam arról, hogy friss víz közelében legyek. Állati ürüléket vizsgáltam, hogy megismerjem a környék populációját; drótból, madzagból és ágakból csapdát építettem, hogy mókust fogjak, megnyúzzam és nyersen megegyem. Patakokba vizeltem, hogy a ragadozók ne szagolhassanak ki. A bennem élő hegyi ember csak hét óra tájban kezdett meghunyászkodni, amikor a lebukó nap lángra lobbantotta a fenyők csúcsát, azután lassan leereszkedett az éjszaka.

Akkorra már halálosan rettegtem.

Képzeljük el a legszörnyűbb rémálmunkat. Most képzeljük el, hogy valóra válik. Pontosan ilyen érzés, amikor a sötétség körénk zárul, mint egy dühödten összeszorított ököl. Minden huhogás, minden levélzizegés, minden nesz potenciális fenyegetés. Amikor a természet lekapcsolja a villanyt, semmit sem tehetünk azért, hogy újra világos legyen. A vadonban töltött első négy éjszaka egy fán aludtam, abban a biztos tudatban, hogy reggelre felfal egy medve vagy egy puma. Az ötödik éjszakán leestem a fáról, ami rádöbbentett, hogy ugyanekkora valószínűséggel ki is törhetem a nyakam. Ezután már a földön aludtam, de éppoly nyugtalanul – a legkisebb zajra felriadtam.

Rövid idő alatt iszonyú sok mindent kellett megtanulnom, mire megértettem, hogy a vadonban az idő sokkal lassabban halad. A szél sosem csak légmozgás – a természet e-mail-rendszere, ami új információt továbbít az időjárás változásáról, a területen megforduló állatokról és esetleges ragadozókról. Az eső sem csak kényelmetlen bosszúság – átmeneti menedék a bogarak elől és alkalmas ivóvíz. A hóesés sem kellemetlenség – forrása az új nyomoknak és az állatoknak, akikből táplálék válhat. A fák susogása, a madarak éneke, a rágcsálók motozása a túlélés kulcsa; a figyelem, amivel a sűrű növényzetben is kiszúrjuk a legapróbb mozgást, alapvető készség. Élet-halál kérdésekben a természet nem ismer tréfát.

Mindenki tudni akarja, miken gondolkodtam, egyes-egyedül, ennyi időn át. Az igazság az, hogy nem gondolkodtam semmin – túlságosan lefoglalt, hogy életben maradjak és olvassak a jelekből, amelyek mintha hieroglifák lettek volna, csak a rosette-i kő nélkül. Ha Carára, Edwardra és Georgie-ra gondolok, elvontam volna a figyelmemet egy lehetőségről vagy fenyegetésről, amit nem kockáztathattam meg. Ezért nem gondolkodtam, inkább csak túléltem. Azzal töltöttem a napokat, hogy megcsodáltam az ágak közt feszülő pókhálók szépségét; a távolban húzódó hegygerinc csipkés élét; a lila lepelként az erdőre boruló szürkületet. Szarvasok nyomait követtem, és láttam, ahogyan két hód elképesztő gátat épített a semmiből. Sokszor csak bóbiskoltam, amit nappal nagyobb biztonságban tehettem meg, mint éjjel.

Egy hónapig nem láttam vagy hallottam egyetlen farkast sem, amíg már kezdtem úgy érezni, hogy nagy hibát követtem el.

A vadonban töltött negyedik hetemen vad északkeleti vihar támadt. Eltávolodtam a vízparttól és az örökzöldek alatt húztam meg magam – ezek felszívják gyökereikkel a nedvességet, így a talaj itt mindig szárazabb. Vadászni nem lehetett, így csak reszkettem és éheztem. Megbetegedtem. Lázálmok gyötörtek, el-elhagyott az öntudatom, s miközben szakadt rám az eső, csak arra tudtam gondolni, hogy mégis mi a fenét képzeltem, amikor idejöttem. Azt hallucináltam, hogy az erdőnek lába nő, hogy a fák gyökerei lerugdalják a vesémet. Addig köhögtem, amíg már epét hánytam. Voltak pillanatok, amikor már örültem volna egy vadmacskának vagy medvének – bárminek, ami gyorsan megvált ettől a szenvedéstől.

Így visszatekintve azt gondolom: meg kellett betegednem – le kellett vetkőznöm emberi mivoltom maradékát, hogy végre úgy kezdjek viselkedni, mint egy farkas, ne úgy, mint egy ember. Ilyen szorult helyzetben egy farkas sosem merül önsajnálatba és sosem adja fel. Mérlegeli a helyzetet, majd felteszi a kérdést: Mit ehetek? Hogyan védhetem meg magam? *Még sebesülten is addig fut, amíg már a lábán sem tud megállni.*

Bár még csak október volt, a hegyek között már havazott. Miután elmúlt a lázam, arra ébredtem, hogy hótakaró borít, amit azonnal leráztam magamról, ahogy felültem. Körülnéztem, és meggyőződtem arról, hogy

biztonságban vagyok. Akkor láttam meg a hóban, tőlem alig egyméternyire: egy hím farkas lábnyomát.

Mihelyt talpra vergődtem, további nyomokat kerestem a környéken – ami a falka közelségére utalhatott –, de nem találtam semmit. Az állat vagy felderítette a terepet a falkája számára, vagy ő is magányos farkas volt.

Tudta, hol vagyok. Könnyedén visszatalálhatott hozzám, és most, hogy elmúlt a lázam és magamhoz tértem, fenyegetésként is értékelhetett. Az lett volna a logikus, ha továbbállok, ha nem teszem ki magam a fenyegetésnek, mégis olyat tettem, amivel veszélybe sodortam a biztonságomat, és éppoly nyilvánvalóan magamra irányítottam a figyelmet, mintha fellőttem volna egy vészjelző rakétát.

Hátravetettem a fejem és felüvöltöttem.

CARA

Amikor a barátnőm, Mariah meglát a kórházi ágyon, sírva fakad. Kész röhej: én vagyok a beteg, mégis én nyújtogatom felé a papír zsebkendős dobozt, és mondogatom, hogy minden rendben lesz. Lila plüssmedvét lök a kezembe. Lufit tart, rajta GRATULA! felirattal.

– A JOBBULÁST-maci kifogyott – szipogja. – Szent ég, Cara! Nem hiszem el, hogy ez történt. Annyira sajnálom.

Vállat vonok – vagy inkább vonnék, ha nem lenne befáslizva. Érzem, hogy ugyanúgy bűntudata van, amiért elcsábított a buliba, mint nekem, amiért miattam jött oda az apám. Ha ő nincs, sosem megyek Betlehembe; ha én nem vagyok, apám sosem ül autóba. Még csak nem is akartam elmenni – azt terveztük, hogy pizzázunk és csajos filmeket nézünk –, de Mariah kijátszotta a legjobb bari kártyát: *Én is megtenném érted*. Én meg, mint egy idióta, bedőltem.

– Nem a te hibád – nyugtatgatom, pedig én sem hiszem el, amikor ugyanezt mondom magamnak.

Anyám, aki a kórházban él, a családi váróban van az ikrekkel és Joe-val. Nem hozza be őket, hogy lássanak. Fél,

hogy a kötésektől és a bevérzésektől rémálmaik lennének, és nem akarja, hogy Joe-nak kelljen megbirkóznia ezzel, míg ő itt alszik mellettem. Ettől úgy érzem magam, mint Frankenstein szörnye – mint egy iszonyú titok, amit rejtegetni kell.

Mariah összekulcsolt ujjaira mered.

– Az apád… ő most meg fog…

– Tyler – szakítom félbe.

Felsandít rám, az arca vörös és püffedt.

– Mi?

– Mondd el, mi történt. – Tyler miatt mentünk el a buliba; ő az a srác, aki meghívta Mariah-t. – Hazakísért? Összejöttetek? Írt azóta?

Hangom még a saját fülemben is olyan, mint egy túlfeszített madzag. Mariah arca összetöpörödik, ahogy újra sírva fakad.

– Kórházban fekszel, nagy műtéted volt, az apád kómában fekszik, és te róla akarsz beszélni? Ez most nem számít. *Ő* nem számít.

– Nem, nem számít – felelem csendesen –, de akkor is róla beszélnénk, ha nem lennék kórházban, és ez az egész nem történik meg. Ha te és én Tylerről beszélünk, legalább arra a fél percre minden újra normális lesz.

Mariah megtörli az orrát a kabátujjába, mielőtt bólint.

– Igazából egy pöcs. Kiütötte magát, aztán meg nyavalyogni kezdett, hogy az exe nyáron megcsináltatta a didkóját, meg hogy mennyire megtapizná.

– *Megtapizná* – ismétlem. – Tényleg így mondta?

– Durva, mi? – Megrázza a fejét. – Nem tudom, mi a frászt gondoltam.

– Hogy úgy néz ki, mint Jake Gyllenhaal – emlékeztetem. – Nekem legalábbis ezt mondtad.

Mariah hátradől a széken.

– Ha legközelebb el akarlak rángatni valahová, hogy újjáélesszem a tetszhalott szerelmi életem, csak vágj fejbe egy hólapáttal.

Elmosolyodok, amit olyan régen nem csináltam, hogy az arcizmaim megsajdulnak.

– Legközelebb – ígérem.

Hagyom, hadd locsogjon arról, hogy a franciatanárunknak tuti agytumorja van, máskülönben nem adna fel öt versszakot egyetlen hétre, meg hogy Lucille DeMarst, az emós csajt, aki csak a jobb kezén viselt zoknibábhoz hajlandó beszélni és ezt performansznak nevezi, rajtakapták a szertárban az egyik helyettesítő tanárral.

Nem mondom el, hogy amikor először megláttam az apámat, úgy éreztem, mintha megszilárdulna körülöttem a levegő, s ha az életem múlna rajta, akkor sem tudnám beszívni a tüdőmbe.

Nem mondom el, hogy legszívesebben mást se csinálnék, csak bömbölnék.

Nem mondom el, hogy amikor ma délután kibotorkáltam a társalgóba és rágugliztam az „agysérülés”-re, több olyan embert találtam, aki sosem épült fel, mint olyat, aki igen.

Nem mondom el, hogy miután éveken át azt kívántam, bárcsak hazajönne a bátyám, most, hogy itt van, azt kívánom, bár ne létezne. Csak mert az orvosok, a nővérek és mindenki, aki az apámat gondozza, hozzá fordul, nem hozzám.

Nem mondom el, milyen nehéz elaludnom, és ha valami csoda folytán mégis sikerül, sikoltozva ébredek, mert álmomban újraélem a balesetet.

Azt pedig különösen nem mondom el, mi történt előtte. Vagy utána.

Kerek negyven percen át azt színlelem, hogy ugyanaz a lány vagyok, aki régen voltam.

Sok mindent terveztem a bátyámmal, ami végül sosem történt meg, mert kilépett a családból. Olyasmiket, hogy kifaggatja az első fiúmat randi előtt, hogy megtanít vezetni egy üres parkolóban, hogy vesz egy hatos pakkot, amit fű alatt megihatunk a szalagavatón. Miután elment, és a szüleim is szétköltöztek, minden éjjel írtam neki. Valahol a szekrényemben – a plüssállatok mögött, amiket nem volt szívem kidobni, és a ruhák alatt, amik már nem jók rám – van egy cipődoboz, tele a levelekkel, amiket sosem küldtem el, mert még a címét sem tudtam.

Ha őszinte akarok lenni, én is álmodoztam a kibékülésünkről. Úgy képzeltem, néhány pillanattal azelőtt lesz, hogy férjhez megyek – Edward felbukkan, mielőtt elindulnék az oltár felé, és elmondja, hogy semmi pénzért nem hagyná ki a kishúga esküvőjét. Fejemben

elmosódnak a kép szélei, mint egy nyálas Hallmark-filmben, amikor arról beszél, hogy sokkal nagyobbra nőttem, mint képzelte – ehhez képest csak odavetett egy mizút az apám lélegeztetőgépe felett. Anya azt állítja, többször meglátogatott a műtét után, amikor még ki voltam ütve, de szerintem, akár ki is találhatta az egészet, hogy jobban érezzem magam.

Ezért is szürreális élmény, ahogy ott áll az ágyam végében és beszélgetünk. Mögötte, az elnémított tévé képernyőjén, egy játékos megpörgeti a szerencsekereket.

– Nagyon fáj? – érdeklődik.

Dehogy, szinte élvezem, felelek némán. A tévéműsorban valaki vesz egy magánhangzót. Két *A* betű is van.

– Volt már rosszabb – felelem.

Apám azt mesélte, hogy a sebesült farkas nem önmaga. Talán felismeri a fivérét, de talán egyenesen a torkának ugrik. Amikor a fájdalom is része az egyenletnek, az eredmény kiszámíthatatlan. Azt mondom Edwardnak, hogy nem fáj, de ez hazugság. A vállamra talán igaz, hála a gyógyszereknek, de a morfium se tud mit kezdeni összetört szívemmel.

Mással nem tudom indokolni, hogy minden szavam éles penge, amivel próbálom elrettenteni magamtól, miközben másra sem vágyok, csak hogy megöleljen.

– Tudom, miért mentél el – közlöm vele. – Anya elmondta.

Nem zavar, hogy meleg, csak a távozását valahogy mindig körüllengte a titokzatosság. Anya eleinte csak

annyit mondott, hogy összeveszett apával. Végül megtudtam, hogy színt vallott, mire apa mondott valamit – nyilván akkora szörnyűséget, amiért Edwardnak el *kellett* mennie –, de itt jön a csavar: milliónyi meleg kamasz vall színt a szülei előtt, akik néha furán reagálnak. Apám közéjük tartozott, ezért Edward lelépett. Amiért anya apát okolta, ezért ő is lelépett. Életem története, amit a fivérem ösztönös döntése tesz zárójelbe.

– Tudod, mit? Már az sem *érdekel*, miért mentél el.

Ez viszont nem hazugság. Nem érdekel, miért ment el. Csak azt akarom tudni, miért nem voltam elég ahhoz, hogy maradjon.

Vészesen közel állok a síráshoz, amit annak tulajdonítok, hogy ebben a rohadt kórházban képtelenség aludni, mert valaki állandóan felkelt, hogy megmérje a vérnyomásomat vagy a lázamat. Esélyt sem adhatok a gondolatnak, hogy Edward van rám ilyen hatással. Túl keményen dolgoztam azon, hogy falat emeljek az érzéseim köré; nem fogom bevallani, hogy máris sikerült átfurakodnia rajta.

– Ne mondd, hogy Thaiföldön rátaláltál Jézusra, Buddhára, vagy mit tudom én, kire – csattanok fel. Hadd mondjak valamit, Edward. Én *nem* bocsátok meg, úgyhogy ezt neked.

Úgy beszélek, mint egy elkényeztetett taknyos. Ő silányít ilyenné. Még jobban utálom, amiért olyasvalakivé változtat, aki nem vagyok, mint azért, hogy az apám mellett virraszt és olyasvalakinek adja ki magát, aki nem

ő.

Az arcizma sem rezdül, mintha a fülében lakó Bábel hal úgy fordítaná le szavaimat, hogy tudja, egyiket se gondolom komolyan.

– Ez most nem rólad és rólam szól – felel türelmesen. – Miénk a világ összes ideje, hogy elrendezzük a dolgainkat, de apának nincs ideje, hogy kivárja.

Szinte megszédít a tény, hogy kikéri véleményemet az apámmal kapcsolatban. Egy pillanatra röhejes boldogság tölt el, mint amikor elém jött a sulihoz az ócska tragacsával, miközben a többiekre csak az egyforma mamájuk várt az egyforma kocsijukkal. Azt is engedte, hogy én adjak nevet az autójának. *Razzia. Vipera. Lucifer.* Ezeket javasolta. *Valami dögös név kell.* Én a Henriettát választottam.

– Nem maradhat örökre lélegeztetőgépen, Cara.

Talán a fájdalomcsillapítóktól, talán a sokk miatt, de kell néhány másodperc, amíg összekötöm a pontokat. Amíg ráeszmélek, hogy a bátyám, miután összeveszett az apámmal, addig szövögette magában a bosszúszomjas terveit, amíg teljesen felemésztették.

– Annyira gyűlölöd, hogy meg akarod ölni?

Edward tekintete elsötétül. Az enyém is el szokott, ha dühös vagyok, mégis fura máson viszontlátni.

– Készen kell állnod néhány nehéz döntésre.

Ekkor szakad el a cérnám. Ki ő, hogy a nehéz döntésekről beszéljen – a testvérem, aki hat éve lemondott a családjáról? Sejtelme sincs róla, milyen az, amikor az

ember egész éjjel az anyja zokogását hallgatja a falon át, vagy amikor egy idegen nő megkörnyékezi, miközben apja a szokásos műsorát csinálja a Redmondban, és odacsúsztat egy cetlit a telefonszámával. Sejtelme sincs, milyen az, amikor részt vesz az anyja második esküvőjén, majd amikor hazamegy, az apja tajtrészegen arról faggatja, milyen volt. Sejtelme sincs, milyen felelősnek lenni a bevásárlásért, hogy a család ne haljon éhen; aláírásokat hamisítani az ellenőrzőbe és változatos kifogásokat találni, miért nem jár az apja a szülői értekezletekre. Sejtelme sincs, milyen meglátogatni az anyját, látni őt az ikrekkel, feleslegesnek érezni magát. Sejtelme sincs semmiről.

Igen, ilyen nehéz döntéseket kellett hoznom, miközben éppoly elszántan meg akartam menteni a családomat, amennyire ő el akarta pusztítani. Mert ha leásunk a gyökerekig, az ember csak abban bízhat, akiért feláldozná az életét is. Ezért mindent megteszek az apámért, bármit is akarjon Edward.

Látni sem bírom, inkább elnézek a válla felett. A *Szerencsekerék* versenyzője rossz betűt mond.

– Tudom, mit érzel – szólal meg Edward egy idő után. – Ezúttal nem egyedül kell végigcsinálnod.

– Mit?

Félrefordítja a tekintetét.

– Elveszítened valakit, aki szeretsz.

Nagyot téved. Hiába áll egyméternyire, még sosem éreztem magam ennyire egyedül. Azt teszem, amit

bármelyik sarokba szorított farkas tenne.

– Igazad van. Mert bármibe is kerül, de kiviszem innen apát.

Edward ajkai vékony vonallá préselődnek össze.

– Ha azt akarod, hogy komolyan vegyenek, viselkedj felnőttként. Hallottad az orvosokat. Már nem tér vissza, Cara.

Meredten nézem.

– *Te* visszatértél.

Vitázni próbál, de kézbe veszem a távirányítót és felhangosítom a tévét. Az egyik játékos ezerkétszáz dollárt nyer a *Z* betűvel. Addig nyomkodom a gombot, amíg a tapsvihar elfojtja Edward hangját.

Úgy viselkedem, mint egy kétéves, de nincs ebben semmi. A kiskölyköknek van ekkora szükségük a szüleikre.

Addig nézem a *Szerencsekerek*et, amíg Edward feladja és távozik. Magamban megfejtem a rejtvényt: *A vér nem válik vízzé.*

A következő játékos bemondja a *P*-t; el is bukja.

Az emberek olyan ostobák tudnak lenni.

Először tizenegy évesen kerültem szemtől szembe egy farkassal. Apám akkor nyitotta az első körletet a Redmondban. Kivárta a zárórát, azután átkísért az első kerítésen, és megállt a második előtt. E mögött élt Wazoli, Sikwla és Kladen, a parkba hozatott első farkasok. Azt mondta, guggoljak le, azután felemelte az öklömet, hogy

ujjperceim kis híján elérjék a drótkerítést. A farkasok így megszokhatták az illatomat.

Wazoli, az alfa-nőstény, azonnal eliramodott a körlet túlsó vége felé.

– Jobban fél tőled, mit te tőle – jegyezte meg apám csendesen.

Sikwla volt a tesztelő, míg Kladen a béta, a végrehajtó – megtermett állat, a hátán és a farkán olyan éles fekete mintával, mintha jelölőfilccel rajzolták volna meg. Ő jött oda a kerítéshez és meredt rám kitágult szemeivel. Ösztönösen elhátráltam, neki apámnak, aki a hátam mögött állt.

– Megérzik a félelmet – magyarázta. – Nem engedheted át a területet.

Halk és higgadt hangján elmondta, mi fog történni: kinyitja a kaput, majd miután belépünk a kis drótzsilipbe, bezárja mögöttünk. Ezután kinyitjuk a belső kaput, én pedig bemegyek. Meg kell lapulnom, nem mozoghatok. A farkasok talán ügyet sem vetnek rám, talán elmenekülnek, de ha kivárom, idővel közelebb jönnek.

– Azt is érzik, ha gyorsabban ver a szíved – suttogta apám. – Nem szabad elárulnod nekik, hogy félsz.

Anya nem akarta, hogy odamenjek, méghozzá jó okkal – ki tenné kockára a gyermeke életét? –, de én megfigyeltem apát, ahogy hónapok óta bejárt a farkasok közé. Talán nem álltam oda a döghúshoz és nem tépdestem a fogaimmal, ahogy ő tette, de reméltem, hogy Wazolinak lesznek kölykei, és segíthetek felnevelni őket.

Nem féltem Wazolitól. Alfaként persze sosem jött a közelembe – ő birtokolta a falka teljes tudását, így mindig megtartotta a három lépés távolságot. Kladen hatalmas volt, hatvan kiló színizom, de még ő sem rémített meg annyira, mint Sikwla, aki alig egy hónapja kórházba juttatta a park egyik alkalmazottját, miután csontig beleharapott az ujjába. A fickó a parkot gondozta, csak meg akarta simogatni a kerítésen át. Azt várta, engedelmesen a drótháló nak dörgölőzik majd, és mire észbe kapott, a farkas már meg is harapta. Üvöltve próbálta elrántani a kezét, de ettől Sikwla csak még jobban bepipult. Ha mozdulatlanná dermedt volna, talán elengedi.

Valahányszor megláttam a gondnokot, ahogy bekötözött kézzel tett-vett, mindig megborzongtam.

Apám azt ígérte, ha ő is velem lesz, Sikwla nagy valószínűséggel nem fog bántani.

– Kész vagy? – kérdezte, mire bólintottam.

Kinyitotta a második kaput, és mindketten beléptünk. Lekuporodtam azon a helyen, ahová apám mutatott, és kivártam, amíg Kladen elsurrant mellettem. A lélegzetemet is visszatartottam, de ő csak továbbügetett a körlet végében álló fák felé. Ezután Sikwla környékezett meg.

– Nyugi – suttogta apa, mielőtt Kladen hirtelen nekirontott, hogy üdvözlésképpen ledöntse a földre.

A figyelmem csak egyetlen pillanatra ingott meg, de Sikwla megragadta az alkalmat és a torkomnak ugrott.

Éreztem borotvaéles agyarait, éreztem leheletének nyirkosságát. Nedves és drótszerűen érdes volt a bundája.

– Ne moccanj – mordult fel apám, aki nem tudott elég gyorsan kiszabadulni, hogy a segítségemre siessen.

Sikwla tesztelőként fontos szerepet töltött be a családban, én pedig fenyegetést jelentettem, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodott. Csak mert az apám társaságában érkeztem, akit elfogadtak, még nem feltétlenül vágytak a közelségemre. Sikwla határozta meg, kit enged a családhoz, kit enged át a szűrőjén.

Akkor persze még nem gondoltam végig. Csak arra gondoltam: *Meg fogok halni.*

Nem lélegeztem. Nem nyeltem. Próbáltam kordában tartani a pulzusom, hogy ne áruljon el. Sikwla fogai belevájtak a nyakamba. Legszívesebben minden erőmmel ellöktem volna magamtól, de csak behunytam a szemem.

Amíg végül elengedett.

Apám addigra lebirkózta Kladent és szorosan magához ölelt. Nem kezdtem el sírni, csak amikor megláttam szemében a könnyeket.

Ezen jár az eszem most, amikor hajnali háromkor kimászom az ágyból. Nem könnyű így, fél kézzel. Biztosan tudom, hogy fel fogom ébreszteni anyát, aki a fotelágyban alszik mellettem, de csak átfordul és halkan hortyogni kezd, ahogy kisurranok a folyosóra.

A nővérpult jobbra, a lift balra, így nem kell válaszolnom a faggatózásra, hogy miért nem alszom ilyenkor. Az árnyak között maradok, végigsurranok a

folyosón, közben magamhoz szorítom befáslizott karomat, hogy a vállam meg se moccanjon.

Tudom, hogy a bátyám nem lesz az apám szobájában. Anya elmondta, hogy odaadta neki a házunk kulcsát – aminek nagyon nem örülök. Edward talán nem fog kutakodni a szobámban – nem mintha bármi rejtegetnivalóm lenne –, de akkor is. Nem tetszik, hogy a házban matat, amíg Beresfordban van.

Az intenzív osztály éjszakás műszakjának nem tűnik fel a kórházi köntöst viselő, bekötözött karú és vállú lány, amint kiszáll a liftből. Nagy szerencse, mert nem tudom, mivel magyaráznám áttelepülésemet.

Apám kék fényben fürdik; körötte homályosan derengő monitorok. Nem tűnik másmilyennek, mint tegnap – ez csak jó jel? Ha Edwardnak lenne igaza és nem térne vissza, nem rosszabbodna az állapota?

Csak annyi hely van, hogy leüljek mellé az ágyra és rádőljek a jó oldalamra. A rossz vállam már ettől is pokolian fáj. Kiderül, hogy a kötés miatt éppúgy nem tudom megölelni őt, ahogy ő sem engem. Csak fekszem mellette, arcommal a kórházi köntös karcos pamutján. Meredten nézem a monitort, rajta kitartó és egyenletes szívverésével.

Aznap éjjel, amikor először mentem a farkasok közé, arra ébredtem, hogy apám az ágyam szélén ül és engem néz. A holdfény megvilágította az arcát.

– Amikor a vadonban voltam, üldözőbe vett egy medve. Biztosan tudtam, hogy meg fogok halni. Nem gondoltam,

hogy van ennél rettenetesebb érzés. – Felsóhajtott. – Hát, tévedtem. – Kinyújtotta a kezét, hogy a fülem mögé tűrje a hajamat. – Nincs borzalmasabb a világon, mint amikor azt érzed, hogy elveszítesz valakit, akit szeretsz.

Máris feltolulnak a könnyeim, tollpiheként ingerlik a torkom. Nagy levegőt veszek, ahogy pislogva leküzdöm őket.

Megérzik a félelmet, tanította. *Nem engedheted át a területet.*

LUKE

Két hét is eltelt anélkül, hogy láttam vagy hallottam volna a farkast, amelyik olyan közel merészkedett hozzám, míg beteg voltam. Azután egy reggel, amikor a patakból ittam, hirtelen megláttam a víz felszínén egy másik tükörképet. Egy nagy szürke farkasét, a fején és a fülén éles fekete csíkokkal. A szívverésem akadozni kezdett, de mégsem fordultam meg. Csak néztem a víz tükrében sárga szemét, és vártam, mit fog tenni.

Elment.

Eloszlott bennem minden korábbi kétely. Éppen ebben reménykedtem. Ha a nagy testű példány, aki megközelített a vízparton, csakugyan a vadonban élt, talán éppúgy kíváncsi volt rám, mint én őrá. S ha ez igaz, talán elég közel kerülhettem hozzá, hogy ne csak külső szemlélőként tanulmányozzam a viselkedését.

Semmit sem akartam annyira, mint viszontlátni a farkast, csak azt nem tudtam, mit tehetnék ezért. Ha élelmet hagyok a környéken, azzal nemcsak a farkast, de a medvéket is odavonzom. Ha magamhoz hívom, talán felel – még magányos farkasként is nagyobb biztonságban lehet egy társsal, mint egyedül –, de ezzel felfedem a jelenlétem a

többi ragadozó előtt is. S bár nyomát sem láttam más farkasnak, mióta a vadonba jöttem, nem lehettem biztos abban, hogy egyedül ő él a környéken.

Rádöbbentem: ha meg akarom tenni a következő lépést, az mindenképp a komfortzónámon kívülre vezet. Vagy még inkább azt jelenti, hogy vakon beleugrok a szakadékba.

Átállítottam a biológiai órámat, hogy napközben aludjak és szürkületkor ébredjek. A sötétben kellett vándorolnom, még ha a szemem és a testem nem is készült fel erre. Messze félelmetesebb volt ez, mint bármelyik éjszaka, amit az állatkerti körletben töltöttem – nem elég, hogy közel tíz mérföldet gyalogoltam a koromsötétben, de az állatkertben más állatoktól sem kellett tartanom. Itt, ha elbotlottam egy kiálló gyökérben, beleléptem egy pocsolyába, vagy csak elpattintottam egy gallyat a súlyommal, magamra irányítottam a környéken tartózkodó összes teremtmény figyelmét. S még ha csendben is tudtam maradni, óriási hátrányból indultam: a többi állat jobban látott és hallott a sötétben, figyelemmel kísérte minden mozdulatomat. Ha elestem, leírhattam magam.

Az első éjszakából csak arra emlékszem, hogy izzadtam, mint a ló, közben pedig majd' megfagytam. Megtettem egy lépést, azután csak füleltem, hallok-e közeledő lépteket. Habár csak maroknyi csillag világított az égen, és a hold felhőpaplanba takarózott, a szemem idővel annyira hozzászokott a sötéthez, hogy már meg tudtam különböztetni az árnyékokat. Nem kellett tisztán látnom, elég volt kiszúrnom egy hirtelen mozdulatot, egy megvillanó

szempárt.

Miután szinte vakon tapogatóztam, teljes fordulaton pörgött az összes érzékszervem. Mélyen magamba szívtam a levegőt, próbáltam kiszagolni a haladásomat figyelő állatokat. Fülelve vártam a levélzizegést, a lépteket. Úgy haladtam, hogy a szél mindig szemből érkezzen. Mire a rózsaujjú hajnal megérintette a horizontot, úgy éreztem magam, mint aki lefutotta a maratont, s közben legyőzött egy egész hadsereget. Túléltem az éjszakát a kanadai vadonban, a ragadozók között. Még éltem.

Igazából csak ez számított.

GEORGIE

A baleset utáni ötödik napon már meg tudom mondani, milyen levest adnak a kórházi büfében, mikor váltanak műszakot a nővérek, és hol tartják a cukrot a családi váró kávéfőzőjéhez. Annyira ismerem az étkezési előírásokat, hogy kiharcolok Carának egy pluszpudingot. Tudom, hogy hívják a fizioterapeuta gyerekeit. Fogkefét tartok a táskámban.

Múlt éjjel – az első éjjel, amikor próbáltam hazamenni – Cara láza felszökött a műtéti terület fertőződése miatt. Noha a nővérek szerint ez gyakori, és nyilván nincs összefüggésben távollétemmel, felelősnek éreztem magam. Megmondtam Joe-nak, hogy amíg Cara a kórházban marad, addig én is. A nagy adag antibiotikum leverte a lázát, de kedvetlenné, ingerlékennyé is tette. Ha nincs ez a visszaesés, talán már elhagyhatta volna a kórházat. Bár tudom, hogy ez nem lehetséges – senki sem tud bebeszélni magának egy fertőzést –, kicsit mégis olyan, mintha Cara csak azért produkálná ezeket a tüneteket, hogy Luke közelében maradhasson.

A kis nővérszobában – ahol a kávéautomata üzemel, s ahová egy kedves nővér jóvoltából bejárásom van –

befizetek aznapi ötödik kávémra. Tényleg döbbenet, hogy a rendhagyó milyen gyorsan rutinná válik. Egy hete még zuhannyal és hajmosással indítottam a napot, utána uzsonnát csomagoltam az ikreknek és kikísértem őket a buszmegállóba. Most már teljesen normálisnak érzem, hogy napok óta ugyanaz a ruha van rajtam, és nem buszra, hanem vizitre várok.

Néhány napja Luke agysérülését még úgy érzékeltem, mintha gyomorszájon vágtak volna. Mostanra csak a zsibbadtság maradt. Néhány napja küzdenem kellett azért, hogy Cara ágyban maradjon. Most a szociális munkás is hiába próbálja rávenni, hogy látogassa meg az apját, csak a fejét rázza.

Azt hiszem, fél. Nem attól, amit látna, hanem attól, amit nem.

Előveszem a kis hűtőből a tejes kartont, de kicsusszan az ujjaim közül, le a padlóra. Fehér tócsa terjeszkedik a lábamnál, becsordul a hűtő alá.

– A francba – mormolom.

– Fogja.

A férfi odalök egy marokra való barna törlőkendőt. Legjobb képességem szerint feltakarítok, de közben a könnyeimmel küzdök. Csak egyszer – *egyszer* – menne valami simán.

– Tudja, mit mondanak – kuporodik le mellém a férfi, hogy segítsen. – Ha már kiömlött, kár sírni utána.

Látom fekete cipőjét és uniformisa kék nadrágját. Whigby járőr átveszi tőlem az elázott törlőkendőket, hogy

a szemetesbe hajítsa.

– Máshol biztosan nagyobb szükség van magára – jegyzem meg mereven. – Nincs odakint egy gyorshajtó? Egy nagymama, akinek segíthetne átmenni a zebrán?

Elmosolyodik.

– Ne tudja meg, milyen önállóak manapság a nagymamák. Higgye el, tényleg nem örülök, hogy ilyenkor kell zavarnom, amikor amúgy is ekkora nyomás alatt van, de…

– Akkor ne tegye! – könyörgök. – Hadd lépjünk tovább. Hagyja, hogy hazavigyem a lányomat, és a volt férjem… – Nem tudom befejezni a mondatot. – Hadd kapjunk egy kis levegőt.

– Sajnos nem tehetem, asszonyom. Ha a lánya ittasan vezetett, akkor felelnie kell gondatlanságból elkövetett emberölésért.

Ha itt lenne, Joe tudná, mit kell ilyenkor mondani. Csakhogy Joe ott ragadt a régi életemben: uzsonnát készít az ikreknek és kikíséri őket a buszhoz. Kihúzom magam, és azzal a magabiztossággal, aminek nem vagyok birtokában, egyenesen a rendőr szemébe nézek.

– Először is, Luke nem halt meg, vagyis a vád eleve nevetséges. Másodszor, a volt férjemről sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy ostoba lenne. Ha Cara ivott, biztosan nem engedte vezetni. Amíg nem talál bizonyítékot arra, hogy a lányom okozta a balesetet, addig ő csak egy kiskorú, aki hibát követett el, ezért az apjának kellett hazahoznia. Ha le akarja tartóztatni, amiért

fiatalkorú létére alkoholt fogyasztott, előbb tartóztassa le az összes többi kamaszt is, aki ott volt azon a bulin. Ha még nem tette meg, akkor igazam volt: máshol tényleg nagyobb szükség van magára.

Elfurakodok mellette, hogy felvetett állal visszavonuljak Cara szobájába. Joe büszke lenne rám, de persze ő védőügyvéd, neki az a kenyere, hogy mindenben ellentmondjon a rendőröknek. Azon kapom magam, hogy nem is rá, hanem Luke-ra gondolok. *Szeretem benned ezt a tüzet,* mondta mindig. Ezért is kérte meg a kezem. Az elegáns selyemblúz és az újságírói diploma egy született küzdőt rejt, mondta, aki az első csengetésre az ellenfélnek ugrik. Talán azt hitte, ezzel a mentalitással könnyebben megértem majd, hogy halálos veszélyben éli minden napját. Őszintén meglepődött, amikor nekem is kellett a ház, a kert, a gyerek, a kutya. Talán tűz lobogott bennem, de kellettek a tömör falak, hogy ne fújjon el a szél.

Mire visszatérek Cara szobájába, eszembe jut, hogy a kávémat otthagytam Whigby járőrrel. A lányom időközben felébredt és felült. Piros az arca és nedves a haja, ami újabb hőemelkedést jelez.

– Anya – zihálja, miközben a szavak szaggatottan bukdácsolnak ki belőle –, tudom, hogy mentsem meg apát.

LUKE

Három héttel később északkeletnek tartottam, amikor egy farkas hirtelen elém toppant a fák mögül. Őszintén szólva nem tudtam, hogy ugyanaz a szürke farkas-e, akit korábban láttam, de aranyfényű szemével csaknem fél percen át meredten nézett, ami egy vadállat esetében felér az örökkévalósággal. Nem vicsorgott vagy morgott, és nem adta bármilyen jelét a félelemnek, ami arra utalt, hogy régebb óta tudott a jelenlétemről, mint én az övéről.

Azután elfordult és besétált az erdőbe.

Ezután minden néhány napban láttam, amikor épp a legkevésbé számítottam rá. Kiszabadítottam a csapdából legfrissebb prédámat, amikor megéreztem, hogy figyelnek – s ha megfordultam, ott állt mögöttem. Felnyitottam szemem szunyókálás közben, s rajtakaptam, amint tisztes távolságból engem nézett. Nem szóltam hozzá; nem akartam, hogy az embert lássa bennem. Valahányszor feltűnt, a földre feküdtem és a hátamra fordultam, hogy a bizalom egyetemes gesztusaként felkínáljam a torkomat és a hasamat. Legvédtelenebb testrészeim felfedésével elismertem, hogy megölhet – gyorsan vagy lassan, csak rajta áll –, miközben feltettem neki a kérdést: Mennyire

vagy önmagad ura? *Ezután az történt – annak* kellett *történnie –, hogy a domináns farkas megváltoztatta energiaszintjét és megszorongatta a torkomat, azután elengedett, mintha csak azt felelné:* Bánthatnálak… de nem teszem. *Ezzel egy csapásra felállt a hierarchia.*

Egy este, amikor a fák alatt ücsörögve azon tűnődtem, havat érzek-e a levegőben, a farkas kilépett elém a tisztásra. Ám azután megjelent egy másik. Egy harmadik. Még három. Ki-be surrantak a fák között, körbeölelték körülöttem a teret. Négy hímet és két nőstényt számláltam meg. Az, aki korábban meglátogatott, kinézetre a fiatalabbak közé tartozott. Talán az alfa-nőstény küldte, hogy alaposabban ismerjen meg.

Másnap próbáltam megtalálni a falkát, de az heteken át szinte láthatatlan maradt. Megsemmisültem – ennél közelebb már sosem kerülök a vadon élő farkasokhoz? Ezért szenvedtem ennyit? – Újra felvettem a régi szokásaimat. Éjjel vándoroltam, de nappal mindig visszatértem arra a helyre, ahol először találkoztam a falkával.

Hetek teltek el, mielőtt ők is visszatértek. Öt egyedre fogyatkoztak – az egyik hím hiányzott –, és félénkebbnek is tűntek, mint a legutóbbi alkalommal. Úgy negyven méterre telepedtek le. A fiatal hím, akit legelőször láttam, lánytestvérével játszott: a hóban hemperegtek és kergetőztek, mint az éretlen kölykök. Olykor valamelyik idősebb farkas ingerülten rájuk morgott, amíg végül fáradtan összeomlottak.

Bár le tudnám írni, amit a közelségükben éreztem – abban a tudatban, hogy a vadon összes pihenőhelye közül éppen ide, hozzám jöttek! Azt kellett hinnem, szándékosan, hisz rengeteg más hely akadt, ahol egy idegen szempár nem követte minden mozdulatukat. Az ujjongás és a remény, a kiválasztottság érzése önmagában elég volt, hogy életben tartson azokban a hetekben, amikor bármikor továbbállhattak volna – amikor a fagyban és hóban néha már úgy tűnt, rajtunk kívül egy teremtett lény sem maradt.

Nappal aludtam, a legmelegebb időben, de néha még ekkor is brutális hidegben. Ilyenkor menedéket kellett keresnem: egy barlangot, egy kidőlt és odvas fát, vagy csak egy hóba vájt kis iglut, amit fenyőágakkal béleltem ki, hogy távol tartsam a lezúduló havat és a vad szelet. Azt ettem, amit a csapdámmal fogtam, ha pedig az is csődöt mondott, puszta kézzel széttéptem egy korhadt rönköt és kikapartam belőle a hangyákat.

Egyik éjjel a falka üvölteni kezdett. Fájdalmas, gyászos hangon, mintha egy hiányzó tagját szólongatná – ez esetben alighanem a nagy szürke hímet, aki nem tért vissza. Azon a héten minden éjszaka üvöltöttek, és a negyedik alkalommal feleltem nekik. Úgy üvöltöttem, ahogyan egy magányos farkas tenné, ha úgy gondolja, talán akad számára egy hely a falkában.

Eleinte csak a csend válaszolt.

Azután, mintegy varázsütésre, az egész falka visszaüvöltött.

EDWARD

A farkas átrágta magát a kölcsönautó biztonsági övén.

– A francba – rángatom el az övet a ketrec rácsától. – Nem tanultál jó modort?

Azon tűnődöm, a kiegészítő biztosítás fedezi-e a vadállatok okozta károkat.

És azon, hogy mekkora bajba sodrom magam.

De leginkább azon rágom magam, miért hagytam, hogy Cara rábeszéljen erre.

Amikor reggel gyanútlanul elindultam a kórházba, kezemben tartottam a fiókban talált papirost. Korábban is próbáltam megmutatni neki, de sosem volt alkalmas az időzítés: reggel a rezidens sebész vizsgálta meg a varratait, majd egy nővér fürdette meg, azután apámat tolták el egy újabb CT-re, végül felment a láza. Ma elszántam rá magam, hogy mindenképp megmutatom. Cara talán azt hiszi, nincs jogom az apám nevében nyilatkozni, de nekem bizonyítékom van az ellenkezőjére.

Miután ránéztem az apámra (semmi változás, mintha nem lenne elég okom arra, hogy beszéljek a húgommal), felmentem az ortopédia szintjére. Cara izzadtan és ziláltan ült az ágyon, anyám mellette. Amikor beléptem,

mindketten felém fordultak.

– Valamit meg kell mutatnom… – kezdtem, de Cara félreszakított, mielőtt még megmutathattam volna a felhatalmazást.

– A farkasok – jelentette ki. – Azokra van szüksége.

– Mi?

– Apa mindig azt mondja, hogy a farkasok más szinten kommunikálnak, mint az emberek. *Mi* pedig hiába mondjuk neki, hogy ébredjen fel. Ezért kell elvinnünk a Redmondba.

Hunyorogva néztem.

– Elment az eszed? Kómában lévő betegeket nem szokás elhurcolni egy ócska kalandparkba…

– Ja, elfelejtettem, hogy *veled* beszélek – csattant fel. – Akkor *öljük* csak meg.

Úgy éreztem, mintha az a papír lyukat égetne a zsebembe.

– Cara – közöltem színtelen hangon –, egy orvos sem engedélyezne ilyen kiruccanást.

– Akkor egy farkast kell idehoznunk.

– Persze, mert semmitől sem lesz annyira steril ez a kórház, mint egy farkastól. – Anyámhoz fordultam. – Azt ne mondd, hogy egyetértesz vele.

Mielőtt válaszolhatott volna, Cara újra magához ragadta a szót.

– Tudod, hogy apa eget-földet megmozgat, ha meg kell mentenie a falka bármelyik tagját. Nem gondolod, hogy ők is megtennék érte ugyanezt? – Átlendítette lábait az

ágy szélén.

– Hé, hová akarsz menni? – hördült fel anyám.

– Szólok Walternek. Ha ti nem segítetek, *ő* biztosan fog.

Anyámhoz fordultam.

– Elmagyaráznád neki, hogy ez miért lehetetlen?

Anyám megérintette Cara sértetlen karját.

– Szívem… Edwardnak igaza van.

Nem is tudom megmondani, milyen érzés volt ezt hallani az ő szájából – vagy *akárki* szájából. A család fekete bárányának egy ilyen elismerés szinte felfoghatatlan.

Csak ez adhat magyarázatot arra, amit ezután csináltam.

– Ha megteszem – néztem Cara szemébe –, ha megteszem *érted*, és nem válik be, végre hajlandó leszel meghallgatni?

Állta a tekintetem, mielőtt egy bólintással megpecsételte volna az alkut.

– Mondd meg Walternek, hogy adja oda Zazigodát. Őt szoktuk vinni a sulikba. Amikor egyszer megrémült, az apám tartotta vissza attól, hogy kiugorjon az ablakon.

Anyám megcsóválta a fejét.

– De hát hogyan fogod elhozni, Edward…

– Az első ülésen kell utaznia – szögezte le Cara. – Rosszul viseli az autózást.

Felhúztam a cipzáramat.

– Ha érdekel, apa állapota nem változott az elmúlt éjszaka óta.

Cara elmosolyodott. Most először azóta, hogy hazajöttem.

– Majd fog – vágta rá.

A Redmond Kalandpark a 3D és a Playstation előtti világ gyászos túlélője – a szegény ember Disneylandje, ami télen még annál is hervasztóbb, mint főidényben. Ilyenkor senki sem jár itt, csak néhány gondozó – tényleg olyan, mintha megállt volna az idő. Erre a képre erősített rá az a pillanat, amikor átugrottam a forgókereszt felett, és szembetaláltam magam egy kopott gép-dinoszaurusszal, amelynek álláról jégcsapok lógtak le, ahogy rám üvöltött és próbálta meglendíteni behavazott farkát.

Fura érzés volt felcaplatni a dombra – mintha visszafelé haladtam volna az időben, hogy minden lépéssel közelebb kerüljek a kölyökkoromhoz. Ahogy elhúztam az egyik körlet előtt, egy szürke farkas mellettem poroszkált a kerítés túloldalán, hátha odavetek neki egy nyulat vagy más finomságot. Apám régi lakókocsija a gerincen, a körletek felett állt. Füstcsík kígyózott a szellőzőnyíláson át, de amikor bekopogtam, senki sem nyitott ajtót.

– Walter? – kiáltottam. – Edward vagyok, Luke fia. – Az ajtó érintésre kitárult, felettem pedig hirtelen átsöpört egy emlék. A lakókocsiban semmi sem változott. Ott volt a kanapé, amelynek párnáit számtalan farkaskölyök fogai nyűtték cafatokra, és amelyen számtalan könyvet

olvastam rojtosra, míg apám kiselőadást tartott a látogatóknak. Ott volt a fürdő a vécével, amit a lábbal működtetett szivattyú öblített.

Ott volt a szűkös ágy is, ami mindent megváltoztatott.

Rossz ötlet volt… nem lett volna szabad hallgatnom Carára… vissza kellett volna mennem a kórházba… Ahogy becsaptam a lakókocsi ajtaját, füttyszót hallottam a fészerből, ahol a farkasoknak hozatott friss húst hűtötték. Bedugtam a fejem és megláttam a henteskötényt viselő Waltert, amint óriási késével felaprított egy szarvast. A félig abenaki indián Walter százkilencven magas és kopasz, mindkét karját tetoválások spiráljai borítják – kölyökként hol megigézve bámultam, hol frászt kaptam tőle.

Walter úgy nézett rám, mint aki kísértetet lát.

– Én vagyok – nyugtattam meg. – Edward.

Erre már eldobta a kést, hogy mackós ölelésébe vonjon.

– Edward… tényleg a kiköpött mása vagy… – Homlokráncolva lépett hátra. – Ugye nem…

– Nem – ráztam a fejem. – Minden változatlan.

Kinéztem a vágóhídon túlra, ahol a kerítés mögül három farkas figyelt. Apám sokszor beszélt a szemükben lakozó bölcsességről, amitől még egy laikus is zavarba jön, ha először néz farkasszemet ezekkel az állatokkal. A farkasok nemcsak figyelnek minket, de *belénk* is látnak. Talán mégiscsak van valami abban, amit Cara mond, gondoltam.

Még előző éjjel felhívtam Waltert a házból, és

elmondtam, milyen állapotban van az apám, most pedig arról értesítettem, mit keresek itt – vagy inkább mit keres itt Cara, aki szerint egy farkassal való találkozás segíthet az apámon. Csendben hallgatott, csak a szája mozgott, mintha megrágná a tervet, mielőtt kiköpi, ami nem tetszik neki. Miután végeztem, karba tette a kezét.

– Szóval a kórházba vinnél egy farkast.

– Igen. – Behúztam a nyakam. – Tudom, milyen nevetségesen hangzik…

– Fontosabb, hogy nem tudsz bánni a farkassal. Csak mert kutyának látszik, még *nem* az. Ne jöjjek veled?

Egy pillanatig komolyan mérlegeltem a lehetőséget.

– Jobb, ha egyedül megyek – döntöttem el. Így csak egyikünket sodorhatom bajba.

Követtem Waltert a kapun át, le a domboldalon. Ahogy közeledtünk a kerítéshez, két farkas tartott felénk ugrándozva. A kisebbiknek csak három lába volt.

– Jó reggelt, srácok! – Walter az állatra mutatott, amelyik fel-alá szaladgált a kerítés mellett, még végtagjának hiánya sem hátráltatta ebben. Tekintete közben úgy fúródott belém, mint egy repesz. – Az ott Zazigoda – árulta el. – *Lusta*, ezt jelenti a neve. Apádnak van humorérzéke.

Benyúlt a zsebébe, hogy elhajítson egy fagyasztott mókust a túlsó oldal fái közé. A másik farkas elügetett, hogy megkaparintsa, Zazigoda azonban tovább várta a saját jutalmát. Újabb mókus helyett Walter egy Philadelphia margarinkockát vett elő. Amint letörte a

sarkát, Zazi nyaldosni kezdte.

– A tejtermékek megnyugtatják – magyarázta Walter.

Halványan emlékeztem: az alfa-nőstény közvetlenül az ellés előtt arra utasítja a falkát, hogy a szarvascsordából válasszon ki egy szoptatós tehenet és azt ölje meg – egyszerűen tudja, hogy a préda szervezetében található hormonok természetes nyugtatóként szolgálnak a ragadozó számára. Így, mire a kölykök megszületnek, a falka fokozatosan lenyugszik, és nagy valószínűséggel elfogadja őket.

– Mi mentettük meg Zazit – meséli Walter, miközben habozás nélkül az elzárt területre lép. – Egy vadász talált rá, úgy egyéves korában. Egy csapda elkapta a lábát, de ő lerágta. Az apád vette gondjaiba. Az állatorvos azt mondta, ne fáradjon vele, túl gyenge, elfertőződött a sebe, a hétvégét se éli meg, de Zazi nem törődött az esélyeivel. Tudod, az életben vannak emberek és *az* emberek. Hát, ugyanúgy vannak farkasok és *a* farkasok. Zazi is ilyen. Minél tovább hajtogatod, hogy nem képes valamire, annál inkább rád cáfol.

Belegondoltam: Cara talán épp ezért választotta őt. Mert a története oly híven tükrözte, amit az apjával el akart érni.

Walter felnézett rám.

– Miután az apád gondozta, mindig is otthonosabban mozgott az emberek közt, mint egy farkasnak illene. Bírja a kölyköket, bírja a riportereket. Ezért visszük mindig őt a nyilvános alkalmakra. – Bevonszolt egy ketrecet a

körletbe, és minden gond nélkül beterelte a farkast. – Egy nap az iskolában voltunk Zazival. Apád szeret kiválasztani néhány kölyköt az osztályból, hogy jöjjenek előre és érintsék meg a bundáját, tudod, hogy egészen közelről megismerjék. Hogy ne féljenek tőle, inkább kíváncsiak legyenek rá. Arra azért odafigyel, hogy az értelmesebbjét válassza, ne az osztály bohócát, és mielőtt bármi történne, lefekteti a szabályokat, persze leginkább a farkas érdekében. Ha valamelyik kölyök tesz egy félreérthető mozdulatot, ha túl gyorsan közelít, vagy csak nem figyel eléggé, elszabadulhat a pokol.

Walter leguggolt a ketrec elé, hogy Zazigoda a rácson át megnyalhassa az ujjait.

– Egyik nap odahoztak egy speciális nevelési igényű kölyköt. Vagy tízéves lehetett, de még nem beszélt; egy tolókocsiban ült és mindenféle fogyatékossága volt. A gondozója megkérdezte, hogy megérintheti-e a farkast. Apád hirtelen nem tudta, mit mondjon. Egyfelől nem akart csalódást okozni a kölyöknek, másfelől tudta, hogy Zazi könnyen félreértheti a jeleket, és ha veszélyben érzi magát, kapásból rátámad a srácra. Zazi nem valami hibrid, igazi vadállat. Apád megkérdezte a gondozótól, ki tudja-e a fiú valahogy fejezni a félelmét és az érzelmeit, de a gondozó csak a fejét rázta, hogy egyáltalán nem kommunikál. Jobb meggyőződése ellenére az apád feltette Zazit az asztalra, ahol egy szinten lehetett a tolószékkel. Zazi megnézte magának a fiút, azután előrehajolt és nyaldosni kezdte a száját. Apád odahajolt, hogy

közbelépjen – úgy hitte, Zazi csak kiszagolja az ételt, a fiú meg frászt kap és megpróbálja ellökni –, de mielőtt elhúzhatta volna Zazit, a fiú szája elkezdett mozogni. Motyogott, alig lehetett hallani, de a fülünk hallatára mondta ki élete első szavát: *far-kas*.

Lehajoltam és megragadtam a ketrec másik fülét, mielőtt Walterrel visszakapaszkodtunk a dombra.

– Ha csak azért mesélted el, hogy könnyebb szívvel csempésszek be egy farkast a kórházba, nem segítettél sokat.

Walter vetett rám egy sokatmondó pillantást.

– Azért meséltem el, mert Zazi számára nem ismeretlenek a csodák.

Mindabból, amit Walter mesélt, egyvalami azért szöget üt a fejembe: *Csak mert kutyának látszik, még* nem *az*. Még senkinek sem borult el annyira az agya, hogy vadállatot vigyen a kórházba, így ha bárki meglát Zazival, kapásból feltételezi róla, hogy háziállat. Vagyis csak egy hihető indokot kell találnom, miért viszek be kutyát.

Amennyire látom, két lehetőségem van. Az első, hogy terápiás kutya. Nem tudom, ebben a kórházban használnak-e ilyeneket, de azt igen, hogy vannak képzett önkéntesek, akik labradorokat, spánieleket és pudlikat visznek a gyermekosztályokra, felvidítani a kis betegeket. Amennyire tudni, az ilyen állatok általában idősebbek, higgadtabbak, türelmesebbek – ami kapásból ki is zárja Zazit.

A kórházakban rajtuk kívül nem láttam mást, csak vakvezető kutyákat.

A benzinkúton veszek egy förtelmes, túlméretezett, sötét napszemüveget 2,99-ért. Hívom anyámat a mobilján, hogy úton vagyok, csak várjon rám Carával az apám szobájában. Azután leparkolok a kórház mögött, a többi kocsitól a lehető legtávolabb.

Az ülést egészen hátratoltuk, hogy legyen hely Zazi ketrecének, ami teljesen ki is tölti a rendelkezésre álló teret. Kiszállok és kinyitom az utas felőli ajtót, hogy a rácsokon át szemrevételezzem a farkast.

– Figyelj – szólalok meg hangosan –, nekem ugyanúgy nem fűlik a fogam ehhez, mint neked.

Zazi meredten néz.

Próbálom meggyőzni magam, hogy ha kinyitom a ketrecet, nem mélyeszti a fogait az első adandó alkalommal a kezembe. Walter már feltette rá a hámot, nekem csak csatlakoztatnom kell a pórázt.

S ha meg is harap, a legjobb helyen vagyok: egy kórházban.

Mindenre elszántan kinyitom a ketrecet, hogy a hám fémkarikájára csattintsam a vastag karabinert. Zazi egyetlen kecses mozdulattal kiugrik és húzni kezd magával. Arra is alig hagy időt, hogy lezárjam a kocsit és kihalásszam a napszemüveget a zsebemből.

Viszont levizel minden lámpaoszlopot, ami a rámpa mellett áll. Amikor megrántom a pórázt, hogy gyorsabb haladásra bírjam, felém pördül és rám vicsorog.

Ha a pultnál ülő önkéntesek különösnek is találják, hogy egy vak húzza a kutyáját, nem pedig fordítva, nem teszik szóvá. Azért sem lehetek elég hálás, hogy egyedül utazunk a liftben, ami felvisz a harmadik emeleti intenzívre.

– Jó fiú – dicsérem meg Zazit, amikor elfekszik és keresztbe teszi a mancsait.

Ám amikor ajtónyitódás előtt megszólal a csengettyű, felpattan, körbefordul és belekap a térdembe.

– Basszus! – jajdulok fel. – Ezt most *miért*?

Próbálom felmérni, kiserkent-e a vérem, de az ajtó már kinyílik, és egy önkéntes áll előtte, a hóna alatt jókora aktaköteggel.

– Helló – próbálom elvonni figyelmét a tényről, hogy pórázon vezetek egy farkast.

– Ó – lepődik meg. – Helló!

Akkor döbbenek rá, hogy vak vagyok, aki nem is tudhatná, hogy ott van.

Zazi olyan hirtelen vág neki a folyosónak, hogy alig győzöm tartani a tempót. El is feledkeznék az önkéntesről, ha egy amazonnak beillő nővér nem eredne utánam. Magasabb nálam, és a bicepsze alapján simán lenyomna szkanderban. A kórházban töltött első napomon találkoztunk is, azóta viszont nem dolgozott, így nem ismer fel és nem kérdőjelezi meg hirtelen támadt fogyatékosságomat.

– Elnézést, uram! Uram?

Ezúttal időben eszembe jut, hogy ne forduljak meg.

– Hozzám beszél? – értetlenkedek.

– Igen. Megmondaná, melyik beteghez jött?

– Warren. Lucas Warren. A fia vagyok, ő pedig a vakvezető kutyám.

Karba fonja a kezét.

– Három lábbal?

– Ez most komoly? – Vigyorogva mutatom meg a gödröcskéimet. – Pedig én négyért fizettem.

A nővér halványan se mosolyodik el.

– Engedélyt kell kérnünk Mr. Warren kezelőorvosától, mielőtt bevinné ezt a kutyát…

– Egy vakvezető kutya minden nyilvános helyre bemehet, ahol nem jelent közvetlen veszélyt – idézem fejből a szabályt, amit a telefonomon gugliztam elő, miután a kúton megvettem a napszemüveget. – El sem hiszem, hogy a kórházuk megszegné a fogyatékkal élőkre vonatkozó törvényi rendelkezést.

– A vakvezető kutyák jelenléte az intenzív osztályon külön eljárásrendhez kötött. Ha lenne szíves várni néhány percet…

– Hívja csak fel az igazságügyi minisztériumot – vetem oda neki, miközben Zazi egyre hevesebben rángatja a pórázomat.

Úgy számolom, legfeljebb öt percem van, mielőtt befutnak a biztonságiak. A nővér folyamatosan kiáltozik, miközben Zazi tovább rángat a folyosón. Minden külön utasítás nélkül megtalálja apám szobáját.

Cara kerekesszékben ül, anyám mögötte áll. Apám

továbbra is ágyhoz szegezve, szájában a csövekkel, melyek a fehér takaró alatt kígyóznak tovább.

– Zazi! – kiáltja Cara, ahogy farkas ugrándozva közelít felé, az ölébe helyezi mellső mancsát és megnyalja az arcát.

– Megharapott – panaszolom el.

Anyám időközben a sarokba hátrált. Nem kifejezetten boldog, amiért egy légtérben tartózkodik egy farkassal.

– Biztonságos ez? – hebegi.

Felé fordulok.

– Nem túl késő ezt feszegetni?

Közben Zazi már elfordult Carától, most vinnyogva áll apám ágya mellett. Egyetlen könnyed ugrással felpattan a takaróra, lábai zárójelbe foglalják apám testét. Kecsesen átlép a csöveken, a takaró alatt szaglászik.

– Nincs sok időnk… – jegyzem meg.

– Csak figyelj – mormolja Cara.

Zazigoda megszaglássza apám haját és nyakát. Nyelve végigsiklik az arcán.

Apám nem moccan.

A farkas nyüszít, újra megnyalja apám arcát. Fogaival húzkodja a takarót.

Valami pittyen, mire mindnyájan a gépek felé pördülünk. Az infúzió az, ideje cserélni.

– Most már hiszel nekem? – fordulok Carához.

Megfeszül az álla, eltökélt az arca.

– Csak egy percet adj! – könyörög. – Zazi tudja, hogy hol van.

Leveszem a napszemüveget és odalépek elé, hogy a szemembe kelljen néznie.

– Csak apa nem tudja, hol van.

Mielőtt válaszolhatna, kivágódik az ajtó. A nővér érkezik a biztonsági őrrel. Kapkodva visszaveszem a napszemüveget.

– Az ő ötlete volt – mutatok azonnal a húgomra.

– Spicli – sziszegi maga elé Cara.

A nővér kis híján szívszélhűdést kap.

– Az. Egy. Kutya. Az ágyon. – Levegő után kapdos. – Le. A kutyával. Le az ágyról. Le!

A biztonsági őr megragadja a karom.

– Uram, haladéktalanul távolítsa el a kutyát.

– Én nem látok semmilyen kutyát – tiltakozom.

A nővér szeme résnyire szűkül.

– Most már elég a bohóckodásból, hallja?

Leveszem a napszemüvegemet.

– Ja, hogy *rá* gondol? – mutatok Zazira, aki leugrik, hogy a lábamhoz dörgölőzzön. – De hát ez nem kutya, hanem farkas.

Azzal megmarkolom a pórázt, és szaladunk, ahogy bírunk.

A kórház mégsem emel vádat, miután Trina, a szociális munkás közbelép. Ő a személyzet egyetlen tagja, aki megérti, miért hurcoltam ide azt a farkast. E nélkül Cara beszélni sem lett volna hajlandó az apám állapotáról és a pozitív változás hiányáról. Most, miután a saját szemével

láthatta, hogy még a farkasok sem segíthetnek rajta, a húgom nem tehet mást, mint elfogadja, hogy kifogytunk a lehetőségekből és a reményből.

Szerintem még Zazi is felfogta, mi az ábra. Engedelmesen visszatér a ketrecébe, összegömbölyödik és végigalussza az egész utat. Amikor leállok a lakókocsi előtt, Walter ezúttal előjön. Arcáról lesír, hogy jó hírt vár – apám csodálatos visszatérését az élők világába. Nincs szívem megmondani neki az igazat, ami parafa dugóként ékelődik a torkomba, ezért csak segítek kivenni a ketrecet és levinni a körletbe, ahol Zazi társa a kerítés mellett őrködik. Miután Walter elereszti Zazit, a két farkas beveszi magát a körlet túlsó végében meredező fák közé. Figyelem Waltert, ahogy bezárja az első kaput, mielőtt a másodikhoz baktat. Kezében tartja a pórázt és a hámot.

– Szóval?

– Walter – sóhajtok fel végül, miközben a számban próbára teszem a szavak méretét és formáját. – Akármi is történik, neked itt mindig lesz helyed, erről gondoskodom. Apám is azt akarná, hogy olyasvalaki gondozza az állatokat, akiben megbízik.

– Nemsokára úgyis itt lesz, hogy megmondja, ha valamit rosszul csinálok – jelenti ki Walter.

– Igen – bólintok. – Semmi kétség.

Mindketten tudjuk, hogy hazudunk.

Jelzem, hogy vissza kell mennem a kórházba, de még nem hagyom el a Redmondot – előtte útba ejtem a mozgó dinoszauruszokat. Lesöpröm a havat egy öntöttvas padról

és várok óra negyvennyolcig, hogy halljam az életre kelő T. Rexet. Ahogy korábban, a feltorlódott hótól most sem tudja mozgatni a farkát.

Tornacipőben és farmerben ugrom át a kerítést, hogy térdig merüljek a hóba. A puszta kezemmel lapátolom félre. Alig néhány perc kell, hogy az ujjaim vörössé és érzéketlenné váljanak, a hó pedig beleolvadjon a zoknimba. Megpaskolom a T. Rex zöld műanyag farkát, próbálom leverni róla a jeget, de nem megy.

– Ne már! – kiáltom, ahogy másodszor is megcsapdosom. – Mozdulj!

Hangom magányosan visszhangzik az üres épületek között, de mégis csináltam valamit, mert a farok ide-oda jár, ahogy a T. Rex újra rátámad ugyanarra a kamu raptorra. Ahogy elnézem, a hónom alatt próbálom felolvasztani a kezemet. Próbálom meggyőzni magam arról, hogy a T. Rex képes leküzdeni a prédáját elválasztó csekély távolságot; hogy ezúttal legyőzi a programja korlátait. Próbálom meggyőzni magam arról, hogy sikerült visszafordítanom az időt.

Sok minden történhet hat nap alatt. Az izraeliek tanúsíthatják, hogy ennyi egy háborúra is elég. Vagy át lehet autózni Amerika egyik végéből a másikba. Egyesek szerint Isten ennyi idő alatt egy egész világot teremtett.

Mégis sok minden van, ami *nem* történhet meg hat nap alatt.

Például, ha valaki súlyos agykárosodást szenvedett,

annak nem fordulhat az állapota sem jobbra, sem rosszabbra.

Ez már a negyedik este, hogy a kórházból ide, az apám házába jövök, ahol öntök magamnak egy tál kukoricapelyhet és nézem a Nickelodeont. Nem alszom az ágyában – igazából alig alszom. Csak ülök a kanapén és nézem az *Azok a 70-es évek* végtelenített epizódjait.

Fura minden éjjel lelépni a virrasztásról. Valahogy nélkülem ment el az egész nap, és a csillagok most megvillannak a havon, amiről nem is tudom, mikor esett. Életem bizarrul üres történet, melynek még szereplője sincs, csak egyetlen folyton ismétlődő napja. Beviszem a dolgokat, amikről azt gondolom, apám szívesen látná, ha egyszer magához tér, de ettől csak még üresebbnek tűnik a ház, mintha fokozatosan felélném.

A farkasos incidens után, amikor visszatértem a kórházba, egyből Cara szobájába mentem. Meg akartam mutatni neki a levelet, amit apám fiókjában találtam, de mire beértem, már körbevették a fizioterapeuták, hogy megbeszéljék vele a rehabilitáció részleteit, s közben addig mozgatták a vállát, amíg könnyes nem lett a szeme. Akármit is akartam mondani, úgy döntöttem, várhat.

Ma reggel pedig, ahogy a szobája felé tartok, lesből rám támad Trina, a szociális munkás.

– Jaj, de jó! – szólít meg. – Hallotta?

– Mit? – Egyszerre száz vörös jelzőfény villan a fejemben.

– Épp magáért indultam. Családi megbeszélés lesz a

húga szobájában.

– Családi megbeszélés? – húzom fel a szemöldököm. – És magát küldte értem?

– Nem ő küldött, Edward. A találkozó célja, hogy egyszerre mindkettőjükkel megosszuk az apjuk egészségi állapotával kapcsolatos információkat. Azért javasoltam Cara szobáját, mert ott mégis kényelmesebben lehetünk, mint ha bemennénk valamelyik tárgyalóba.

Követem Trinát a szobába, ahol már vár ránk egy csapat nővér (egy részüket már láttam ki-be járni, de néhányukat nem), dr. Saint-Clare, egy neurológus rezidens, valamint dr. Zhao az intenzívről. Van még egy lelkész is, legalábbis a fehér gallér alapján annak saccolom. Egy pillanatig úgy érzem, mintha megrendezett jelenetet látnék – mintha apám meghalt volna, és valamiért úgy éreznék, hogy ezt így kell közölniük.

– Mrs. Ng – fordul anyámhoz Trina –, attól tartok, ön nem maradhat bent.

Anyám csak pislog.

– Mi lesz Carával?

– Sajnálatos módon ezen a megbeszélésen csak Mr. Warren legközelebbi hozzátartozói vehetnek részt – magyarázza a szociális munkás.

Mielőtt anyám elmehetne, Cara elkapja a kabátujját.

– Ne menj! – suttogja. – Nem akarok egyedül lenni ezzel.

– Jaj, kicsim – sóhajt fel anyám. Hátrasimítja Cara haját az arcából.

A szobába lépek és megkerülök mindenkit, amíg ott nem állok az anyám mellett.

– Nem leszel egyedül – nyugtatom meg Carát, ahogy a keze után nyúlok.

Váratlan emlék bukkan fel bennem: átkelek az úttesten, hogy iskolába kísérjem a kishúgomat. Nem engedem el a kezét, amíg nem vagyok biztos abban, hogy szilárdan megvetette lábát a túlsó oldalon. *Megvan az uzsid?*, kérdem, mire bólint. Látom, hogy szeretné, ha maradnék – mindig menő, ha egy ötödikes egy idősebb fiúval társalog –, de sietek vissza a kocsimhoz. Nem tudja, de mindig csak azután indítok, hogy biztonságban beért az ajtón.

– Nos – élénkül fel dr. Saint-Clare –, akkor kezdjük is. Azért jöttünk ma össze, hogy tájékoztatást adjunk az apjuk egészségi állapotáról. – Biccent a rezidens felé, aki laptopot állít Cara ágyára, hogy mindnyájan láthassuk a kijelzőjét. – Mint tudjuk, a páciens hat nappal ezelőtt súlyos diffúz agysérüléssel került kórházba. Ezek a CT-k az intenzív osztályra történt felvételekor készültek. – A képre mutat, ami csupa örvény és folt, akár egy absztrakt festmény. – Úgy képzeljék, hogy itt az orra és itt a füle. A felvétel alulnézetből készült. A fehér területek? Nos, ez a vér az agy körül és a kamrákban. Ez a nagy tömeg a homloklebenyi hematóma.

Kattintás az egérpadon, mire egy második kép is megjelenik az első mellett.

– Ez egy egészséges agy – közli dr. Saint-Clare, s többet

nem is kell mondania. Tisztán, egyértelműen definiált fekete területek. Határozott és élesen kirajzolódó vonalak. Minden takarosan szervezett, felismerhető.

Egészen más, mint az apám agya.

Nehéz felfognom, hogy egy szemcsés pillanatfelvétel summázza apám teljes személyiségét, gondolatait és mozdulatait. Hunyorogva keresem a kamrát, melyben a vadonban kifejlődött állati ösztön lakozhat. Azt se tudom, hol van a nyelv – a gesztusok, amelyek útján a farkasokkal érintkezett, vagy a szavak, melyeket gyerekkorunkban elmulasztott kimondani: szeretlek, hiányoztok.

Dr. Saint-Clare újra kattint, mire egy harmadik kép jelenik meg a kijelzőn. Itt kevesebb a fehér az agy szélei körül, viszont feltűnik egy szürke folt. Az idegsebész rámutat.

– Ezen a helyen volt a homloklebeny elülső része, amit a hematómával együtt eltávolítottunk, hogy csökkentsük az agyi duzzanatot.

Dr. Saint-Clare azt mondta, hogy az agy egy részének eltávolítása nem hat ki apám személyiségére, de vélhetően bizonyos fokú emlékezetvesztéshez vezet.

Mely emlékei tűnhettek el a süllyesztőben?

A kanadai farkasokkal töltött hónapok?

A pillanat, amikor először látta anyámat?

Amikor megtudta, hogy gyűlölöm?

Az idegsebész súlyosan téved. Akár egyetlen emlék elvesztése örökre megváltoztatná apámat – aki volt, akivé

válhat.

Cara a karomat rángatja.

– Ez most jó, nem? – suttogja.

Dr. Saint-Clare megnyom egy gombot, mire frissül a kijelzőn látható kép. Más szögből készült, amit félrebillentett fejjel próbálok meghatározni.

– Ez az agytörzs – magyarázza. – A bevérzések elérik a nyúltagyat, illetve a nyúltagyi hidat. – Egy pontra mutat. – Ez az agyterület szabályozza a légzést, ez pedig az öntudatot. – Felénk fordul. – Az apjuk érkezése óta nem történt itt érzékelhető változás.

– Nem operálhatná meg még egyszer? – kérdez közbe Cara.

– Az első operációt a belső nyomás csökkentése miatt kellett elvégeznünk, de ez a probléma már nem áll fenn. A hemikraniektómia vagy a pentobarbitállal előidézett mesterséges kóma sem segíthet. Attól tartok, az apjuk agysérülése… visszafordíthatatlan.

– Visszafordíthatatlan? – ismétli Cara. – Ez meg mit jelent?

– Sajnálom. – Dr. Saint-Clare megköszörüli a torkát. – Miután a felépülés esélye rendkívül csekély, döntést kell hoznunk az életfenntartó kezelés folytatásáról.

– A *csekély* még nem jelenti azt, hogy nincs esélye – száll vitába Cara. – Az apám még él.

– Bizonyos szempontból igen – veszi át a szót dr. Zhao –, de fel kell tenniük magukban a kérdést, hogy miben különbözik a teljes emberi élet a puszta létezéstől. Még ha

fel is épülne – amire ilyen súlyos esetben még sosem láttunk példát –, az apjuk akkor sem élhetne olyan életet, mint korábban.

– Nem tudhatják, mi lesz egy hónap múlva – vitázik Cara. – Vagy egy év múlva. Talán jön valamilyen forradalmi módszer, amivel helyrehozhatják.

Utálom magam, amiért ezt teszem, de Carának akkor is hallania kell.

– Amikor azt mondja, hogy nem élhet olyan életet, mint korábban, egész pontosan mire gondol?

Az idegsebész felém fordul.

– Nem lesz képes önállóan lélegezni, se kimenni a mosdóba. Legjobb esetben is élete végéig ágyhoz lesz kötve.

Trina előrébb lép.

– Tudom, milyen nehéz ez most neked, Cara, de ha itt lenne és hallaná mindazt, amit dr. Saint-Clare elmondott, szerinted *ő* hogyan döntene?

– Jobban akarna lenni! – Cara felzokog, levegőt is alig kap. – Még egy hete sincs itt!

– Ez igaz – bólint dr. Saint-Clare –, de olyan sérüléseket szenvedett, amelyek az idő múltával sem javulnak. Ilyen esetekben a páciensek alig egy százalékánál várható gyógyulás.

– Látja? – élénkül fel Cara. – Most ismerte be, hogy *van* esélye.

– Az esély önmagában még nem valószínűség – avatkozom közbe. – Mit gondolsz, apa azt szeretné, hogy

mesterségesen életben tartsák egy éven, két éven vagy akár tíz éven át, csak mert egy napon *talán* magához tér, hogy utána élete végéig gondozásra szoruljon?

Cara kétségbeesett igyekezettel pördül felém.

– Az orvosok sem tévedhetetlenek! Ott van Zazi, a farkas, akit tegnap behoztál. Amikor beragadt a csapdába, lerágta a saját lábát. Az összes állatorvos azt mondta, hogy nem éli túl…

– Az a különbség, hogy apa esetében már nem elég a puszta élni akarás.

– Az a különbség, hogy *meg akarod ölni* – vádaskodik Cara.

Trina megnyugtatóan a jó vállára fekteti kezét, de Cara olyan hevesen rázza le magáról, hogy feljajdul a fájdalomtól.

– Hagyjanak békén! – kiáltja. – Tűnjenek el innen!

Több gép is sípolni kezd mögötte. A nővér homlokráncolva mered a monitorra.

– Oké, ennyi elég – jelenti be. – Kifelé mindenki!

Az orvosok kisorjáznak az ajtón, közben halkan beszélgetnek. Egy másik nővér beállítja a morfiumadagot, míg az első szó szerint lebirkózza Carát.

Anyám robban be az ajtón.

– Mi a franc folyik itt? – Vádló tekintettel néz rám, a nővérekre, majd Carára, mielőtt egyenes vonalban az ágyához szalad és a karjába veszi, hogy a vállán sírja ki magát. Cara onnan néz meredten rám.

– Azt mondtam, tűnjetek el – mormolja, mire rájövök,

hogy nemcsak az orvosokra értette.

A morfium pillanatokon belül megteszi a magáét. Ahogy Cara teste elernyed, anyám lassan leengedi a párnára, azután suttogva rákérdez a nővérnél, mi történt, amitől ilyen állapotba került. A húgom üveges szemmel és leesett állal mered maga elé, kis híján elragadja az álom, de előtte még egyenesen a szemembe néz.

– Nem megy… – mormolja. – Csak legyen már vége…

Mintha hozzám fohászkodna. Hat év óta először érzem, hogy talán tudnék segíteni rajta.

– Majd én elintézem. – Tudom, milyen sokat jelent neki minden szavam. – Majd én elintézek mindent.

Miután elhagyom Cara szobáját, a nővérállomás telefonjánál találom dr. Saint-Clare-t. Épp akkor teszi le a kagylót, amikor elé toppanok.

– Kérdezhetek valamit? – szólítom meg. – Egész pontosan mi… tudja… mi fog történni?

– Történni?

– Ha úgy döntünk… – Nem tudom kimondani. Csak megvonom a vállam, miközben tornacipőmmel a linóleumot rugdalom.

Ennyiből is megért.

– Nos, az apjuk nem érez majd semmit. A család is jelen lehet, amikor lekapcsoljuk a lélegeztetőgépet. Az apjuk talán megpróbál majd önállóan lélegezni, de csak szórványosan, és ez sem tart soká. A szíve végül leáll. A

családot általában megkérjük, hogy fáradjon ki, amíg eltávolítjuk a lélegeztetőcsövet, azután illő módon elbúcsúzhatnak tőle. – Habozni kezd. – Ugyanakkor bizonyos körülmények között az eljárás módosulhat.

– Úgymint?

– Ha például az apjuk tovább kívánja adományozni a szerveit.

Eszembe jut, amikor négy napja – tényleg csak ennyi lenne? – kezembe akadt apám tárcája. Eszembe jut a kis szív a jogsiján.

– S ha így van? – kérdezem.

– A New England-i szervbankkal minden súlyos agykárosodás esetén kapcsolatba lépünk, még ha a beteg korábban nem is engedélyezte, hogy a szerveit átültessék. Az embereik itt lesznek és válaszolnak minden kérdésükre. Ha az apjuk bejegyzett donor, és a család a kezelés megszüntetése mellett dönt, a búcsúzás időtartamát a szervbank képviselői is befolyásolhatják, hogy a szervek az apjuk akaratával összhangban felhasználhatók maradjanak. – Dr. Saint-Clare a szemembe néz. – Ám mielőtt erre sor kerülne – teszi hozzá –, önnek és a húgának egy véleményen kell lennie. Másként nem kerülhet sor az életfunkciók megszüntetésére.

Elnézem, ahogy nekiindul a folyosónak, mielőtt a fal mentén visszasomfordálok Cara szobája felé. Meglapulok, hogy ne lásson, de azért bekémlelek. Már alszik. Anyám az ágya mellett ül, összekulcsolt kezén pihenteti a

homlokát, mintha imádkozna.

Talán azt is teszi.

Amikor a suliba vittem Carát, és ott ültem a kocsimban, amíg be nem lépett az ajtón, nemcsak azért tettem, nehogy elrabolja valami perverz. Sokkal inkább azért, mert én nem lehettem az, ami ő – kiskölyök repkedő lófarokkal, iskolatáskája rózsaszín teknőcpáncéljával, vadul szárnyaló képzelettel. Bármiről meggyőzhette magát: hogy tündérek laknak az erdei gombák alatt; hogy anya esténként azért sír, mert szomorú könyvet olvas; hogy nem nagy ügy, ha apa elfelejti a szülinapomat vagy nem megy el az iskolai előadására, mert éppen lengyel gazdáknak tanítja meg, hogyan tartsák távol a farkasokat kazettákról bejátszott farkasüvöltésekkel. Én, a csalódott és sokat látott kamasz már rég nem hittem, hogy a fantáziavilág képes gátat vetni a valóságnak, őt mégis minden reggel a kapuig kísértem a tekintetemmel, mert – a magam kis Holden Caulfield-pillanatában – biztos akartam lenni abban, hogy valaki sértetlennek őrzi meg legalább az ő gyermekkorát.

Tudom, azt hiszi, cserbenhagytam, de talán épp a megfelelő időben tértem vissza. Egyedül nekem áll hatalmamban elintézni, hogy kicsit még gyermek maradhasson. Hogy ne kelljen egész életében vádolnia magát egy döntésért, amit kételyek közt hozott meg.

Nem megy, mondta a kishúgom.

Csak legyen már vége.

Szüksége van rám. Nem akar többé orvosokkal,

nővérekkel és szociális munkásokkal beszélni. Nem akarja, hogy neki kelljen meghoznia a döntést.

Hát megteszem én.

A legjobb nap, amit az apámmal töltöttem, kis híján katasztrófába torkollt.

Nem sokkal Cara születése után történt. Anyám nevelési szakkönyveket olvasott, hogy a kisfiú, aki hét éven állt szerető gondoskodásának fókuszában, ne kapjon frászt az új jövevénytől. (Egyszer megpróbáltam Cara szájába tuszkolni egy negyeddollárost, mintha játéktermi flipper lenne, de ez már másik történet.) Az egyik könyvben ez állt: *Az újszülött hozzon ajándékot a testvérének!* Így amikor bevittek a kórházba, találkozni a pöttöm rózsaszínű húsgolyóval, az új testvéremmel, anyám megpaskolta maga mellett az ágyat.

– Nézd csak, mit hozott Cara. – Felém nyújtott egy hosszú és vékony csomagot. Meredten néztem a hasát – még azt sem értettem, hová fért el a kisbaba, nem ám egy ekkora ajándék –, de gyorsan elterelte figyelmemet a tény, hogy az ajándék az enyém. Kibontottam, hogy kézbe vegyem a saját pecabotomat.

Már hétévesen sem olyan fiú voltam, mint a többi, akik kiszaggatják a farmerjük térdét és megkínozzák a védtelen kisállatokat. Szívesebben maradtam a szobámban, olvasgattam vagy rajzolgattam. Olyasvalaki, mint az apám, aki azt se tudta, hogyan illeszkedjen be a hagyományos család keretei közé, egy ilyen nagyon nem-

hagyományos fiút megfejthetetlen rejtvénynek látott. Szó szerint nem tudta, mihez kezdjen velem. Amikor próbált bevezetni az életébe, mindig történt valami szörnyűség. Beleestem a mérges szömörcék közé. Annyira leégtem a napon, hogy a szemhéjam is felpüffedt. Végül odáig jutottunk, hogy ha el is kísértem a Redmondba, a lakókocsijában maradtam és olvastam, amíg nem végzett a dolgával.

Szóval jobban örültem volna egy új művészfestéknek, amelynek kis edényei a szivárvány színeiben pompáznak.

– Nem tudok horgászni – mutattam rá a tényre.

– Majd apukád megtanít – vágta rá anyám lelkesen.

Hányszor hallottam ezt! *Apu megtanít biciklizni. Apu elvisz úszni.* Valahogy mindig közbejött valami, és sosem miattam.

– Hé, Luke! Miért nem mentek el pecázni Edwarddal? Legalább addig szundizhatnánk egyet Carával.

Apám kétkedő pillantást vetett anyámra.

– Most? – Mégsem szállhatott vitába egy nővel, aki nemrég szült. Felém fordult és bólintott. – Remek nap ez a horgászatra – jelentette ki olyan meggyőződéssel, hogy rögtön elhittem: ez lesz a kezdete valami újnak, valami csodálatosnak. A tévében apák és fiúk folyton együtt horgásztak, közben nagyokat beszélgettek. A pecázás lehet a közös élmény, ami összekapcsol az apámmal, gondoltam. Eddig hogy nem jutott eszünkbe?

Elindultunk a Redmondba.

– Mondom, hogy legyen – élénkült fel már a kocsiban. –

Amíg én megetetem a farkasokat, te ásd ki a kukacokat.

Bólintottam. Kínáig elástam volna a kukacokért, ha ezen múlik. Kettesben lehettem az apámmal, és eldöntöttem, hogy akkor is beleszeretek a pecázásba, ha belepusztulok. Elképzeltem az előttünk álló szép napokat, amikor süllők és sügérek felett fonjuk szorosra kapcsolatunkat.

Apám elvitt a gibbonketrec mögött álló fészerhez, ahol keresett egy rozsdás ásót, majd átsétáltunk a madárház mögötti trágyadombhoz, ahová a gondozók mindennap összetalicskázták a mocskot, amit az állatok ketreceiben lapátoltak fel. Miután felforgatott egy szénfekete rögöt, apám csípőre tette a kezét.

– Tíz kukac – jelölte meg a célt –, de ehhez össze kell mocskolnod a kezed…

– Nem baj – vágtam rá.

Amíg ő ránézett a falkájára, gondosan kihúzkodtam a földből egy tucatnyi kukacot, hogy gondosan bezárjam őket a tőle kapott kis műanyag zacskóba. Amikor visszatért, hozta a saját horgászbotját. Az oroszlánok mögött nyíló hátsó kapun ment ki, én pedig követtem az erdőbe, ahol a latyakos ösvény fölé hajló páfrányok engedelmesen utat engedtek nekünk. Csíptek a szúnyogok, ezért alig vártam, hogy végre odaérjünk (bárhová is megyünk), de nem panaszkodtam. Csak hallgattam apám fütyörészését, és arra gondoltam, milyen menő leszek, ha majd megmutatom a pecabotomat legjobb haveromnak, Logannek, aki a szomszédban

lakott, és nem győzött dicsekedni a szülinapjára kapott *Sonic the Hedgehog 3* játékkal.

Úgy tíz perccel később az erdő szétnyílt az országút mezsgyéjén. Apám szorosan megmarkolta a kezem, és mindkét irányba elnézett, mielőtt átkocogott az úton. Szikrázott a víz, ahogy anyám gyűrűje szokott, amikor megtáncoltatta a fényeket a mennyezeten. A kerítésre fekete betűs fehér táblát szegeztek.

– TILOS AZ ÁTJÁRÁS – betűztem ki.

– Ne is törődj vele! – legyintett apám. – A föld mindenkié. Mi csak kölcsönbe kapjuk.

Átemelt a kerítésen, azután ő is átmászott, hogy egymás mellé telepedjünk a víztározó partján. Apám kopott pecabottal horgászott, de az enyém csak úgy csillogott. És piros volt, a damilon fehér úszóval, ami apró bójaként pattogott a vízen. Térdeltem, azután leültem, majd újra feltérdeltem.

– A horgászás első szabálya – tudtam meg apámtól –, hogy maradj nyugton.

Megmutatta, hogyan kell biztonságosan feltűzni a horgot, majd benyúlt a műanyag zacskóba, hogy előhúzzon egy kukacot.

– Köszönöm – mormolta maga elé.

– Mit?

Felém fordult.

– Indián barátaim szerint, ha az egyik állat feláldozza az életét, hogy egy másik jóllakjon, azt meg kell köszönni neki. – Horogra tűzte a kukacot.

Ott is tovább ficánkolt. Azt hittem, kidobom a taccsot.

Apám letérdelt mögém és átkarolt.

– Nyomd meg ezt a gombot – préselte hüvelykujjam a Zebco orsóra –, és tartsd is lenyomva. Jobbról balra lendíts. – Ahogy testével hozzám préselődött, együtt lendítettünk, majd az utolsó pillanatban eleresztette a gombot, hogy a damil ezüstös parabolaként íveljen át a víz felett. – Megpróbálod?

Egyedül is ment volna, de érezni akartam szívverését a lapockámon, akár egy dübörgő dobot.

– Megmutatnád még egyszer? – kérdeztem.

Megmutatta, kétszer is. Azután kézbe vette a saját botját.

– Ha majd az úszó elkezd ugrálni, ne rántsd meg. Más, amikor a hal rágcsálja a csalit, és más, amikor rákap. Akkor húzd meg és kezdj orsózni, ha majd lemerül és lent is marad.

Elnéztem, ahogy hálát mondott egy másik kukacnak, mielőtt a horogra tűzte. Úgy szorongattam a botot, hogy az ujjperceim elfehéredtek. Keletről szél támadt, ettől az úszó kicsit megingott a vízen. Aggódtam, hogy elszalasztom a halat, amiért minden mozgást a szélnek tulajdonítok, de aggódtam amiatt is, hogy túl korán kezdek orsózni, és a kukacom a semmiért áldozza fel magát.

– Meddig tart? – kérdeztem idegesen.

– Kettes számú szabály – felelt apám. – Légy türelmes.

Hirtelen rándítást éreztem, mintha kötélhúzás közben

ébredtem volna fel a legszebb álmomból. Kis híján eldobtam a botot.

– Megvanmegvanmegvan… – kiáltottam. Ahogy felpattantam, apám szélesen elvigyorodott.

– Akkor ideje behúzni, kis haver. Csak szépen lassan…

Mielőtt segíthetett volna, egy hal ráakadt az ő horgára is. Felugrott, ahogy a damil kettészelte a víztározó tükrét, s közben a bot ívben meghajolt, mint egy varázsvessző. A zsákmányom eközben nagy fröcsköléssel a felszínre tört. Olyan fürgén orsóztam, ahogy tudtam; a hal már csak alig néhány centire vergődött.

– Most mit csináljak? – kiáltottam fel.

– Tarts ki. Segítek, amint megfogtam az enyémet.

Tigriscsíkos sügért fogtam, a hátán apró fogas fűrésszel. Üveges és vad tekintettel meredt rám, mint a porcelánbaba, amivel egykor a nagymamám játszott, s ami szerinte túl öreg és különleges volt ahhoz, hogy valaha kikerüljön a vitrinből. Kétszer is próbáltam megmarkolni a sügért, de mindkétszer addig verdesett, amíg kiszabadult.

Apám mégis azt parancsolta, hogy tartsak ki, ezért bármennyire féltem attól az apró fogas fűrésztől a hátán, bármennyire úgy bűzlött, mint egy öreg gumicsizma, és bárhogy csapdosott a farkával, én kitartottam.

Ujjaim rákulcsolódtak a halra, ami nem lehetett hosszabb tizenöt centinél, mégis óriásinak tűnt. Nem értem körül, miközben tovább küzdött és próbált szabadulni a horogtól, ami átbökte ezüstös pikkelyeit,

hogy a látványtól is a rosszullét kerülgetett. Csak még erősebben szorítottam, nehogy elszabaduljon.

Kicsit talán túl erősen is.

A hal szemei kidülledtek, belsőségei kibuggyantak a hasán. Elszörnyedve dobtam el a botot és meredtem csatakos kezeimre, majd a horog végén a döglött sügérre.

Nem tehettem róla: elbőgtem magam.

Megsirattam a halat és a kukacot, mindkettejük céltalan halálát. Megsirattam a saját kudarcomat. Megsirattam a jövőmet, mert tudtam, hogy apám soha többé nem akar majd velem pecázni.

Apám lenézett rám, majd a sügér maradványaira.

– Mit csináltál? – kérdezte, s abban az egyetlen pillanatban, míg elkalandozott a figyelme, a saját damilja elpattant. Bármekkora halat is kerített horogra, elmenekült.

– Megöltem – zokogtam.

– Hát, mindenhogyan ez lett volna a vége…

Ettől cseppet sem éreztem magam jobban. Csak még hevesebben rázkódtam, miközben apám feszengve nézett körbe.

Sosem ő ölelt magához, ha megbetegedtem, és nem ő nyugtatott meg, ha rosszat álmodtam – mindig az anyám. Apám éppúgy nem értett egy halálra vált kölyökhöz, mint az a horgászáshoz.

– Ne sírj! – kérlelt, de én már átléptem a pánik határát, ahogyan a kiskölykök sokszor teszik: égett a bőröm és kapdostam a levegőt, a hisztéria biztos jeleként. Ahogy

elcseppent az orrom, erről is a nyúlós halbelsőség jutott eszembe, és még keservesebben sírtam.

Meg kellett volna ölelnie. Azt kellett volna mondania, hogy nem számít, majd újra megpróbáljuk.

Ehelyett ez bukott ki belőle:

– Hé, azt tudod, mit hall a süket a sínek között? Nem? Szörnyet.

Nem tudom, miért mesélt viccet, ráadásul faviccet. Akárhogy is, annyira nem illett a helyzethez, annyira más hiányzott nekem, hogy a döbbenettől megkukultam. Csak csuklottam egyet, és könnyes szemmel felnéztem rá.

– Tudod, miért nem írhat fel az orvos kést? – hadart tovább kétségbeesett igyekezettel. – Mert a tőr vényen kívüli.

Ingem ujjába töröltem az orrom, míg ő levette a saját pólóját, hogy gyengéden felitassa vele a könnyeimet.

– Két fickó beszélget. Az egyik azt mondja: „Hallottad? Piacra dobták az új Cadillacet.” Mire a másik: „Remélem, nem sérült meg senki.”

Egyetlen viccét se értettem; túl fiatal voltam hozzá. Apám sem született komikusnak, viszont átkarolt, s ezúttal nem próbált egy életre szóló leckével gazdagítani.

– Baleset volt… – A szemem újra megtelt könnyekkel.

Apám a késért nyúlt, amit a zsebében tartott, és elvágta a damilt, mielőtt a vízbe rugdalta a hal maradványait, hogy ne kelljen többé látnom.

– Tudod, miért bújnak el a lufik? Nehogy kiszúrják őket. – Farmerjébe törölte a kezét. – A horgászás

harmadik szabálya: ami a tónál történik, a tónál is marad.

– Én nem tudok vicceket…

– A nagyapám mindig ilyeneket mesélt, ha megijedtem.

El sem tudtam képzelni, hogy apám, aki farkasokkal birkózik, bármitől megijedjen.

Talpra segített, mielőtt felvette a botomat és a sajátját. A meglazult damilok ökörnyálként úsztak a levegőben.

– Az apád is mesélt vicceket? – kérdeztem.

Apám csak egyetlen lépéssel húzódott el, mégis mérföldeknek éreztem.

– Nem ismertem az apámat – fordult el.

Akkor jöttem rá, hogy legalább egy dolog közös bennünk.

Szobájának sötétjében ülök, a monitorok zöld izzása élesen kirajzolja a takaró árnyait. A térdemen könyöklök, tenyeremmel támasztom alá az állam.

– Mi az, piros és fáj, ha belemegy a szemedbe? – mormolom.

Semmi válasz.

– Traktor.

Megdörgölöm saját égő szememet. Száraz. Könnytelen.

– Mi történik, ha elütnek egy matematikust? – kérdezem. – Nem számít.

Az ócska faviccek egykor elvonták apám figyelmét, ha megrémült. Nálam már nem működnek.

Halk kopogtatás a nyitott ajtó felől. Egy nő lép be.

– Edward? – szólít meg. – Corinne D'Agostino vagyok, a New England-i szervbank adományozási koordinátora.

Zöld levélmintás pulóvert visel, barna haja fiúsra vágva. Pán Péterre emlékeztet, ami mókás. Ez itt tényleg Sohaország, csak az örök ifjúság nélkül.

– Sajnálom, ami az apjával történt.

Biccentek. Tudom, hogy ezt várja.

– Meséljen róla egy kicsit. Miket szeretett?

Erre viszont nem számítottam. Aligha vagyok alkalmas rá, hogy válaszoljak a kérdésre.

– Minden idejét a szabadban töltötte – felelek végül. – Testközelből tanulmányozta a farkasok viselkedését, beépült a falkáikba.

– Ez elképesztő – bólint Corinne. – Miért szánta rá magát erre?

Megkérdeztem tőle egyszer is? Nem valószínű.

– Mindig úgy gondolta, hogy a farkasoknak ok nélkül van ilyen rossz hírük. – Eszembe jut néhány mondat a beszédekből, amiket a Redmondba sereglő turistáknak tartott. – Igazságot akart tenni.

Corinne közelebb húz egy széket.

– Úgy látom, érdekelte az állatok sorsa. Az ilyen emberek rendszerint érzékenyebbek az embertársaik iránt is.

Megdörgölöm az arcomat, ahogy szétárad bennem a kimerültség. Nem akarom tovább kerülgetni a forró kását.

– Nézze, a jogsija szerint bejegyzett szervdonor. Ezért

akartam beszélni magával.

Bólint, veszi a lapot és ejti a sablonszöveget.

– Beszéltem dr. Saint-Clare-rel, akivel áttekintettük az apja esetét. Úgy tudom, a sérülései annyira súlyosak, hogy többé nem térhet vissza a régi életéhez, ugyanakkor ezek a sérülések nem terjednek ki a belső szerveire. Egy szívhalált követően a szervadományozás igazi áldás lehet a szenvedők számára.

– A kérdés az, hogy ő fog-e szenvedni ettől?

– Nem – jelenti ki határozottan Corinne. – Ettől még páciens marad, akinek a kényelme mindennél fontosabb szempont. Vele lehetnek akkor is, amikor lekapcsolják a gépeket.

– Hogyan működik ez az egész?

– Nos, szívhalál esetén kicsit más a protokoll, mint az agyhalált követő adományozáskor. Első lépésként felülvizsgáljuk az orvosi csapattal közösen meghozott döntést a kezelés megszüntetéséről, továbbá az apja szervdonor státuszát, ezután a transzplantációt végző sebészekkel meghatározzuk, milyen időkeretek között hajthatjuk végre az életfunkciók megszüntetését és magát a szervadományozást. – Előrehajol, összekulcsolt kezét a combja közé szorítja, egy pillanatra sem szakítja meg a szemkontaktust. – Mindez a család jelenlétében történik. Ön is itt lehet, az apja idegsebészével és az intenzív osztály orvosaival, nővéreivel egyetemben. Az apjának intravénásan morfiumot adnak be. A vérnyomást folyamatosan nyomon követjük, majd az

alkalmas időpontban egy orvos vagy nővér leállítja a lélegeztetőgépet. Oxigén híján a szíve le fog állni. Amint aszisztoléssé válik, azaz leáll a szívkamrák összehúzódása, lehetőségük lesz elbúcsúzni, azután az apját átszállítjuk a műtőbe. Öt perccel a szívleállás után a pácienst halottá nyilvánítják, ezután az orvosokból álló transzplantációs csapat megkezdi a szervek eltávolítását. A szívhalált követő adományozás esetén ezek jellemzően a vese és a máj, de sor kerülhet a szív és a tüdő transzplantációjára is.

Iszonyú barbárságnak tűnik, hogy mindezt az agyhalott apám jelenlétében tárgyaljuk meg. Elnézem az arcát, a halántékán most is ott éktelenkedő varratokat.

– Mi lesz ezután?

– A szervek eltávolítása után a test a hűtőkamrába kerül. A kórház ekkor lép kapcsolatba az önök által meghatározott temetkezési vállalattal. Postázunk önöknek egy levelet is, melyből megtudhatják, hogy az adományozott szerveket milyen módon hasznosítottuk. Személyi adatokat természetesen nem adhatunk ki, de a gyászoló hozzátartozók számára így is könnyebbség, hogy a szervadományozás révén gyökeresen megváltoztatták több család életét.

Ha belenéznék annak a szemébe, aki apám szaruhártyáját kapja, ugyanazt érezném – hogy képtelen vagyok megfelelni az elvárásainak?

– Még valamit tudnia kell, Edward – teszi hozzá Corinne. – A szívhalált követő adományozás nem olyan

biztos módszer, mint az agyhalál utáni. Az esetek huszonöt százalékában a páciens nem felel meg a feltételeknek.

– Miért nem?

– Mert fennáll az esélye, hogy az apja nem válik asziszto léssé a rendelkezésre álló időkereten belül. Előfordulhat, hogy a lélegeztetőgép leállítása után szórványosan tovább lélegzik, és amíg az életéért küzd, a szívkamrák összehúzódása tovább folytatódik. Ha ez több mint egy órán át tart, az adományozás folyamatát meg kell szakítanunk, mert a belső szervek már nem lesznek alkalmasak az átültetésre.

– Ilyenkor mi történik az apámmal?

– Meghal – felel egyszerűen és őszintén. – Két-három órába is telhet. Természetesen ez idő alatt sem érez majd fájdalmat, és itt fekhet a saját ágyában. – Habozik egy sort. – Még ha az adományozás nem is sikerül, ez nagy kegyelem. S ami még fontosabb, teljesíti az apja végakaratát.

Megérintem apám takarón nyugvó kezét. Mint egy kirakati babáé: viaszos és hideg.

Ha teljesítem apám végakaratát, azzal jóvá teszek mindent? Feloldozást nyerek, amiért utáltam, valahányszor nem evett velünk? Amiért tönkretettem a szüleim házasságát és Cara életét? Amiért elmenekültem?

Corinne feláll.

– Biztosan szeretne kicsit egyedül lenni, hogy végiggondolja mindezt, mielőtt megbeszéli a húgával.

A húgom rám bízta a döntést, mert ő túl közel áll az apámhoz, hogy meghozza.

– A húgommal már megbeszéltünk minden – közlöm. – Ő amúgy is kiskorú. Nekem kell döntenem.

Bólint.

– Ez esetben, ha nincs több kérdése…

– De van – vágok közbe. – Egy kérdésem még van. – Felnézek rá, a sötétben kirajzolódó sziluettjére. – Milyen hamar tehetnénk meg?

Aznap éjjel elmondom anyámnak, hogy Carával megbeszéltük a dolgot – hogy nem akar tovább viaskodni ezzel a rémálommal, s én sem akarom, hogy ezt *kelljen* tennie. Elmondom anyámnak, hogy úgy döntöttem, elengedem apát.

Csak azt nem árulom el, mikor. Nyilván azt hiszi, a lélegeztetőgépet majd napok múltán kapcsolják le, így lesz ideje segíteni Carának, hogy feldolgozza a benne kavargó érzéseket – de mi értelme lenne? Ha azért csinálom ezt, hogy megvédjem Carát, gyorsan túl kell esnünk rajta, mielőtt még nagyobb károkat okozna. Nem elég meghoznom a döntést, végre is kell hajtatnom, hogy sose férhessen hozzá kétely, hogy sose tépelődjön emiatt.

Anyám magához ölel, vállamon nyugtatja a fejét, amíg kisírja magát. Talán elváltak az apámmal, de ez nem jelenti azt, hogy sosem szerette. Tudom, hogy leperegnek előtte közös életük képkockái – ezért sem tesz fel felesleges kérdéseket, amikre úgysem tudnék jól

válaszolni. Mire eszébe jut, már túl leszünk mindenen.

Miután elmegy, hogy tovább virrasszon Cara szobájában, aláírom a papírokat, majd felhívok egy temetkezési vállalkozót a Corinne-tól kapott listáról. Csak ezután hagyom el a kórházat, ám ahelyett, hogy apám házába mennék, az autóúton elsuhanok a Redmond mellett. Végül a víztározónál húzódok le, ahol együtt horgásztunk.

Némi bizonytalankodás után rátalálok a benőtt csapásra, amelyen apám egykor vezetett, vissza a farkasok körletei felé. A sötétben kárhoztatom magam, amiért nem hoztam elemlámpát, amiért a derengő holdfénynél kell tájékozódnom. A fák között térdig ér a hó; nemsokára bőrig ázok és reszketek.

Látom a dombtetőn álló lakókocsi fényeit. Walter még nem alszik. Bekopoghatok az ajtaján és beszélhetek neki a döntésről, amit apám nevében hoztam. Talán bontunk valamit, hogy köszöntőt mondjunk az emberre, aki nélkül nem ismernénk egymást.

Azután újra eszembe jut, hogy Walter aligha bonthat bármit. Apám mindig azt mondta: a farkasok szaglása annyira fejlett, hogy nemcsak a sampon és a szappan illatát érzik, de azt is, mikor mit ettünk és hogyan emésztettük meg. Érzik a félelmet, az izgatottságot, az elégedettséget. A farkaskölyök süketen és vakon születik, egyedül a szagáról ismeri meg az anyját és a falka többi tagját.

Eltűnődöm, vajon tudják-e a farkasok, hogy itt vagyok,

csak mert az apám fia vagyok.

Hirtelen gyászos hang hallatszik, ami megtörik és néhány lépés után elhal. Átható csend lesz, azután újra hallom, oly tisztán, mint amikor a vonót elhúzzák a hegedű húrjain. Mintha hangvilla lenne a bensőmben, ami együtt rezonál vele.

Először azt hiszem, a farkasok csak a közelgő veszélyt jelzik, mert már ilyen távolságból megérzik a betolakodót.

Azután rájövök, hogy siratóéneket hallok.

Elégiát.

Rekviemet a falka egyik tagja után, aki már nem tér vissza.

Először azóta, hogy Thaiföldön utolért a telefon; először azóta, hogy hazajöttem; először hosszú-hosszú idő óta, sírva fakadok.

Mint egy temetés, ahonnan már csak a holttest hiányzik.

Esetlenül állok apám ágya mellett. Pontban kilenc óra. A transzplantációs csapat készen áll a műtőben. Itt van Corinne, az intenzív osztály két nővére és Trina. Egy kosztümös nő, állítólag a jogi osztályról. A kórház minden létező oldalról fedezni próbálja magát, mielőtt kihúzza a zsinórt.

Trina lép mellém.

– Jól van? – érdeklődik gyengéd hangon. – Ne hozzak egy széket?

– Inkább állok.

Az apámat nemsokára halottá nyilvánítják. Valaki más

pedig új esélyt kap az életre.

Dr. Saint-Clare lopódzik a szobába, a nyomában dr. Zhaóval, az intenzív osztály orvosával.

– Hol van Mr. Warren lánya? – tudakolja dr. Zhao.

Minden szempár felém fordul.

– Cara rám bízott mindent – felelem.

Dr. Zhao összeráncolja a homlokát.

– Tegnap még nem lelkesedett az ötletért, hogy leállítsuk az apja életfunkcióit.

– Edward biztosított róla, hogy a beleegyezését adta, mielőtt kitöltöttük a papírokat – veti közbe dr. Saint-Clare.

Hát nem értik, hogy az apám is ezt akarná? Nemcsak azért, hogy megváltsák a vegetálás poklából, de Cara miatt is. Ugyanúgy meg akarná őt védelmezni, ahogyan én, amikor magamra vállalom a döntést, amibe beleroppanna. Ugyanúgy meg akarná kímélni attól, hogy egy agyhalott gondozására pazarolja el az életét.

– Ez mind szép és jó – lép előre a jogtanácsos –, de magától Carától kell hallanom.

LUKE

Két nappal azután, hogy a falka válaszolt az üvöltésemre, egy fa alatt ülve próbáltam kibogozni a csapdámat, amikor a semmiből egy nagy hím termett elő, hogy teljes sebességgel felém rontson. Négy másik farkas szellemként derengett fel a fák között, ahogy egy vonalba sorakoztak fel. A hím a földön ülve, teljesen védtelenül ért. Abban a pillanatban nem kételkedtem benne, hogy meghalok. A hátamra hemperedhettem és felkínálhattam a torkomat, de nem tudtam, lesz-e időm az állat bizalmáért folyamodni, mielőtt belém mélyeszti az agyarait.

A legutolsó pillanatban hirtelen megtorpant. Előrenyújtotta a nyakát, mintha meg akarna szagolni, de nem kívánna közelebb jönni. Azután, minden figyelmeztetés nélkül, belemart a térdembe – pontosan ugyanott, ahol évekkel korábban Arlo az állatkertben. Hirtelen elfordult és visszatért a falka többi tagjához, akik lázas igyekezettel nekiálltak megnyaldosni a száját.

Másnap a nagy testű hím visszatért, ezúttal két kölyökkel: egy hímmel és egy nősténnyel. Két oldalán álltak fel, figyelemmel követték minden mozdulatát. A nagy farkas megszaglászta a bakancsomat, azután körözni kezdett,

mintha próbálna kiszagolni valami potenciális fenyegetést. Az ifjoncok is közelebb jöttek volna, de a nagy farkas az orruk felé kapott. Ezúttal háromszor mart belém: a vállamra ágaskodva csípte meg húsomat a térdem alatt. Minden harapás után kifürkészhetetlen tekintettel nézett rám, majd úgy dörgölőzött hozzám, mint macska a kaparófához.

Ekkor mögém került, de a kölyköket előttem hagyta. Izzadni kezdtem – mindig így hatott rám, ha egy vadállat olyan helyen ólálkodott, ahol nem láttam –, s abban a pillanatban a farkas állkapcsa hátulról összezáródott a nyakamon. Éreztem, ahogyan hosszú szemfogai a légcsövemet kaparják.

A nőstény kölyök ekkor előreugrott és rendesen belemart a térdembe, mielőtt a nagy hím eleresztett volna. Amikor visszatért a tisztás szélén várakozó két másik társa felé, nyomában a kölykökkel, olyat tettem, amire még én sem tartottam magam képesnek.

Követtem.

Négykézláb, botladozva, esetlenül. A nagy hím kétszer is visszanézett, egyértelműen látott maga mögött. Azt gondoltam, könnyedén tehetne ellene, ha rossz ötletnek tartaná, de ő csak ment tovább. Még sosem kerültem ennyire közel a falkához: éreztem a mancsukra tapadt sár szagát, ázott bundájuk nyers pézsmaillatát.

A ránk várakozó két farkas közül az egyik az alfa-nőstény volt – egy kisebb testű állat, hátán, farkán és a feje tetején fekete vonalakkal, mintha kifestette volna magát egy

ütközet előtt. Meredten nézett, a fogait csikorgatta, felpödörte a nyelvét.

Talán huszonöt méterre lehettem tőle, amikor morogni kezdett.

A kölykök nyomban odaszaladtak hozzám és fenyegetően méregettek. A nagy hím közénk állt, de amikor vezére megcsattogtatta felé a fogát, ő is beállt a sorba. Az alfa-nőstény lesunyta a fülét és felvonított, torokhangon, fenyegetően. Azután csak elfordult, hogy bevezesse társait a fák közé.

A nagy hím még vonakodott, közben elkapta a tekintetemet.

Sok mindent írtak már a szürke farkas szeméről. Számító, hideg, kísértetiesen emberi. A farkas kék szemmel születik, ami hat-nyolc hét után aranysárgába fordul át. Akinek volt már alkalma belenézni egy farkas szemébe, pontosan tudja, milyen átható a tekintete. Mintha pillanatfelvételt készítene minden sejtünkről. Jobban megismer minket, mint mi önmagunkat.

A bétával ugyanígy mértük fel egymást, mielőtt leszegte a fejét, elfordult, és egy ugrással a fák között termett.

Hat teljes héten át nem láttam a falkát. Időről időre hallottam a farkasüvöltést, de nem a hívogatást, amivel pótolni akarnak egy elveszett családtagot, csak a helymeghatározást, amivel távol tartanak minden más falkát és állatot. A meghívómat váratlanul visszavonták. Magamban újra lepörgettem a történteket – azzal az utolsó pillantással a nagy hím nem azt kommunikálta, hogy

megkaptam az esélyt, de nyilvánvalóan nem ütöttem meg a mértéket? A tény, hogy nem harapta el a torkomat, mást mutatott. Ha az alfa-nőstény nem is kedvelt meg, a falka nagyobbik része igen.

Az első tavaszias napon bukkantak fel, amikor az idő már felmelegedett annyira, hogy ne kelljen kővel vagy faággal feltörnöm a patak jégkérgét, mielőtt iszom egyet; amikor már lehúzhattam a kezeslábas cipzárját, hogy a szellő körbelengjen. Ahogy korábban, most is nesztelenül érkeztek, akár egy szürke ködfal. Azonnal a földre vetettem magam, hogy a testem alacsonyabbra kerüljön az övéknél. Még az alfa-nőstény is közelebb araszolt.

Elevenebbnek és duhajabbnak tűntek, mint a legutóbb, mégis végtelen megkönnyebbülést éreztem, amiért visszatértek – amiért nem kellett többé egyedül lennem a vadonban. Ahogy hetekkel korábban, a nagy hím újra felém szaladt, hogy teljes súlyával a földre szegezzen. Még ebben a kiszolgáltatott testhelyzetben is, miközben az életemet kínáltam fel neki, olyan őszintén tudtam örülni a viszontlátásnak, hogy nem rémültem meg annyira, mint talán kellett volna.

Talán mert feladtam szokott tartózkodásomat; talán mert az egész világ kiolvadni látszott, benne a tél dacos túlélőivel – tucatnyi indokot is mondhatnék, miért nem készültem fel arra, ami ezután történt. A nagy farkas hirtelen eltűnt, hogy az alfa-nőstény vegye át a helyét. Mellső mancsával préselte vállamat a földnek, súlya alsótestemre nehezedett. Egy-két centire lehetett csak az

arcomtól, úgy vicsorgott rám és csattogtatta a fogait. Amikor a hím közelebb merészkedett, felé kapott és megmarta, amíg el nem oldalgott.

Forrón lüktetett arcomba minden lélegzetvétele, nyála lecsordult a homlokomra, ám valahányszor azt hittem, átharapja a torkomat, az utolsó pillanatban mindig visszafogta magát. Öt teljes percig feküdtem mozdulatlanul, amíg ez tartott, csak ezután eresztett el. Hátat fordított nekem, ám ahelyett, hogy nyoma veszett volna a fák között, csak lefeküdt egy napfényben fürdő sziklára. A nagy hím mellé telepedett.

Elképesztett, hogy a társaságuknak választottak, és nem hagytak faképnél, mint korábban. Ekkor, legnagyobb döbbenetemre, három másik farkas is elhagyta a fák oltalmát, hogy kilépjen a tisztásra. Két oldalamon feküdtek le nyújtózkodni. A fiatalabb nőstény ásított és keresztbe fektette mellső mancsait.

Nem érintkeztünk, mégis éreztem a testükből kiáradó hőt, amitől nagyobb melegség töltött el, mint hónapok óta bármikor. Több mint egy órán át nem mozdultunk. Csak feküdtem köztük a napfényben és hallgattam lélegzetvételük ütemét.

A farkasokkal ellentétben nem tudtam aludni – részben az izgatottság miatt, részben mert az alfa-nőstényt figyeltem.

Rájöttem, hogy nem megölni próbált.

Tanítani akart valamit.

Abban az öt percben meghalhattam volna, ám ehelyett

esélyt kaptam egy új életre.

CARA

Hazaengednek. Most, hogy lement a lázam, s úgy látszik, túlélem a vállműtétet, valaki mást akarnak a helyemre fektetni. A rossz hír az, hogy ettől még nem mehetek vissza a suliba, mert továbbra sem vagyok képes rá, hogy megfogjak egy villát vagy egy ceruzát, nem beszélve arról, hogy a nadrágom cipzárját se tudom lehúzni, ha pisilnem kell. Jó hír viszont, hogy a mamámnál leszek, ahol tanulmányozhatom a traumás agysérülések természetét és az apáméhoz hasonló eseteket. Mármint azokat, amikor a páciensek jobban lettek, bármit is mondtak az orvosok.

Anyám megígéri, hogy amint megkapja a nővértől a zárójelentést, lemegyünk a földszintre és megnézzük apámat, mielőtt távozunk a kórházból.

Az elmúlt órában lefoglalt a készülődés, de most az ágyon ülök, frissen lezuhanyozva és felöltözve, kissé türelmetlenül. Az infúzióról is lekapcsoltak. A nővérek szerint a papírmunka készen van, már csak az ortopéd sebészt várjuk, hogy ellásson utasításokkal, és hivatalosan is elbocsásson minket.

A mamám telefonál Joe-nak, hogy tudjon az

érkezésünkről. A tekintete úgy csillog, ahogy egyszer sem, amióta itt gubbasztunk. Ő is alig várja, hogy visszatérhessen a régi életéhez, csak neki valamivel könnyebben fog menni, mint nekem.

Feláll, amikor kinyílik az ajtó.

– Indulunk, szívem. – Kinyomja a telefont. Mindketten az ajtó felé fordulunk, a dokira számítunk, de helyette Trina sétál be egy idegen nővel, aki kosztümöt és katonás zöld selyemblúzt visel.

– Ő itt Abby Lorenzo, a kórház jogtanácsosa – mutatja be Trina. Nyomban pánikba esem, ahogy eszembe jut a két zsaru és a vérvétel, melynek eredménye szerint ittam aznap este. Kiszárad a torkom, és olyan vastagnak érzem a nyelvemet, mint egy matracot.

Valahogy mégis kiderítették, mi történt?

– Az apáddal kapcsolatban szeretnélek kérdezni – vág bele az ügyvéd. Egy pillanatra úgy érzem, mintha kővé dermednék, és biztosan tudom, hogy nincs menekvés.

– Zaklatottnak tűnsz – ráncolja a homlokát Trina. – Edward azt mondta, hogy ti ketten beszéltetek.

– Tegnap óta nem.

Anyám megszorítja a kezem.

– A fiamtól úgy tudom, hogy ő és Cara megállapodtak, így mostantól Edward hozza meg a szükséges döntéseket az apjuk nevében.

– Mi? – Értetlenül pislogok. – Ez most *komoly*?

Az ügyvéd Trinára sandít.

– Akkor *nem* egyeztél bele abba, hogy az apádat

lekapcsoljuk a lélegeztetőgépről?

Még csak nem is gondolkodom. Feltápászkodom az ágyról, és a jó vállammal utat török magamnak a két nő között. Csak rohanok, mezítláb, a lépcsőház ajtaján át, le az intenzívre. A mellkasomhoz szorítom rossz karomat, és leküzdöm a fájdalmat, amit minden rándulásnál és fordulásnál érzek.

Ezúttal tényleg megmentem az apámat. Ezúttal nem fogom elszúrni.

LUKE

Indián barátaim haláltáncnak nevezik a pillanatot, amikor két ragadozó felméri egymást. Egy természetes közegben élő farkas esetében az agynak nincs választása. Nem kell arra vesztegetnie az időt, hogy: Jön egy medve, most meg fogok halni. Ehelyett csak arra gondol: Mit tudok a medvéről? Mit tudok a környezetemről? A családomból kikre van szükségem, hogy megvédjem magam? *A medve ekkor hirtelen megszűnik fenyegetés lenni. Ugyanúgy tudja, hogy egy ragadozóval áll szemben, ahogy a farkas is felismeri benne a másik ragadozót. Mindkét fél tiszteli a másik területét; lassan, szemtől szemben kerülheti egymást. A kettejük közötti távolság az élet és halál közötti távolság. Ki mit lát a másikban? A prédát, vagy inkább a veszélyes ellenfelet, aki megsebezheti, ha nekiront?*

Aki képes kételyt ültetni a másik fejébe, azt jó eséllyel békén hagyják.

EDWARD

Százötvennyolc magas tornádó: kivörösödött, könnyes szemű, repdeső hajú. S egyenesen nekem támad.

– Állj! – kiáltozza. – Hazudik!

Az orvosok elmennek, de készen állnak visszatérni, amint megkapják az ügyvédi felhatalmazást. Corinne egyre nyugtalanabbul járkál; a szervadományozás lehetősége minden pillanattal távolabbra kerül. Pedig csak azt tettem, amire Cara kért. Ő akarta, hogy legyen már vége ennek. Túl közel áll az apámhoz, ezt tiszteletben tartom – olyan, mint egy kiskölyök, aki hagyja magát beoltani, de oda sem mer nézni, amíg vége nem lesz.

Most viszont szemlátomást meggondolta magát. Mielőtt kikaparná a szemem, egy nővér elkapja a derekát. Corinne határozottan előrelép.

– Azt mondod, nem egyeztél bele a szervadományozásba?

– Nem elég megölnöd? – ripakodik rám Cara. – Még fel is kell darabolnod?

Talán meg kellett volna kérdeznem a húgomat, hogy jelen akar-e lenni, de a tegnapiak alapján úgy gondoltam, érzelmileg nem áll készen rá. A kirohanása csak

megerősít ebben.

– Apa nem ezt akarta – rikoltozza. – Nekem elmondta!

Mostanra a kórház jogtanácsosa, Trina és az anyám is befut a szobába.

– Hát *nekem* nem ezt mondta – közlöm vele.

– Mikor mondta volna? Hat éve nem is láttunk!

– Jó, most már elég – hűt le minket az ügyvéd. – Ma már semmi sem fog történni, ennyit biztosan kijelenthetek. Javasolni fogom, hogy ideiglenes gyámot nevezzenek ki a helyzet felülvizsgálatára.

Cara láthatóan lenyugszik. Anyám karjába veti magát, aki úgy mered rám, mintha még sosem látott volna.

Ami ezután következik, azt csakis azért teszem, mert a levél, ami lyukat éget a zsebembe, engem igazol.

Mert jobban tudom Caránál, hogy együtt kell élnünk a döntéseinkkel.

Mert most az egyszer az a fiú akarok lenni, akire apám vágyott.

Előregörnyedek és megtámaszkodom a térdemen, mintha csak csalódott lennék. Azután előrevetem magam, hogy félrelökjem utamból a nővért, aki az apámat lélegeztető gép mellett várja az utasítást, amit ma már nem kap meg.

– Sajnálom – mondom az apámnak, a húgomnak, önmagamnak, mielőtt kirántom a falból a gép csatlakozóját.

Aki farkast szólít, falkát hív.
Bolgár közmondás

MÁSODIK RÉSZ

CARA

Amikor megszólal a riasztó, nem is értem, mi történt. Azután elfordulok anyám vállától, és látom Edwardot, kezében még mindig a lélegeztetőgép kábelével. Úgy szorongatja a dugót, mint aki nem is érti, hogy került a kezébe.

Sikoltozni kezdek, azután elszabadul a pokol.

Az Edwardhoz közelebb eső nővér felkászálódik, míg társa a biztonságiakért kiált. Testes ápoló ront a szobába és söpri félre az útjából anyámat, hogy Edwardra vesse magát. Amint leteríti a padlóra, az elektromos kábel kiszabadul. A nővér azonnal visszadugja a falba és lecsap az újraindító gombra.

Az egész talán húsz másodpercig tart. Életem leghosszabb húsz másodperce.

Visszafojtom a lélegzetem, amíg apám mellkasa újra emelkedni és süllyedni kezd, csak ezután adom át magam a könnyeknek.

– Edward – kapkod levegő után az anyám. – Mi ütött beléd?

Mielőtt felelhetne, megérkeznek a biztonságiak. Két őr, akin úgy feszül az uniformis, mint kolbászon a bőr, karon

ragadja és talpra rángatja Edwardot. A ziháló dr. Saint-Clare is beront a szobába. Apám fölé hajol, hogy haladéktalanul felmérje az Edward által okozott kárt, miközben a nővér sietve tájékoztatja.

Érzem, ahogy anyám teste megfeszül mögöttem.

– Most meg hová viszik? – kel ki magából, ahogy követi az őröket, akik kivezetik Edwardot. A kórház jogtanácsosa, Abby Lorenzo a nyomukban lohol.

– Elég! Kérem! Minden idejét itt tölti, egy hete alig alszik – eseng anyám. – Nem képes világosan gondolkodni.

– Nem hiszem el, hogy még mindig őt véded! – csattanok fel.

Látom szemében a fenyegető vihart, ami lassan kettészakítja. Elhátrálok, távolabb kerülök tőle. Az első lépést akkor is ő tette meg.

Kétségbeesett pillantást vet rám.

– Akkor is a fiam – mormolja, mielőtt elhagyja a szobát.

Trina közelebb lép.

– Miért nem ülünk le valami csendes helyen, Cara, amíg a mamád rendezi a sorokat?

Mintha meg sem hallanám.

– Jól van a papám? – faggatom dr. Saint-Clare-t.

Az idegsebész felém fordul. Tudom, mit gondol: *A papád az első perctől nincs jól.*

– Attól függ, mennyi időt töltött oxigén nélkül. Ha egy percnél többet, annak komoly klinikai következménye lehet.

– Cara – próbálkozik tovább Trina. – Kérlek!

Megérinti a jó karomat. Ezúttal engedem, hogy elvezessen, de közben vadul kavarognak a gondolataim. Miféle ember képes megtagadni apjától a levegőt is? Milyen gyűlölet fűtheti, hogy képes volt szántszándékkal megkerülni, azt hazudni az összes orvosnak és nővérnek, hogy beleegyeztem az életfunkciók megszüntetésébe, majd amikor ez nem jött be, szó szerint a saját kezébe vette a dolgokat?

Trina kivezet egy váróba. Van néhány az intenzív osztályon; a családoknak itt hosszú várakozásra kell berendezkedniük. Ez most éppen üres, a fal mentén kényelmetlen narancssárga kanapékkal, az asztalokon többéves magazinokkal. Összegömbölyödök az egyik kanapé sarkában. Lehetetlenül aprónak és kisemmizettnek érzem magam.

– Tudom, hogy zaklatott vagy… – kezdi Trina.

– Zaklatott? A testvérem mindenkinek hazudott, csak hogy megölhesse az apámat. Igen, mondhatjuk, hogy zaklatott vagyok. – Dühödten dörgölöm a szemem. – Az apám nem kapott levegőt. *Ez* mennyiben befolyásolja a kilátásait?

Trina habozik egy keveset.

– Dr. Saint-Clare majd értesít, amint felmérte az okozott károkat. Az agyhalálhoz tíz percen át nélkülöznie kellett volna az oxigént, ha ez jelent bármilyen vigaszt.

– S ha a bátyám újra megpróbálja?

– Először is, nem lesz rá lehetősége. A kórház most már biztosan feljelentést tesz, és Abby beviteti a legközelebbi

rendőrőrsre. Másodszor, még ha jogi értelemben Edward is az egyetlen, aki döntést hozhat az apád nevében, sosem kezdtük volna el a procedúrát, ha tudjuk, hogy te nem egyeztél bele. Sajnálom, Cara. A szervbank koordinátora azt mondta, hogy Edward megszerezte a beleegyezésedet, de valakinek akkor is meg kellett volna kérdeznie közvetlenül tőled. Biztosítalak róla, hogy ez soha többé nem fordul elő.

Egyetlen szavát sem hiszem. Ha Edward egyszer megtalálta a módját, hogy átverje őket, megtalálja másodszor is.

– Látni akarom az apámat – húzom ki magam.

– Így is lesz – bólint Trina –, csak előbb az orvosoknak meg kell győződniük arról, hogy minden rendben van.

Apám megtanított rá, hogy a farkasok úgy olvasnak az érzelmeinkben és gyengeségeinkben, ahogy mi az újságban. Előbb tudják, ha egy nő várandós, mint ő maga, ezért gyengédebben bánnak vele; kiszúrják, ha valamelyik látogató depressziós, és megpróbálnak kapcsolatba kerülni vele. Az orvosok körében már elfogadott tény, hogy a kutyafélék képesek kiszagolni a külsőre nem felismerhető betegségeket, amilyen a szívrendellenesség vagy a rák. Más szóval: egy farkast nem lehet lóvá tenni.

Egy embert annál inkább.

Ölemben összekulcsolt kezemre meredek, és akkorára nyitom a szemem, hogy már fáj, csak ezután nézek fel Trinára.

– A mamámat akarom. – Cérnavékony és sebzett a hangom.

– Biztos a földszinten van a többiekkel – bólint. – Megyek, megkeresem. Te csak várj itt, rendben?

Így teszek: elszámolok háromszázig, amíg biztos nem lehetek abban, hogy Trina elhagyta az intenzív osztályt. Akkor kidugom a fejem a váró ajtaján, mielőtt nyugodt léptekkel a lépcsőház felé indulok. Apámmal már jártam itt, amikor össze kellett varrni a karját, ezért tudom, hogy a sürgősségi ajtaja a kórház másik felében nyílik. Pontosan oda tartok – a kijárat felé, ahol nem botolhatok bele anyámba, a testvérembe, vagy bárki másba, aki feltartóztatna.

Nem gondolkodom akkor sem, amikor már odakint állok utcai ruhában, télikabát, telefon és alkalmas közlekedési eszköz nélkül.

Nem gondolkodom azon sem, hogy szigorúan véve már elbocsátottak a kórházból.

Csak arra gondolok, hogy a nehéz idők nehéz döntéseket kívánnak, *valakinek* pedig meg kell állítania a testvéremet, mielőtt újra ezt tenné.

Tényleg lehetnék hivatásos szélhámos. Úgy tűnik, van hozzá tehetségem: mostanra sikerült bolondot csinálnom a zsarukból, anyámból, egy szociális munkásból, és egy nőből, aki a kórházhoz közeli Starbucksban dolgozik. Neki azt hazudtam, hogy összekaptunk a fiúmmal, mire elhajtott a kocsiján, én meg itt maradtam kabát, táska és

telefon nélkül – de ha van telefonja, kölcsönadná, amíg szólok a mamámnak, hogy jöjjön értem? Törött szárnyú madár külsőm akkora együttérzést ébreszt benne, hogy nemcsak a telefonját adja kölcsön, de meghív egy forró csokira és mákos muffinra is.

Nem a mamámat hívom, hanem Mariah-t. Amennyire én látom, sokkal jön nekem. Ha nem próbál meg felszedni valami lúzert, sosem keveredek arra a betlehemi bulira. Ha nem keveredek arra a betlehemi bulira, sosem iszom, és akkor az apámnak sem kell értem jönnie. A többit már tudjuk.

Franciaórán érem utol. Hallom suttogását – „Tartsd!” –, azután Madame Gallenaut unott hangját, amint az *essayer* igét ragozza, majd újra Mariah-t:

– Kimehetek a mosdóba?

J’essaie.

Tu essaies.

Én próbálom. Te próbálod.

– *En français* – kéri a Madame.

– *Puis-je aller aux toilettes?*

Statikus zaj, azután újra Mariah hangja:

– Cara? Minden oké.

– Nem igaz, totál el van cseszve az egész. Értem kell jönnöd a Starbucksba, ami a kórháznál van.

– Mit keresel ott?

– Hosszú. *Most* csak gyere értem.

– De épp francián vagyok. Majd a nagyszünetben…

Habozok, mielőtt bevetem a nagyágyút:

– Én is megtenném érted. – Ugyanazok a szavak, amelyekkel Mariah meggyőzött, hogy vegyek részt a betlehemi bulin.

Egy pillanatra néma csend lesz.

– Tíz perc múlva ott vagyok – feleli.

– És Mariah… – teszem hozzá. – Tankold meg a kocsit.

A megyei főügyész irodája nem is emlékeztet azokra, amiket a tévében látni. Ósdi bútorok terpeszkednek benne és egy ócska számítógép, amin talán még BASIC fut. A falon egy bekeretezett fotó Machu Picchuról, meg két másik – az egyiken az éteri nyugalmat árasztó Obama, a másikon Danny Boyle, amint lelkesen rázza Lnych kormányzó kezét. A sarokban gumis levelű szobanövény haldoklik.

Mariah odakint vár a parkolóban. Nem lelkesedett érte, hogy elautózzon North Haverhillbe, de attól még elhozott, sőt azt is segített kitalálni, hogyan jussak be a megyei főügyész irodájába.

– Danny Boyle – csóválta a fejét. – Már látom is zöld kalapban, ahogy a lóhere kilóg a szájából.

Ez szöget ütött a fejembe: aki ennyire nyilvánvalóan a Smaragdszigetről származik és a meg nem születettek védelmére teszi fel a politikai karrierjét, csak hithű katolikus lehet. Persze semmi sem biztos, de nagyon úgy fest. A suliban pedig minden katolikus kölyöknek van vagy ezer unokatesója.

Közelebb lépek a titkárnőhöz és kivárom, amíg befejezi

a telefonálást.

– Kösz, Margot – búcsúzkodik. – Igen, a Fox híradójának felvétele az ítélet kihirdetéséről. DVD jó lesz.

Amint leteszi, előveszem legfélszegebb mosolyomat. Végtére is, be van fáslizva a fél oldalam.

– Segíthetek? – kérdezi éles hangon a titkárnő.

– Danny bácsi bent van? – tudakolom. – Elég sürgős lenne…

– Tudja, hogy jössz, szívem? Mert elég elfoglalt…

Hangom máris a hisztéria pengeélén táncol.

– A bácsikám nem is mondta, milyen súlyos autóbalesetem volt? Meg hogy csúnyán összevesztem a mamámmal, aki azt mondja, hogy negyvenéves koromig nem vezethetek, meg hogy nekem kell megtérítenem az önrészt, vagyis ezzel az erővel le is mondhatok a fősuliról, miközben… jaj, istenem… nem beszélhetnék mégis Danny bácsival? – Még sírva is fakadok.

Valaki hívja az Oscar-bizottságot.

A titkárnő pislogva fuldoklik a szavakban, mielőtt összeszedi magát és feláll, hogy megvigasztaljon. Gyengéden paskolgatja ép vállamat.

– Persze, hogy bemehetsz hozzá, szívecském – nyugtat meg. – Mindjárt szólok neki, hogy itt vagy.

Amikor bekopogtatok a DANIEL BOYLE MEGYEI FŐÜGYÉSZ feliratú ajtón, egy férfihang biztat, hogy lépjek be. Aktákkal megrakott hatalmas asztal mögött ül. A haja feketén fénylik, mint a holló szárnya, csak a szemén látszik, hogy mostanában nem sokat aludt. Felállva

méreget, miközben belépek.

– Nem tűnik olyan magasnak, mint a tévében – bukik ki belőlem.

– Te meg nem tűnsz az unokahúgomnak – vágja rá. – Nézd, kölyök, nincs időm segíteni, hogy megcsináld a szorgalmi feladatod. Kifelé menet Paula majd ad néhány anyagot a helyi közigazgatásról…

– A testvérem meg akarja ölni az apámat. Segítenie kell.

Danny Boyle összeráncolja a homlokát.

– Mi?

– Apámmal autóbalesetet szenvedtünk – magyarázom. – Ő még nem nyerte vissza az eszméletét. A testvérem hat éve elhagyott minket, miután összevesztek. Azóta Thaiföldön él, de a baleset után hazajött. Még csak egy hét telt el a baleset óta. Az apámnak kéne egy kis idő, hogy jobban legyen, de a testvérem nem így látja. Le akarja kapcsolni a lélegeztetőgépet, és a rászorulóknak akarja adni apám szerveit, hogy utána visszatérhessen a régi életéhez. A kórházat is sikerült meggyőznie, majd amikor próbáltam megállítani, félrelökte az ügyeletes nővért és kirántotta a kábelt.

– Ezután mi történt?

– A nővér visszakapcsolta a gépet, de az orvosok még nem tudják, hogy az oxigénhiány milyen károkat okozott. – Veszek egy nagy levegőt. – Láttam magát a hírekben, érti a dolgát. Nem indíthat eljárást Edward ellen?

Leül az íróasztal szélére.

– Nézd, szívem…

– Cara – vágok közbe. – Cara Warren.

– Cara. Igazán sajnálom az apádat és a testvéred viselkedését, de ez családi ügy. Én büntetőügyekben indítok eljárást.

– Ez pedig gyilkossági kísérlet! Talán csak középiskolás vagyok, de annyit még én is tudok, hogy aki félrelöki a nővért az útjából, és elveszi a levegőt valakitől, aki öntudatlanul és magatehetetlenül fekszik, az gyilkossági kísérletet követ el! Minek kéne még történnie?

– Maga a cselekmény csak egy a feltételek közül – magyarázza Boyle. – A rosszhiszeműséget is bizonyítani kell.

– A testvérem gyűlöli az apámat. Hat éve ezért hagyott el minket.

– Az lehet, de kihúzni egy dugót mégsem olyan, mint késsel vagy pisztollyal támadni valakire. Imádkozom az apádért, de attól tartok, nem segíthetek.

Megdermedek.

– Ha maga nem segít, a testvérem tovább fog próbálkozni. Elmegy a bíróságra és azt mondja, hogy az én véleményem nem számít, mert fiatalkorú vagyok. Elintézi, hogy újra megpróbálják megölni az apámat, de ha vádat emelnek ellene, nem lehet a törvényes gyámja. – Amikor Boyle meglepett pillantást vet rám, csak vonogatom a vállam. – Google. – Útközben használtam Mariah telefonját.

Boyle felsóhajt.

– Rendben. Ránézek. – Az asztalhoz fordul, hogy felém toljon egy jegyzettömböt és egy tollat. – Írd le a neved és a számod.

Leírok mindent. Visszaadom a jegyzettömböt.

– Apám talán tényleg nincs túl jól – teszem hozzá –, de ettől a testvérem még nem játszhat Istent. Az emberi élet kincs – mondom fel Boyle saját szavait.

Ahogy a folyosón visszaindulok a recepció felé, úgy érzem magamon a tekintetét, mint egy hátamba fúródó nyilat.

LUKE

Folyton azt kérdezik, mi veszi rá a farkasokat, hogy maguk közé fogadjanak egy embert. Miért bajlódnak egy olyan teremtménnyel, aki lelassítja őket, nem lát a sötétben, nem beszéli a nyelvüket, és akaratlanul is tiszteletlen a vezetőikkel? Szó sincs arról, hogy a falka ne tudná, ki vagyok – ki nem *vagyok –, hogy nem segíthetek a préda levadászásában és nem védhetem meg foggal-karommal a társaimat. Nincs más magyarázat, mint hogy a farkasok ugyanúgy szükségét érzik az ember tanulmányozásának, mint fordítva. Az emberek világa egyre közelebb és közelebb araszol az övékhez, s ahelyett, hogy egyszerűen tagadnák ezt a tényt, a lehető legtöbbet igyekeznek megtudni ellenlábasukról. Időről időre látni, hogy pontosan emiatt a falkába fogadnak elvadult kutyákat. Azzal, hogy* engem *fogadtak be, egy újabb lépéssel közelebb kerültek a célhoz.*

Miután láthatóan feloldódtak a társaságomban, azt a célt tűztem ki magam elé, hogy követhessem őket a fák közé. Nem épp a legragyogóbb ötlet – könnyedén eltévedhettem, ha pedig nekiálltak vadászni, aligha tartottam velük a lépést –, mégsem adhattam fel most, miután ilyen közel kerültem hozzájuk. Így amikor a farkasok felkeltek és

megindultak, velük tartottam.

Eleinte tudtam követni őket, de éjjel, koromsötétben, amint beértünk a sűrű rengetegbe, eltűntek tökéletlen szemem elől. Annyira nem láttam, hogy amikor visszafelé tartottam, bevertem a fejem egy belógó ágba és elvesztettem az eszméletem.

Mire felébredtem, a nap már magasan állt, és a fiatal nőstény épp a fejsebemet nyalogatta. (Az évek során szerzett sérüléseim közül egy sem fertőződött el. Ha ki tudnám nyerni a farkasok nyálában található gyógyhatású anyagokat, meggazdagodnék.) Amint óvatosan, lüktető halántékkal felültem, a farkas felvette egy elejtett szarvas combját – rajta még a patával –, kicsit meghempergette a porban és megpaskolta a mancsával, azután a lábam elé dobta.

Idővel megtanultam, hogy az alfa-nőstény azt is képes felismerni, helyesen táplálkozunk-e. Ha olyan táplálékot választunk, ami erőssé és a falka számára alkalmassá tesz minket, átmegyünk a vizsgán, de ha olyat, ami az emberek világában megfelel a csokitortának, hamar azon kaphatjuk magunkat, hogy a patakba vizelve próbáljuk elfedni a szagunkat. Vannak tápláló ételek, melyeket a farkasok az erő és egészség megőrzése érdekében naponta fogyasztanak. Vannak közösségi szerepet játszó ételek, melyek megerősítik a falkán belüli szerepeket: amikor hat farkas együtt marcangolja szét a prédát, az alfa kapja a belső szerveket, a béta az izmos fart és combot, míg az ómega a belek tartalmát és a mozgásban nem közreműködő

testrészeket, amilyen a nyak, a gerinc és a mellkas. A tesztelőnek jut a mozgásban közvetlenül részt nem vevő izomtömeg 75 százaléka és 25 százalék megemésztett zöldség; a falka számát gyarapító farkasoknak 50 százalék nem mozgó hús és 50 százalék gyomortartalom; az őröknek 75 százalék gyomortartalom és 25 százalék nem mozgó hús. Aki olyan testrészbe harap, ami nem az övé – ha csak véletlenül is –, hamar háton fekve találja magát. Az érzelmi kötődést felidéző ételek, mint a tej és a gyomor tartalma, visszarepítik a farkast a kölyökkorába, amikor még védetten élt és elfogadott mindent, amit az anyjától kapott – ezek képesek meglágyítani a legidősebb farkast is. Eleinte nem tudtam, hogy a nőstény farkas csak próbára tesz-e – látni akarja, elorozom-e az ételét –, de újra meg újra felvette és elém dobta. Végül a számhoz emeltem a szarvas lábát és enni kezdtem.

Hogy milyen íze volt a nyers húsnak?

Mint a legfinomabb rostélyosnak.

Hónapok óta nem ettem a nyúlnál és a mókusnál tartalmasabb ételt, ezt a mennyei lakomát pedig egy vadon élő farkas tálalta fel nekem, aki talán nem kívánt velem vadászni, de attól még azt akarta, hogy ugyanolyan jól táplált legyek, mint a falka bármely tagja.

Miközben fogammal téptem a húst, a farkas nyugodt tekintettel engem nézett.

Attól kezdve, valahányszor vadászni mentek, a farkasok nekem is hoztak ételt, néha állati ürülékbe hempergetve vagy levizelve. A vadászat után a társaságomban

maradtak, vagy engedték, hogy kövessem őket, mielőtt hirtelen magamra hagytak. Ha felüvöltöttem, és hallótávolságon belül tartózkodtak, válaszoltak; ha hazafelé tartottak, ők kerestek meg az üvöltésükkel. A hang hallatán minden alkalommal térdre rogytam. Mintha a szeretteim telefonáltak volna, miután élet-halál közt lebegtek: Visszatértem, jól vagyok. A tiéd vagyok.

Ebből értettem meg, hogy ők az új családom.

GEORGIE

Előbb tudtam, hogy a fiam meleg, mint ő maga. Volt benne valami fogékonyság, valami képesség, hogy részleteiben lássa a világot, ne csak nagy egészként. Ez már az óvodában is megkülönböztette őt a többi fiútól. Ha azok kézbe vettek egy botot, puskának vagy ostornak látták; ugyanaz Edward kezében varázspálca lett, vagy kanál a homoksütihez. Ha játékból beöltözött valamelyik barátjával, sosem bátor lovag volt, mindig bajba került királykisasszony. Ha tudni akartam, hogy kövérít-e egy ruha, sosem Carától kértem őszinte véleményt, hanem tőle.

Olyasvalakinek, mint Luke – aki ahhoz is elég férfias, hogy alkalomadtán a puszta fogával tépjen szét egy dögöt, miközben farkasok marakodnak az oldalán –, talán gondot okozhatott egy meleg fiú, én mégsem számítottam ilyesmire. Teljes szívből hittem, hogy a családi összetartozás felülír mindent – ahogy a farkasok is megőrizhetik egyéniségüket a falkán belül, és nem kell napi szinten bizonyítaniuk az érdemességüket, úgy Luke is tiszteli a másságot, és nem kérdőjelezi meg azok szerepét, akik a családhoz tartoztak. Még ő mesélt arról,

hogy párzási időszakban azonos nemű farkasok is meghágják egymást, bár ennek több köze van a dominanciához és alávetettséghez, mint a szexualitáshoz. Ezért is ért készületlenül, amikor Edward színt vallott Luke előtt, mire Luke azt mondta…

Nos, igen. Az igazság az, hogy sejtelmem sincs, mit mondott.

Csak annyit tudok, hogy Edward felment a Redmondba, beszélt az apjával, és amikor visszatért, nem szólt se hozzám, se Carához, se bárki máshoz. Amikor rákérdeztem, mi történt, Luke elvörösödött.

– Félreértés – felelte.

Edward két nappal később elhagyott.

Akármennyit is faggattam az elkövetkező hat évben, sosem árulta el, mivel tudta az apja ennyire megsérteni. S ahogy a képzelet működni szokott: amit nem tudunk, sokkal kártékonyabb tud lenni, mint a legszörnyűbb igazság. Az ágyban fekve elképzeltem a legbecsmérlőbb megjegyzéseket, a legfitymálóbb arckifejezéseket, a legzsigeribb reakciókat. Edward ezüsttálcán kínálta fel a szívét apjának, de milyen választ kapott? Luke közölte vele, hogy megváltozna, ha tényleg akarná? Hogy mindig is tudta: valami nincs *rendben* a fiával? Miután nem ismertem az igazságot, és egyik érintett sem árulta el, a lehető legrosszabbat képzeltem.

Nincs ahhoz hasonló kudarc, mint amikor a tizennyolc éves fiunk eldönti, hogy kilép a családból. Mindig is kudarcként gondoltam erre, hiszen Edward nem csupán

felszállt egy Bostonba vagy akár Kaliforniába tartó buszra – elvette az útlevelét Luke irodájából, majd a pénzen, amit nyaranta korrepetálással keresett (és félretett a főiskolára), repülőjegyet vett egy olyan helyre, amiről tudta, hogy *oda* nem követhetjük. Edward sokszor cselekedett hirtelen felindulásból – már az óvodában is, amikor hozzávágta a festéket egy fiúhoz, aki gúnyt űzött a rajzából; vagy később, amikor leüvöltötte egy igazságtalan tanár haját, és nem érdekelte, mi lesz a következménye –, de most még én sem értettem a viselkedését. Sosem járt Washingtonnál messzebb – mit tudhatott az idegen kultúrákról, az otthonteremtésről, az érvényesülésről? Próbáltam bevonni a rendőrséget, de a törvény szemében tizennyolc évesen már nagykorúnak számított. Próbáltam elérni őt is, de megváltoztatta a számát. Odahaza sokszor felriadtam az éjszaka közepén, és egy önfeledt pillanatig elfeledkeztem róla, hogy a fiam elment. Azután, amikor az igazság felkúszott a takaró alatt és úgy fonta rám karjait, mint egy féltékeny szerető, zokogásban törtem ki.

Egyik éjjel elmentem a Redmondba, s ezzel magára hagytam Carát, aki egyedül aludt az üres házban – újabb bizonyságaként annak, milyen rettenetes szülő vagyok. Luke-ot nem találtam a lakókocsiban, az asszisztensét azonban igen. A főiskolás lány, akit Wrennek hívtak, óriási farkasos tetoválást viselt a jobb vállán, és Waltert váltotta, hogy éjszakánként legyen valaki, aki ügyel az állatokra, ha Luke épp valamelyik falkában él – ahogy

akkortájt oly gyakran. Wren takaróba bugyolálta magát és félig aludt, amikor ajtót nyitott. Megrémült, ahogy meglátott – nem csoda, teljesen kikeltem magamból –, és a körletek felé mutatott. Éjszaka lévén Luke farkascsaládja társaságát élvezte: az egyik nagy szürkével birkózott, amikor bosszúálló angyalként felbukkantam a kerítésnél. Ez önmagában elég volt ahhoz, hogy olyasmit tegyen, amit soha: kiessen a szerepéből és emberként viselkedjen.

– Georgie? – kérdezte bizonytalan hangon. – Baj van?

Kis híján felnevettem. *Csak* baj volt. Luke úgy dolgozta fel a fia távozását, hogy még szorosabbra fonta családi kötelékeit – persze nem velem vagy Carával, hanem a farkasok testvériségével. Annyira se jött haza, hogy lásson, amikor gépiesen Edwardnak is megterítek, majd könnyekben török ki – ő bezzeg sosem ült a fia ágyán és nem szorongatta a párnáját, amin még akkor is érződött az illata.

– Tudnom kell, mit mondtál neki. Tudnom kell, miért ment el.

Luke átkelt a kettős kapun, hogy velem együtt ott álljon a kerítésen túl.

– Nem mondtam *semmit*.

Hitetlenkedve néztem rá.

– Tényleg kevesebbre tartod a fiunkat, csak mert meleg? Mert nem érdeklik a vadállatok, és nem szeret folyton a szabadban lenni? Mert nem olyan, mint *te*?

Harag suhant át Luke arcán, de sietve legyűrte.

– Tényleg azt hiszed, hogy ilyen vagyok?

– Én azt hiszem, hogy Luke Warren számára minden Luke Warrenről szól. Nem tudom, talán attól féltél, hogy Edward rosszat tesz a sztárapuka-imázsodnak. – Ekkorra már ordítottam.

– Hogy mondhatsz ilyet? *Szeretem* a fiamat. Szeretem, érted?

– Akkor miért ment el?

Luke habozott. Már nem emlékszem, mit mondott e pillanatnyi üzemzavar után, de annyit se számított, mint ha csuklott volna egyet. Az a végtelenül rövid kihagyás, az a tört pillanat lett a vászon, amire felfesthettem legszörnyűbb félelmeimet.

Három héttel a távozása után Edward képeslapot küldött Thaiföldről. Megadta az új mobilszámát. Azt mondta, angolt fog tanítani, szerzett egy lakást, és szeret engem meg Carát. Az apját nem említette.

Közöltem Luke-kal, hogy látni akarom a fiamat. Még ha a képeslapon nem is szerepel cím, még ha Thaiföld rohadt nagy ország is – mennyire lehet nehéz megtalálni egy fehér bőrű angoltanárt? Hívtam az utazási irodát és lefoglaltam a repülőjegyet; azt a pénzt szántam erre, amit vésztartaléknak tettünk félre.

Azután Luke egyik becses farkasa lebetegedett és meg kellett műteni. A pénz pedig egyszerűen megszűnt létezni.

A rákövetkező héten beadtam a válókeresetet.

Az alábbiak voltak kibékíthetetlen ellentéteink:

A fiam elment. A férjem tehetett róla. Amit sosem tudtam megbocsátani neki.

Most pedig megosztom a mocskos kis titkomat: *én* voltam az, aki aznap az apjához küldte Edwardot; *én* erőltettem, hogy valljon neki színt, ahogyan nekem is tette. Ha nem állok elő ezzel – vagy ha *vele* vagyok, amikor elmondta az apjának –, Luke ugyanilyen rosszul reagált volna? Vagy Edward sosem ment volna el?

Ha innen nézzük, *én* tehetek róla, hogy hat éve elveszítettem a fiamat.

Ezért sem követhetem el még egyszer ugyanezt a hibát.

Sosem szégyelltem bevallani, hogy nem vagyok tökéletes. Csak akkor használok fogselymet, ha fogorvoshoz megyek. Néha akkor is megeszem a kaját, miután lepottyant a padlóra. Egyszer elfenekeltem az ikrek egyikét, miután kiszaladt az útra.

Azt is tudom, milyen képet fest rólam, hogy nem a befáslizott – és a látható sérüléseknél sokkal mélyebben megsebzett – lányomat választom, hanem a fiamat, aki próbálta kihúzni az apja lélegeztetőgépét. Tudom, mit gondolnak az emberek, amikor a biztonsági őrök és a kórházi jogtanácsos mögött kullogva a nevén szólogatom Edwardot, hogy ne érezze magát egyedül.

Rossz anyának tartanak.

De ha *nem* mennék Edward után – ha nem próbálnám megértetni a kórházzal és a rendőrökkel, hogy nem *úgy* gondolta –, ettől nem lennék még rosszabb anya?

Nem viselem jól a stresszt. Sosem viseltem, ezért nem lehetett látni Luke tévésorozatának egyetlen adásában

sem, és ezért szedtem antidepresszánst, amikor Qeubecbe ment, hogy a vadonban éljen. Az elmúlt héten Cara kedvéért minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy ne zuhanjak össze, pedig a kórházban töltött éjszakákon úgy éreztem, mintha egy szellemvárosban kóborolnék, és a legszívesebben kiszaladtam volna Luke kórterméből, valahányszor láttam leborotvált fejjel és összetákolt koponyával. Higgadt maradtam akkor is, amikor a rendőrség olyan kérdéseket feszegetett, melyekre nem akartam tudni a választ, de most már a lovak közé dobom a gyeplőt.

– Edwardnak biztosan van erre valami magyarázata – próbálkozom a kórház jogtanácsosánál.

– Nemsokára el is mondhatja. Majd bent a rendőrőrsön.

Mintha csak a végszóra várnának: szétnyílik a tolóajtó, és két rendőr sétál be.

– Szükségünk lesz a nővér vallomására – közli az egyikük, miközben a másik megbilincseli a fiamat. – Edward Warren, testi sértés vádjával letartóztatom. Jogában áll hallgatni…

– Testi sértés? – kapok levegő után. – De hát nem bántott senkit!

A kórház jogtanácsosa felém fordul.

– Ellökött egy nővért. S mindketten tudjuk, hogy mást is tett.

– Semmi gond, anya – állít le Edward.

Néha úgy érzem, egész életemben kétfelé szakadtam:

karriert akartam, de ugyanúgy családot is. Szerettem Luke vadságát, ahogy sosem fért a bőrébe, de ettől még nem lett szükségszerűen jó férj és apa. Jobb anyja akarok lenni Carának, ugyanakkor van két kisgyermekem is, akik osztatlan figyelmet követelnek.

Szeretem a lányomat. De ugyanúgy szeretem a fiamat is.

Gyökeret verek az ajtóban, amint a biztonsági őrök a kórház jogtanácsosával együtt távoznak. A rendőrök kivezetik Edwardot az éles napfényre, amitől hunyorognom kell, de még így is gyorsan szem elől tévesztem.

Az automata ajtó mintha gonosz pletykát sugdosna, ahogy összezáródik. Beletúrok a táskámba és előásom a telefonomat, hogy hívjam a férjem.

– Joe – szólok bele, amint felveszi. – Szükségem van a segítségedre.

LUKE

Az alfa-nőstény a szaga alapján választja ki a megfelelő prédát – akár egy több száz fős csordából is. A sebesült lábú jávorszarvas minden lépésnél hátrahagyja a genny szagát, amit az alfa a sebezhetőség jeleként értékel, és olyan magabiztosan követ, mintha csak elszórt kenyérmorzsa lenne. Megszagolja a fűcsomót, amiből a jávorszarvas táplálkozott, s csupán a fogak szaga alapján tudja, hány éves az állat. Már azelőtt rengeteget tud a jávorszarvasról, hogy kapcsolatba kerülne vele.

Idővel már nem is a talajra összpontosít, inkább mélyen magába szívja a levegőt. A jávorszarvas bundájáról leváló por elemi részecskéi messzire jutnak a széllel, így akár több mérföldről is tudja, hogy ez még mindig ugyanaz az állat. Szaladni kezd, és a vadászai tartják vele a lépést, ám amint elérik a csordát, visszahúzódik – túl értékes ahhoz, hogy veszélybe sodorja magát –, és megosztja vadászaival a támadási tervet. A farkas gerince mentén, a farok közelében van egy mirigy. Ha egy vadásznak jobbra kell mozognia, az alfa balra emeli a farkát, miközben kibocsát egy irányjelző szagot, amit a vadász értelmez. Ha azt akarja, hogy a vadász gyorsítson, köröket ír le a farkával; ha azt akarja,

hogy lassítson, leengedi a farkát. Ilyen gesztusokkal és szagokkal kommunikál, valahányszor utasításokat ad a csapatnak. Ha közelebb akad is egy másik jávorszarvas, a vadászok nem csapnak le, amíg vezetőjük meg nem adja a jelet, és még ilyenkor is csak azt az állatot ragadják el, amelyikre ő mutat.

Az alfa két farkast szemből küld a jávorszarvasra, miközben hallgatja a szívverését. A szarvas doboghat, horkanhat és hadonászhat az agancsával, hogy minél félelmetesebb ellenségnek tűnjön – a vérébe kerülő adrenalint akkor sem szabályozhatja. Amikor az alfa egy harmadik farkast küld a jávorszarvas mögé, és annak szíve kihagy egy ütemet, utasíthatja csapatát, hogy terrorizálják a prédát. Ez tarthat órákig, vagy akár hetekig.

Nem azért, mert a farkasok könyörtelenek, hanem például azért, mert az alfa tudja, hogy keletre ott egy rivális falka, mely nagyobb és erősebb az övénél. Ha a jávorszarvas megrémül, az adrenalin átitatja a szervezetét, ha pedig a falka felfalja a jávorszarvast, azok a keleti vetélytársak is kiszagolják majd az adrenalint a vizeletben és ürülékben, amivel a falka megjelöli területe határát. Ettől pedig a falka egyszeriben nem tűnik olyan sebezhetőnek. A keleti farkasok nem is próbálják elrabolni az ételét vagy leölni a sarjait, ha a szagok túláradó érzelmekről, erőről és dominanciáról árulkodnak.

Vagyis ami egyfelől kegyetlenségnek és szívtelenségnek tűnik, másfelől talán az egyetlen módja annak, hogy megvédjük a családunkat.

EDWARD

Tudni kell, hogy a suliban nem én voltam a legnépszerűbb srác – sokkal inkább magának való kocka, aki mindenből színötös, és akihez csak akkor szól az ember, ha le akarja másolni a háziját. Szünetben szívesebben olvasgattam az árnyékban, mint hogy a kosárpályán marhuljak. A testmozgás hasznosságát csak jóval később ismertem fel, így a bicepszem akkoriban alig volt vastagabb, mint a menzán adott csőtészta. Értelemszerűen a lányokat se bámultam, akik olyan rövid szoknyát viseltek, hogy kivillant alóla a bugyijuk – bár hébe-hóba, ha senki se figyelt, megbámultam a srácokat, akik őket bámulták.

Akadtak barátaim, de mind hozzám hasonlóak – akik próbáltak beleolvadni a környezetükbe, mert ha egy pillanatra is kitűntek, valamelyik népszerű kölyök rögtön céltáblájának használta őket. Ezért is tudom, hogy a tizenharmadik szülinapomon helyesen cselekedtem, még ha kaptam is érte egy hét szigorítottat és egy hónap szobafogságot.

Ebédért álltunk sorba a menzán, de ki kellett várnunk, amíg az előző osztály kivonult. Szinte művészi tökélyre

fejlesztettem a sorbanállást: sosem álltam elöl (a népszerű kölykök felségterülete), vagy a sor végén (a bajkeverők gettója), mert mindkettő könnyű prédává tett volna. Nem, én gondosan beékelődtem középre, előttem a lánnyal, aki a gerincferdülése miatt fűzőt viselt, mögöttem egy másikkal, aki csak nemrég költözött át Guatemalából, ezért alig beszélt angolul. Más szóval, épp igyekeztem minden erőmmel láthatatlanná válni, amikor szörnyű dolog történt: öreg, jóságos és félig süket tanárnőm úgy próbálta múlatni a várakozás idejét, hogy felhívja a figyelmet a szülinapomra.

– Tudjátok, hogy Edward éppen ma lett tizenhárom éves? – tette fel a kérdést Mrs. Stansbury. – Amíg várakozunk, énekeljünk neki. Boldog szülinapot…

Pecsenyevörös lettem. Mégsem alsóba jártunk – nemsokára elballagunk. A közös éneklés nagyjából már akkor kiment a divatból, amikor nem hittünk többé a fogtündérben.

– Kérem, elég… – suttogtam.

– Ugye, milyen szép dolog megünnepelni mások születésnapját? – kérdezte Mrs. Stansbury sugárzó mosollyal.

– Ja – felelt valaki, épp csak olyan hangosan, hogy én halljam, de a tanárnő ne. – Az ember szívét elönti a *melegség*, igaz, Eddie?

Mindenki nevetett, kivéve a guatemalai lányt, aki egy kukkot sem értett az egészből.

Mrs. Stansbury bekémlelt a folyosón, hátha mi jövünk.

Sajnos még nem.

– Akkor még egyszer – zendített rá újból. – Boldog szülinapot, bol…

Ökölbe szorult kézzel üvöltöttem fel.

– Pofa *be*!

Ezt már Mrs. Stansbury is meghallotta.

Ahogy pillanatokkal később az igazgató is. Majd a szüleim. Mindenki gorombának tartott, amiért letorkoltam a tanárnőt, aki csak kedveskedni akart a szülinapomon.

Az egy hónap szobafogság végén apám – aki szerint egy alantasabb farkas sosem viselkedhet így a falkavezérrel szemben – megkérdezte, mit tanultam az egészből. Nem feleltem, mert ha úgy adódott volna, újra ugyanezt teszem.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy nem feltétlenül ostoba, aki beleugrik a kútba. Talán pontosan tudja, hogy csuromvizes lesz. Ahogy azt is, hogy néha nincs más kiút.

Dermesztő hideg van a kihallgatóhelyiségben. Cinikusan azt feltételezném, hogy a titkosrendőrök így próbálják szóra bírni a delikvenseket, ha a rendőrök nem lennének kivételesen kedvesek – még kávét és sütit is hoznak a büféből. Nyilván apám rajongói, még a tévésorozat idejéből, én pedig készséggel élelemre váltom a hírnevét. Nem is emlékszem, mikor ettem utoljára; a száraz süti is olyan, mintha mennyei manna lenne.

– Nos, Edward – foglal helyet a nyomozó velem

szemben. – Akkor beszélgessünk arról, ami ma történt.

Válaszra nyitom a szám, majd szótlanul összezárom. Nem véletlenül néztem az *Esküdt ellenségek* ismétléseit a thai tévében; valamit csak tanultam belőlük.

– Az ügyvédemet akarom – jelentem ki.

A nyomozó bólint, azzal kisétál a szobából.

Pedig *nincs* is ügyvédem.

Egy perc múlva mégis nyílik az ajtó, hogy belépjen rajta egy férfi. Alacsony, szikár fickó; sötét haja a szemébe hullik; öltönyt és nyakkendőt visel; a kezében aktatáska. Kell néhány másodperc, mire ráismerek, mert összesen egyszer találkoztunk – két nappal korábban, amikor anyám ikreivel bejött a kórházba.

– Joe – fújom ki a levegőt. Nem is emlékszem, utoljára mikor örültem ennyire valakinek. Teljesen elfelejtettem, hogy anyám új férje gyakorló jogász. Azelőtt is csináltam ostoba, ösztönös dolgokat, de most először bilincseltek meg érte.

– Édesanyád hívott – tudom meg. – Mi a nyavalya történt?

– Nem löktem fel a nővért, bármit is mondanak. Csak elesett, amikor… – Elhal a hangom.

– Amikor?

– Amikor kihúztam apám lélegeztetőgépét – fejezem be.

Joe lerogy a legelső székre.

– Kérdezzem meg, *miért*…?

Megrázom a fejem.

– Arra készültem, hogy rászorulóknak adom apám szerveit, ahogy ő is akarta. A jogsija szerint bejegyzett donor. Én csak végre akartam hajtani az akaratát, oké? Az orvosok még bele se kezdtek, amikor Cara megjelent és kiverte a hisztit. Az egész mintha róla szólna, nem is az apámról.

– Amennyire Georgie-tól tudom, Cara nem híve a kezelés megszüntetésének. Ezt neked is tudnod kellett.

– Tegnap azt mondta, többé nem akar foglalkozni ezzel az egésszel; hogy képtelen tovább tárgyalni az orvosokkal az apám állapotáról, és még kevésbé döntést hozni a nevében. Nem akartam bántani senkit. Csak *segíteni* próbáltam…

Felemelt kézzel fojtja belém a szót.

– Egész pontosan mi történt?

– Lehajoltam és megragadtam a gép vezetékét. Nem löktem fel a nővért, csak köztem és a gép között állt. Annyit csináltam, hogy kihúztam a dugót a falból. Úgy, ahogy annak történnie *kellett volna*.

Joe nem kér, hogy adjak magyarázatot. Csak áttekinti és névértéken elfogadja a tényeket.

– Így elsőre nem tűnik súlyos vétségnek – állapítja meg. – Ebben az államban, ha nem szerepelsz a bűnügyi nyilvántartásban és van családod, óvadék ellenében szabadlábon védekezhetsz. Igaz, egy ideje nem ez az állandó lakóhelyed, de ezt megkerülhetjük.

– Akkor most mi lesz?

– Először megállapítják az óvadék összegét. Egyelőre

elég legyen ennyi.

Bólintok.

– Joe? Én… szóval nekem nincs pénzem óvadékra.

– Majd letörleszted azzal, hogy vigyázol az ikrekre, amíg én újra megismerkedek a gyönyörű feleségemmel. Komolyra fordítva a szót, Edward: mostantól csak annyi a dolgod, hogy megülsz a hátsódon, tartod a szád, és hagyod, hogy én intézzem a dolgokat. Nincs több kirohanás, nincs több hősies erőfeszítés. Értve vagyok?

Bólintok, de az igazság az, hogy nem szívesen kötelezem el magam senkinek. Oly hosszú időn át voltam a magam ura, hogy ettől most teljesen kiszolgáltatottnak érzem magam – mintha hirtelen tök pucéran állnék egy zsúfolt utca közepén.

Ahogy feláll és indul, hogy keressen egy rendőrt, rádöbbenek, mi olyan szimpatikus Joe Ng-ben.

– Te vagy az első, aki nem azzal kezdi, hogy mennyire sajnálja, ami az apámmal történt.

Megtorpan a küszöbön.

– A világ úgy ismeri apádat, mint ragyogó koponyát és neves természetvédőt, de én csak azt a fickót látom benne, aki pokollá tette Georgie életét, és néhány csaholó dög miatt felrúgta a házasságát. Örömmel leszek az ügyvéded, de nem azért csinálom ezt, mert különösebben kedvelem Luke Warrent.

Mintha napok teltek volna el azóta, hogy utoljára elmosolyodtam.

– Ezzel együtt tudok élni – bólintok.

A zárka a rendőrőrsön kicsi, sötét, és a folyosóra néz, amit néhány megsárgult plakát és egy idei mezőgazdasági naptár díszít. Itt kell kivárnom, amíg megállapítják az óvadék összegét.

Apám azt szokta mondani, hogy az állat csak akkor érzi a fogságot, ha az otthona inkább tűnik ketrecnek, mint bekerített területnek. A döntő mindig a természetes környezet hiánya, nem a tér szűkössége. Az állatok végül is a családjuk körében élhetnek – a fogságban tartott farkas esetében nem változik más, csak az a képessége, hogy védekezzen a külvilág ellen. Amint kerítést húzunk köré, védtelenné tesszük.

Ha viszont gazdagítjuk a körülkerített területet, a falka fogságban is teljes életet élhet. Ha szalagról bejátsszuk a rivális falka vonyítását, kényszeríthetjük a falka hímjeit, hogy összetartsanak a képzelt fenyegetéssel szemben. Ha időről időre változtatunk a környezeten, netán több falka üvöltését is bejátsszuk, a nőstényeknek el kell gondolkodniuk azon, hogyan őrizhetik meg biztonságban a falkát – talán meg kéne osztaniuk? Vagy változtatniuk kéne a vonyításon? Feltárni az új határvonalakat? Ha vadászterületet teremtünk, nem csupán betereljük a prédát a kerítésen (hogy minden alkalommal megöljék), de megtanítjuk a farkasoknak, hogyan védekezzenek a vadon ragadozói ellen. Ha a vadonban a farkas minden tíz vadászatból egyszer öl, akkor a fogságban el kell érni, hogy minden alkalommal azt találgassa: ma van a napja? Mindent egybevetve: a

ketrec sem érződik ketrecnek, ha meg tudjuk győzni a bezárt farkast, hogy a túléléshez szüksége van a családjára.

Amikor lépteket hallok, felállok és megragadom a rácsot, hátha megérkezett végre az óvadékügyi tisztviselő. Ehelyett még jóval azelőtt megcsap az alkoholbűz, hogy meglátnám a forrását – a részeget, akit egy rendőr támogat. Alig áll a lábán, kivörösödött és izzad; szinte biztos vagyok abban is, hogy flanelinge elején hányásfolt éktelenkedik.

– Hoztam neked egy lakótársat. – A rendőr kaján vigyorral kinyitja a fémajtót, hogy a fickó betámolyoghasson.

– Boldog új évet! – köszönt a részeg, noha február van. Azzal elvágódik a betonpadlón.

Óvatosan átlépek felette.

Még csak tíz lehettem, amikor egyszer ott ücsörögtem a Redmond körleteinél, az üres lelátó alatt. Apám mindennap pontban egykor beszédet tartott a nyári látogatóknak, de minden más időpontban erre a hűvös és néptelen helyre rejtőztem a könyvemmel a másként fülledt és túlzsúfolt parkban. Nem igazán figyeltem apámat, aki a legközelebbi körletben itatót ásott, míg a farkasokat átterelték a hely túlsó végébe, amikor egy Lark nevű fickó – aki Walter előtt gondozóként dolgozott az apámnak – hirtelen visszatért az ebédszünetből. Botladozva és dülöngélve. Ahogy elhaladt a kerítés előtt, a farkasok egészen megvadultak – a rácsnak vetették

magukat, a fogukat csattogtatták és vinnyogtak, ide-oda rohangáltak, mint amikor közelgett az etetés.

Apám eldobta az ásót, a kapuhoz rohant, és meg sem állt, amíg le nem döntötte a lábáról Larkot. A karjával fojtogatta, úgy morgott bele a képébe.

– Volt pofád vedelni?

Mindig szigorúan bánt azokkal, akik az állatok mellett dolgoztak – nem engedett nekik se illatosított sampont, se szappant, se dezodort. Alkoholt pedig végképp nem. A farkasok napok múltán is megérezték az ember szervezetében.

– A fiúk meghívtak – nyögte ki Lark. Akkor született az első gyereke.

A farkasok lassan lenyugodtak. Még sosem láttam, hogy így viselkedtek egy ember – és különösen az egyik gondozójuk – közelében. Ha szembesültek egy érzelmi kitöréssel – mondjuk, egy kiskölyökkel, aki a kerítés előtt hisztizett –, inkább elszaladtak a körlet túlsó végébe és bevették magukat a fák közé.

Apám eleresztette Larkot, aki köhögve-prüszkölve hempergett arrébb.

– Ki vagy rúgva – közölte vele.

Lark próbált vitába szállni, de apám meg sem hallgatta, csak visszatért az ásáshoz. Kivártam, amíg Lark veszett káromkodással felment a dombra, hogy összeszedje a holmiját. Csak ezután nyitottam ki a kaput, mentem be a körletbe és telepedtem a fűre, ahol apám dolgozott.

– Nem érdekel, ha ünnepel – jegyezte meg keserűen, mintha egy beszélgetés közepén lennénk, és meg kéne védenie magát –, de lehetne annyi esze, hogy ne munkaidőben csinálja. – Belevájta az ásót a földbe, hogy kifordítson egy jókora rögöt. – Gondolj csak bele. Egy fickó, aki részegen dülöngél. Téged mire emlékeztet?

– Öö… egy fickóra, aki részegen dülöngél?

– Csak mert a farkast sebesült borjúra emlékezteti, ami beindítja nála a vadászösztönt. Az se számít, ha ismeri Larkot, ha mindennap vele dolgozik. A mozgása önmagában képes rá, hogy feledtesse a személyazonosságát. Annyira, hogy ha tehetné, meg is ölné.

Leszúrta ásóját a földbe, hogy olyan egyenesen álljon, mint egy szalutáló katona.

– Jó lecke ez neked is, Edward, akár dolgozol farkasokkal, akár nem. Mindegy, mennyit teszel valakiért – ha kiskorában cumisüvegből táplálod; ha éjjel hozzábújsz, hogy melegen tartsd; ha eteted, hogy ne legyen éhes –, elég egy rossz lépés egy rossz pillanatban, és ismeretlenné válsz számára.

A megjegyzés évekkel később persze egészen új értelmet nyert. Apám egy rossz pillanatban rossz lépést tett. Belém villan a felismerés, hogy a ma reggel után ő is vádolhatna engem ezzel.

A részeg a lábamnál hortyogni kezd. Egy perccel később rendőr érkezik.

– Idő van. – Felnézek a falra és látom, hogy már három

órát töltöttem itt. Az apámmal kapcsolatos emlékek futóhomokja teljesen magába szippantott.

Ez is mutatja: elmenekülhetünk valaki elől kilencezer mérföldre is; megfogadhatjuk, hogy soha többé nem mondjuk ki a nevét; kimetszhetjük az életünkből, mint egy rosszindulatú daganatot.

Akkor is kísérteni fog.

Visszatérünk a kihallgatóhelyiségbe, ahol korábban jártam. A nyomozó és Joe mellett ott ül egy harmadik fickó is, aki néhány szál haját átfésüli a koponyája tetején, miközben annyira vörös a szeme, hogy azt hinném, be van állva, ha ez nem jelentene kiemelkedő kockázatot olyasvalaki számára, aki napi szinten a rendőrségen forog.

– Rendben – sóhajt fel az óvadékügyi tisztviselő. – Időpontom van a szemorvosnál a kötőhártya-gyulladásom miatt, úgyhogy húzzunk bele. Mink van, Leo?

A nyomozó odatol elé egy papírlapot.

– Elég komoly ügy, Ralph. Nem csupán tettlegesség, de a kórházi személyzet munkájának akadályozása és egy páciens egészségi állapotának befolyásolása.

Ez meg mit jelenthet? Apám valóban rosszabb állapotban van, mint előtte volt?

– A fentiekre való tekintettel kérelmezzük, hogy az óvadék összege a biztonság kedvéért ötezer dollárban kerüljön megállapításra.

Az óvadékügyi tisztviselő elolvassa a nyomozótól kapott

papírt.

– Kihúzta a dugót? – Felnéz Joe-ra. – Mr. Ng? Van hozzáfűznivalója?

– A nevelt fiamról beszélünk – tisztázza Joe már az elején. – Ebben a városban nőtt fel, ahol a családja és a barátai veszik körül. A közösségünkhöz tartozik, és anyagi helyzete sem teszi lehetővé a szökést. Emellett személyesen is kezeskedem arról, hogy nem fog elmenekülni az igazságszolgáltatás elől.

A tisztviselő megdörzsöli a szemét.

– Az óvadék célja annak biztosítása, hogy a terhelt megjelenjen a bíróság előtt. Beresfordban nem szokás a védőőrizetet kérni, Mr. Warren, ezért az óvadék összegét ötezer dollárban állapítom meg. Ön szabadlábon védekezhet, amennyiben megígéri, hogy holnap reggel megjelenik a bíróság előtt, addig is tartózkodik a további törvényszegésektől és jó magaviseletet tanúsít. Amíg az ügyben döntés nem születik, nem hagyhatja el New Hampshire állam területét. Szabadon bocsátásának feltétele továbbá, hogy köteles részt venni egy pszichológiai állapotfelmérésen, emellett távoltartási végzést bocsátok ki a kórház területére, illetve közvetlen közelére.

– Várjunk egy kicsit. – Máris megszegem Joe-nak tett ígéretemet, hogy tartom a számat. – Ez nem fog menni. Az apám a kórházban fekszik és haldoklik…

– Csak nem elég gyorsan, ugyebár… – szúrja közbe a nyomozó.

– Nem engedem, hogy zaklassa az ügyfelemet – száll vitába Joe.

Az óvadékügyi tisztviselő feltartja a kezét.

– Pofa be! Mindkettőjüknek. Már így is ég a szemem, nincs szükségem egy migrénre is. Holnap a bíróságon majd kibeszélhetik magukat.

– De mi lesz az apámmal? – erősködöm.

Joe ekkor tapos rá teljes erejéből a lábamra.

– Mondott valamit, Mr. Warren? – húzza fel a szemöldökét az óvadékügyi tisztviselő.

A szemébe nézek.

– Semmit – mormolom. – Az égvilágon semmit.

LUKE

A préda leölése ijesztő látvány, főként húsz centire egy farkas csattogó-vicsorgó agyaraitól. Számára ez egyszerű kérdés – jóllakni vagy éhezni –, s miután nagy valószínűséggel napok óta nem evett, a harc a túlélésért folyik. Ha vadászat közben túlságosan eltérünk az iránytól, azonnal tudatják velünk, megmorognak és belénk kapnak, de még a lázas izgalom és fortyogó düh közepette is visszafogják magukat, így az általunk elszenvedett fegyelmezés köszönőviszonyban sincs azzal, ami a prédára vár.

A farkasok tudták, hogy nem tarthatom velük a lépést, ezért vadászat idején inkább vagyok kolonc, mint segítség. Tudták, hogy a hajtóvadászat során egyszerűen nem mozgok elég fürgén, nem rendelkezem a préda leterítéséhez szükséges fegyverzettel, sőt vékony bőrömmel még önmagamat sem tudom megvédeni, de miután leesett a hó, taktikát váltottak és csapdákat állítottak. Abban a néhány hónapban, míg félméteres hó fedte a földet, nem csupán hívtak, hogy vegyek részt a vadászatokon, de egyenesen megkövetelték a jelenlétemet.

Orvtámadás esetén a falkának szüksége van a nagy

hímek tömegére – ha a préda bemenekül a bozótosba, a farkasok előugranak és körülveszik, amíg a vadászok végeznek vele. Aznap én is a hóba ásott teknőben feküdtem a falka ifjoncaival és az alfával, miközben arra vártam, hogy a nagy fekete és a többi felnőtt nőstény felénk hajtsa a prédát.

Napokig vártunk mozdulatlanul, nehogy a havon maradó nyomok eláruljanak. Noha farkasok vettek körül, dideregtem, ezért próbáltam lefoglalni magam azzal, hogy szabadjára engedtem a fantáziámat. Ezek a farkasok rendkívüli módon értettek az álcázáshoz. Figyelték a szél irányát, leplezték a szagukat – de ha a szarvasban is munkált a túlélés ösztöne? Ha őseinek régmúltba nyúló emlékeiből tudta, hogy ha a farkasok ilyen sebességgel és ilyen alakzatban üldözik, akkor számíthat rá, hogy csapdába próbálják csalni? Ha a szélirány hirtelen változása árulkodott neki a várható bajról?

Gondolataimat váratlanul az alfa szakította félbe, amint elkezdte enni a havat. A fiatal hím nyomban követte a példáját: a hóba fúrta orrát és rágni kezdett. A fiatal nőstény felnyúlt egy ág felé, melyről úgy lógott alá a jégcsap, mint dísz a karácsonyfán. Az agyarai közt elpattintotta, azután csak szopogatta, mint a nyalókát.

Mi az ördögöt csinálnak?, *tűnődtem. Abban a három napban, mióta itt várakoztunk, most először láttam ilyet. Talán csak rájuk fért egy kis mozgás, miután oly sokáig vesztegeltek egy helyben. Talán megszomjaztak.*

Csakhogy a farkasok sosem unták meg a tétlenséget, és

ha én nem voltam szomjas, nyilván ők sem.

Azon tűnődtem, hogy a mély hó valahogy dehidratálhatta őket, amikor az alfa némán felém kapott és az orrát ráncolta, mielőtt újra a hóba fúrta. Vettem a lapot. Kezemmel fellapátoltam a havat és habzsolni kezdtem, mintha az életem múlna rajta.

Hirtelen megértettem: ahogy a rejtekhelyünk felé rohant, a préda nem láthatott mást, csak a fagyos levegőben gomolygó lélegzetünket. Ha havat vagy jeget tartottunk a nyelvünkön, még a lélegzetünk is láthatatlanná vált.

Egy pillanattal később a szarvas kirontott a tisztásra.

Az alfa valahogy előre kiszagolta, de hát nem ez a dolga? Összetartani a családot, hogy amikor eljön a sorsdöntő pillanat, mindenki azt tegye, amit mond?

CARA

Amikor hazatérek, a harmadik világháborúra számítok, és nem kell csalódnom. Anyám odarohan Mariah kocsijához, és elkezd kirángatni az anyósülésről, még sebesült vállamról is elfeledkezik – összerezzenek, ahogy elkapja a karomat. Még látom, ahogy Mariah némán sok szerencsét kíván, mielőtt elhúz.

– A lábadat se teheted ki a szobádból, amíg… amíg *kilencven* nem leszel! Az ég szerelmére, Cara, hol voltál idáig?

Nem mondhatom meg a mamámnak. Csak lesütöm a szemem.

– Sajnálom – mormolom. – Azok után, amit Edward csinált… tudod… ki kellett szabadulnom onnan. Nem bírtam tovább, ezért elrohantam. Mariah jött értem…

Ez átbillenti a kapcsolót anyámban. Hirtelen olyan szorosan magához ölel, hogy levegőt se kapok.

– Jaj, kicsim! Annyira aggódtam… Mire visszaértem az emeletre, eltűntél. Mindenfelé kerestek. Nem tudtam, hogy maradjak-e bent a kórházban, vagy inkább jöjjek haza…

A bejárati ajtó kinyílik, és az ikrek kidugják fejüket a

hidegre, hogy emlékeztessenek: (1) miért nem maradt anyám a kórházban, és (2) miért nem szabad soha elhinnem, hogy én állok a fontossági listája élén.

– Elizabeth, Jackson, menjetek be, mielőtt tüdőgyulladást kaptok – rendelkezik anyám, azután újra hozzám fordul. – Van fogalmad róla, mennyire megrémültem? Még a rendőröket is utánad küldtem…

– Naná. Addig se keresik Edwardot.

Anyám tenyere villámgyorsan csattan a képemen, ami teljesen készületlenül ér. Még sosem csinált ilyet, s szerintem legalább olyan döbbent, mint én. Kiszabadítom magam, arcomhoz kapom a kezem.

– Menj a szobádba, Cara – mordul rám reszkető hangon.

Könnyes szemmel szaladok be a házba. Elizabeth és Jackson a lépcsőn ül.

– Most aztán büntiben leszel – jegyzi meg kaján vigyorral Jackson.

Meredten lenézek rá.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy nincs is szörny a szekrényedben? Totál hazudtam. – Átlépek kis testük felett, és berontok a szobámba, ahol bevágom az ajtót és arccal előre az ágyra vetem magam.

Amikor sírva fakadok, tudom, hogy nem a pofon miatt van – az arcomnál sokkal jobban fáj a megalázottság. Úgy érzem, mintha egyedül lennék az egész világon. Már nem tartozom ehhez a családhoz: anyám a testvérem pártját fogja, apám meg a semmiben lebeg, ahol nem érhetem el.

Rettenetesen és végletesen magamra maradtam, ami azt is jelenti, hogy nem ülhetek karba tett kézzel, amíg valaki más intézkedik.

Nem tartok attól, hogy a kórház újra megpróbálja lekapcsolni a lélegeztetőt, bárhogy is könyörög Edward. Viszont ha nem találom meg a módját, hogy eltérítsem, a következő lépésben kinevezi magát apám törvényes gyámjának, amire nekem tizenhét évesen reményem sincs.

Ami nem jelenti azt, hogy nem próbálkozhatok.

Amint összeszedem magam, fáslimmal letörlöm a könnyeimet, és keresztbe tett lábbal felülök. A laptopomért nyúlok, hogy egy hét után először bekapcsoljam, és letöltsem azt a tizenhatmillió e-mailt, amiben Mariah tudni akarja, jól vagyok-e, mielőtt még hozzá is eljutna a baleset híre.

Begépelem a szavakat a keresőbe, és rákattintok az első névre, ami felbukkan.

Kate Adamson, aki 1995-ben bénult le egy kettős agytörzsi stroke-ot követően, még pislogni sem tudott. A kórházi személyzet nyolc nap után eltávolította a táplálására szolgáló szondát, amit csak a férj közbelépésére helyezett ismét vissza. Kate mára teljesen felgyógyult. A bal oldala részlegesen lebénult, de mentális képességei teljes birtokában van, és motivációs előadásokat tart.

Rákattintok egy másik linkre.

Rom Houben, aki egy autóbaleset következtében 23 évre vegetatív állapotba került, valójában mindvégig teljes öntudatánál volt, csak kommunikálni nem tudott. Az orvosok a szemmozgást, a verbális képességeket és a motoros reakciókat felmérő Glasgow-kómateszt elvégzése után visszafordíthatatlannak ítélték az állapotát, 2006-ban azonban egy új képalkotási eljárással megállapították, hogy az agytevékenysége zavartalan. Ma már egy számítógép segítségével kommunikálni is képes. „Az orvostudomány fejlődése rajta is segített", állítja orvosa, dr. Laureys, aki szerint sok vegetatív állapotban lévő pácienst tévesen diagnosztizálnak.

Majd egy másikra:

A 86 esztendős New York-i Carrie Coons több mint egy éven át feküdt kómában. Egy bíró helyt adott a család kérésének, hogy szüntessék be mesterséges táplálását, ő azonban váratlanul visszanyerte az öntudatát, szájon át táplálkozott, és kommunikált másokkal. Esete felveti a kérdést: mennyire megbízható egy visszafordíthatatlan öntudatvesztést megállapító diagnózis, s ezzel összefüggésben: van-e jogunk a létfenntartó orvosi kezelés megszüntetésére?

Elkezdek könyvjelzőt rendelni az oldalakhoz. Úgy döntök, készítek egy PowerPoint-prezentációt, és visszamegyek Danny Boyle irodájába, hogy bebizonyítsam: Edward tette

semmiben sem különbözik attól, mintha pisztolyt tartott volna az apám fejéhez.

Amikor megcsörren a telefonom – amit szerencsére visszadugtam és feltöltöttem –, abban a hitben veszem fel, hogy Mariah azután érdeklődik, megnyúztak-e elevenen. Csakhogy nem ismerem fel a számot.

– Kérem, tartsa! A megyei főügyész irodájából hívom. – Paula után nem sokkal Danny Boyle hangját is meghallom.

– Tényleg végig akarod csinálni? – teszi fel a kérdést.

Szerencsétlen Kate Adamsonra, Rom Houbenre és Carrie Coonsra gondolok.

– Igen – felelem.

– Holnap Plymouthban összeül az esküdtszék. Azt akarom, hogy gyere el a bíróságra és tanúskodj.

Sejtelmem sincs, hogyan jutok el Plymouthba. Nem kérhetem Mariah-tól, hogy mulasszon még egy napot, kocsim nincsen, és átmenetileg mozgássérültnek számítok. Ja, és életem végéig szobafogságban maradok.

– Nem lehetne, hogy útban Plymouth felé beugrana értem Beresfordba? – érdeklődöm a lehető legudvariasabban.

– Az ég szerelmére! – nyög fel Danny Boyle –, a szüleid nem tudnak elhozni?

– Anyámat jelen pillanatban csak az érdekli, hogy megmentse a testvéremet a börtöntől. Bárcsak az apám elvihetne, de őt meg teljesen leköti, hogy az életéért küzdjön a Beresfordi Megyei Kórházban.

Egy pillanatra néma csend lesz.

– Hol laksz? – kérdezi végül.

Joe aznap este nem jön haza. Kiderül, hogy csak azzal a feltétellel hozhatta ki Edwardot a fogdából, ha gondoskodik róla, hogy felügyelet alatt legyen, és bölcsen úgy döntött, nem lenne jó ötlet hazahozni ide, a közelembe. Fura, hogy anyával nem cserélnek helyet; akkor a mamám – ha csak egy éjszakára is – újra a régi otthonában élhetne Edwarddal. Joe persze azt hiszi, hogy a nap is csak anyám kedvéért kel fel, ezért utolsó erejével is próbálná meggátolni, hogy újra betegye a lábát abba a házba és szembesüljön a múlt emlékeivel.

Ami azt jelenti, hogy másnap reggel, amikor Danny Boyle értem jön, anyám az ikrekkel a sarkon várja a sulibuszt, és még csak nem is sejti, hogy a mellette elsuhanó menő ezüst BMW a sarkon befordulva a saját kocsifelhajtóján áll meg.

Amint beszállok, Danny Boyle szúrós szemmel végigmér.

– Ez meg mi a franc rajtad?

Ebből jövök rá, hogy hibát követtem el. Jól akartam kinézni a bíróságon – nem ezt várja mindenki? –, de alkalmi ruhából csak a pánt nélküli darab van, amit a tavaszi bálon hordtam, meg egy neon-rózsaszín, kipárnázott vállú tütüs ruha, amit Joe húgának „Boldog 80-as évek” témájú esküvőjén erőszakoltak rám. Anyám ragaszkodott hozzá, hogy legalább térdig érjen, mert

akkor később is felvehetem. Nem tudom, mire gondolt – talán Joe húgának aranylakodalmára.

– Úgy nézel ki, mint a Pat Benatar rajongói klub elnöke – jegyzi meg Danny.

– Talált, süllyedt. – Tényleg ráérzett. Becsatolom az övem, és eltakarom az arcom, ahogy elhajtunk a buszmegálló mellett.

– Szóval anyádnak sejtelme sincs arról, mire készülsz – állapítja meg Danny.

Szerintem anyámat teljesen lefoglalja, hogy a testvérem érdekeiért küzdjön, így fel sem fog neki tűnni, hogy elhagytam a szobámat.

– Egyvalamit meg kell értened – tér a lényegre Danny. – Gyilkossági kísérletért akarsz vádat emeltetni, amihez teljesülnie kell mindhárom feltételnek: rosszhiszeműség, előre megfontoltság és emberölésre irányuló szándék. Semmit sem kell bizonyítanunk az esküdtszék előtt, csak rá kell mutatnunk a pontokra, hogy összeköthessék őket. Ha nincs meg mind a három, nem beszélhetünk gyilkosságról. Érted, amit mondok?

Ránézek. Nem az a fontos, amit *mond*, hanem amit *nem* mond.

– Megteszek bármit, hogy megmentsem az apámat.

Vet felém egy pillantást, mielőtt elégedetten bólint.

– Kérdezhetek valamit? – teszem hozzá. – Miért gondolta meg magát?

– Tegnap felhívott a húgom. Tisztára kikelt magából amiatt, ami a munkahelyén történt. – Ujjai megfeszülnek

a kormányon. – Egy fickó teljesen bevadult az apja kórházi szobájában. Ugyanabban a szobában, ahol ő a lélegeztetőgépet kezelte. – Rám sandít. – Ő az a nővér, akit a testvéred ellökött az útjából.

Faburkolatos tárgyalóteremre számítok, középen magas emelvénnyel és ősz hajú bíróval, ezért kicsit meglep, hogy az esküdtszéki meghallgatás egészen olyan, mintha egy maroknyi farmeros-pulóveres átlagember ülne egy ablaktalan szobában.

Megpróbálom összehúzni a kabátomat rózsaszín nyoszolyólány- ruhámon.

Az asztalon diktafon, amitől csak még idegesebb leszek, de végig Danny Boyle arcát figyelem, ahogy utasított.

– Ő Cara Warren – jelenti be az összegyűlteknek. – Ismeri önök közül bárki a tanút?

A jelenlévők megrázzák a fejüket. Egy nő, akinek bilifrizurája az álla felé lejt, az egyik tanáromra emlékeztet. Feláll, hogy felém nyújtsa a Bibliát.

– Emeld fel a jobb kezed… – kezdi, mielőtt rájön, hogy a jobb kezem fel van kötve. Diszkrét nevetgélés az asztal körül. – Emeld fel a *bal* kezed, és ismételd utánam…

Ez a rész pont olyan, mint a tévében. Esküszöm, hogy az igazat mondom, a teljes igazat és csakis az igazat, Isten engem úgy segéljen.

– Cara – fordul felém Danny –, kérlek, áruld el a neved és a címed.

– Cara Warren. Statler Hill 56, Beresford, New

Hampshire.

– Kivel élsz ott?

– Az apámmal. Egy héttel ezelőttig.

A megyei főügyész int felém.

– Látjuk, hogy fel van kötve a karod. Elmondanád, mi történt?

– Egy héttel ezelőtt az apámmal súlyos autóbalesetet szenvedtünk. Eltört a lapockám. Az apám azóta sem nyerte vissza az eszméletét.

– Kómában van?

– Egyfajta vegetatív állapotban, legalábbis az orvosok szerint.

– Van más rokonod?

– A mamám, aki újból férjhez ment. És a testvérem, akit hat éve nem láttam. Thaiföldön él, de amikor apám megsérült, az anyám felhívta, ő pedig hazajött.

– Milyen a kapcsolatod a testvéreddel? – teszi fel a kérdést Danny.

– Nem nevezném kapcsolatnak – felelek laposan. – Elment, és azóta szóba sem állt velünk.

– Édesapád mióta fekszik a kórházban?

– Nyolc napja.

– Az orvosok milyen jövőt jósolnak neki?

– Túl korai lenne bármit mondani. – Az is, nem?

– A testvéreddel beszéltetek az apád állapotáról?

Hirtelen üresnek érzem a gyomromat, mint egy lyukas zsebet.

– Igen. – Bármennyire nem akarom, a szemem

megtelik könnyekkel. – A testvérem csak azt akarja, hogy vége legyen az egésznek. Szerinte semmi sem fog változni, de én életben akarom tartani az apámat, amíg bebizonyítom az ellenkezőjét.

– Édesapád kapcsolatba lépett a testvéreddel ebben a hat évben, amíg Thaiföldön élt?

– Nem – felelem.

– Beszélt a testvéredről?

– Nem. Nagyon összevesztek, a testvérem ezért is ment el.

– Te tartottad a kapcsolatot a testvéreddel, Cara? – firtatja Danny.

– Nem. – Kiszúrom az esküdtszék egyik tagját, aki a fejét csóválja. Nem tudom, Edward távozására reagál-e így, vagy arra, hogy nem tartottam vele a kapcsolatot.

– Nos – emeli fel hangját a megyei főügyész –, tegnap beszámoltál nekem egy felkavaró eseményről.

– Igen.

– Megosztanád az esküdtszék tagjaival, mi volt ez?

A kocsiban elgyakoroltuk az egészet. Tizenhatszor, egész pontosan.

– A testvérem egyoldalúan eldöntötte, hogy véget vet apám életfenntartó kezelésének. Anélkül, hogy a véleményemet kérte volna. Amikor véletlenül tudomást szereztem erről, azonnal lerohantam apám kórházi szobájába. – Olyan tisztán hallom a vészcsengőt, mintha most történne, hogy a bátyám kihúzza a falból a lélegeztetőgépet. – Az apám ágya körül ott találtam az

orvosokat és a nővéreket, a kórház jogászát és több ismeretlen embert. Ott volt a testvérem is. Rákiáltottam, hogy hagyja abba, ne ölje meg az apámat, mire mindenki visszalépett. Mindenki, kivéve a testvéremet. Előrehajolt és úgy tett, mintha nem kapna levegőt, azután kirántotta a falból a lélegeztetőgép kábelét.

Habozok, ahogy végignézek az összegyűlteken. Az esküdtek arcát mintha lufira festették volna, olyan sima és érzelemmentes mind. Hirtelen eszembe jut, amit Danny mondott a három alapfeltételről. Előre megfontoltság, gyilkos szándék és rosszhiszeműség. Egyértelmű, hogy a testvérem kitervelte az egészet, különben nem gyűltek volna oda az orvosok és a nővérek. Az is egyértelmű, hogy meg akarta ölni az apámat. A rosszhiszeműség a kulcs.

Eszembe jut esküm, hogy az igazat, a teljes igazat, és csakis az igazat mondom, de azért ez nem olyan, mint ha *tényleg* felesküdtem volna. Praktikus okokból nem is *tudtam* volna. Ez inkább olyan, mint amikor keresztbe teszem az ujjaimat a hátam mögött, miközben füllentek anyámnak – persze, hogy megmostam a fogam; naná, hogy kivittem a kutyát; tutira nem én tettem vissza a hűtőbe az üres tejesdobozt.

S mi van azzal, hogy a cél szentesíti az eszközt? Számít egyáltalán a hazugság, ha megmenti egy ember életét? Mire kiderül, hogy kicsit kiszíneztem a valóságot, már vettem az apámnak néhány pluszórát vagy akár -napot.

– Kirántotta a falból a kábelt – ismétlem meg –, s közben azt kiáltotta: „Dögölj meg, te rohadék!”

Az egyik esküdt rémülten a szájához kap, mintha *ő* mondta volna.

– Valaki leteperte – folytatom –, azután a nővér visszadugta a lélegeztetőgépet. Az orvosok még nem tudják, milyen károsodást szenvedett az apám agya, amiért egy ideig nem jutott oxigénhez.

– Mondhatjuk, hogy a testvéred és az apád kapcsolata ellenséges?

– Tutira – jelentem ki.

– Azt is tudod, miért, Cara?

Megrázom a fejem.

– Tudom, hogy nagyon összevesztek, amikor még csak tizenegy voltam. Annyira, hogy Edward összepakolt, elment, és soha többé nem állt vele szóba.

– Amikor a testvéred rohadéknak nevezte az apádat, nagyon dühös volt, igaz?

Bólintok.

– Igen.

– Számodra egy pillanatig sem volt kérdéses, hogy meg akarja ölni az apádat, igaz?

Egyenesen Danny szemébe nézek.

– Nem. És abban sem kételkedem, hogy ha lehetősége nyílna rá, újra megtenné.

LUKE

Fogságban egy farkas tizenegy-tizenkét évet élhet, bár hallottam ennél sokkal hosszabb időről is. Ugyanaz a vadonban hat évre csökken. A tapasztalat és tudás felbecsülhetetlen, pótolhatatlan kincs – az alfa ezért tölt szinte minden időt az odúban, az ifjakkal, és bízza a falka többi tagjára a járőrözést, a vadászatot, a biztosítást. Ezért van, hogy alfa híján a legtöbb falka széthullik – mintha a központi idegrendszer hirtelen elveszítené az agyat.

Mi történik azután, ha az alfát megölik?

Azt gondolnánk, hogy belülről pótolják – helyettese, a béta lép előre és ő lesz az új főnök –, a farkasok világában mégsem ez történik.

A vadonban fejvadászat kezdődik. A falka magához szólítja a magányos farkasokat és tudatja velük az üresedés tényét, majd a jelöltek megküzdenek egymással, hogy biztosan azt válasszák, aki a legeszesebb, legmagabiztosabb, és a leginkább alkalmas a család megvédésére.

Fogságban természetesen nem válogathatnak a jelöltek között. Itt egy középvonalhoz vagy akár az alávetettek közé tartozó egyed is – aki természettől fogva gyanakvó és félénk – hirtelen döntéshozó szerepben találhatja magát. Ami kész

katasztrófa.

A filmekben időről időre látni alacsony rangú farkasokat, akik valahogy felküzdik magukat a falka élére – ómegákat, akik kiérdemlik az alfának járó tiszteletet. Ami engem illet: nekem mesélhetnek. Szerintem ilyen esetben még a dokumentumfilmesek is tévesen azonosítják a szerepeket. Az utca emberének szemében a falkavezér általában a legerőszakosabb és legbátrabb egyed, aki magához ragadja a kezdeményezést, csakhogy a farkasok világában ez inkább illik a bétára. Hasonlóképpen: az ómegát – a táplálkozási lánc végén lévő félénk, ideges állatot – gyakran összekeverik azzal a farkassal, aki elővigyázatosan hátramarad, és mindig a biztonságra megy.

A vadonban azonban nincsenek tündérmesék. Hamupipőkéből sosem lesz királykisasszony. Az alacsonyrendű farkas, aki látszólagos felemelkedéssel a falka élére áll, valójában mindig is falkavezér volt.

EDWARD

Amikor belépek a konyhába, Joe a pultnál állva kukoricapelyhet kanalaz és végigpörgeti az újság sportmellékletét. Felnéz rám.

– Tényleg *ezt* akarod felhúzni? – kérdi olyan hangon, mint aki egészen másra számított.

Sosem figyeltem igazán az öltözködésemre; e tekintetben nem vagyok közhelyes meleg. Tökéletesen jól érzem magam a farmerban, ami gimi óta megvan, és a pulóverben, ami olyan öreg, hogy a könyöke is elfoszlott. A nyelvóráimon természetesen keményített inget és nyakkendőt viselek, de azok most is egy dobozban lapulnak, valahol Chiang Mai és az Államok között. Miután teljesen váratlanul kellett New Hampshire-be repülnöm, találomra dobáltam be a holmimat a kézitáskába.

– Bocs – szabadkozom. – Amikor csomagoltam, nem igazán számítottam rá, hogy bíróság elé kell állnom.

– Van legalább egy rendes inged?

Bólintok.

– Egy farmering.

Joe felsóhajt.

– Gyere velem!

Leteszi a tálat és kisétál a konyhából, hogy egyenesen apám szobája felé vegye az irányt. Túl későn ébredek rá, mit tervez.

– Ne is bajlódj – próbálom leállítani, amikor turkálni kezd apám szekrényében. – Felnőttem anélkül, hogy egyszer is láttam volna nyakkendőben.

Joe mégis beássa magát a szekrénybe, és előhúz egy fehér öltönyinget, amit még elő sem vettek a tisztító műanyag zsákjából.

– Ezt vedd fel! – parancsol rám. – Majd adok hozzá nyakkendőt. Mindig van tartalék a kocsimban.

– Biztos nagy rám. Apám akkora, mint Hihetetlen Hulk.

Joe alig észrevehetően összerezzen.

– Ja, nekem is feltűnt.

Magamra hagy, amíg elszalad a nyakkendőért. Leülök az ágyra, és próbálok nem többet belelátni a pillanatba, mint amennyit érdemel. Gyermekként eszembe sem jutott volna az apámhoz hasonlítani magam – ahhoz túlságosan nagyra nőtt a szememben, szó szerint és átvitt értelemben egyaránt. Olyan lesz felvenni az ingét, mintha egy kölyök beöltözne a szülei ruhájába – mintha ki akarna tölteni egy tíz számmal nagyobb cipőt.

Felnyitom a zsákot, és nekiállok kigombolni az inget. Különben is, mikor kezdett az apám ilyeneket hordani? Nem emlékszem egy olyan pillanatra sem, amikor ne kockás inget, meleg alsót, kezeslábast és viharvert bakancsot viselt volna. Az ember nem költ ruházkodásra,

ha minden idejét a farkasokkal tölti; beéri azzal, hogy védekezik a marások és horzsolások, az eső és a sár ellen. A távollétemben megváltozott volna, hogy éppoly észrevétlenül beolvadjon az emberek világába, mint korábban a farkasokéba? Borkóstolókra, szavalóestekre, színházba járt?

Az apa, akit folyton magam elé képzeltem, miközben behunyt szemem előtt lepergett végtelenített házi videónk, időközben valaki más lett?

Ha igen, komolyan vehetem-e még, amit tizenöt éves koromban, felesezés közben mondott?

Igen, válaszolok magamban. Igen, mert bele sem merek gondolni a másik alternatívába.

Levetem a pulóverem, és belerázódom apám ingébe. A pamut hűvösen simogatja a bőröm, mintha angyalszárny omlana a hátamra. Bebújtatom a lyukakba a gombokat, azután becsúsztatom kezem a kikeményített zsebbe, hogy szétválasszam a merev anyagot.

Amikor még egészen kicsi voltam, apám egy piros-fekete kockás gyapjúkabátban járt dolgozni. Két mellzsebe volt, s valahányszor hazajött, azt mondta, választhatok közülük. Ha jól döntöttem és benyúltam a zsebbe, egy cukorkát találtam. Évekbe telt rájönnöm, hogy nincs jó és rossz zseb. Cukorkát tett mindkettőbe; sehogy sem veszíthettem.

Hirtelen sugallatra megfordulok és keresgélni kezdek apám szekrényében, hátha még megvan az a kabát. Eleinte nem úgy tűnik, de végül ráakadok egy rongyos

Carhartt kezeslábas mögött.

Felfigyelek magamra a szekrényajtóra ragasztott tükörben. Meglepetésemre az ing egyáltalán nem nagy: kitöltöm a vállát; az ujja is épp olyan hosszú, amilyet vásárláskor én választanék. Riadtan eszmélek rá, hogy a vonásaimmal és a magasságommal simán elmennék az apámnak.

A kockás dzsekiért nyúlok, hogy felvegyem.

– Ez egy állásfoglalás. – Joe ugyanazzal érvel, amivel azóta, hogy lementem a földszintre az apám kabátjában. – A bíróságon nem szokás olyat csinálni, amivel magadra haragíthatod a bírót.

– Ez egy kabát, nem állásfoglalás. Rohadt hideg van odakint, még New Hampshire-i mértékkel is. Ne mondd, hogy minden alperes Armanit visel.

Mielőtt tovább civódhatnánk, a törvényszolga lép a tárgyalóterembe.

– Mindenki álljon fel! – A karzat felé fordul. – Akik hivatalos ügyben vannak jelen a kerületi bíróságon, most közelebb léphetnek jogi képviselőjükkel, feltárhatják álláspontjukat, és meghallgatást nyernek. Elnököl a tiszteletre méltó Nettie McGrue bírónő!

A tiszteletre méltó bírónő madárszerűen törékeny teremtés, riasztóan sárga bilifrizurával és kampósan hegyes orral. Talárját olyan dús nyakfodor díszíti, hogy első pillantásra egy habzó szájú veszett kutya jut róla eszembe.

– Ügyvéd urak – szólal meg –, itt az alkalom, hogy beterjesszék a mára beiktatott hivatalos ügyeiket.

Joe feláll mellettem.

– Tisztelt bírónő, készen állok beterjeszteni Edward Warren ügyét.

– Lépjen előre, Mr. Warren – bólint a bírónő, miközben Joe talpra rángat. – Törvényszolga, vegye át az alperest.

A pulpitus elé járulunk, ahol megadom a nevem és a címem – vagyis az apám címét.

– Mr. Warren – lép tovább a bírónő –, az ön törvényes képviseletében megjelent… Ügyvéd úr, azonosítaná magát a jegyzőkönyv kedvéért?

– Joe Ng, bírónő.

– Mr. Warren, ön ellen a vád könnyű testi sértés, melyet a Beresfordi Megyei Kórház nővére, Maureen Cullen terhére követett el. Mi az álláspontja ezzel kapcsolatban?

Ujjaim megfeszülnek apám kabátjának kézelőjén.

– Nem vagyok bűnös, bírónő.

– Az óvadék összegét ötezer dollárban állapították meg. Az alperes, miután önként megjelent a bíróság előtt, a továbbiakban szabadlábon védekezhet. Mr. Warren, az óvadékügyi tisztviselő által meghatározott óvadéki feltételeket ezennel helybenhagyom: köteles részt venni a pszichológiai vizsgálaton, kerülnie kell minden további kapcsolatot az apjával, továbbá nem közelítheti meg a Beresfordi Megyei Kórház épületét. – Célba vesz fekete madárszemével. – Tudatában van annak, hogy ha tíz

naptári napon belül nem vesz részt a pszichológiai vizsgálaton, illetőleg ha elmegy a kórházba, hogy meglátogassa az apját, úgy letartóztatják, és további meghallgatásig őrizetben tartják a megyei börtönben? Tisztában van szabadon bocsátásának feltételeivel?

Megkér, hogy emeljem fel a jobb kezem. Megesküszöm rá, hogy tíz nap múlva megjelenek az előzetes meghallgatáson – bármi is legyen.

– Következő – bólint, ezzel vége is.

Az egész két percig se tartott.

– Ennyi? – súgom oda Joe-nak.

– Jobb lenne itt tölteni az egész napot? – Joe kirángat a tárgyalóteremből.

Követem a parkolón át.

– S most? – Szavaim alakot váltanak a hidegben. Fázósan topogok, amíg kinyitja a kocsiját.

– Most azt teszed, amit a bíró mondott. Elmész a pszichológushoz, és megülsz a fenekeden, amíg én kitalálom, hogyan ejtessük az ügyet. – Elfordítja a slusszkulcsot és kitolat. – Visszaviszlek az apá…

A *Bohemian rhapsody* üvöltő kórusa szakítja félbe. Riadtan kapok a hangerőszabályzóhoz, hogy lehalkítsam a rádiót, ami nincs is bekapcsolva.

– Joe Ng – mutatkozik be, csak úgy a világba.

Azután egy másik hangot hallok, ezúttal is a telefon kihangosítóján át.

– Joe? Itt Danny Boyle, a megyei főügyész.

– Danny – válik elővigyázatossá Joe hangja. – Mit

tehetek önért?

– Ami azt illeti, épp ellenkezőleg. A nevelt fiad ellen ma vádat emeltek az apja terhére elkövetett gyilkossági kísérletért…

– Mi a *szar*? – tör ki belőlem.

Joe beleöklözik a vállamba.

– Bocs, hadd kapcsoljam ki a rádiót. – Gyilkos pillantást vet felém, és az ajkához emelt mutatóujjal jelzi, hogy hallgassak. – Biztos összekeverte a vádat – kockáztatja meg Joe –, ami amúgy könnyű testi sértés…

– Nos, Joe – hallom a főügyész sima, olajozott hangját –, a vádemelési javaslat itt fekszik éppen előttem, s hogy őszinte legyek, a magam dolgát is szerettem volna megkönnyíteni ezzel a hívással. Ahelyett, hogy elfogatóparancsot kéne kiadnom ellene, gondoltam, talán bevihetné a rendőrőrsre.

– Oké – felel Joe. – Beviszem. Kösz a hívást. – Lenyom egy gombot a kormányon, hogy megszakítsa a hívást, mielőtt felém fordul. – Most már tényleg szarban vagy.

– Nem akartam megölni az apámat – bizonygatom, miközben Joe egy hajtásra kiissza a kávéját, majd a pincérnő felé nyújtja bögréjét, hogy töltse újra. – Mármint *próbáltam* megölni, de nem azért, hogy holtan lássam. *Ő* akarta így.

– Amit honnan tudunk?

Próbálom előásni kabátzsebemből az általunk aláírt nyilatkozatot, de rá kell jönnöm, hogy otthon maradt a

pulóveremben.

– Van egy aláírt nyilatkozatom az apámtól, amiben felhatalmaz minden rá vonatkozó orvosi döntés meghozatalára, ha ő képtelen lenne erre. Azt mondta, ha valaha ilyen állapotba kerülne, nem akarna tovább élni.

Erre már Joe is felhúzza a szemöldökét.

– Mikor nyilatkozott erről?

– Tizenöt éves koromban. – Joe a kezébe temeti arcát.

– Vállalom az ügyet – nyugtat meg –, de előbb el kell mondanod, pontosan mi történt tegnap.

– Már elmondtam.

– Akkor mondd el újra!

Veszek egy nagy levegőt. Beszélek a találkozóról Cara ágyánál. Beszélek arról, hogy apám az idegsebész és az intenzív osztály orvosainak egybehangzó véleménye szerint sosem fog felépülni, ezért döntenünk kellett a további ellátásáról. Beszélek arról, hogy Cara összeomlott, mire a nővér mindenkit kiterelt a szobájából.

– Cara azt mondta, nem képes rá. Nem tudja tovább hallgatni az orvosokat, akik arról beszélnek, hogy nincs már remény. Ezért mondtam neki, hogy majd én elintézek mindent. Ezt is tettem.

– Vagyis soha nem *mondta*, hogy véget akar vetni az apja kezelésének.

– Persze, hogy nem. Egyikünk sem *akarta* ezt. Ki akarná, amikor arról van szó, hogy elveszíti egy közeli családtagját? Csakhogy Cara nem képes szembenézni a ténnyel, hogy az apám soha többé nem fog *élni* sem. –

Megcsóválom a fejem. – Hiába várunk a csodára egy hetet, egy hónapot, egy évet. Ebben ennyi van. Ami hatalmas szívás, de csak két választásunk maradt: vagy örökre az elfekvőben marad, vagy most véget vetünk az egésznek. Cara egyikre se tudja rászánni magát. Talán nem voltam mellette, miközben felnőtt, de attól még a bátyja maradok, ezért nekem kell őt megvédenem. Az iskola rémeitől és az erőszakos pasiktól éppúgy, mint az ilyen helyzetektől. Ezért döntöttem úgy, hogy elintézem. Ne kelljen élete végéig cipelnie a bűntudat terhét.

– Majd cipeled te – bólint Joe.

Felnézek rá.

– Úgy valahogy.

– Szóval, mit tettél?

– Beszéltem apám sebészével. Biztos akartam lenni abban, hogy jól értettem, amikor azt mondta, hogy apám már nem tér vissza. Soha többé. Azt is megmondtam neki, hogy a rászorulóknak adom a szerveit.

– Miért?

– Apám a jogsija alapján bejegyzett donor. Találkoztam a szervbank orvosaival és aláírtam minden papírt. Úgy volt, hogy másnap reggel meg is történik minden.

– Miért nem mentél vissza Carához, hogy vele is megbeszéld?

– Be volt nyugtatózva. Rettenetesen felzaklatta magát, amikor az orvosok közölték vele, hogy az apjának semmi esélye. – Megvonom a vállam. – Kérdezd csak meg anyát, ha nekem nem hiszel.

– Ezután mi történt?

– Kilenckor az apám szobájában voltunk a nővérekkel, a kórház jogtanácsosával és az idegsebésszel, amikor az intenzív osztály orvosa megkérdezte, hol van Cara. Aki varázsütésre megjelent és sikoltozva nekem rontott azzal, hogy meg akarom ölni apát. – Kézbe veszem a villát, céltalanul babrálok vele. – A kórház jogtanácsosa közölte, hogy ennek itt vége, nem folytatódhat a tervek szerint. Én meg csak arra tudtam gondolni, hogy *nem húzhatom tovább*. Semmivel sem lesz könnyebb, akármeddig várunk, még ha Cara nem is képes szembenézni ezzel. Így aztán lehajoltam és kihúztam a lélegeztetőgépet. – Joe-ra sandítok. – Nekiütköztem a nővérnek, amikor a dugóért nyúltam, de nem löktem fel.

– A nővér legyen a legkisebb bajunk – legyint Joe. – Mondtál valamit, amikor kihúztad a dugót?

Megrázom a fejem.

– Nem hiszem.

– Mondtál bármit, ami alapján az emberek azt hihetik, hogy haragudtál az apádra?

Habozok.

– *Tegnap* nem.

Hátradől a bokszban.

– Mondom, mi van. Az államnak minden kétséget kizáróan bizonyítania kell, hogy meg akartad ölni az apádat, méghozzá előre kitervelt szándékkal és rosszhiszeműen. Nyilvánvalóan siettetni akartad az apád halálát, és az előre megfontoltság is megáll, még ha

közvetlenül előtte döntötted is el a dolgot. Vagyis a lényeg – az ajtórés, ahová beékelhetjük a lábunkat – a rosszhiszeműség.

– Tudod, mi a rosszhiszeműség? Lélegeztetőgépen tartani valakit. Csak mert mesterségesen meg tudjuk hosszabbítani az életét, nem engedhetjük meghalni, ha az életének nincs többé értelme?

– Nem tudom, Edward, de nincs is időm az eutanáziáról filózni. Inkább mondd el, mi történt azután, hogy kihúztad a dugót.

– Egy ápoló lenyomott, azután jöttek a biztonságiak és levezettek az előtérbe. A zsaruk ott kapcsoltak le.

Nézem, ahogy Joe tollat húz elő a zsebéből és lejegyez valamit a szalvétára.

– Szóval ez a mi verziónk: nem gyilkosság, hanem kegyes halál.

– Pontosan.

– Oda kell adnod azt a levelet, amit apád aláírt.

– A házban van.

– Később elmegyek érte.

– Miért nem most? – kérdezem.

– Mert most beszélnem kell mindenkivel, aki abban a kórteremben volt. – Joe lecsap az asztalra egy húszdollárost. – Neked pedig – teszi hozzá – jelenésed van a rendőrségen.

Az óvadékügyi tisztviselő ugyanaz, mint tegnap.

– Tudja, Mr. Warren – jegyzi meg –, itt nincs ám törzsutas-

kedvezmény.

Olyan az egész, mint egy bazi nagy déjà vu: megint bűnügyi feljelentés megy az óvadékosnak, megint egy nyomozó nézi karba tett kézzel, megint Joe áll mellettem. A tisztviselő elolvassa a vádat, ám ezúttal látni rajta, hogy meglepett.

– A gyilkossági kísérlet súlyos vád – közli a nyilvánvalót –, és ez két nap alatt már a második letartóztatása. Ez már messze kívül esik a komfortzónámon, Mr. Warren. Az óvadék összegét ötszázezer dollárban állapítom meg.

– *Mi?* – robban ki Joe a székéből. – Ez már tényleg túlzás.

– Hétfőn bepanaszolhat a bírónál – von vállat a tisztviselő.

Joe a rendőrhöz fordul.

– Magamra hagynának az ügyfelemmel?

Amint az óvadékügyi tisztviselő és a nyomozó végez, kettesben hagynak minket a kihallgatószobában. Joe megcsóválja a fejét. Most biztosan azt kívánja, bár ne vett volna feleségül olyasvalakit, akinek a fia ilyen nyilvánvalóan vonzza a bajt.

– Ne aggódj – nyugtatgat. – A bíró nem hagyhat jóvá egy ekkora óvadékot.

– De mit csinálunk addig?

– Szükségünk van ötvenezer dollárra, hogy letegyük az előleget. – Joe lesüti a szemét. – Tudnod kell, Edward, hogy nekem nincs ennyim.

– Nem értem.

– Ez azt jelenti, hogy börtönben töltöd a hétvégét.

Ha valaki egy héttel korábban azt mondja, az egyik New Hampshire-i megyei büntetés-végrehajtási intézetben alszom, a szemébe mondtam volna, hogy kezeltesse magát. Akkor még azt hittem, hogy apám mostanra a gyógyulás útjára tér, én meg vissza a diákjaimhoz Chiang Maiba.

A sors rendesen oda tud verni az embernek.

A börtöntiszt, aki beviszi az adataimat, egy ujjal gépel. Azt hihetnék, ha már ez a munkája, jobban ért hozzá, de legalább elmegy a gépíróiskolába. Olyan lassú, hogy már azon tűnődöm, érdemes-e átmenni a cellámba, vagy inkább itt várjam ki, amíg átszállítanak a bíróságra.

– Ürítse ki a zsebeit! – parancsol rám.

Előveszem a tárcámat – benne harminchárom amerikai dollárral és egy köteg *baht*tal –, az apám házának kulcsát és a kölcsönautó slusszkulcsát.

– Mikor kapom vissza? – kérdezem.

– Majd ha szabadul. A pénz addig is egy számlára kerül, s ha úgy alakul, levonják a perköltségből.

Bele se merek gondolni. Semmi kétség, félreértés az egész. Joe majd elintézi, hogy hétfőn a bíró is így lássa.

A kétely mégis át- meg átsuhan az agyamon, mint egy árny a sikátorban. Ha az egész nem komoly, miért ekkora az óvadék? Ha nem komoly, miért személyesen a megyei főügyész hívta fel Joe-t a vádemelés hírével? Miért egy rendőrautó hátsó ülésén szállítottak a megyei börtönbe?

Tutira nem értek a joghoz, de annyit azért tudok, hogy a kórház tettlegesség miatt tett feljelentést. A gyilkossági vádat tehát maga az állam nyújtotta be ellenem.

Hogyan szerezhetett a főügyész ilyen gyorsan tudomást a történtekről?

Beszélt valakivel.

Nem lehettek az orvosok, akik – valljuk be – a napnál világosabban megmondták, mire számíthat az apám. Nem lehetett a kórház jogtanácsosa, aki – ha minden terv szerint alakul – szíves örömest átadta volna apám ágyát egy olyan betegnek, akin segíthetnek is. Nem lehetett a szervbank koordinátora, mert egyszerűen nem áll érdekében.

Marad valamelyik nővér. Sokan jöttek-mentek az apám szobájában: némelyik mókás volt, mások kedvesek; az egyik kávét hozott, a másik imakártyát. Talán lehetett köztük egy konzervatív keresztény, aki őszintén hiszi, hogy az élet szentségét mindenáron meg kell óvni, ezért morálisan ellenzi az életfenntartó kezelés megszüntetését, még ha ez benne is van a munkaköri leírásában. Ha mindehhez hozzávesszük Cara kirohanását…

Gondolatban hirtelen elbotlom. *Cara.*

Amennyire tudhatom, *ő* árult be. Végtére is, ki választana törvényes gyámnak egy állítólagos gyilkost?

Azon kapom magam, hogy megborzongok, pedig annyira felcsavarták a fűtést, hogy a pokol nyolcadik bugyrában érezhetem magam. Karba tett kézzel

próbálom leplezni.

– Gond van a hallásával? – kiabál a börtöntiszt, ahogy megáll felettem. Ráeszmélek, hogy egy ideje már semmit sem hallok abból, amit mondott.

– Nem. Sajnálom.

– Erre.

Apró, levegőtlen helyiségbe vezet.

– Vetkőzzön le – utasít.

Felesleges is mondanom, milyen sztereotípiák élnek a melegekkel és a börtönökkel kapcsolatban. Nos, amikor ezt hallom, hiába próbálnék tovább színlelni, hogy ez nem valóság és meg sem történik. Én, aki még egy könyvtári könyvvel sem késtem soha, bekerülök a bűnügyi nyilvántartásba. Mindjárt alávetnek egy testüreg-motozásnak, azután pedig bedugnak egy cellába, olyasvalaki mellé, aki tényleg *megérdemli*, hogy itt legyen.

– Úgy érti, itt és most? Maga előtt?

– Ó! – A tiszt szeme elkerekedik a színlelt döbbenettől. – Annyira restellem! Foglalnom kellett volna egy kabint tengerre néző kilátással. Sajnos, ez a lehetőség még nem szerepel a csomagunkban. – Karba teszi a kezét. – Felkínálhatok viszont két másikat: vagy *magától* veszi le a ruháját, vagy én rángatom le.

Haladéktalanul a nadrágszíjam után nyúlok. Ügyetlenül babrálok a cipzárral, közben hátat fordítok. Lehámozom apám kabátját, kigombolom apám ingét. A zokni és végül a bokszeralsó is lekerül. Mindent egyenként felvesz és megvizsgál.

– Forduljon felém és emelje fel a karját. – Szót fogadok, és behunyt szemmel is érzem, ahogy a tekintete végigpásztáz. Kezére csattint egy gumikesztyűt, mielőtt megemeli a heréimet. – Forduljon meg és hajoljon előre. – Amikor megteszem, gyakorlottan szétválasztja a combjaimat és közéjük furakszik.

Az egyik bangkoki bárban egyszer találkoztam egy börtönőrrel. Színes kis történeteket mesélt a rabokról, akik bekenték magukat a saját ürülékükkel (az őrök barnító krémnek hívták), a fickóról, aki a felső priccsről úgy ugrott bele a vécébe, mintha úszómedence lenne, és a cuccokról, amik a testüreg-motozások során kerültek elő: élesre fent fogkefékről, üdítősdobozokról, csavarhúzókról, tollakról, kulcsokról, heroinos zacskókról, sőt egyszer egy élő papagájról.

– Na de a női rabok! – tette hozzá. – Azokat kéne látnotok. Azok becsempésznek egy *kenyérpirítót*. – Akkoriban ezt mókásnak találtam.

Hát már nem.

A börtöntiszt lefejti és a kukába hajítja a gumikesztyűt. Azután a kezembe nyom egy szemeteszsákot. Benne kék rabruha, néhány póló, alsó, papucs, törülköző.

– Az ügyeletes tiszt szíves jóvoltából – teszi hozzá. – Ha kérdése lenne, fáradjon le a recepcióra. – Nevetni kezd, mintha valami vicceset mondana.

Egy nővérhez kísérnek, aki megméri a vérnyomásomat, megvizsgálja a szemem és a fülem, hőmérőt dug a számba. Amikor előrehajol, hogy a

sztetoszkóppal meghallgassa a szívemet, a fülébe súgok.

– Ez az egész csak tévedés.

– Hogyan, kérem?

Körülnézek: az ajtó zárva, kettesben vagyunk.

– Nem kéne itt lennem – suttogom.

Megpaskolja a karom.

– Akkor már ketten vagyunk, szivi.

Egy másik smasszerhez irányít, aki bemasírozik velem a börtön gyomrába. Minden néhány lépésnél dupla rácsos ajtó; mindkét oldalukon tornyokból figyelő őrök, akik ritmusra nyitják és zárják a távirányítású kapukat. Miután áthaladunk az egyiken, az őr egy ládából újabb zsákot halászik ki.

– Lepedő, takaró, párna – sorolja. – Mosoda kéthetente.

– Én csak hétvégére maradok – tudatom vele.

Rám se néz.

– Ha maga mondja…

Függőfolyosón haladunk, ami minden lépésnél fémesen döng a talpam alatt. Az egyik oldalon cellák sorakoznak; valamennyiben priccs, mosdó és vécékagyló, meg egy tévé átlátszó műanyag dobozban. A bentlakók zöme alszik. Akik nem, füttyentenek és vaskos megjegyzéseket tesznek.

Friss hús, hallom.

Ó, igazi dögös kis pipi.

Azon kapom magam, hogy apámra gondolok, és a tanácsaira, mielőtt először mentem be a farkasok közé. *Azt is megérzik, ha gyorsabban ver a szíved. Nem szabad*

nekik elárulnod, hogy félsz. Egyenesen magam elé nézek. Az órámat elvették, de már késő délután lehet; csak órák kérdése, hogy elhagyjam ezt a helyet.

Újra a fülemben hallom apám hangját: *Nehéz leírni, mit éreztem, amikor először zártam be magam a farkasok közé. Kezdetben nem volt más, csak a hamisítatlan pánik.*

– Vern! – A börtönőr megáll az egyik cella előtt, ahol már lakik valaki. – Hoztam neked lakótársat. A neve Edward. – Kinyitja az ajtót és várja, hogy engedelmesen besétáljak.

Belegondolok, volt-e már olyan, aki megtagadta – aki elhátrált és a rácsokba kapaszkodott, vagy a függőfolyosó fémpadlójára vetette magát.

Miután az ajtó bezáródik mögöttem, lenézek az alsó ágyon ülő fickóra. Vörös haja egyszerre mutat az összes égtáj felé, szakállában ételmaradékok. A szemgolyója billeg és balra hord, mintha nem lenne rögzítve a fejében. Bőre minden négyzetcentijét tetoválások borítják – beleértve az arcát is –, miközben olyan az ökle, mint a karácsonyi sonka.

– Bassza meg! – mordul fel –, rám küldtek egy köcsögöt.

Megdermedek, magamhoz szorítom a takarómat és a törülközőmet. Több megerősítés nem is kell neki.

– Ha az éjszaka közepén megpróbálsz leszopni, esküszöm, levágom a farkad – teszi hozzá.

– Nem lesz gond. – A lehető legtávolabb maradok tőle, ami másfélszer két méteren nem könnyű. Sietve visszavonulok a felső priccsre, és az ágyazással sem

bajlódom. Csak elfekszem és bámulom a mennyezetet.

– Miért vagy itt? – kérdi Vern egy idő után.

Elárulhatnám neki, hogy gyilkossági kísérlettel vádolnak. Ettől talán keményebbnek tűnnék – olyannak, akivel nem érdemes ujjat húzni –, de csak ennyi felelek:

– Az ingyenkoszt miatt.

Vern felhorkan.

– Naná. Értem. Senki ne szaglásszon a dolgaid körül.

– Nem akarok titokzatoskodni vagy ilyesmi. Nem rejtegetek semmit. Csak nem vagyok ide való.

– Baszd meg, Eddie – nevet fel szárazon Vern. – Egyikünk se ide való.

Az oldalamra fordulok és fejemre teszem a párnát, hogy hallani se kelljen. *Csak néhány éjszaka*, mondogatom magamban. *Ennyit bárki túlélne.*

De ha mégsem? Ha Joe nem tudja elintézni a tárgyalást, ha itt kell várnom hat hónapot vagy akár egy teljes évet? Ha, ne adja isten, a végén elítélnek gyilkossági kísérlet miatt? Nem tudnék így, ketrecben élni.

Még jóval azután is félek behunyni a szemem, hogy a fények kialszanak. Végül mégis elalszom, s amint megtörténik, az apámról álmodom. Arról, hogy börtönben van, s én vagyok az egyetlen, aki kiengedheti.

Nyúlnék a kulcsért, de lyukas a zsebem, és bármilyen lázasan kutatok, sehol sem találom.

LUKE

Egyszer láttam, hogyan gyilkol egy farkas.

Egy magányos farkas folyton átjárt a falkák által kijelölt határokon, hogy jószágokat ragadjon el a területen fekvő farmról. A falkám sokszor figyelmeztette az üvöltésével, de ő nem hallgatott rá. Persze nem én döntöttem el, hogy cselekedni kell, hanem az alfa-nőstény. Valahányszor a farkas a területünk közelébe került, kiéleződött a feszültség, a társaim egymással marakodtak. Éjjelente a többi falka is megüzente, hogy tartsa magát távol tőlük.

Egy nap a nagy fekete béta elment járőrözni a másik nősténnyel. Önmagában véve ez nem lett volna szokatlan – a falkán belül ez volt a szerepe –, ám ezúttal nem tért vissza. Eltelt négy nap… öt… hat. Kezdtem aggódni, hogy odaveszett, és amikor a nőstény egyedül tért vissza, be is igazolta a félelmemet. Aznap éjjel az egész falka vonyított, de nem a határok védelmében, hanem fájdalmasan, egyetlen végtelenségig elnyújtott hangon. Mint amikor hazahívunk valakit, aki elveszett.

Engem is szólongattak már így. Az erdőben nincsenek égtájak, ezért az állandó tónusú hang olyan, mint egy világítótorony fénye: megadja a követendő irányt; elárulja,

hol várakozik a falkánk. A béta azonban nem tért haza. Három éjszaka hívták, de nem válaszolt.

Biztosan tudtam, hogy megölték.

Azután egy éjjel választ kaptunk, de nem a feketétől, hanem a magányos farkastól, aki annyi fejfájást okozott a falkának.

Az alfa hívta magához. Eszembe sem jutott megkérdőjelezni az indokait, mégis úgy tűnt, ez a vég kezdete: meghirdetni az üresedést a falkában és csatlakozásra csábítani a magányos farkast, aki csak békétlenséget szított közöttünk.

A magányos farkas válaszai egyre közelebbről hallatszottak, ahogy megközelítette a falkát. Mindenki feszülten várakozott, elvégre a család egy ismeretlen taggal bővülhet – az első találkozás ilyenkor mindig esetlen és otromba haláltáncra emlékeztet –, ám amint a magányos farkas kilépett a tisztásra, a nagy fekete béta előrontott az erdőből, hogy rátámadjon. A másik nőstény és a fiatal hím tüstént a segítségére sietett.

A magányos farkas pillanatokon belül elpusztult. A földön elterülve leginkább a veszett kutya és a vadállat keverékére emlékeztetett – ez magyarázhatta a viselkedését is. A bétát körülvették a falka tagjai; az orrát nyaldosva és hozzá dörgölőzve köszöntötték.

Nem hinném, hogy emberi érzelmeket tulajdonítanék a farkasoknak, ha azt mondom: gondosan megtervezett orvtámadás szemtanúja voltam. A falka tudatosan felépített egy elterelő manővert, amikor elküldte a bétát,

hogy néma csendben kivárja, amíg a magányos farkas közelebb ólálkodik – amíg kellően elővigyázatlanná válik, hogy a falka többi tagjával legyűrje. A támadást előre megfontoltan és rosszhiszeműen hajtották végre, mert semmilyen más módon nem garantálhatták a család biztonságát.

A mi szemünkben ez gyilkosság.

Egy farkasében esély.

CARA

Azelőtt sokat gondoltam azokra, akiket életfogytiglanra ítélnek – mi van, ha valamelyik szívrohamot kap, és az orvos halottnak nyilvánítja, azután újjáéleszti? Ez azt jelenti, hogy kitöltötte a büntetését? Vagy azért írják bele az ítéletbe a kétszeres-háromszoros életfogytiglant?

Azért agyalok ilyesmin, mert 198 éves koromig szobafogságban maradok.

Anyám persze hazajött a buszmegállótól, hogy észlelje eltűnésemet. Természetesen nem árulhattam el neki, hogy a plymouthi esküdtszék ülésére kell kiszöknöm, ezért szenvedélyes hangú levélben tudattam vele: képtelen vagyok elviselni a tudatot, hogy apám egyedül van a kórházban, ezért Mariah-val odavitetem magam, de vigyázni fogok, nehogy megerőltessem magam, ezért nem kell utánam jönnie és velem virrasztania, hiszen már egy hete nem látta az ikreket, blablabla. Úgy számítottam, az együttérzés übereli az ideget, és bejött. Ki haragudna a gyerekére, amiért elszökik, hogy meglátogassa kórházban fekvő apját?

Ha Danny Boyle furának is találja a kérést, hogy tegyen ki a sarkon – innen már hazagyalogolok, így

legalább a nagy BMW-re nem kell magyarázatot adnom –, nem teszi szóvá. Anyám még meg is ölel, amikor belépek, sőt bocsánatot kér, amiért előző éjjel úgy nekem rontott.

– Hogy van? – kérdezi végül.

Egy pillanatig azt hiszem, hogy a megyei főügyészről beszél.

Azután eszembe jut a kamu alibim.

– Semmi változás – vonok vállat.

Követ a konyhába, ahol elkezdem nyitogatni a szekrényeket, hogy keressek egy poharat.

– Cara – állít meg. – Azt akarom, hogy tudd: ha te is akarod, ez örökre az otthonod lesz.

Tudom, hogy jót akar, de az én otthonom a város túlsó felén van: a lerobbant kanapé és a két fenéklenyomat azon a helyen, ahol apámmal ülni szoktunk. Az én otthonom a természetes sampon és borotvakrém, hogy a farkasok ne érezzék a tolakodó illatokat, míg velük dolgozunk. Az én otthonom egyetlen kis fürdő két fogkefével: egy rózsaszín nekem, egy kék apának. Itt meg hat különböző fiókot ki kell húznom, mire megtalálom, amit keresek. Itt külön helye van az ezüst étkészletnek, a csészéknek és a tiszta tányéroknak.

Vizet engedek a pohárba, hogy igyak egy kortyot.

– Öö… – jövök zavarba. – Kösz.

Próbálom elképzelni az életet a házban, ahol egy kis csirkefogó bármikor az ágyam alá bújhat, hogy a frászt állítsa belém; ahol takarodó van, és listába szedik a rám eső feladatokat ahelyett, hogy a háztartás egyenjogú

tagjának tekintenének. Próbálom elképzelni az életet apa nélkül. Talán nem hagyományos szülő, de még mindig ő passzol hozzám a legjobban. Volt az a sztori arról, hogy Michael Jackson kilógatta a gyerekét a korláton. Lefogadom, hogy a kölyköt senki se kérdezte. Talán még örült is, mert az apja kezében érezte magát a legnagyobb biztonságban.

Ajtócsapódást hallok, majd egy pillanattal később Joe lép a konyhába. Egyszerre tűnik gyűröttnek és agyonmosottnak, anyám mégis úgy tesz, mintha ő lenne Colin Farrell.

– De korán megjöttél! – élénkül fel. – Remélem, ez azt jelenti, hogy ejtették azt a nevetséges vádat Edward ellen…

– Georgie – szakítja félbe Joe. – Szerintem jobb lesz, ha leülsz.

Anyám arcvonásai megdermednek. Visszafordulok a mosogatóhoz, kiöntöm és újratöltöm a vizet, közben azt kívánom, bár ne kéne itt lennem.

– Felhívott a megyei főügyész – magyarázza Joe. – Az állam vádemelési javaslatot nyújtott be Edward ellen gyilkossági kísérlet miatt.

– Mi? – Anyám teljesen megkövül.

– Nem tudom biztosan, honnan jött az ihlet. Talán az egésznek politikai célja van. Boyle feltette a karrierjét az élet védelmére, választási év van, és ezzel bezsebelheti a konzervatív szavazatokat. Talán csak magára akarja vonni a figyelmet, és Edward éppen kapóra jött. – Joe

felnéz az anyámra. – A szobában voltál, amikor az egész történt. Tett vagy mondott Edward bármi olyat, amit rosszhiszeműségként értelmezhetnek?

Igen, gondolom. *Meg akarta gyilkolni az apámat.*

– Én… nem emlékszem. Minden olyan gyorsan történt. Egyik percben a kórház jogtanácsosa még arról beszélt, hogy fel kell függeszteni az egészet, azután megszólalt a vészjelző, egy ápoló leteperte Edwardot… – Felém fordul. – Cara, szerinted mondott valamit?

Nem mondott *semmit*. Pontosan ez a lényeg, ami elkerüli a figyelmüket: *nem* kérdezte meg tőlem, hogy mit szólok az egészhez; *nem* érdekelte, hogy alapból ellenzem.

– Azt hiszem, jobb, ha most lefekszem. – Másodszor is kiöntöm a vizet.

Anyám leül a konyhaasztalhoz.

– Hol van most Edward?

Joe habozik.

– A börtönben kell töltenie a hétvégét. Csak hétfőn reggel ismertetik a vádat.

Úgy tűnik, nem gondoltam végig, hogy a tetteimnek következményei vannak; hogy emiatt a bátyámat egy börtöncellába zárják, s talán évekig ki sem engedik. Azt akartam, hogy többé ne legyen útban, és az orvosok végre rám hallgassanak – csak arra nem gondoltam, hogy *hol* lesz, ha nem az utamban.

Amikor azt mondtam, le akarok feküdni, igazából csak kifogást kerestem, hogy eltűnjek a konyhából, mielőtt Joe rájön, hogy én tehetek a testvérem bebörtönzéséről, de

most már úgy érzem, *tényleg* jobb, ha lefekszem.

Mert mostantól én vagyok felelős a család felbomlásáért.

Mert anyám miattam sír.

Mert nem hallgattam senkire, csak a saját hülye fejemre.

Ez azt jelenti, hogy amivel korábban a testvéremet vádoltam, azt most én magam is megtettem.

LUKE

Ki is paterolhatnak a falkából.

Láttam mindkét oldalt. Vannak farkasok, akiket a tudásuk és tapasztalatuk miatt olyan nagyra tartanak, hogy ha lebetegszenek vagy megsérülnek, az egész falka ápolja őket, amíg vissza nem nyerik egészségüket. A farkasok élelmet visznek neki, melegen tartják, és olyan tempóban haladnak, amit betegen is tud tartani.

Azután láttam farkasokat, akik tudták, hogy többé nincsenek a falka hasznára, s emiatt az alfa sanda szemmel néz rájuk. Az ok lehetett a betegségük, vagy csupán az életkoruk. A legközelebbi őrjáraton vagy vadászaton azután úgy döntöttek, lemaradnak, és békésen lefekszenek egy ligetben. Feladják.

JOE

Az ügyvédi irodámat hirdető harminc másodperces reklám szigorú és következetes fickónak mutat be, aki karba tett kézzel ül az íróasztalánál. *Joe Ng*, hallani a nevem, melynek utolsó torokhangjába berezonál a hangszóró membránja. „Egy ügyvéd, akinél Nincs Gubanc”, mondom, mielőtt látnánk, ahogy lecsap a bíró kalapácsa.

Igen, tudom, giccses és közhelyes. Az Ng persze nem azt jelenti, hogy Nincs Gubanc, de ettől még nem bánom, ha a törvényszolgák lepacsiznak velem és így emlegetnek. A családomból én vagyok az első, aki egyáltalán továbbtanult, a jogi egyetemről már nem is beszélve. Apám kambodzsai halász volt, anyám varrónő, akik közvetlenül a születésem előtt költöztek a massachusettsi Lowellbe. Én voltam az ő fényes reménységük – maga az eldobható pelenkába csomagolt Amerikai Álom.

Szerencse kísért egész életemben. 9.09-kor születtem, szeptember 9-én, és mindenki tudja, hogy a kilences szerencseszám Kambodzsában. Anyám arról mesélt, hogy a kertben pólyásként torkon ragadtam egy kígyót, ami lehetett bár közönséges sikló, a tény, hogy a húsos kis

praclimmal fojtogattam, önmagában egyértelművé tette, milyen különleges vagyok. Apám teljes szívvel hitt abban, hogy nem azért szereztem jogi diplomát, mert éjjel-nappal tanultam, hanem mert ő kiimádkozta Ganésából, hogy az összes akadályt távolítsa el a nagyságomhoz vezető útból.

Miként Amerikában mindenki, én is emlékszem rá, ahogy Luke Warren – mint valami hiányzó láncszem – kibotorkált abból az erdőből és a frászt hozta a cserkészlányokra, akik a Szent Lőrinc-folyónál, az országúti pihenőben piknikeztek. Láttam az interjúkat, amiket Katie Couricnak, Anderson Coopernek és Oprah-nak adott. Még a *People* magazint is megvettem miatta, amiben először láttam Georgie-t, ahogy ott ült férjével egy olyan ház lépcsőjén, ahol Luke szinte sosem aludt, két oldalukon gyerekeikkel, mint a könyvtámaszokkal.

Mégis, amikor Georgie belépett az irodámba azzal, hogy képviseljem őt a válóperben, sem névről, sem arcról nem ismertem fel. Csak arra gondoltam, hogy miután egy Mágus nevű belsőépítésznek ötven lepedőt fizettem a hamisítatlan feng shui-érzésért, Georgie jelenléte kellett ahhoz, hogy minden a helyére kerüljön.

A válás zökkenőmentesen zajlott; Luke-nak nem kellett más, csak a megosztott szülői felügyelet és a lerobbant lakókocsi a Redmond Parkban. Sikerült kiharcolnom Georgie-nak egy részt az Animal Planet-sorozat bevételeiből is. Mrs. Warrennek szólítottam és vérprofiként viselkedtem, egészen addig a pillanatig, amíg ki nem mondták a válást. Csak ekkor hívtam fel és

kérdeztem meg, nincs-e kedve velem meginni valamit.

Nem igazán hittem benne, hogy egy olyan nő, aki Luke Warrenbe volt szerelmes, egy pillantásnál többre méltatna. Nem mintha viszolyogtató szörnyeteg lennék vagy ilyesmi, de nem is olyan fickó, aki modellt áll a romantikus regények csupasz mellkasú kalózaihoz. Máris kopaszodom, amiről próbálok tudomást sem venni, és százhatvanöt centisen alacsonyabb vagyok még Georgie-nál is. Nem mintha ez őt érdekelné.

Meg kell vallanom: amikor éjjelente lefekszem, mindig elrebegek egy kis hálaimát Luke Warrenért. Ha nem ekkora seggfej, vele összehasonlítva sosem tűntem volna ilyen jó választásnak.

Valami viszont nem hagy nyugodni.

Habár Georgie egész vacsora alatt tartja magát, tudom, hogy minden gondolata Edward körül forog. Nagy könyörgésre sem olvas dr. Seusst az ikreknek, hasogató fejfájásra panaszkodik. Miután felmegy a szobánkba, zárt ajtón keresztül is hallom fojtott zokogását.

Miután betakargattam a kölyköket, bekopogok Cara ajtaján. Sötét van, de hallom a kiszűrődő zenét. Amikor benyitok, az ágyon ül, laptoppal az ölében. Azonnal összecsapja.

– Mi az? – kérdezi ingerülten.

Megcsóválom a fejem. Mint Edward ügyvédje, etikai szempontból vékony jégen járok, még ha a védencem történetesen a nevelt lányom testvére is. Szigorúan véve

nem lehetnék itt, és végképp nem faggathatnám őt Edward letartóztatásának körülményeiről.

– Csak tudni akartam, hogy minden oké. Nem fáj a vállad?

Megvonja.

– Kibírom.

Tudom, milyen kemény. Miután Georgie-val összekerültünk, nekem is keményen kellett küzdenem, hogy áttörjem a védőfalát. Azt hitte, a pénzre hajtok, amit a válóper során kiharcoltam Georgie-nak. Igazából miatta kötöttünk házassági szerződést – nem az anyját, hanem őt kellett meggyőznöm arról, hogy nincsenek hátsó szándékaim.

– Tudod, Cara, én nem tehetek fel kérdéseket azzal kapcsolatban, ami a kórházban történt, de ha önként meg kívánnál osztani velem bármit, az egészen más tészta. – Habozok. – Talán megmenthetnéd vele a bátyádat.

A szeme elsötétedik, egyszeriben semmit sem tudok kiolvasni belőle.

– Sejtelmem sincs, Danny Boyle miért éppen Edwardot választotta ehhez a kirakatperhez – feleli.

Kezemmel az ajtógombon tovább habozok.

– Talán átnyúlok a feje felett és beszélek Lynchcsel – gondolkodom félhangosan.

– Kivel?

Visszafordulok és megrázom a fejem.

– Senkivel.

Míg behúzom az ajtót, azon tűnődöm, mennyire

tökéletesen normális, ha egy kamasz lánynak fogalma sincs róla, kicsoda New Hampshire kormányzója.

Ami csak még különösebbé teszi, hogy minden kérdés nélkül képes megnevezni a megyei főügyészt.

Még aznap este telefonálok Danny Boyle-nak, és elintézem, hogy másnap engem fogadjon elsőként.

Még csak fél nyolc, s miután szombat van, a titkárnője nincs az irodában. Amikor találkozunk, Boyle nedves haját körüllengi a klór csípős illata.

– Bármi mondanivalója van, Joe – vezet be az irodájába –, elmondhatja a bíró előtt is.

Egy szék felé int, de inkább állok. Felveszem íróasztaláról a bekeretezett fotót. Naptól kipirult arccal egy Cara korú lány mosolyog rám.

– A lánya? – érdeklődöm.

– Dehogy – forgatja a szemét –, csak az a hobbim, hogy ismeretlen kiscsajok fotóját nézegetem. Ne már, Joe! Nincs időm erre a szarakodásra, és szerintem magának sincs.

– Nekem ikreim vannak, meg két nevelt kölyköm – tűnődöm el, mintha meg se hallanám. – Az a helyzet, hogy lassan elveszítem a családom ebben a rémálomban. A feleségem gyakorlatilag kétfelé szakad, én meg nem tudom, hogyan segíthetnék neki. Nem tudom, hogyan tegyem ezt rendbe anélkül, hogy kárt okoznék valaki másnak. – A szemébe nézek. – Most nem ügyvédként állok itt, hanem apaként és férjként. Még a vádemelés előtt tudnom kell, mivel állok szemben.

– Az esküdtszék csak *tegnap* ült össze – emlékeztet

Boyle. – Amint lehet, megkapja a jegyzőkönyvet.

– A hangfelvételt viszont *most* is odaadhatja.

A megyei főügyész egy hosszú pillanatig meredten néz, azután benyúl az asztalfiókba és odapasszol egy CD-t.

– A család mindenekelőtt. Csakis ezért adom oda. – Megragadom a lemezt, azzal el is indulok kifelé. – És Joe! – kiált utánam. – A vád is épp emiatt fog megállni.

Kisietek a kocsiba, hogy meghallgassam a CD-t. Némi szóváltás az esküdtek között, azután Danny hangja, amint felteszi a tanúnak az első kérdést.

Azután, kristálytisztán, Cara válasza.

Magától értetődik, hogy a börtön kapujában a fémdetektoros őrök dobnak egy hátast, amikor meglátnak engem, a negyvenhat éves ügyvédet, egyik kezemben az aktatáskával, a másikban egy játék karaoke-lejátszóval. A kocsi hifijét mégse vihetem be az épületbe, a számítógépem lejátszója meg bedöglött, de Edwardnak akkor is hallania kell ezt. Szerepet játszik még a legközelebbi elektronikai diszkont távolsága és a legócskább hordozható zajláda ára, mielőtt a hátsó ülésen kiszúrom a játékot, amit Elizabethnek vettem karácsonyra. Elég betenni egy karaoke-CD-t, és a kölykök máris mikrofont ragadhatnak, hogy elénekeljék a Hakuna Matatát.

Tök ostobán érzem magam, de ez van. Leteszem a harsány színű pufók műanyag játékot a szalagra, mielőtt kiürítek a zsebemből minden aprót és elektronikai

eszközt. A biztonsági őr vigyorogva int tovább.

– Hát, cimbora, legalább nem én vagyok az egyetlen titkos Hannah Montana-rajongó.

Edwardot már átkísérték az ügyvéd-ügyfél találka helyszínére. Amint belépek, gyorsan felmérem az állapotát. Tudom, hogy Georgie-nak ez lesz az első kérdése.

Vérben úszik a szeme, ami nem kirívó – nem vártam, hogy békésen végigalussza az első éjszakáját –, ugyanakkor azt is látom, hogy tűkön ül.

– Ki kell vinned, Joe – hajol közelebb, amint kettesben vagyunk. – Nem maradhatok itt. A cellatársam az Árja Testvériség reklámarca.

– Megteszem, amit tudok – ígérem. – Ezt viszont most azonnal hallanod kell.

Leteszem közénk a CD-lejátszót, és lenyomom a *Lejátszás* gombot. Edward közelebb hajol a hangszóróhoz.

– Mi ez?

– Az esküdtszéki meghallgatás. – Habozok egy sort. – A tanú Cara.

Edward lenyomja az *Állj* gombot.

– A húgom nyomott fel?

– Nem tudom, hogyan jutott be a megyei főügyészhez, sem azt, mivel keltette fel a figyelmét, de igen. Úgy tűnik, ő a kapcsolat.

– Csak egyszer jussak ki, ezért kinyírom – mormolja Edward.

Azonnal elkapom a karját.

– Ha még egyszer ilyet mondasz, garantálom, hogy lesz idődösszehaverkodni a kis Hitlerrel. Ez nem vicc, Edward. A rendőrök is megmondták a letartóztatásnál: *Minden, amit mond, felhasználható maga ellen*. S abban a kórházi szobában mondtál valamit, még ha nem is gondoltad komolyan, ami elég a megyei főügyésznek, hogy vádat emeljen ellened.

Újra lenyomom a gombot, mire a lejátszás folytatódik. Edward ajkai megrezzennek: dühös, de uralkodik magán. Amit meg is kell tanulnia, mielőtt megjelenik a bíróság előtt.

Cara hangja tisztán cseng, mintha előttünk állna. *Rákiáltottam, hogy hagyja abba, ne ölje meg az apámat, mire mindenki visszalépett. Mindenki, kivéve a testvéremet. Előregörnyedt és úgy tett, mintha nem kapna levegőt, azután kirántotta a falból a lélegeztetőgép kábelét*. Egy pillanatig habozik. *Közben azt kiáltotta:* „Dögölj meg, te rohadék!”

Edward felpattan a helyéről.

– Ez hazugság! Ezt soha nem mondtam! Elmeséltem, hogy történt, és ilyen nem volt. Kérdezz meg bárkit a szobából!

Feltett szándékom, de még ha Cara eskü alatt hazudott is, az igazi kérdés az: Boyle tudott róla?

Azzal nem mondok semmit, hogy az Ng-házban feszülten telik a hétvége. Georgie ingerült és tűkön ül; meggyőződése, hogy a fia egy cellában fog megrohadni –

hiába bizonygatom, hogy túléli. Cara bezárkózik a szobájába, nem akar szembenézni az anyja haragjával. Még az ikrek is begubóznak, kiérzik a feszültséget a levegőből. Ami engem illet, eldöntöttem: *nem* mondom el Georgie-nak – vagy Carának –, hogy tudom, ki tanúskodott Edward ellen. Egyrészt, mert Edward az ügyfelem, másrészt, mert erős bennem a túlélési ösztön, és nem akarom kirobbantani a harmadik világháborút, amíg Edward ügye le nem zárul.

A fenti okok miatt még sosem voltam ilyen boldog attól, hogy újra itt a hétfő. Már azelőtt leállok a feljebbviteli bíróság parkolójában, hogy kinyitnák az ajtókat. Első intő jelként, hogy nem átlagos vádemelés zajlik, a tárgyalóterem zsúfolásig tele. Ilyenkor általában nem szokott más jelen lenni, mint az alperes és a jogi képviselője, esetleg még a helyi lap firkásza, akinek ki kell töltenie a törvényszéki rovatot, ezért listába szedi mindazokat, akik megverték a feleségüket, betörtek az elektronikai diszkontba vagy elkötöttek egy autót. Ma mégis felsorakoznak az operatőrök, és az a rossz érzésem támad, hogy csakis Edward miatt. Meg persze Danny Boyle miatt, akinek úgy kell a médiafigyelem, mint egy falat kenyér.

A mi ügyünk a harmadik a sorban.

– New Hampshire állam kontra Edward Warren – jelenti be a törvényszéki szolga, mire Edwardot kivezetik a bírósági épület föld alatti labirintusából. Úgy néz ki, mint aki egy hete nem aludt. Mellém telepedik, a lábaival

idegesen ingázik. A mellettünk lévő asztalnál ott ül Danny Boyle, aki öltönyre váltott: ingének keményített gallérjával és kézelőjével pulykát lehetne szeletelni. Kissé oldalvást ül, hogy a kamera a profilját rögzítse, ne csak a tarkóját.

Mosolyogva fordul felém.

– Örülök, hogy újra látom, Joe – köszönt, noha a szombat reggelt leszámítva korábban csupán egyszer, az ügyvédi kamara estélyén találkoztunk.

– Úgyszintén. Hadd gratuláljak a nyakkendőjéhez. Azt mondják, a vörös jól mutat a tévében.

Nem sok bűnügyi vádismertetésen vettem részt. Lássuk be, New Hampshire nem éppen a romlottság fellegvára; az ügyeim jórészt polgári és gyerekelhelyezési perek, a legkevésbé gyilkossági kísérletek. Bevallom: ha próbálom is leplezni Edward előtt, kezdek kicsit ideges lenni.

A bíró alacsony és szikár fickó, mint egy maratoni futó, csak kilincsnek beillő bajusszal.

– Kérem, álljon fel, Mr. Warren – vág bele. – Előttem fekszik az esküdtszék 558-as számú vádemelési javaslata, melynek értelmében ön gyilkossági kísérletet hajtott végre Luke Warren ellen. Mit szól a vádhoz?

Edward megköszörüli a torkát.

– Nem vagyok bűnös.

– Látom, a jogi képviselője már írásban is benyújtotta az álláspontját. Most szeretném meghallgatni a feleket. Mr. Boyle, ön mit javasol az óvadék vonatkozásában?

A megyei főügyész feláll és szigorúan összevonja

szemöldökét.

– Az eset rendkívül súlyos, bíró úr. Az előre megfontoltság, a kifejezésre juttatott szándék és a rosszhiszeműség egyaránt hangsúlyosan megjelenik. Álláspontunk szerint a vádlott engesztelhetetlen gyűlölettel viseltetik Luke Warren iránt, aki jelen pillanatban is a kórházban fekszik és az életéért küzd. Attól tartunk, hogy Mr. Warren elidegenedett fia újra megkísérli végrehajtani a gyilkosságot, továbbá, hogy a jelenléte veszélyt jelent közösségünkre nézve is. Az elmúlt hat évben külföldön élt, a családjával sem ápolta kapcsolatát. Semmi sem tartja őt vissza attól, hogy a tárgyalás előtt elhagyja az országot.

A bíró megvakargatja az arcát.

– Ön mit mond, Mr. Ng?

– Bíró úr – kezdem –, ügyfelem haladéktalanul hazatért, amint hírét vette apja tragikus autóbalesetének. Ha valóban haragban áll az apjával, felszállt volna a legelső gépre? Az apja ágyánál töltötte volna az egész elmúlt hetet?

Szinte hallom, ahogy Danny Boyle maga elé mormolja:

– Az alkalomra várva…

– Edward Warren azért jött haza, mert szereti az apját és törődik az egészségével. Nincs benne gyűlölet az apja iránt, mindössze az a vágya, hogy engedelmeskedjen végakaratának – amint arra Luke Warren is megkérte. Nincs indíték, Edward semmilyen módon nem húz hasznot abból, ha az apja meghal. Ha Mr. Boyle attól tart,

hogy Edward elszökik az igazságszolgáltatás elől, készséggel átadjuk az útlevelét, nincs kifogásunk az ellen, ha próbaidőre bocsátják és rendszeresen jelentkeznie kell a rendőrségen. Elfogadunk minden feltételt, amit a bíróság jónak lát megszabni.

– Bíró úr – veszi át a szót Boyle –, arra kérjük a bíróságot, vegye figyelembe azok érdekeit, akik joggal rettegnek Edward Warren haragjától. Itt elsősorban Luke Warrenre és a lányára, Carára gondolok.

A bíró rám néz, majd vissza Boyle-ra.

– Ötvenezer dollár óvadék ellenében szabadlábra helyezem a vádlottat, azzal a feltétellel, hogy lemond az útleveléről, aláveti magát a pszichológiai vizsgálatnak, és nem próbál kapcsolatba lépni az apjával vagy a húgával. A próbaidő alatt minden csütörtökön köteles jelentkezni a rendőrségen. Következő.

Amint a törvényszolga a bíró elé szólítja az újabb feleket, én is felállok.

– Sajnálom, Danny, hogy nem kapta meg, amit akart – jegyzem meg. – Főként így, hogy közönséget is toborzott magának.

Összecsapja az aktatáskáját és megvonja a vállát.

– Találkozunk a bíróságon, Joe.

Tizenöt perccel később aláírom az utolsó papírt is, ami Edward szabadon bocsátásához kell. Apja kockás kabátjába burkolózik, közben fel-le húzkodja a cipzárt, mintha valami relaxációs technika lenne.

– S most hová megyünk?

– *Mi* nem megyünk sehová – felelek, ahogy befordulunk a sarkon. – *Én* megyek.

Danny Boyle az előtérben áll, hat-hét tévériporter mikrofonja előtt.

– Nem a mi feladatunk eldönteni, melyik élet érdemes a megőrzésre – szónokol. – Gondolják, hogy Helen Keller szülei úgy gondolták, a gyermekük nem ér meg ennyi vesződséget? Vagy Stephen Hawking családja? Az élet kincs. Akár a Bibliáig is visszamehetünk, hogy egyértelműen azt lássuk: egyik életet a másik elé állítani igazságtalanság, sőt égbekiáltó bűn. *Ne ölj* – idézi fejből Boyle. – Ennél világosabban nem is lehetne megfogalmazni.

Edward egy pillanatig meredten néz.

– Szóval az orvosok csak azokon segítsenek, akik nem akarnak élni – kiált fel –, de azokon ne, akik meg akarnak halni?

A riporterek megpördülnek, nyomukban a kamerák busa fejével.

– *Pofa be!* – markolom meg a karját.

Magasabb és erősebb nálam, könnyedén leráz.

– Önök közül hányan jártak már az állatorvosnál, hogy elaltassák az öreg és beteg háziállatukat, mert nem akarták, hogy szenvedjen? Önök szerint ez is gyilkosság?

– *Elég legyen*, Edward! – Minden erőmmel magammal vonszolom, minél távolabb Danny Boyle-tól, akinek fülig ér a szája.

Minden oka megvan rá: Edward épp most hasonlította

az apját egy tengerimalachoz.

Bár kísértést érzek rá, hogy bezárjam egy szekrénybe – hátha akkor nem keveri még nagyobb bajba magát –, beérem a kiadós leckéztetéssel, ami az apja házáig kitart, és azt ígérettel, hogy ha kell, legközelebb leragasztom a száját. Csak azután hajtok a kórházhoz, hogy tudassam Georgie-val: Edward óvadék ellenében szabadult és egyelőre nincs veszélyben.

Dr. Saint-Clare a műtőben van, tudom meg az osztályán. Veszek egy kávét és leparkolok az intenzív osztály nővérpultja előtt.

– Helló – vigyorgok a nőre, akinek akkorák az idomai, hogy a nagy fal se érné körül. – Úgy látom, maga itt a rangidős.

Felnéz a képernyőjéből.

– Én meg úgy látom, maga itt a gyógyszerügynök. Csak hagyja a termékmintáit a pulton.

– Igazából ügyvéd vagyok – javítom ki.

– Részvétem.

– A nővért keresem, aki érintett a csütörtöki… incidensben. Esély van rá, hogy ki tudok neki harcolni egy kis anyagi kárpótlást…

– Na, ez jellemző. Maureen született mázlista. Én kínlódhatok a bélfertőzéssel a 22B-ben, ő meg csak leseggel, és máris vége a világnak. – A nővér rámutat egy másik nőre, aki szintén fehér egyenruhát visel, és éppen szennyes gézt tömköd a kukába. – Az ott.

Nekiindulok a folyosónak.

– Maureen? – szólítom meg. – A nevem Joe Ng. Ügyvéd vagyok.

– Jaj, az ég szerelmére! – sóhajt fel. – A testvérem küldte, igaz?

A testvére talán hallotta, mi történt, és a számláló pörögni kezdett a szeme előtt. Az ilyen fickóknak köszönhetem a megélhetésem.

– Igen – hazudok.

– Igazából szóba se állhatnék magával. A kórház kártérítési pert fog indítani. – Maureen megcsóválja a fejét. – Az a szegény ember! Alig hat napja van itt, és a fia máris le akarja venni a gépről?

– Amennyire tudom, Mr. Warren életkilátásai nem éppen jók…

– Vannak még csodák – vágja rá Maureen. – Napi szinten látom.

– Pontosan mi történt?

– A fia aláírta a papírokat a szervadományozáshoz, már az operációt is kiírták. Mindnyájan azt hittük, hogy a húga is beleegyezett. Még kiskorú, ezért a törvény előtt nincs szava, de a kórház megköveteli, hogy az egész család beleegyezzen az életmentő kezelés megszüntetésébe. Amikor a jogtanácsos látta, hogy erről szó sincs, elment beszélni a lánnyal.

– Ön hol tartózkodott ezalatt?

– Ültem a lélegeztetőgépnél. – Felkapja az állát. – Nem feltétlenül értek egyet bizonyos döntésekkel, de attól még

teszem a dolgom.

– Mit csinált Mr. Warren fia?

– Várt, velünk együtt. Nem beszélt. Képzelheti, milyen nehéz perceket élt át.

– Azután?

– A lány egyszer csak ránk törte az ajtót. Azután, mielőtt még felocsúdhattam volna, a fiú elfurakodott mellettem és kirántotta a dugót a falból.

– Mondott valamit?

– Semmit – vonja meg a vállát Maureen. – Minden olyan gyorsan történt…

– Nem hallotta, ahogy azt mondja: „Dögölj meg, te rohadék”?

Felhorkan.

– Nem emlékszem semmi ilyenre.

– Nem csak azért nem hallotta, mert éppen félrelökte az útjából?

– A csípőmre estem, nem a fülemre – méltatlankodik. – Nézze, most már melóznom kell. Különben is, a testvérem egész héten erről faggatott.

– A testvére?

– Igen – forgatja a szemét. – Danny Boyle. Nem ő küldte magát?

Azt mondják, Danny Boyle éppen egy tanúvallomást vesz fel, ezért nem fogad senkit.

– Ó, engem szívesen lát. – Nem is lassítok a titkárnő mellett, csak kitárom a tárgyaló ajtaját. Boyle egy

ügyvéddel és az ügyfelével szemközt ül. Amikor meglát, olyan a tekintete, mintha fel akarna robbanni.

– Ha nem látná, kissé elfoglalt vagyok – jegyzi meg epés hangon.

Mostanra a titkárnő is utolér.

– Én mondtam neki, de…

Diadalmasan elmosolyodok.

– Azt hiszem, Boyle ügyész úr is *sokkal* jobban jár, ha meghallgatja a mondandómat – jelentem ki. – Főként annak fényében, hogy innen egyenesen a sajtóhoz megyek.

Boyle ajkai szinte vonallá préselődnek össze.

– Megbocsát egy pillanatra? – szabadkozik az ügyfélnek, mielőtt átvezet az irodájába. Egy legyintéssel elhessegeti a titkárnőt és becsukja az ajtót. – Remélem, hogy tényleg kurvára fontos, Ng, különben esküszöm, magára küldöm az egész kamarát, amiért…

– Nagy bajban van, Danny – szakítom félbe. – *Dögölj meg, te rohadék?* Most komolyan?

Megvonja a vállát.

– A lány ezt vallotta. Eskü alatt.

– Akkor mondom: szerintem maga beszélt a húgával, ezért pontosan tudja, hogy Edward soha nem mondott még csak hasonlót sem, tehát szántszándékkal engedte, hogy egy hamis tanúvallomás befolyásolja az esküdteket. Talán azt hiszi, hogy egy ilyen felkapott ügy meghozza a konzervatív szavazatokat és visszaülhet ebbe a székbe, mielőtt még kihűlne, de ebben a megyében az emberek

jobban örülnek, ha egy tisztességes és egyenes ember képviseli az érdekeiket, nem egy patkány, aki politikai haszonszerzésből bármikor kész áthágni a törvényt.

– A lány fordult *énhozzám* – hördül fel Boyle –, nem fordítva. Nem én tehetek róla, ha kiderül, hogy hazudott.

Teszek felé egy lépést és megbököm a mellkasát, pedig egy fejjel alacsonyabb vagyok nála.

– Hallott már az elvárható gondosságról, Danny? Beszélt Luke Warren egyetlen orvosával is, hogy megtudja, Cara tényleg felfogja-e az apja életkilátásait? Megkérdezett bárkit abból a kórházi szobából – mármint bárkit, aki nem a vérrokona –, hogy volt-e gyilkossági szándék vagy rosszhiszeműség? Vagy névértéken elfogadott mindent, amit egy tizenhét éves lány összehordott, csak hogy mentse az apját?

Előrántom a telefonom, hogy feltartsam elé.

– A *Union Leader* szerkesztősége az első gyorshívó gombom. Holnap reggel a maga képe fog díszelegni a hajtás felett, ha nem tesz azonnal valamit. – Leülök a helyére. – Megvárom, hogy ne legyen félreértés.

Vet rám egy sötét pillantást, de megkerüli az íróasztalát és lenyomja a kihangosító gombot, mielőtt hívja az egyik kapcsolatát. A vonal túlsó végén meglepetésemre nem a legnagyobb New Hampshire-i lap szerkesztőjét hallom, hanem olyasvalakit, akinek a hangjára azonnal ráismerek.

– Cara? Itt Daniel Boyle.

– Valami baj van? – kérdezi idegesen Cara.

– Nem… csak fel kell tennem neked egy nagyon fontos kérdést.

Pillanatnyi csend.

– Öö… oké.

– Hazudtál az esküdtszéknek?

A hangszóróból ömleni kezdenek a szavak.

– Maga mondta, hogy el kell hitetnem velük, hogy előre eltervezte az egészet, és hogy Edward meg akarta ölni az apámat, meg hogy rosszhiszeműen tette, ezért azt tettem, amit kellett, de nem hazudtam, csak mondtam, amit várt tőlem….

Boyle arca elfehéredik. Rég láttam ilyen szépet.

– Én nem mondtam, hogy hitess el velük bármit is. Eskü alatt vallottál…

– Hát, szigorúan véve nem. A jobb karom fel volt kötve.

– Vagyis bevallod, Cara, hogy a testvéred nem mondott semmi olyat az apád kórházi szobájában, hogy *Dögölj meg, te rohadék*?

Egy pillanatig hallgat.

– Ha nem is mondta ki – motyogja végül –, tudom, hogy erre gondolt.

Hátradőlök Boyle székében, és felteszem a lábam az íróasztalára.

– Egész életében olyanokért harcol, akiket még csak nem is ismer, és most az apám élete a tét – teszi hozzá Cara. – El tudja képzelni, mit éreztem? Nem volt választásom…

Boyle egy időre lehunyja a szemét.

– Ez komoly gond, Cara. A vád így hamis feltételezésekre épül. Soha nem vettem és nem is veszek részt semmilyen csalásban… ahogy soha senkit nem bujtottam fel hamis tanúzásra sem. – Kezd belemelegedni. – Teljesen félreértetted a helyzetet. Megértem, hogy zaklatott vagy, és valószínűleg nem látsz tisztán, de vissza fogom vonni a vádat, mielőtt bármelyikünkre nézve még súlyosabb következményei lennének.

– Várjon! – kiált fel Cara. – Mi lesz most az apámmal?

– Ez innentől már nem állami ügy. – Boyle leteszi a telefont.

Leveszem a lábam.

– Miután egy meghallgatás kellős közepén van, beérem azzal, ha a nap végéig küld egy mobilfotót a vádemelési javaslat visszavonásáról. Ja, és Danny… – mosolyodok el szélesen. – Ez értelemszerűen a könnyű testi sértésre is vonatkozik.

Amikor megismertem Carát, tizenkét éves volt, és haragban állt az egész világgal. A szülei elváltak, a testvére felszívódott, az anyja meg összeszűrte a levet egy fickóval, akinek a vezetéknevében nem voltak magánhangzók. Azt tettem hát, amit ilyen helyzetben bárki: lefegyvereztem az ajándékaimmal. Megvettem mindent, amiről azt gondoltam, hogy egy tizenkét éves lánynak kellhet: Taylor Lautner- posztert, Miley Cyrus-CD-t, sötétben világító körömlakkot.

– Alig várom a következő *Alkonyat*-filmet – csacsogtam,

miközben Georgie jelenlétében átadtam ajándékaimat. – A CD-ről a kedvenc dalom a „Ha egy filmben lennénk”, és majdnem csillámos körömlakkot vettem, de az eladó azt mondta, hogy ilyenkor mindenszentek előtt ez sokkal menőbb.

Cara az anyjához fordult, hogy cseppet sem elítélő hangon megjegyezze:

– Szerintem a pasid meleg.

Ezután tüntetőleg távol maradt, valahányszor meglátogattam vagy elvittem valahová Georgie-t, de miután eldöntöttük, hogy egybekelünk, tudtam, valahogy kapcsolatba kell kerülnöm vele. Egyik reggel végül megleptem Georgie-t egy egész napos wellnesszel, azután rendbe tettem a konyháját, és nekiláttam elkészíteni a kambodzsai kaját, amit azelőtt az anyám csak nekem főzött.

Fogalmazzunk úgy, hogy aki nem *prahok*on nőtt fel, ne is bolygassa a dolgot. A kambodzsai konyhában ez alapétel, ám a beavatatlanok számára éppoly érthetetlen, mint a Marmite vagy a ruszli. Anyám minden étkezéshez készített mártogatónak, én azonban főételnek szántam, banánlevélen tálalva.

Nem sok időbe telt, míg Cara pizsamában, kócosan és alvástól felpüffedt szemmel betámolygott a konyhába.

– Itt valami *elpusztult?* – kérdezte.

– Tájékoztatásul közlöm – jelentettem be büszkén –, hogy ez itt hamisítatlan kambodzsai házi koszt.

Felhúzta a szemöldökét.

– Hát, rohadt büdös.

– Csak az erjesztett halpástétom szagát érzed. A durián… na, az tényleg büdös – tettem hozzá. – A legtöbb kambodzsai szereti, bár nem tudom, van-e a szupermarketben…

Cara megborzongott.

– Szerintem a rothadt bálnazsír mellett.

– Bizonyos ételekhez választékos ízlés kell – kacsintottam rá.

Nemcsak a *prahok*ra értettem, de önmagamra is. Mostohaként és az anyja társaként én lehettem, aki újra egésszé teszi a családját.

– Csak próbáld ki – biztattam.

– Inkább a halál.

– Féltem, hogy ezt mondod – bólintottam –, ezért csináltam *ezt*. – Levettem a fedőt a wokról, hogy a hosszú villákkal felszolgáljam a *mee kolá*t – a tésztaételt, amire még egyetlen kölyök sem mondott nemet.

Felmérte a tetejére hintett őrölt mogyorót, mielőtt bedugta ujját a szószba.

– Ez emészthetőnek látszik – enyhült meg, és befalt három tányérral, míg én vele szemben ültem a rettegett *prahok*kal. Evés közben kérdezgettem, de csak óvatosan, mintha egy nagy traumát átélt tanúhoz közelítenék. Elmesélte, hogy az osztályából sokan csak azért barátkoznának vele, mert az apja szerepelt a tévében, és hogy még mindig jobb egyedül lenni, amint találgatni mások hátsó szándékát, miközben az uzsonnánál

mindenfélével kínálgatják. Mesélt a tanáráról, aki rosszul javított ki egy dolgozatot, meg hogy mennyire igazságtalan, ha egy ilyen ember tör pálcát a diákok felett. Elmesélte, hogy mindennél jobban vágyik egy mobiltelefonra, de az anyja szerint még túl fiatal hozzá. Elmesélte, hogy a Jonas Brotherst szerinte az idegenek küldték a Földre, így tesztelik az emberiség reakcióját. Elmesélte, hogy bármikor képes nemet mondani a jégkrémre, de ha valaki azt mondaná, hogy soha többé nem ehet bocskorszíjat, felkötné magát.

Cara abban a tudatban hagyta el a konyhát, hogy megreggelizett, én azonban, míg elöblítettem a serpenyőket, tányérokat és poharakat, pontosan tudtam, hogy igazából *beszélgettünk*.

Miután Georgie-val összeházasodtunk és beköltöztünk, vasárnap reggelenként korán keltem és főzni kezdtem. *Amok trei*, *ka tieu*, olyan desszertekkel, mint a *sankya lapov* vagy az *ansom chek*. Geogie sokáig aludt, de Cara felkelt és lecsattogott a konyhába. Amíg beszélgettünk, mellettem dolgozott: aprította a papaját, gyömbért vagy uborkát. Azután az étkezőasztalhoz ültünk és befaltuk, amit kreáltunk. Ahogy idősödött, úgy változott a téma. Néha panaszkodott a büntetés miatt, amivel Georgie sújtotta, hátha fellebbezek enyhítésért. Néha rólam kérdezgetett – milyen első generációs amerikaiként felnőni; honnan tudtam, hogy ügyvéd akarok lenni; nem idegeskedek-e, amiért ikreim vannak. Miután Georgie megszülte a kölyköket – sőt még azután is, hogy Cara

elköltözött az apjához –, ha nálunk töltötte a hétvégét, vasárnap reggel mindig gondoltam rá és neki is kitettem egy tányért.

Ezért van, hogy miután hazatérek és tájékoztatom Georgie-t a fejleményekről, nekilátok főzni. Egy ideje nem jártam már az ázsiai fűszeresnél, így abból kell kreálnom valamit, amit a hűtőben találok.

– Akkor most már szabad? – kérdezgeti Georgie. – Igazából, tényleg szabad?

– Ja. – Felmérem a hűtő tartalmát. – Nincs valami apróhús?

Hirtelen magával sodor a feleségem, aki hátulról a nyakamba csimpaszkodik, úgy csókolgat.

– Szeretlek – becézik ajkai a bőrömet. – Te vagy az én szuperhősöm!

Magamhoz szorítom, és úgy csókolom, mintha ez lenne az utolsó alkalom. Szeretném azt mondani, hogy optimista vagyok, de mindig várom, mikor törik meg a varázs – mikor közli velem, hogy nagy hibát követett el, ezért elhagy. Amikor ilyen jól mennek a dolgok, az ember hajlamos arra gondolni, hogy nem tartanak örökké.

Bizonyíték kell? Muszáj elmondanom, miért vádolták meg Edwardot gyilkossági kísérlettel.

– Cara tanúskodott Edward ellen, Georgie – vallom be töredelmesen.

Megrázza a fejét, mintha elhomályosulna a látása.

– Ez nevetséges. Itt volt, utána meg a kórházban, nem az esküdtszék előtt.

– Te magad vitted el a kórházba?

– Nem, de…

– Akkor honnan tudod, hogy tényleg oda ment?

Georgie ajkai megfeszülnek.

– Nem tenne ilyet a bátyjával.

– De igen, ha azt hinné, hogy ezzel megmentheti az apját.

Tudom, hogy ezt még Georgie sem vitathatja el. Ha Luke Warren sokak szemében szupersztár, akkor Cara számára maga a földre szállt isten.

– Ezért kinyírom – közli Georgie nyugodt hangon. – Azután megkérdezem tőle, mi a francot gondolt.

– Talán jobb lenne fordítva. – Olajat öntök a wokba, és nagyobbra veszem a lángot, mielőtt sercegés és gőzfelhő kíséretében az edénybe kerül a felkockázott marhahús és zöldség. A helyiséget betölti a hagyma és a bors illata.

Leül az egyik székre, megdörzsöli a halántékát.

– Edward tudja?

– Mit tud Edward? – Cara hirtelen az ajtóban terem. Rémült az arca. – Történt valami apával?

Georgie-nak arcizma sem rezdül, ahogy felé fordul.

– Egyszerűen nem tudom, mit mondjak. Tudod, milyen érzés elveszíteni az apádat? Mintha belőled tépnének ki egy darabot? Hát ezt érzem én is, minden áldott nap, mióta a testvéred elment. Erre most, hogy visszatért, annyira meg akarsz szabadulni tőle, hogy gyilkossággal vádolod?

Cara arca elvörösödik.

– Ő kezdte…

– Nem vagy már hétéves! – ripakodik rá Georgie. – Nem arról van szó, ki törte el a lámpát!

– Megölte volna apát, ha nem jövök rá még időben – érvel Cara. – Tizenhét és háromnegyed vagyok, de még most sem érdekel senkit, hogy *én* mit gondolok. Az *én* szavazatom nem számít. Mondd meg te, hogyan kellett volna felhívnom rá a figyelmet.

– Talán úgy, hogy felnőttként viselkedsz, nem pedig egy elkényeztetett kis pisisként. Ha mások felnőttnek látnak, talán úgy is kezelnek.

– Még te kritizálod az én viselkedésemet? – nevet fel gúnyosan Cara. – Tudod, hogy én mit látok? Edwardot, aki hat éve ki van bukva apára. Az orvosokat, akik jobban örülnének egy új páciensnek, aki befizeti a kórházi számlákat. Téged, és hogy mennyivel jobban örültél volna, ha én tűnök el Edward helyett. – Ép kezének hátoldalával megdörgöli a szemét. – És tudod, mit *nem* látok? Nem látok senki, aki kicsit is törődne velem *vagy* az apámmal.

– Tényleg azt hiszed, hogy nem szeretlek? Vagy Luke-ot, ha már itt tartunk?

Nem tehetek róla: összerezzenek, ahogy a salátát és a paradicsomot aprítom.

– Neked már megvan a tökéletes kis családod – vágja rá keserű hangon Cara. – Engem csak addig kell dajkálgatnod, amíg kihúzod azt a dugót, igaz?

Georgie hátrahőköl.

– Ez nem fair. Sosem választottam közted és az ikrek

között.

– De köztem és Edward között választottál, nem? Utána futottál a kórház folyosóján. Őt mentegetted. Neki szereztél ügyvédet.

– Mert szeretem, Cara. Csak azt tettem, amit kellett.

Cara egymásba fonja karjait.

– Én ugyanezt teszem apáért.

Hosszú időre csend lesz. Azután Georgie előrelép, és félresimítja Cara haját a szeméből.

– Nem keresek mentségeket a bátyádnak, és nem szeretem őt jobban, mint téged, de Edward akkor sem akarja megölni az apádat. Csak azt akarja, hogy hagyják meghalni. Ez nagy különbség, Cara, még ha te nem is értheted.

Távozik a konyhából, mire Cara leveti magát az egyik székre, ahol kezébe temeti az arcát.

– Tudod, egyáltalán nem az volt a célom, hogy felhúzzam…

Eléteszek egy tányér *loc lac*ot.

– Akkor ez a te szuperképességed.

– Beviszel a kórházba?

– Nem. Még beszélnem kell az ügyfelemmel. Ha meg akarod látogatni az apádat, újra fel kell venned a diplomáciai kapcsolatokat a mamáddal.

– Remek. – Azután felnéz rám. – Edward is tudja, mit csináltam?

– Ó, igen. – Felkönyökölök a pultra, szemközt vele. – Hallotta az egész vallomásodat.

– Lefogadom, hogy ki akar nyírni…

– A helyedben én óvatosabban bánnék az ilyen szavakkal. Tudod, még te is kiköthetsz a börtönben. Ha másért nem, hamis tanúzásért.

– Úgysem engedtem volna, hogy tényleg börtönbe kerüljön. Ha odáig jutunk, mondtam volna valamit…

– Sajnos a törvényt nem befolyásolják egy tizenhét éves fruska szeszélyei. Amint az állam vádat emel, már semmit sem tehettél volna.

Elfintorodik.

– Tényleg nem akartam hazudni. Csak úgy kicsúszott.

– Mint amikor a rendőröknek hazudtál arról, hogy nem ittál a baleset éjszakáján? – teszem fel a kérdést.

Cara felemeli az arcát. Ahogy elkerekedik a szeme, úgy látom a benne úszkáló titkokat, mintha koik lennének egy tó sötét mélyén.

– Igen – vallja be.

– S még csak nem is ez az egyetlen, amiben hazudtál?

Némán megrázza a fejét.

Remélem, hogy közös kambodzsai főzőleckéink ezúttal is megszülik a beszélgetést. Remélem, hogy miután nem vagyok része a családi univerzumnak, csupán egy kósza aszteroida, hajlamosabb megnyílni nekem, ám ekkor csapódik az ajtó, és az előtér csendjében szétárad az ikrek héliumlufisan vékony hangja.

– Apa! Apa! – kiáltozik Elizabeth. – Rajzoltam neked egy sellőt!

– Hadd fűzzem ki a csizmádat, Jackson. – Georgie

hangja még mindig bizonytalan. Elég jól ismerem ahhoz, hogy tudjam: hálás a figyelemelterelésért, a vállát markolászó puha ujjakért, míg a fia csizmájával küzd, és a tiszta gyermekillatért, amikor a nyakába fúrja arcát. Egy pillanattal később az ikrek a konyhába rontanak, és rám tapadnak, mint a medúzák. Elizabeth felemeli az elázott festményt; a víz lecseppen az ujjaira.

– Ez aztán a sellő – lelkendezek. – Te mit mondasz, Cara?

Csakhogy a szék, ahol ült, már üresen árválkodik. A tányéron érintetlenül gőzölög a *loc lac* – az első kambodzsai étel, amit nem falt fel.

Azon tűnődöm, hogyan képes valaki egy szemvillanás alatt észrevétlenül eltűnni.

S ezzel gondolatban visszatérek Luke Warrenhez.

Még aznap üzenetet kapok Danny Boyle-tól. Nem ír semmit, csak egy képet küld a bíróságnak benyújtott semmisségi kérelemről.

Elmegyek Georgie régi lakására. Edward a beresfordi középiskola pólójában és nyűtt melegítőalsóban nyit ajtót.

– A ruháimat bent tartották – magyarázkodik. – Ezeket egy dobozban találtam a padláson. Ez azt jelenti, hogy rosszul állunk?

– Csak azt jelenti, hogy túlkombinálod a dolgot. – Kezébe nyomom az útlevelét. – Gratulálok! Visszakaptad a régi életed.

– Nem értem.

– Visszavonták a vádemelési javaslatot. Az egész vád semmis. Bemehetsz a kórházba és láthatod az apádat, vagy visszamehetsz Thaiföldre is, ha ott jobb. Azt csinálhatsz, amit akarsz. Olyan, mintha ez az egész meg sem történt volna.

Edward mackósan magához ölel.

– Nem tudom, mit mondjak, Joe. Amit értem tettél…

– A mamádért tettem – szögezem le. – Ha mindenképp meg akarod hálálni, legközelebb rá is gondolj, mielőtt ekkora szarba kevered magad.

Edward lesütött szemmel bólint.

– Nem jössz át hozzánk? Meglátogatni a mamádat? Tudom, hogy örülne neki.

– Bemegyek a kórházba. Hátha változott valami.

Épp készülök minden jót kívánni, amikor megszólal a csengő. Követem az előtérbe, mielőtt kinyitja az ajtót egy bőrdzsekis-sapkás fickónak.

– Bocs a zavarásért – szólal meg az idegen. – Itt lakik Edward Warren?

– Én vagyok – bólint Edward.

A férfi felé nyújt egy kis kék mappát.

– Ez önnek jött – közli, és mosolyogva elsétál.

Edward összehajtott iratot húz elő a mappából. *Luke Warren-ügy*, olvasom a lap tetején.

– *Ez* most mi? – nyög fel.

Átveszem és sietve végigfutom.

– Egy kereset, amit a kórház nyújtott be a hagyatéki bíróságnak. A bíróság kinevezett egy ideiglenes gyámot az

apád mellé, csütörtökön pedig sor kerül egy meghallgatásra, hogy kinevezzék a végleges gyámját.

– De hát a *fia* vagyok – tiltakozik Edward –, Cara pedig még fiatalkorú.

– A bíróság úgy is dönthet, figyelembe véve… a jelenkori eseményeket… hogy az ideiglenes gyámot véglegesíti. – Felnézek rá. – Ami azt jelenti, hogy sem neked, sem Carának nem lesz beleszólása a dologba.

Edward meredten néz, mellkasa zihálva emelkedik és süllyed.

– Egy vadidegen fog dönteni? Ez kész agyrém. Legfeljebb akkor van értelme, ha nincs önkéntes jelentkező. Az isten szerelmére, még felhatalmazásom is van az apámtól, amiben rám bízza a döntést!

– Ezért is kell jó benyomást tenned arra a nőre, amikor majd meghallgat. Afelől se legyen kétséged, hogy Cara is kap egy ilyen kék irattartót, és mindent el fog követni azért, hogy az ideiglenes gyám úgy gondolja, ő a legalkalmasabb jelölt.

A hagyatéki bíróságnak van egy alapvetése, ami polgári peres eljárásokban rendhagyónak számít. Annak érdekében, hogy gyámot rendeljenek ki valaki mellé, a felperesnek minden kétséget kizáróan bizonyítania kell, hogy az érintett személy visszavonhatatlanul cselekvőképtelen. Vagyis azé a bizonyítási kötelezettség, aki meg akar fosztani valakit az állampolgári jogaitól.

– Edward – nézek fel –, szerintem ideje lenne látnom azt a levelet.

LUKE

Évekkel azután, hogy kijöttem a vadonból, amikor már ukrán gazdáknak segítettem távol tartani a farkasokat a földjeiktől és jószágaiktól, megfigyeltem egy érdekes dolgot. Volt egy falka, amelynek kölykeit a biológusok elkülönítették – az egyik erre ment, a másik arra. A kölykök évekkel később két rivális falkához tartoztak, én pedig szemtanúja voltam, amikor egy nap találkoztak a területük határmezsgyéjén. Meredező szőrrel és vicsorgó fogakkal sorakoztak fel a két szemközti gerincen, ám amint egymásra ismertek, az egykori alomtársak elszaladtak a területek közt húzódó senki földjére és köszöntötték egymást. A két testvér a fűben hemperegve ünnepelte a családegyesítést.

Egészen addig, amíg néhány idősebb farkas le nem ment hozzájuk, hogy emlékeztesse őket: immár ellenségek, akik rivális falkákhoz tartoznak.

Azután a két farkas már úgy küzdött egymás ellen, mintha vadidegenek lennének.

GEORGIE

Nem szokás olyat mondani, hogy az ember az egyik gyerekét jobban szereti a másiknál. Az *összes* kölykömet szeretem, nem is kérdés, és valamennyi más-más módon a kedvencem, de kérdezzük csak meg bármelyik szülőt, aki válsághelyzetet él át az egyik gyermekével – legyen az betegség, továbbtanulás vagy érzelmi krízis –, és mindjárt kiderül az igazság. Amint valami felbillenti az egyensúlyt – amint az egyik gyermekünknek nagyobb szüksége van ránk, mint a többinek –, mintha egy fekete lyuk nyílna meg. Talán sosem valljuk be, de azt szeretjük a legjobban, akinek nagyobb szüksége van ránk, mint a testvéreinek. Igazából azt reméljük, hogy idővel minden gyermekünkön tudunk segíteni – hogy ha kell, lesz elég erőnk mindnyájuk számára *ott lenni*.

Mindezt persze teljesen felülírja két olyan gyerek, aki egymás ellen küzd, és egyformán a maga oldalára akar állítani.

Még évekkel Edward távozása után is felriadtam az éjszaka közepén, ahogy elképzeltem a sok szörnyűséget, ami abban az idegen országban történhet vele. Láttam magam előtt, ahogy drogot csempész, deportálják, vagy

megerőszakolják egy sikátorban. Láttam, ahogy kirabolják és összeverik, ahogy véresen és kiszolgáltatottan fekszik a földön. A távollét olyan, mint a foghíj – a hiány észrevehetőbb, mint a jelenlét. Idővel azon kaptam magam, hogy jobban aggódom érte, mint amikor még mellettem volt. S azért szeretem jobban, mert reménykedem, hogy ez a varázs töri meg az átkot, ez hozza őt vissza.

Mindeközben Cara engem okolt a válásért, amikor Luke végleg elköltözött; amiért lecseréltem régi, bedöglött családunkat egy csillogó újra. Titokban néha igazat adok neki. Amikor az ikrekkel vagyok, úgy érzem, ez a második esélyem – hogy ezzel a két apró emberi lénnyel szorosabb kapcsolatot fogok kialakítani, mint az első két gyermekemmel.

Elnézem a kölyköket a jégkunyhóban, amit két hete építettünk – még azelőtt, hogy a baleset történt, Edward hazatért és nekem választanom kellett. A Carával való összeütközés után felszabadító érzés kiülni a tornác lépcsőjére, és csak nézni, ahogy Elizabeth és Jackson úgy tesz, mintha egy jégpalotában élne, ahol minden jégcsap egy-egy mágikus talizmán. Bármit megadnék, ha én is csatlakozhatnék hozzájuk ebben az álomvilágban.

Amikor autót hallok közeledni, felállok, hogy odaálljak a behajtó és az ikrek közé, mintha a testemmel megvédhetném őket. Amint kidugják fejüket a jégkunyhó ablaknyílásain, az idegen is letekeri az ablakot.

– Szép napot – köszön. – Georgie Ng-t keresem.

– Én lennék. – Talán Joe megint virágot küldött. Néha megteszi, és nemcsak azért, hogy bocsánatot kérjen, amiért elfelejtette a szülinapomat vagy az évfordulónkat, mint azt Luke tette – egyszerűen *csak*.

– Remek. – A férfi a kezembe nyom egy kék mappát, valami hivatalos iratot, azzal vissza is tolat.

Nem kell hozzá Joe, hogy lefordítsam emberi nyelvre: ez egy kérelem, ami arra irányul, hogy végleges gyámot nevezzenek ki Luke mellé. Azért nekem kézbesítették, mert az érintett fél még fiatalkorú. Pontosan emiatt szól ellene minden esély.

– Hé, srácok! – kiáltok fel –, ki kér forró csokit? – Az ikrek még nem akarnak bejönni, de nekem beszélnem kell Carával. Végül nyélbe ütök egy egyezséget, amiben szerepel plusz félóra tévéidő. Miután leültetem a kölyköket a Nickelodeon elé, felmegyek Cara szobájába.

Az íróasztalnál ül, egy YouTube-videón nézi, ahogy apja két farkas társaságában rágódik a döghúson. Nyilván a Redmond egyik látogatója töltötte fel; százával találni ilyeneket, csak rá kell keresni Luke nevére. Valamiért sosem kopik meg az újdonság varázsa, hogy láthatunk egy felnőtt férfit, amint két vérengző bestia közt a csupasz fogával tépi a nyers húst. Vajon mit szólnának az amatőr videósok, ha tudnák, hogy a nyers belsőségek fogyasztásától Luke-ot iszonyú hasmenés gyötörte, ezért Walter eltávolította és előre megfőzte, majd kis műanyag zacskókban visszacsempészte őket a dögbe? A farkasok nem sejtettek semmit – azt hitték, a

préda neki jutó részét habzsolja –, viszont Luke emésztőrendszere nem lázongott többé.

Bármennyire is szerette farkasnak hinni magát, a teste elárulta.

Amikor meglát, Cara felém pördül a széken. Idegesnek tűnik.

– Bocs, amiért kilógtam, de ha elmondom, mire készülök, sosem engedsz el.

Leülök az ágyára.

– Ha rám hárítod a felelősséget, az nem igazi bocsánatkérés – mutatok rá. – A tetteidet még elnézném, mert tudom, hogy csak az apádra gondoltál, de annál nehezebb megbocsátani, amit odalent mondtál. Ez nem valami verseny közted és a bátyád között. Vagy közted és az ikrek között.

Cara félrefordítja a fejét.

– Nem könnyű versenyre kelni egy szenvedő száműzöttel vagy két szuperédi ovissal.

– Nincs semmilyen verseny, Cara – ismétlem meg. – Soha senkire nem cserélnélek el, mert te így vagy tökéletes.

Rágcsálni kezdi a körmét.

– Emlékszel, amikor Edward elment? Bejártál a szobámba, míg aludtam, és befeküdtél mellém az ágyba. Azt hitted, alszom és nem tudom, de tudtam. Valahányszor hullócsillagot vagy lóherét láttam, mindig azt kívántam, hogy Edward maradjon, ahol van, te pedig minden éjjel ezt csináld. Végre csak mi ketten voltunk, de

egy nap ennek is vége lett. – Nagyot nyel. – Először Edward tűnt el, azután te is. Hosszú ideig nem volt más, csak apa és én.

Cara talán azt hiszi, hogy nem szeretem annyira, mint a testvérét, de nemcsak a szülőknek vannak kedvenceik. Cara és Edward, mindketten Luke-ot szerették jobban. Hogy is ne szerették volna, amikor ő vitte el őket az erdőbe; ő mutatta meg nekik, melyik növény ehető; ő tette az ölükbe a farkaskölyköket, hogy a kabátujjukat rágcsálják. Tőlem meg csak azt hallották, hogy rakjanak rendet a szobájukban és egyék meg a spenótot.

Ki akarom nyújtani a kezem Cara felé, de a fal, amit kettőnk közé épített, láthatatlanul is kitart, vastag és erős.

– Tudod, amikor kiderült, hogy várandós vagyok veled, sírva fakadtam.

Leesik az álla, mintha hasonló vallomást várna, csak nem hinné, hogy képes vagyok kimondani.

– Nem hiszem, hogy lehet jobban szeretni egy kisbabát annál, mint ahogyan téged szerettelek a legelső pillanattól – folytatom –, de amikor végre először tarthattalak a kezemben, furcsa dolog történt. A szívem mintha hirtelen kitágult volna. Mintha lett volna bennem egy titkos hely, aminek a létezéséről se tudtam, ahol mindketten elfértünk. – A szemébe nézek. – Ha egyszer az érzések így kiteljesednek, nincs visszaút. Nélküled nem lenne ott más, csak a végtelen üresség.

Cara előrehajol, haja a homlokába hullik.

– Itt a fogadóoldalon ezt nem mindig érezni…

– Nem választottam kettőtök közül. Mindkettőtöket választottam. Ezért adom ezt oda neked. – Felé nyújtom az iratokat. – Csütörtökön a bíróság végleges gyámot nevez ki az apád mellé.

Cara szeme elkerekedik.

– És a kórház arra fog hallgatni, akit választanak?

– Igen – bólintok.

– És azért a te neved van a papíron, mert te vagy az *én* törvényes gyámom?

– Alighanem. Gondolom, Edward is megkapta ugyanezt.

Olyan fürgén pattan fel, hogy a szék megpördül.

– Csak téged választhatnak. Kelleni fog egy ügyvéd…

Azonnal feltartom a kezem.

– Cara. Én nem akarom, hogy többé bármilyen közöm legyen az apád életéhez. – *Vagy a halálához*, teszem hozzá gondolatban.

– Csak három hónap kell, hogy betöltsem a tizennyolcat. Csak annyit kell tenned, hogy azt mondod, amit én. Rád majd odafigyelnek az orvosok. Ki tudja, apa addig talán magához is tér…

– Tudom, mennyire szereted, szívem, de ez akkor is sok nekem. Az apád olyan, mint a hullámvasút, és én nem bírnék ki még egy menetet.

– Te ezt nem érted – könyörög Cara. – Nem veszíthetem el…

– Jobban értem, mint gondolnád. Voltak idők, amikor ugyanezt éreztem, hogy nincs a világon még egy olyan

férfi, mint az apád, de emlékeztetnem kellett magam, hogy ő már nem ugyanaz az ember, akibe beleszerettem. Hogy rossz döntéseket hozott.

Cara száraz szemmel, eltökélten néz fel.

– *Erről* akkor sem ő döntött. Téged talán elhagyott, anya, de engem soha, soha nem hagyna el.

Szavai visszarepítenek a múltba. Terhes vagyok Carával, és Luke karjában fekszem. *Az alfa-nősténynek fantomterhessége is lehet,* hallom.

Tuti, hogy ez valódi, fordulok felé abban a reményben, hogy kényelmesebb pózt találok bálnatestemnek. *El sem tudom képzelni, miért akarná bárki megjátszani.*

Mert ez a legjobbat hozza elő a többi farkasból. Alig győznek felkínálkozni az alfának, mint potenciális dajkák. Bizonyítani akarják, hogy még mindig ők a legjobbak a falka védelmezésében, a tesztelésben, a feszültségoldásban, vagy bármi is a feladatuk, amitől az alfa nagyobb biztonságban érezheti a kölykeit. Azután a legvégén, amikor mindenki pontosan úgy viselkedik, ahogy elvárja, nem termeli tovább a hormonokat, amelyek érződnek a vizeletében és a saját szagán, csak a képükbe nevet.

Ügyes, mormolom.

A hasamra fekteti tenyerét. *Ha tudnád, mennyire! Az alfa-nőstény négy-öt hónappal a párzás előtt ismeri a kölykei számát, a nemüket, és hogy a falkával maradnak-e, vagy alapítanak egy újat.*

Felnevetek. *Nekem az is elég lenne, hogy kéket vagy rózsaszínt vegyek-e.*

Elképesztő, suttogja. *A kölykök már azelőtt részei a családnak, hogy megfogannának.*

Rájövök, hogy Carának igaza van. Luke lehetett bármilyen önző seggfej, a gyerekeit szerette. Ezt az egyetlen általa ismert módon mutatta ki: bevezette őket a világba, ami nélkül nem tudott létezni. Edwardnál ez katasztrófába torkollt, Cara azonban úgy érezte, a hetedik mennyországban jár.

Megvédtem Edwardot, amikor jogi képviseletre volt szüksége – ennél kevesebbet Caráért sem tehetek. Nem lehetek az apja gyámja, ahogy szeretné, de ettől még segíthetek neki. Eltökélten állok fel.

– Találkozzunk a kocsinál. Magunkkal visszük az ikreket, de ők úgyis elalszanak útközben.

– Hová megyünk? – tudakolja Cara.

– Megkeressük Danny Boyle-t – felelem. – Majd ő talál neked ügyvédet.

A megyei főügyész talán nincs az irodájában, de a régi tévés kollégák még a szakmában vannak – csak épp szülőire járnak, nem titkos találkozókra a forrásaikkal, és otthonkát viselnek miniszoknya helyett. Elég egy hívás, hogy kiderüljön: Boyle éppen sajtótájékoztatót tart a Beresford Grange Hallban. Egy New England-i kisvárosban szenzáció minden gyilkossági kísérlet és minden vádemelés – még a semmisek is. Ilyen alkalmat egyetlen feltörekvő megyei főügyész sem mulaszthat el.

Mire megérkezünk Carával, már javában tart a

sajtótájékoztató. Az ikrek tényleg elaludtak a kocsiban, ezért most mindketten a karunkban tartunk egy-egy meleg szőrgombócot. Ki is rívunk a riporterek és tévéstábok közül – nem lep meg, hogy Boyle hangja egy pillanatra elakad, amikor a tekintete Carára vetül.

– Az igazság bajnokának tekintem magam – mondja éppen. – Ezért követek el mindent annak érdekében, hogy mindig szem előtt tartsuk az igazságot. Ha rajtam múlik, sosem fordulhat elő, hogy valaki egy hamis vád miatt sérelmet szenvedjen.

Arról nem beszél, hogy a vádemelésnél nagyvonalúan elfeledkezett a vád előzetes kivizsgálásáról.

– Mi van a farkasemberrel? – kiált fel mellettünk egy riporter, mire Cara összerezzen.

– Gondolatainkban, imáinkban továbbra is vele és a családjával vagyunk – felel Boyle ájtatosan, mielőtt feltartja a kezét. – Bocs, emberek, de mára ennyi.

Átfurakodik a tömegen, amíg eljut Carához és megragadja a karját.

– Te meg mit keresel itt? – sziszeg rá.

– Tartozik nekem – húzza ki magát Cara.

Boyle körülnéz, hátha kihallgatják őket, azután berángatja Carát a központ közösségi konyhájába. Követem őket, karomon az álmában szuszogó Jacksonnal.

– *Én* tartozom *neked?* – hitetlenkedik Boyle. – Börtönben lenne a helyed. – Összeráncolt homlokkal figyel fel rám. – Ez meg ki?

– A mamám – feleli Cara.

Boyle mindjárt visszavesz a lendületből. Elvégre potenciális szavazó vagyok.

– Személyesen nyújtanám be ellened a vádemelési javaslatot, ha nem lenne szilárd meggyőződésem, hogy csak azért találtad ki az egész mesét, mert az apád állapota annyira felzaklatott, hogy nem tudtad felmérni a tetted következményét. Nem tartozom semmivel, sőt még én teszek neked akkora szívességet, mint az Everest.

– Nos – folytatja Cara zavartalanul –, ettől még ügyvédre van szükségem.

– Mondtam már, nem vállalok polgári peres ügyeket…

– Ideiglenes gyámot neveztek ki az apám mellé. Még azt sem tudom, igazából mit jelent ez, de csütörtökön bíróság dönt a végleges gyám személyéről, és meg kell győznöm a bírót, hogy én vagyok az egyetlen ember, aki életben akarja tartani az apámat.

Lenyűgözve követem Cara gondolatmenetét. Olyan, mint egy kis terrier, amikor belevájja fogait a postás hátsójába. Méretét és jelentőségét tekintve talán alulmarad, de harc nélkül akkor sem adja fel.

Boyle vet felém egy pillantást.

– Tényleg nem semmi a kölyke.

Ahogy ezt mondja, rádöbbenek, kire emlékeztet a legjobban Cara.

Rám, még újságíró koromból, amikor nem álltam le, amíg választ nem kaptam.

– Igen – mosolyodok el. – Büszke is vagyok rá.

Talán Cara inkább választotta Luke-ot helyettem és Joe

helyett. Talán kész feladni mindent, hogy gondoskodjon az apjáról. S mégis, bármilyen rendületlen a hűsége Luke iránt, kiderül, hogy nagyon is az anyja lánya.

Danny Boyle lefirkant valamit a névjegye hátoldalára.

– Ez a nő azelőtt nekem dolgozott. Most részmunkaidős ügyvéd. Felhívom, hogy keresni fogod. – Átadja a névjegyet Carának. – Többet hallani sem akarok rólad – teszi hozzá.

LUKE

A falkában megannyi jele van a hierarchiának: a dominancia, a tisztelet kivívásáért és megtartásáért folytatott szüntelen harcnak. Ha egy magasabb rangú farkas közelít felém, fegyveremet – a fogaimat – jobbról balra, vízszintesen fel kell fednem, amikor pedig én haladok el mellette, nem közelíthetek túl gyorsan, különben megfeszül és ugrásra készen előrehajol, amíg le nem kushadok előtte. Ha rám néz és magához szólít a tekintetével, közelebb araszolhatok, de még ekkor is oldalvást, félrefordított fejjel kell eloldalognom mellette, nehogy fenyegetésként értékeljen.

Felesleges mondanom: erről eleinte mit sem tudtam. Csak hoztam a saját ostoba emberi formám a farkasok között, akik rangban magasan felettem álltak. Amikor először próbáltam kéretlenül bizalmaskodni a bétával, alaposan kioktatott. A tisztáson voltunk, és eleredt az undok, dermesztő havas eső. A béta könnyen átvészelte a legsűrűbb ágak fedezékében, én meg azt gondoltam, bőven van hely mellette. El is döntöttük a másik fiatal hímmel, hogy megosztozunk rajta.

A béta résnyire szűkítette a szemét, ahogy halkan és

fenyegetően rám morgott, én mégse vettem a lapot. Öt méternél már a fogait is megmutatta, mire a fiatal hím nyomban kitért oldalra. Amikor én nem tettem, újra felmordult, ezúttal még mélyebben.

Még ekkor sem ismertem fel a figyelmeztető jeleket. Elvégre először ő lépett velem kapcsolatba; ő hívott meg, hogy tartsak a falkával. Nem csoda, ha a szívem is megállt ijedtemben, amikor egy szemvillanás alatt áthidalta a köztünk lévő távolságot, s ahogy vicsorgott, fogai az arcomtól centiméterekre csattogtak.

A félelemtől gyökeret vert a lábam. Nem tudtam mozogni, de még lélegezni sem. A béta megragadott az állkapcsával, fogaival és leheletével az arcomra tapadt, ahogy nyers mozdulattal balra és lefelé mozgatta a fejem, hogy megtanítson a helyes reakcióra. Ahogy felém kapott és torokhangon morgott, majd lecsupaszította a fogait és halkan felmordult, visszafelé is elismételte a leckét.

Még aznap felhúzott térddel ültem egy fa alatt, amikor a béta közelebb lopódzott és hirtelen előrelendült, hogy alulról torkon ragadjon. Éreztem, ahogy fogai belemélyednek a bőrömbe, mire ösztönösen a hátamra hemperedtem, hogy felvegyem a feltétlen megadás pózát. Mint kiderült, csak biztos akart lenni abban, hogy pontosan megértettem a tanítását. Ahogy még erősebben szorongatta a nyakam, a levegő is a torkomon akadt. Tudod, mire vagyok képes, *üzente*, mégis csak ennyit teszek veled. *Ezért* bízhatsz bennem.

Nem az a legmagasabb rangú farkas, aki él az erejével.

Az a farkas az, aki élhetne, mégsem teszi.

HELEN

Azt hiszem, sokat elárul rólam, hogy minden ruhám a szürke különféle árnyalatait képviseli. A jelképtartalmon túl ez praktikusan azt is jelenti, hogy reggelenként nem kell tipródnom, kék vagy zöld blúzt húzzak, sem azon nem kell rágódnom, hogy az öltözékem talán túl merész egy gyámhivatalnokhoz. A szomorú igazság az, hogy nehezen hozok meg bármilyen személyes döntést, miközben gond nélkül intézem mások ügyeit.

New Hampshire-ben az Állami Gyámhivatal olyan nonprofit intézmény, amely csaknem ezer embert képvisel, akik korlátozottan cselekvőképesek vagy beszámíthatatlanok, Alzheimer-kórtól vagy traumás ágysérüléstől szenvednek. A bírák bízzák őket a gondjainkra, miután kérelmezik náluk az ideiglenes vagy végleges gyám kijelölését. Tegnap a főnököm egy újabb aktát hagyott az asztalomon. Nem az első eset, hogy átmenetileg engem neveznek ki egy agysérült ember jogi képviselőjének, ez most mégis más. Az irodával általában akkor lépnek kapcsolatba, amikor a kórház nem talál senkit, aki hajlandó vagy alkalmas lenne orvosi döntéseket hozni a beteg helyett. Ebben az esetben viszont, ha jól

értem, a fickó mindkét gyermeke verseng a posztért, miközben az indulatok kezdenek elszabadulni.

*Úgy tűnik, az irodában én vagyok az egyetlen, aki még sosem hallott a védencről, Luke Warrenről. Pedig híres ember, már amennyire egy zoológus híres lehet, még saját tévéműsora is volt az egyik kábelcsatornán, ahol bemutatta a farkasokkal kapcsolatos kutatásait, de ezt csak a hírekből tudom. Meg La-a-tól (ejtsd: La-*és*-a, ami azt jelzi, hogy legalább annyira utálja a nevét, mint én a magamét), aki reggel az asztalomra pottyant egy könyvet.*

– Gondoltam, érdekel. Hank hagyta nálam, amikor elköltözött, az a szemét.

Ki gondolta volna, hogy Luke Warren nem csupán tévés személyiség és neves természetvédő, de író is? Végigfuttatom ujjaimat a kidomborodó betűkön, miközben elolvasom az önéletrajz címét. MAGÁNYOS FARKAS. EGY EMBER UTAZÁSA A VADONBAN.

– Visszaadom, amint kiolvastam – ígérem.

La-a vállat von.

– Hanké, felőlem be is gyújthatsz vele. – Megérinti a borítót, melyen Luke Warrent elborítja csókjaival egy vélhetően vadon élő állat. – Azért szomorú, milyen gyorsan el lehet jutni innen *– lendül keze a könyvtől a sötét irattartó felé –* ide.

A legtöbb védenc, akivel eddig dolgoztam, nem publikált önéletrajzot és nem közölt YouTube-videókat a munkájáról. Ebből a szempontból sokkal könnyebb képet alkotni arról, milyen lehetett Luke Warren a balesete előtt. Kézbe veszem

a könyvet, hogy elolvassam az első bekezdést:

Folyton azt kérdezik tőlem: hogyan tudta megtenni? Hogyan tudott hátat fordítani a civilizációnak, a családjának, csak hogy Kanada erdeiben éljen egy falka szürke farkassal? Hogyan tudott lemondani a zuhanyról, a kávéról, az emberi kapcsolatokról, a beszélgetésekről és a gyermekei életének két sorsdöntő évéről?

Amikor valakinek a gyámja leszek, még ha csak átmenetileg is, megpróbálom a helyébe képzelni magam, találni köztünk valami hasonlóságot. Azt hihetnénk, egy negyvennyolc éves egyedülálló nő, akinek monokróm a ruhatára és olyan tartózkodó a modora, hogy a könyvtárosok is rászólnak, beszéljen már hangosabban, aligha képes azonosulni egy Luke Warrenhez hasonló fickóval, mégis a legelső pillanatban érzem a kapcsolódást.

Luke Warren földöntúli boldogságot érezne, ha levethetné emberi bőrét és igazi farkassá válhatna.

Hozzá hasonlóan egész életemben azt kívántam, bár olyasvalaki lennék, aki nem vagyok.

Születési anyakönyvi kivonatomban az áll, hogy édesanyámat Crystal Chandra Leernek hívják. A Miáú klubban dolgozott, mint a hely legfőbb attrakciója, mígnem egy holdfénytől és tequilától túlfűtött éjjelen a bármixer a raktár félreeső szegletében, az Absolut vodkás és Jose Cuervó-s ládákon teherbe nem ejtette. A fickó rég lelépett,

mire megszülettem, így anyám egyedül nevelt fel. Abból éltünk, hogy termékbemutatókat szervezett a lakásunkba, csak edényhalmazok helyett szexjátékokat árult. A többi anyukával ellentétben ő addig szőkítette a haját, amíg holdfényként tündökölt, és mindig tűsarkút viselt, még vasárnap is. Egy ruhadarabja sem akadt, ami ne tartalmazott volna csipkét.

Akkor szűntem meg áthívni hozzánk a barátaimat, amikor anyám egy pizsipartin elmesélte nekik, hogy kiskoromban iszonyú hasfájós voltam, és csak akkor hagytam abba a bömbölést, ha a pihenőszékbe bedugott mellém egy működő vibrátort. Attól a naptól szent küldetésemmé tettem, hogy anyám tökéletes ellentéte legyek. Sosem sminkeltem és formátlan, agyonmosott göncökben jártam. Megállás nélkül tanultam, hogy a végzősök közül nekem legyen a legmagasabb pontszámom. Senkivel sem randiztam. A tanárok, miután a szülőin találkoztak anyámmal, elképedve jegyezték meg, hogy olyan, mintha nem is rokonok lennénk. Pontosan úgy, ahogy akartam.

Anyám jelenleg Scottsdale-ben él férjével, egy nyugdíjas nőgyógyásszal, aki karácsonyra egy rózsaszín kabriót vett neki 38DD rendszámmal. A legutóbbi szülinapomra parfümutalványt kaptam tőle, amit karácsonykor bedobtam az irodai közösbe.

Anyám biztosan nem akart rosszat, amikor apám keresztnevét adta meg az én vezetéknevemnek. Abban is biztos vagyok, hogy szerinte ez csupán aranyos szójáték, ami nem is hasonlít egy transzvesztita bárénekes

művésznevére.

Fogalmazzunk így: bárhogy is fogadják a nevem, amikor bemutatkozom, nem először látom azt a reakciót.

– Luke Warrenhez jöttem – közlöm az intenzív osztály ügyeletesével.

– Neve?

– Helen Doug – felelem kimérten.

Elvigyorodik.

– Jó magának, hölgyem.

– Tegnap beszéltem a kollégájával. A gyámhivataltól vagyok. – Megvárom, amíg kikeres a listán.

– 12B, balról – néz fel végül. – Azt hiszem, a fia is vele van.

Természetesen erre számítottam.

Amikor a szobába lépek, megdöbbent a hasonlóság apa és fia között. Nem ismerem a baleset előtti Luke Warrent, de ez a fiatalember, aki kérdőjelként görbül a sarokban, még ezzel a metroszexuális frizurával is figyelemreméltóan emlékeztet a könyv borítóján látható férfira.

– Maga biztosan Edward – szólítom meg.

Felnéz, hogy véreres és gyanakvó szemmel végigmérjen.

– Ha a kórház jogi irodáján dolgozik, hiába is próbál elküldeni.

– Nem a kórháznak dolgozom – mosolyodom el. – Helen Doug vagyok, az apja ideiglenesen kinevezett gyámja.

Az arcán mintha egy egész opera játszódna le: a meglepettség kirobbanó nyitánya, a bizalmatlanság crescendója, majd a felismerés áriája – én vagyok az, aki

csütörtökön a bíró elé tárja a véleményét. Vonakodva feláll.

– Helló – köszön.

– Sajnálom, hogy megzavartam a virrasztásban. – Csak most nézem meg alaposabban az ágyon fekvő férfit. Olyan, mint minden eddigi védencem: csak egy üres, nyugvóponthoz érkezett emberi porhüvely. A munkám nem is az, hogy olyannak lássam, amilyen most. Azt kell megtudnom, milyen volt azelőtt, hogy úgy gondolkodhassak, ahogy ő tenné. – Ha lenne egy perce, szívesem váltanék néhány szót önnel.

Edward összeráncolja a homlokát.

– Talán hívnom kéne az ügyvédemet…

– Szót sem ejtek az elmúlt napok eseményeiről – ígérem. – Nem rám tartoznak, ha emiatt aggódik. Engem csak az érdekel, mi történik az apjával.

Tekintete az ágy felé rebben.

– Már megtörtént – jegyzi meg csendesen. Luke Warren mögött valami pittyen, mire egy nővér lép be az ajtón. Megemeli az ágy mellett lógó zacskót, ami egybegyűjti a vizeletet. Edward félrefordítja a tekintetét.

– Tudja – mosolyodom el –, rám is rám férne egy csésze kávé.

A kórházi büfében az ablak melletti asztalhoz ülünk.

– Képzelem, milyen nehéz ez most magának. Nemcsak a történtek miatt, de azért is, mert régóta máshol él.

Edward ujjai rásimulnak a kávéscsészére.

– Tudja – vallja be –, tényleg nem hittem, hogy így térek

vissza.

– Mikor ment el?

– Tizennyolc évesen – feleli.

– Szóval, amint lehetett, kirepült a fészekből.

– Nem. Mármint senki sem gondolta volna rólam. Kitűnő tanuló voltam, fél tucat főiskolára jelentkeztem, azután egy reggel csak úgy felkeltem és eljöttem otthonról.

– Azért ez elég gyökeres változás – kockáztatom meg.

– Nem maradhattam. – Habozik egy sort. – Az apámmal… csúnyán összekaptunk.

– Azért jött el, mert nem jöttek ki?

Edward örömtelenül felnevet.

– Mondhatjuk.

– Komoly vita lehetett, ha annyira begurult, hogy mindent hátrahagyott.

– Már jó ideje haragudtam rá – vallja be Edward. – Tönkretette a gyermekkorom. Az ég szerelmére, két teljes évre elhagyott, csak hogy a farkasaival lehessen. Akkoriban azt hajtogatta, hogy ha rajta múlna, minden kapcsolatot megszakítana az emberi nemmel. – Felnéz rám. – Ha kamaszkorában azt hallja, hogy az apja ilyeneket mond a tévé nyilvánossága előtt, nem a melegség a legelső, ami betölti a szívét.

– Hol él mostanság?

– Thaiföldön. Angolt tanítok. – Edward megcsóválja a fejét. – Tanítottam.

– Vagyis végleg hazaköltözik?

– Őszintén szólva még nem tudom, mi lesz. Eddig is

megvoltam, ezután is megleszek.

– Nyilván folytatni akarja az önálló életét – vetem fel.

Résnyire szűkül a szeme.

– Annyira azért nem, hogy megöljem miatta az apámat, ha erre céloz.

– Maga szerint erre célzok?

– Nézze, tény, hogy nem akartam visszajönni, de amikor anyám felhívott és beszámolt a balesetről, felültem az első gépre. Figyelmesen végighallgattam mindent, amit az idegsebész mondott. Én csak próbálom azt tenni, amit az apám várna tőlem.

– Minden tiszteletem mellett, hatévnyi távollét után hogyan tudja eldönteni, mi lenne az?

Edward felsandít.

– Tizenöt éves koromban, mielőtt elment a vadonba, az apám írásban felhatalmazott rá, hogy hozzak meg helyette minden orvosi döntést, ha ő valamiért képtelen lenne rá.

Ez újdonság. Felhúzom a szemöldököm.

– Megvan még ez a felhatalmazás?

– Az ügyvédemnél – bólint Edward.

– Nagy felelősség ez ahhoz, hogy egy tizenöt éves nyakába varrják. – Nemcsak arról értesülök, hogy Luke Warren nem akart lélegeztetőgépen élni, képet kapok a szülői alkalmasságáról is. Vagy inkább annak hiányáról.

– Tudom. Eleinte én sem akartam vállalni, de anyám még azzal a ténnyel sem tudott szembenézni, hogy apám két teljes évre magunkra hagy minket. Teljesen magába omlott, Cara pedig még kiskölyök volt. Néha csak feküdtem az

ágyban, és azt reméltem, hogy apám meghal odakint a farkasokkal. Akkor legalább nem kellett volna ilyen nehéz döntést hoznom.

– Most mégis készen áll rá?

– A fia vagyok – felel Edward egyszerűen. – Senki sem akar *erről dönteni, de hát nem először kell. Úgy értem, az apám mindig is ilyen döntések elé állított minket, amikor elvárta a családjától, hogy szabadon elmehessen olyan helyekre, ahová mi nem akarunk.*

– Úgy tudom, a húga másként gondolkodik erről.

Eljátszadozik egy cukros zacskóval.

– Bárcsak én is hinnék benne, hogy az apám egy nap kinyitja a szemét és felgyógyul, de ehhez kevés a képzelőerőm. – Meredten néz az asztalra. – Eleinte, ha valaki bejött a szobába, hogy az állapota után érdeklődjön, mindig lehalkítottam a hangomat, nehogy felébresszem, de tudja, mi van? Arra se ébredt volna fel, ha teli torokból üvöltök. Most… tizenegy nap után… már nem halkítom le a hangom. – A kis cukros zacskó kicsúszik a kezéből, hogy a padlón, a táskám mellett landoljon. Miközben lehajol, észreveszi az apja könyvét. – Házi feladat? – érdeklődik.

Előveszem táskámból a Magányos farkast.

– Csak ma reggel kezdtem el. Az apja nagyon érdekes ember.

Áhítattal érinti meg a borító arany dombornyomását.

– Szabad? – Kézbe veszi a könyvet, hogy végigpörgesse lapjait. – Már nem voltam itt, amikor megjelent – jegyzi meg.

– Egy nap betértem az angol nyelvű könyvesboltba, s egyszer csak ott volt. Leültem és ott helyben kiolvastam, hat óra alatt egyvégtében.

Kikeresi a fekete-fehér felvételeket Luke Warrenről és a farkasokról – kölykökről, felnőttekről. Táplálkoznak, játszanak, pihennek.

– Látja? – Egy képre mutat, melyen Luke látható az egyik körletben. A domboldalon kisgyermek ül, akit csak hátulról látni, a pulóver csuklyája is eltakarja a fejét. Cara Warren nézi, amint apja vadászni tanítja Kladent és Sikwlát. *– Ez itt nem Cara, hanem én – árulja el. – Az én pulóverem, az én vékony lábam, az én könyvem a fűben. A* Ránc az időben *Madeleine L'Engle-től. Ha felmegy a netre, azonosíthatja a borítóról. – Mutatóujja végigszalad a kép aláírásán. – Amikor először láttam, sokat agyaltam azon, hogy a szerkesztő tévedett-e, vagy apám akart fokozatosan kiszerkeszteni az életéből, miután elmentem.*

Ahogy felnéz rám, tekintete hirtelen éles és átható lesz.

– Más szóval – összegzi –, ne higgyen el mindent, amit olvas.

Belülről a ház olyan, mint egy feje tetejére állított hógömb. Apró fehér tollak borítják a padlót, a kanapét és a nő haját, ahogy ajtót nyit.

– Jaj! – nyög fel erőtlenül –, máris két óra van?

Már a kórházból felhívtam Georgie Ng-t, hogy alkalmas-e az időpont, de ahogy most elnézem a két sivalkodó kisördögöt, akik harisnyás lábbal surrannak a

tolltengerben, valamiért kétlem, hogy ebben a házban bármelyik időpont is alkalmas lenne.

Amint átlépem a küszöböt, a tollak úgy tapadnak szürke szoknyámhoz, mint fémreszelék a mágneshez. Belegondolok, meddig fog tartani, amíg eltávolítom őket. Georgie a porszívó nyakát szorongatja.

– Sajnálom ezt az… egészet. A kölykök már csak ilyenek, nem igaz?

– Nem tudom – felelek. – Nekem egy sincs.

– Bölcs döntés. – Georgie kirángat egy szétrobbant párnát egyik gyermeke kezéből. – Melyik szót nem érted abból, hogy elég volt*? – Szabadkozva fordul vissza hozzám. – Talán az lenne a legegyszerűbb, ha felmenne Carához. A szobája ott van a lépcső végén, mindjárt jobbra. Tudja, hogy jön. – Máris eltűnik a sarok mögött, vasmarkában még most is a gégecsővel, hogy üldözőbe vegye a kölykeit. – Jackson! Ne tedd a húgodat a szárítógépbe!*

Útban az emelet felé óvatosan átkelek a tolltengeren. Nem könnyű összebékíteni Georgie Ng-t azzal a nővel, akit Luke Warren futólag említ a könyvében – az egykori riporterrel, aki a munkája révén ismerkedett meg vele, beleszeretett a farkasok iránti szenvedélyébe, és túl későn eszmélt rá, hogy az nem hagy helyet az irántuk érzett szeretetnek. Úgy látom, sokkal boldogabb egy figyelmesebb férjjel és az új családjával. Nem Cara az első gyerek, akinek a válás után ingáznia kell a szülei között, bár ennél nagyobb kontrasztot elképzelni se lehetne.

Halkan bekopogok az ajtón.

– Nyitva – szól ki Cara.

Bevallom, kíváncsi vagyok a lányra, aki rá tudta venni a megyei főügyészt, hogy meghallgassa. Cara fiatalnak, törékenynek és kissé idegesnek tűnik. A jobb karját szorosan a testéhez fáslizták – törött szárnyú madárka. Vagy ha sötét haja mögé rejtett riadt arcát is számításba vesszük, törött szárnyú madárka, akit kilöktek a fészekből.

– Szia! – köszönök. – Helen vagyok, édesapád ideiglenes gyámja. – Valami érzelem felvillan az arcán, de túl gyorsan eltűnik ahhoz, hogy értelmezzem. – Édesanyád úgy vélte, ha idefent beszélünk, talán…

– Nem tör ki a sikítófrász? – fejezi be helyettem.

Felkínálja az íróasztalánál álló széket, ő az ágy szélén gubbaszt. A falakat praktikus kékre festették, az ágyon gyűrűmintás takaró. Ezenfelül a fehér öltözőszekrény az egyetlen bútordarab.

– Ez most biztos nagyon nehéz neked – vágok bele, miközben előhúzom a jegyzetfüzetem. – Sajnálom, hogy fel kell tennem ezeket a kérdéseket, de muszáj beszélnem veled az édesapádról.

– Tudom.

– A baleset előtt együtt éltetek, jól tudom?

Bólint.

– Az elmúlt négy évben. Eleinte a mamámnál laktam, de miután megszülettek az ikrek, kezdtem magam ötödik keréknek érezni. Nem mintha nem szeretném anyát, Joe-t és a kistestvéreimet, de… – Elhal a hangja. – Apám szerint a farkasoknál minden nap csodával kezdődik és csodával

végződik. Itt minden nap kávéval és újsággal kezdődik, majd este fürdéssel és mesével végződik. Nem mintha nem szeretnék itt lenni vagy hálátlan lennék, csak… ez más.

– Te is adrenalinfüggő vagy, mint az apád?

– Nem igazán – vallja be Cara. – Mármint volt, hogy apával csak kivettünk egy filmet, pattogattunk hozzá egy tál kukoricát, és az is ugyanolyan jó volt, mint amikor elmentem vele dolgozni. – Ujjaival a takaró szegélyét babrálja. – Olyan, mint egy fordított távcső. Az apám. Bármit csinál, csak arra fókuszál, minden más kiesik a látóköréből. A mamám mindig az összképet akarja látni.

– Nem lehetett könnyű, amikor a farkasok voltak fókuszban, nem pedig te.

Egy pillanatra elgondolkodik.

– Előfordult már, hogy nyáron a tengerben úszott, és egy felhő eltakarta a napot? Tudja, amikor néhány pillanatig majd' megfagy a vízben, és már arra gondol, jobb lenne kimenni és megtörölközni? Azután a napfény hirtelen visszatér, újra meleg lesz, és amikor elmeséli, mekkorát fürdött, eszébe se jut az a felhő? – Megvonja a vállát. – Az apámmal ilyen volt.

– Hogyan írnád le a kettőtök kapcsolatát?

– Jobban ismer, mint bárki a világon – vágja rá habozás nélkül.

– Mikor láttad őt utoljára?

– Tegnap reggel. A mamám megígérte, hogy bevisz hozzá, amint végzünk itt. – Felnéz rám. – Ne vegye sértésnek.

– Eszemben sincs. – Előveszem a tollat. – Beszélhetnénk

egy kicsit a balesetről?

Átkarolja magát, szabad kezével még közelebb húzza bekötözött karját.

– Mire kíváncsi?

– Felmerült, hogy ittál-e aznap este.

– Nem sokat, csak egy sört, mielőtt eljöttem…

– Honnan? – vágok közbe.

– Arról a hülye buliról. Egy barátommal voltam ott, de megijedtem, amikor láttam, milyen részeg mindenki, ezért hívtam az apámat. Egészen Betlehemig jött értem, hogy hazavigyen. – Őszintének tűnik a tekintete. – Nem én vezettem, bármit is gondolnak a rendőrök. Apa sosem engedte volna.

– Haragudott rád?

– Csalódott volt – felel csendesen. – Ami még rosszabb.

– Emlékszel magára a balesetre?

Megrázza a fejét.

– A mentősök szerint kirángattad apádat a kocsiból, mielőtt kigyulladt volna. Ez kivételes bátorságra vall.

A combja alá csúsztatja szabad kezét. Reszketnek az ujjai.

– Nem… nem lehetne, hogy ne beszéljünk többet a balesetről?

Azonnal biztonságosabb vizekre evezek.

– Mit szeretsz édesapádban a legjobban?

– Hogy nem adja fel. Amikor mindenki azt mondta neki, hogy őrültség együtt élni a farkasokkal, ő azt felelte: ha megteszi, többet tud majd róluk, mint bárki más ezen a

bolygón. Igaza is lett. Ha valaki odavitt egy sebesült vagy halálra éheztetett farkast – sőt egyszer olyat, amit valami dilis vénasszony egy New York-i lakásban tartott –, sosem mondta, hogy annyi neki. Még ha meg is haltak, minden erejével próbálta megmenteni őket.

– Beszéltetek valaha arról, ő mit szeretne, ha ilyen helyzetbe kerülne?

Cara megrázza a fejét.

– Túlságosan élt ahhoz, hogy a halálra gondoljon.

– Szerinted most mit kellene tenni?

– Nyilván azt akarom, hogy jobban legyen. Tudom, hogy nehéz lesz, meg minden, de gyakorlatilag végeztem a sulival, és ide is járhatok főiskolára, nem kell elutaznom a világ végére, hogy segíthessek neki a rehabon…

– A testvéred egészen mást gondol erről, Cara – szakítom félbe. – Szerinted miért?

– Meg akarja váltani apát a nyomorától. Szerinte egy ekkora trauma után olyan élet vár rá, amit nem érdemes leélni, de épp ez a lényeg: csak szerinte *van így. Apám sosem latolgatná az esélyeket, bármilyen csekélyek is. Edward hat éve lelécelt, ha találkoztak volna az utcán, az apám rá sem ismert volna. Nehezemre esik elhinni, hogy Edwardnak bármi fogalma van arról, mi a legjobb a papámnak.*

Vallásos meggyőződés fűti minden szavát. Belegondolok, milyen lehet egy ilyen feltétlen szeretet tárgyának lenni.

– Beszéltél édesapád orvosaival, igaz?

Cara megvonja a vállát.

– Ők sem tudnak mindent.

– Azért a gyógyításról sokat tudnak, és sok tapasztalatuk van olyan emberekkel, akik az apádéhoz hasonló agysérüléseket szenvedtek.

Egy hosszú pillanatig némán mered rám, azután feláll az ágyról és felém indul. Kínos mozzanat, mintha meg akarna ölelni, de csak átnyúl a vállam felett, hogy lenyomjon egy gombot a laptopján.

– Hallott már egy Zack Dunlap nevű fickóról? – kérdezi.

– Nem.

Elfordítom a széket, hogy lássam a számítógép kijelzőjét. A Today *stúdiójában cowboykalapot viselő fiatal férfi ül.*

– 2007-ben szenvedett balesetet – magyarázza Cara. – Az orvosok agyhalottnak nyilvánították. A szülei úgy döntöttek, eladományozzák a szerveit, mert a jogosítvány igénylésekor így nyilatkozott, de amikor lekapcsolták a lélegeztetőgépet, az egyik unokatestvére – amúgy nővér – gondolt egyet és végighúzta bicskáját a lábán, mire az összerándult. Habár a másik nővér azt mondta, ez csak önkéntelen reflex, az unokatestvér belevájta a körmét Zack bőrébe, mire Zack félreütötte a kezét. Öt nappal később kinyitotta a szemét, négy hónap után kijött a rehabról.

Elnézem a bejátszást a kórházi ágyon fekvő Zackről és a csodáról áradozó szülőkről. Látom, ahogy Zacket hősként köszöntik a szülővárosában. Hallgatom, ahogy elveszett és megmaradt emlékeiről beszél. Arról, hogy hallotta az orvosokat, amint halottá nyilvánították, mégsem tudott tiltakozni, sem megmoccanni.

– Az orvosok szerint Zack Dunlap agyhalott volt – ismétli meg Cara. – Ez még annál is rosszabb állapot, mint amiben az apám van. Ma pedig jár, beszél, és szinte mindenre képes, amire azelőtt. Úgyhogy ne mondja nekem, hogy az apám sosem fog felépülni, mert van ilyen.

A videó véget ér, a YouTube-listán Cara másik kedvence következik. Megigézve figyeljük, amint Luke Warren törülközőbe bugyolál egy aprócska, védtelen, édi-bédi farkaskölyköt. Az inge alá fészkeli be, hogy a saját testével tartsa melegen.

– Pguasek egyik kicsinye – szólal meg csendesen Cara. – Pguasek megbetegedett és meghalt, ezért mindkét kölykét az apámnak kellett felnevelnie. Pipettával etette őket. Miután elég idősek lettek, megtanította nekik, hogyan éljenek a falkában. Ő itt Saba, azt jelenti, Holnap – hogy mindig megélje a másnapot. Ezt az egyet nem tudta megszokni a vadonban, pedig ott a kicsinyek sokszor odavesznek, hogy az anyjuk legközelebb már jobban csinálja. Azt mondta, muszáj beavatkoznia – hogyan is dobhatna csak úgy el egy életet?

A kijelző kis téglalapján Luke Warren haja előrehullik, hogy eltakarja az összekucorodott farkaskölyök ráncos arcát. Gyerünk, kislány, mormolja. Nehogy feladd nekem!

LUKE

Ki tanítja meg a következő nemzedéknek, amit tudnia kell? Egy családban a szülők. Egy falkában a dada. Kívánatos ez a poszt: amint az alfa terhes lesz, sokan jelentkeznek rá, és akár egy szépségversenyen, próbálják meggyőzni a leendő édesanyát, hogy ők a legalkalmasabbak. A poszt odaítélésében legnagyobb súllyal a tapasztalat esik latba, így sokszor egy idősebb alfa vagy béta kapja, aki már nem képes ellátni eredeti feladatát, a falka védelmét, ám annál alkalmasabb dajkának. E tekintetben a farkasok közössége nagyban emlékeztet az amerikai indián kultúrára, ahol a megélt kort nagyra becsülik – szemben az átlag amerikaiakkal, akik otthonokba dugják és évente kétszer látogatják korosodó szüleiket.

A vadonban nem jelentkeztem dadának – katasztrófa lett volna, hisz a magam biztonságáról is alig tudtam gondoskodni és nem győztem eltanulni az ehhez szükséges készségeket –, megfigyeltem viszont a farkas viselkedését, miután kinevezték, és gondosan megjegyeztem a tetteit. Ez azért is hasznos volt, mert utóbb nekem is dadának kellett lennem. Évekkel később, amikor már visszatértem a Redmondba és Mestawe megtagadta a kölykeit, Carával a

négyből hármat sikerült megmentenünk. Nekem kellett megtanítanom, hogyan működhetnek együtt falkaként, és nekem kellett leosztanom a szerepeket is. Mire végeztem, a sorban csupán a született tesztelő Kina előzött meg.

A farkasokat példa alapján tanítjuk, és a szeretet megvonásával fegyelmezzük. Amikor a kölykök jól viselkednek, hagyom, hogy lebirkózzanak, de ha kezdenek kicsúszni a kezemből, megmarom őket, rájuk hemperedek, és úgy teszek, mintha átharapnám a torkukat – ebből tudják, hogy bízhatnak bennem. A hierarchia kiépítését az étel leosztásával kezdem, mert a farkasoknál tényleg igaz: az vagy, amit megeszel. Ez oda-vissza működik: ahogy a táplálék határozza meg a farkas helyét a falkában, ugyanúgy a hierarchiában betöltött hely határozza meg a táplálék milyenségét is. Amint Carával leszoktattuk a kölyköket az Esbilacról, hogy nyúlon éljenek, három részre osztottam az állatot. Kina, a falka legalantasabb tagja kapta a gyomor tartalmát. Nodahnak, a kemény bétának jutott a „mozgó hús" – a tompor és a lábizmok, míg Kita kapta a nemesebb szerveket. Miután áttértünk a borjúra, a farkasokat csak a maguk részéhez engedtem oda, ahogy kanadai farkastestvéreim is tették velem.

Nodah, aki szeretett kötözködni, néha Kitát is ellökte, hogy az olyan jobb részekhez férjen, mint a szív vagy a máj. Ha ez megtörtént, elmentem és verekedést imitáltam Kinával, azután pezsgő vérrel és toronymagas adrenalinszinttel visszatértem. Nodah nyomban visszavonult és tette, amit mondtam.

A saját nyelvükön tanítgattam őket, ahol a magas hangú nyüszítés bátorítás, míg a mély megnyugtatás. Ugyanitt a morgás figyelmeztetés, míg az ugató hang veszélyt jelez.

Legnehezebben a fontossági sorrendet tanítottam meg nekik. Ha a falka veszélyben van, mindenáron meg kell védeniük az alfát. Mindenki más pótolható, de amelyik falka elveszíti az alfát, az nagy valószínűséggel széthullik. Miután kiástam a vermeket, ahová elbújhattak, a fenyegetés hol ember, hol medve vagy más ragadozó formáját öltötte. Fogócskát játszottam velük, bele-belemartam a hátsójukba vagy a lábukba, ahogyan egy őket üldöző ragadozó is tenné. A vermek felé tereltem őket, hogy megtanulják: egyedül ott találhatnak menedéket. Csak arra kellett ügyelnem, hogy mindig Kita legyen az első. A leendő alfa mellett Nodah és Kina jelentősége is eltörpült.

Ez fájt a legjobban. Bármennyire farkas akartam lenni, mégiscsak ember maradtam. S ugyan melyik szülő választja ki az egyik gyerekét a többi kárára?

CARA

Zirconia Notch egy önfenntartó farmon él, annyira északon, hogy az már gyakorlatilag Kanada. Ahogy a mamámmal behajtunk, az udvaron kecskék és lámák őgyelegnek, ami öröm az ürömben – legalább az ikrek agyonüthetik valamivel az időt, amíg tárgyalok új ügyvédemmel.

Telefonon azt mondta, mostanában nem nagyon praktizál, és helyette valami egészen mást csinál: médiumként elhalt háziállatok szellemével lép kapcsolatba. Csak alig öt éve ismerte fel magában ezt a képességet, amikor szomszédjának halott labradorja az éjszaka közepén eljött hozzá és ugatni kezdett az ablaka alatt. Nem véletlenül: a szomszéd háza kigyulladt. Ha Zirconia nem riasztja a lakókat, tragédia is történhetett volna.

Amint a házba lépek, megcsap a tömjénszag. A huszonöt apró részre osztott ablak minden rekeszében egy-egy befőttesüveg áll; a tartalmuk mintha ételszínezékkel kevert víz lenne. Az eredmény átmenet a házilagos szivárvány és aközött, amilyennek a *Rómeó és Júlia* patikáját képzeltem, amikor tizedikben olvastam a

darabot. Gyöngyfüggöny lóg az ajtón, de bizonyos szögből így is látom Zirconiát, aki lila csipkével és hangával meghintett asztalnál ül ügyfelével. Hosszú és fehér a haja; bükkönyindát ábrázoló tetoválása körültekeredik a nyakán, mielőtt eltűnik a ruhája mögött. Ujjatlan szőrmemellényt visel, ami az udvaron futkározó lámaként kezdhette pályafutását, míg a kezében egy kutyajátékot szorongat.

– Hercegnő tudatni akarja, hogy nem akarta beszennyezni a perzsaszőnyeget – mondja éppen behunyt szemmel, miközben teste alig észrevehetően előre-hátra ingázik. – És hogy már Jane nagymamájával van…

– June-nal? – kérdez közbe az ügyfél.

– Igen. Néha nem könnyű kivenni az ugatásból…

– Megmondaná neki, hogy nagyon hiányzik? Hogy mindennap gondolunk rá?

Zirconia lebiggyeszti az ajkát.

– Nem hisz magának. Várjon csak… egy név. – Zirconia kinyitja a szemét. – Egy Juanita nevű szukáról beszél.

– Juanita a chihuahuakölykünk – kap levegő után az ügyfél. – Igaz, hogy szigorúan véve szuka, de nem veheti át Hercegnő helyét. Sem ő, sem más.

Zirconia hunyorogva dörzsölgeti a halántékát.

– Már elment – sóhajt fel. Leteszi a kutyajátékot.

A vele szemben ülő asszony lázas izgalomba lovalja magát.

– De hát még nem adta át az üzenetet! Mondja meg neki, hogy szeretjük!

– Bízzon bennem – érinti meg Zirconia lágyan az ügyfél kezét –, tudja magától is. – Sietve felpattan, ahogy a gyöngyfüggönyön keresztül meglát. – Háromszáz dollár lesz. Csekket is elfogadok.

Amikor kikíséri az ügyfelet az előtérbe és rásegíti a kabátját, látom, hogy fekete szoknyája alatt feszes rózsaszín jógagatyát visel.

– Biztos te vagy Cara – szólít meg. – Gyere be! – Búcsúzóul még megöleli a hölgyet. – Ha Hercegnő a későbbiekben még felbukkanna, megvan a száma.

A kristálygyöngyök csilingelnek, ahogy átsétálunk közöttük.

– Szóval idetaláltál – mosolyog Zirconia.

Helyet foglalok.

– Pontosabban a mamám. Odakint van a féltestvéreimmel.

– Nem akar bejönni? Főzök neki egy finom teát és olvasok a levelekből…

– Szerintem jól elvan odakint.

Zirconia eltűnik egy másik gyöngyfüggöny mögött, hogy két csészével térjen vissza. Mintha mosogatólé lenne bennük, dohánnyal az alján.

– Köszönöm, hogy elvállalt, Ms. Notch.

– Zirconia. Vagy legyen inkább Z. – Megvonja a vállát. – A Franconia Notch lábánál, egy jurtában születtem. A szüleim Gyémántnak akartak nevezni – a szépségem és az erőm miatt –, de féltek, hogy emiatt mindenki mezítlábas hippinek tartana, ezért maradtak a kézenfekvő

választásnál.

Egy macska, akit eddig a kandallópárkányra állított kis szobornak véltem, hirtelen felásít és lehuppan az asztal közepére, ahol karmaival beleakad a csipkébe. Zirconia szórakozottan kiszabadítja, miközben tovább beszél.

– Nyilván azon tűnődsz, miért ajánlott Danny Boyle éppen engem, amikor alaposan megválogatom az ügyfeleimet. Én mondom, sosem hittem volna, hogy jogász leszek. Harcolni akartam az Ember ellen, de rájöttem, hogy többre megyek, ha belülről vívom meg a harcot. Hallod, amit mondok?

Úgy beszél, mint aki túlságosan sokat szívott a hatvanas években. Bólintok.

– Tisztán és érthetően. – Közben azon tűnődöm, mi a frászt gondolt Danny Boyle.

– Kiderült, hogy van tehetségem az ügyészkedéshez. Szeretem azt hinni, hogy a csakráim miatt, és nekem elhiheted, a megyei főügyész hivatalában senki sincs, aki elmondhatná magáról ugyanezt. Az eredményességi rátám jobb volt, mint Danny Boyle-é.

– Akkor miért nem ügyész?

Megsimogatja, majd elereszti a macskát, hogy kiszaladhasson a gyöngyfüggönyön át.

– Mert egy nap felébredtem, és nem értettem, mit keresek egy olyan szakmában, amiben sosem leszek elég hatékony. Tudod te, mennyit kell *gyakorolni* a jogot, amíg elkezdünk konyítani hozzá?

Nevetek, közben belekóstolok a teába. Meglepetésemre egész finom.

– A legtöbb ember szerint egy médium, aki háziállatok szellemével dolgozik, csakis pofátlan szélhámos lehet. Én sem mondtam volna mást, amíg kapcsolatba nem léptek velem a túloldalról. – Megvonja a vállát. – Ki vagyok én, hogy megkérdőjelezzek egy képességet, ami megnyugvást hoz a gyászoló családoknak? Nem is próbálom tagadni: ez egyszerre áldás és átok.

Én sem próbálom tagadni: kicsit kétkedve hallgatom Zirconiát, amikor elárulja, miből él. De most tényleg: ha minden halott kutya bocsánatot kérne a gazdájától, amiért odacsinált a szőnyegére… Viszont mégiscsak tudta, hogy azt a chihuahuát Juanitának hívják. Nem mondom, hogy ettől automatikusan hiszek az egészben, csak azt, hogy elgondolkodtat.

– Szóval, Cara – emeli fel a hangját –, én leszek a jogi képviselőd. Tudod, az ügyvédek manapság szeretik így hívatni magukat, és lényegében képviselni is foglak. Tudni akarom, mit akarsz elérni, azután kitalálom, hogyan valósíthatnánk meg. – Ahogy előrehajol, haja lavinaként omlik a hátára.

– Csak azt akarom, hogy a papám jobban legyen. – Tegnap a hivatalos gyámnak is ezt mondtam, de ezúttal elszorul a torkom. Talán mert eddig egyedül kellett megvívnom a harcom, de most hirtelen úgy érzem, más is áll mellettem.

Zirconia láthatóan meghatódik.

– Tudod, mit fogunk tenni? Most azonnal meggyújtunk a papádért egy különleges gyertyát, és érezni fogjuk, ahogy ő is itt van velünk.

Addig turkál a szekrényben, amíg előás egy illatgyertyát. Leteszi közénk az asztalra és meggyújtja. A szobában hirtelen szétárad a fenyőgyanta illata, ami meglep – apám is mindig így illatozott, amikor hazatért a terepről.

– Most, hogy a cél ott lebeg a szemünk előtt, nekiláthatunk eltávolítani az akadályokat – bólint Zirconia. – A legnagyobb ezek közül, hogy még csak tizenhét vagy.

– A mamám azt mondja, aláír bármit – vetem közbe.

– Sajnos ettől még New Hampshire állam szemében kiskorú maradsz, és a kiskorúak nem hozhatnak orvosi döntéseket egy magatehetetlen személy nevében.

– Ez is csak egy szám. Három hónap múlva betöltöm a tizennyolcat, s különben is, évek óta gondot viselek magamra és az apámra.

– A törvény sajnos másként látja. Mi olyat mondhatnék a bíróságon, ami elfeledtet egy ilyen törvényi korlátot?

– Négy éve élek apámmal – kezdem sorolni. – Minden döntést közösen hozunk meg. Vezetek. Iskolába járok. Kölykökre vigyázok pénzért. Bevásárolok és hozzáférek az apám bankszámlájához. Én fizetem az összes számlát, üzleti döntéseket hozok a tévésorozattal kapcsolatban, válaszolok a rajongói levelekre. Egyedül annyi van, hogy még nem szavazhatok.

– Hogy őszinte legyek, az elmúlt tizenkét év nem kényeztetett el érdekes esetekkel – sóhajt fel Zirconia, mielőtt a szemembe néz. – Mi van ezzel az ivással?

– Semmi. Mármint nem iszom. Csak a baleset éjszakáján ittam.

Zirconia két kezéből háztetőt formál az arca előtt.

– Mit ittál?

– Egy sört.

– Egyet?

Piszkálgatni kezdem hüvelykujjamon a bőrkeményedést.

– Hármat.

Zirconia felhúzza a szemöldökét.

– Vagyis mindenkinek hazudtál. – Körkörös mozdulatot tesz a karjaival. – Legyen ez a bizalom köre. Mostantól bármit mondasz, ajánlom, hogy pontosan megfeleljen az igazságnak. Ami nem felel meg, azt hallani sem akarom.

– Oké – hajtom le a fejem.

– Két dolog van, amit a testvéred ügyvédje feltétlenül ellened fog fordítani – jelenti ki Zirconia.

– Én meg egy csomó dolgot tudok, amiért nem alkalmas gyámnak – mutatok rá. – Kezdve a gyilkossági kísérlet vádjával.

– Amit visszavontak, tehát meg sem történt.

További három órát beszélünk az apámról és arról, hogyan élte az életét. Szóba kerül az interneten talált többi beteg is, aki kapott egy második esélyt. Zirconia szorgalmasan jegyzetel újrahasznosított papírból készült

szalvétájára, majd egy régi repülőjegy hátoldalára, amit a szoknyája zsebéből ás elő. Csak egyszer kér szünetet, hogy banános-szójás turmixot készítsen az ikreknek, akik mesefilmet néznek anyám egyterűjében.

Végül leteszi a tollat.

– Adok egy kis házi feladatot. Menj el apádhoz, fektesd a fejed a mellkasára, azután mondd el nekem, milyen gondolataid támadtak.

Megígérem, hogy így lesz, bár az egész túl ezoterikus számomra. Beszélünk a csütörtöki meghallgatás gyakorlati részleteiről: hová kell mennem, mikor találkozunk. Miközben végigvesszük a kérdéseket, amiket fel fog tenni, hirtelen belém villan: ez most *tényleg* megtörténik. Bíróság előtt küzdök majd a testvéremmel az apám feletti gyámságért.

Zirconia elgondolkodva méreget.

– Most kezd csak leesni. – Nem hiszem el, de belelát a fejembe.

– Igen. – Zakatol a szívem. – Kérdezhetek valamit?

Félek ettől a kérdéstől, de nincs más, akinek feltehetném. Azt mondta, ő a jogi képviselőm és segít nekem, márpedig isten a tanúm, rám fér a segítség. Elsuttogom a szavakat, melyek ott kerengnek a szívem körül, hogy a legváratlanabb pillanatokban markoljanak belé.

– Maga szerint helyesen cselekszem?

– Helyesen – ismétli a szót Zirconia. Úgy forgatja a szájában, mint a cukorkát. – Egyszer beszéltem egy kimúlt

masztiffal. Az állatorvos azt mondta, elképesztő, milyen sokáig élt. Az egészségi állapota alapján már három évvel korábban el kellett volna pusztulnia. Egy kis öregasszonyé volt, aki egymagában éldegélt. Amikor beszélni kezdett hozzám a túloldalról, azt mondta, iszonyúan fáradt. Kimerítő volt számára életben maradni, mégsem engedhette el magát, mert tudta, hogy akkor a kis öregasszony egyedül maradna.

Zirconia a szemembe néz.

– Szerintem rossz irányból közelítesz. Nem az a kérdés, meg akar-e halni a papád. Az a kérdés, szeretné-e úgy itt hagyni a világot, hogy nem tudja biztosan, lesz-e bárki, aki gondoskodik rólad.

Amíg nem nyújt felém egy tiszta szalvétát, észre sem veszem, hogy potyognak a könnyeim.

Amikor belépek apám szobájába, ott találom Edwardot.

Egy pillanatig egymásra meredünk. Megértem, hogy miután kiengedték a börtönből, ide vezetett az útja, de fel nem foghatom, a kis magánszáma után hogyan képes betenni a lábát az intenzívre. Elsötétedik a tekintete, mintha arra készülne, hogy átvágjon a szűkös szobán és torkon ragadjon, amiért ekkora bajba kevertem, de a mamám máris közénk áll.

– Miért nem pihensz kicsit és eszel valamit, Edward, hogy a húgod kettesben lehessen apátokkal?

Edward kurtán biccent, mielőtt egyetlen szó nélkül elviharzik mellettem.

Szívesen mondanám, hogy apám éppen ekkor felnyitja a szemét és a nevemet suttogja, csak épp nem lenne igaz. Apám pontosan ugyanúgy fekszik, mint egy napja, amikor utoljára láttam – vagy tán még kisebbnek és halványabbnak tűnik, mintha máris csak illúzió lenne.

Talán csak hülyítem magam. Talán én vagyok az egyetlen, aki még most is a csodát várja, de *muszáj*. Máskülönben igaz lenne, amit akkor éjjel mondott.

Zirconiára gondolok, ahogy felmászom az ágyra és lefekszem. Odakucorodom az apámhoz, aki még mindig meleg, szilárd és meghitten ismerős. Az érzés kaktuszként szurkálja a torkomat. Fülem alatt ott dobog apám szíve.

Hogyan is hihetnék abban, hogy sosem tér vissza, amikor *ezt* érzem?

Amikor apám megmentette a Mestawe által megtagadott kölyköket – csak a kis Miguent nem, aki meghalt, mielőtt az állatorvoshoz értünk –, valahogy az anyjuk segítsége nélkül is megtanította nekik, hogyan alkossanak teljes családot. Ott volt Kina, a félénk; Kita, az okos, és Nodah, a kemény és szívós. Ám lehetett Nodah bármily bátor, rettegett a villámlástól. Valahányszor jött a vihar, teljesen kiborult, s csak akkor nyugodott meg, ha apám felvette és a mellkasán ringatta. Amit könnyű megtenni egy négyhetes kölyökkel, de annál nehezebb egy felnőtt állattal. Mennyit nevettem, amikor ez a vérengző farkas odasunnyogott apámhoz, csak hogy hallhassa a szívverését!

Mostanra kiderült, hogy ez cseppet sem vicces, ha

éppen körülöttem tombol a vihar.

Behunyom a szemem és elképzelem apámat, ahogy felnevelte ezeket a kölyköket; ahogy ott álltam a kerítésnél és őt néztem. *Meg kell tanítanod őket játszani?*, kérdeztem. *Maguktól nem tudják?*

Apám az ég felé emelte hátsóját és megfeszítette minden izomszálát – a farkas ebből a testhelyzetből bármely irányban közel két méterre képes felugrani. Valahányszor a birkózás és marakodás kezdett eldurvulni, felvette ezt a pózt, mire mindenki megtorpant és követte a példáját. *Egy családban lehetnek küzdelmek*, magyarázta apám, *de mindenkinek tudnia kell, mikor fejezze be.*

Megtanítom őket, hogyan tartsák meg az egyensúlyt, tette hozzá.

Megtanítom őket, hogyan ne öljék meg egymást.

LUKE

Tudom, hogy farkascsaládomban kuriózumnak számítottam. Néha álmomból arra riadtam, hogy egy félmázsás farkas rajtam ugrándozik, csak mert kíváncsi, hogyan reagálok. Amikor vadászni mentek, és velük tarthattam én is, cikcakkban haladtak előttem, hogy megnehezítsék a dolgom – mintha fel akarták volna mérni az összes gyengeségemet, mielőtt még az ellenség tenné. Így visszatekintve, ugyanazt a szerepet osztották rám, mint akit elrabolnak a földönkívüliek: tudni akarták, mivel állnak szemben, ha már a kettőnk világa közti határok kezdenek elmosódni.

*Egy nyári este, szürkületkor az alfa dél felé vezette a vadászokat. Én maradtam a fiatal hímmel és a húgával, akik a területünk határán járőröztek. Fülleszt*ő*en meleg lett. Időről időre le kellett mennem a patakhoz, hogy vízbe mártsam a fejemet, azután visszatértem a tisztásunkra, ahol a szúnyogok pletykálkodását és a kecskebékák vartyogását hallgatva rövid úton elszundítottam. Bármennyire tudtam, hogy figyelő tekintetem a fiatal hímen kellene tartanom, a hőség eltompította érzékeimet és ösztöneimet.*

Hirtelen arra riadtam, hogy a fiatal hím ott ül mellettem.

A nőstény még nem jött vissza; más szóval, semmi sem változott. Feltornásztam magam, hogy újabb hűtőfürdőt vegyek, ám amint elértem a vízfolyást, a fiatal hím nekem rontott és ledöntött a lábamról. Morgott, a fogait csattogtatta az arcom előtt, teljes támadó üzemmódba váltott. Azonnal a hátamra hemperedtem és a bizalmáért folyamodtam, de közben mélyen megdöbbentett a viselkedése. Amióta befogadtak a falkába, most először éreztem, hogy közvetlen életveszélyben vagyok – és ami még rosszabb, az egyik farkasfivérem fenyeget.

Tovább vicsorgott rám és lesunyta a fülét, ahogy elterelt a pataktól, be a roppant farönkök közé, melyeket egy vihar döntött egymásra. Ahogy a földön feküdtem, a levegővel beszívtam a gallyakat és földet, egész testemben remegtem és verítékeztem. Valahányszor moccanni próbáltam, a farkas közel hajolt, hogy az arcomtól centiméterekre megcsattogtassa fenyegető fogazatát.

Sok minden átfutott az agyamon. Hogy a többi zoológusnak lett igaza, és sosem épülök be egy falkába; hogy a farkasok mégiscsak vadak, akik sosem tekintenek rám úgy, mintha közéjük tartoznék; hogy a fiatal hím csak a falka visszatérésére vár, mielőtt megölne, mert az alfa tudatta vele, hogy már nincs szüksége rám. Az elveszett tudásra gondoltam, amit összegyűjtöttem e kivételes teremtményekkel kapcsolatban – hogy senki sem fogja tudni azt, amit én. Felötlött bennem, hogy előkerül-e valaha a holttestem, hiszen már azt sem tudhattam, milyen messzire vetődtem a civilizációtól. Hosszú ideje most először

gondoltam Georgie-ra és a gyerekekre. Talán meggyűlöltek, amiért elhagytam őket. Vagy ennyi idő után már nem is gondoltak rám?

Ahogy besötétedett, változtak a vadon neszei. A tücskök szimfóniája átadta helyét egy magányos bagolyhegedűsnek, közben feltámadt a szél. Hűvösnek éreztem a földet az arcom alatt. Miután négy órán át fogva tartott ebben a rögtönzött cellában, a fiatal farkas hirtelen leült és hagyott elég helyet, hogy kimásszam. Ahogy rám nézett, sárga szemében nyugalom tükröződött.

Biztosra vettem, hogy lépre akar csalni.

Amint előjövök a cellámból, nekiugrik a torkomnak.

Amikor nem jöttem, behajolt hozzám. Ösztönösen elhúzódtam, ám ezúttal ahelyett, hogy a fogait csattogtatta volna, nyaldosni kezdte a számat és az arcomat, mintha egy vadászatból visszatérő társát köszöntené.

Még most is rémülten másztam ki a szabadba, miközben vigyáztam, hogy egész testemmel alávetett helyzetemet bizonygassam. Ekkor megfordult és elporoszkált a vízfolyás felé, ahol a válla felett visszatekintett rám. Így hívott, hogy tartsak vele, amit vonakodva meg is tettem.

Amikor elértük a patakot, felemelte lábát és megszaglászta a lelapult füvet, ahol korábban térdeltem. Ahogy lenéztem, olyan ürüléket láttam, amit egyetlen eddig megismert állatfajával se tudtam azonosítani. Mellette pedig, a puha sárban egy puma élesen kirajzolódó lábnyomát.

A pumák ritkák Kanada keleti részén, bár New

Hampshire-ben, Maine-ben és New Brunswickban időről időre látni őket. Magányos vadászok, a kölykeik pedig ilyenkor nyáron hagyják el anyjukat, hogy saját területet keressenek maguknak, és a farkasokkal vetekedjenek a prédáért. A magányos puma sokkal erősebb, mint egyetlen farkas, a falka viszont együttes erővel képes legyűrni.

Ezenkívül csak annyit tudtam a pumákról, hogy lesből ölnek: ráugranak a préda hátára, és egyetlen harapással kitörik a nyakát.

A falka távollétében én sem lehettem biztonságban; az esélyek ilyenkor kiegyenlítődtek. Amikor egymagamban térdepeltem a vízfolyásnál, szabályosan felkínálkoztam a pumának, hogy ugorjon és sújtson le rám.

A fiatal hím nem megölni akart. Az életemet próbálta megmenteni.

A farkasokat nem a szeretet, hanem a feltétel nélküli odaadás köti össze. Amíg tesszük a dolgunkat és a kötelességnek szenteljük életünket, a család részei maradunk. A falka többi tagja nélkül mi sem lehetünk egészek. A fiatal hím nem érzelmi okból mentett meg, hanem mert a falka értékes tagjának tartott, aki a vadászat során vagy a rivális falka ellenében a puszta jelenlétével megerősíti a sorokat, miközben segít megismerni az emberi fajt, mellyel egyre inkább osztoznia kell az életterén.

Valahol mélyen, ahol még most is ember maradtam, mégis azt kívántam, bárcsak azért védelmezne, mert ugyanúgy szeret, ahogy én őt.

Másnapra megért bennem az elhatározás, hogy ideje

elhagynom a falkát. Eltettem egy kevés húst az előző éjszakai prédából, azzal gyalogolni kezdtem kelet felé. A farkasok elengedtek – talán azt hitték, csak a patakhoz megyek, esetleg körülnézni a határokon. Semmi okuk nem volt feltételezni, hogy nem térek vissza.

Amikor utoljára láttam a családomat, a fiatal hím és nőstény játékosan birkózott a nagy béta ügyelő tekintete előtt. Belegondoltam, hallják-e majd, ha éjjel felüvöltök.

Mindenki azt hiszi, azért fordítottam hátat a falkának, mert végül engem is megviseltek a zord körülmények: az időjárás, a hideg, az éhezés, a ragadozók szüntelen fenyegetése. Pedig az igazság sokkal egyszerűbb.

Ha akkor nem jövök el, örökké ott maradtam volna.

JOE

A tárgyalóteremben élesen húzódnak a demarkációs vonalak. Amikor belépek a bíróságra, a bal oldali asztalnál már ott ül a kórház jogtanácsosa, mellette az idegsebész.

Jobbról pedig Cara és az ügyvédje.

Haladéktalanul a jogtanácsos asztala felé terelem Edwardot.

Utolsóként Helen Doug, az ideiglenes gyám érkezik. Felméri az elrendezést, mielőtt bölcsen helyet foglal a két asztal között, egyenlő távolságra Edwardtól és Carától.

Georgie mögöttem ül.

– Szia, bébi! – hajolok át a korláton egy gyors pusziért. – Hogy bírod?

Ideges pillantást vet a lánya felé.

– A körülményekhez képest egész jól.

Tudom, hogy érti. Ma reggel, míg belediktált Carába egy kis zabpelyhet narancslével, majd elautózott vele a kórházba, azután ide a bíróságra, én felkaptam egy müzliszeletet és elmentem az ügyfelemért Luke Warren házához. Az ügyről, minthogy ellentétes táborhoz tartozunk, nem igazán beszéltünk. Kettőnk halmaza

lassan már csak a kínos csendekben metszi egymást.

Senki ne higgye, hogy nem gondoltam végig a magam indítékait. Edwardot képviselem – amit talán sosem tennék, ha Georgie nem kéri olyan kétségbeesetten, hogy hozzam ki a fogdából –, és szakmai szempontból természetesen szeretném, ha az ügyfelem győzne, de vajon azért, mert tényleg hiszek abban, hogy Edwardnak joga van orvosi döntést hoznia az apja nevében? Vagy mert előre tudom, hogyan fog dönteni? Ha Luke Warren meghal, soha többé nem állhat Georgie és közém. Másfelől, ha átköltöztetik egy otthonba és Carát jelölik ki a gyámjának, Georgie-ra továbbra is fontos szerep hárul – Cara tizennyolc éves koráig, és talán azon is túl.

Edward újra felvette az apja kockás dzsekijét, ami mostanra elnyűtt kabátból szerencsehozó talizmánná lényegült át. Amikor Cara meglátja, elkerekedik a szeme; félig fel is emelkedik a helyéről, mielőtt az ügyvédje bosszús sziszegés kíséretében visszarántja.

– Emlékszel, mit mondtam? – súgom oda én is Edwardnak.

Kihúzza magát, ahogy biccent.

– Maradjak higgadt. Bármi is legyen.

Arra számítunk, hogy forrófejű ifjúként festik majd le, aki hirtelen indulatból hoz döntéseket. Másként hogyan történhetett meg, hogy egy eldurvult vita után Thaiföldre költözzön? Vagy hogy egy váratlan sugallatra kirántsa a dugót? Habár a gyilkossági kísérlet vádját említeni se lehet a bíróság előtt, miután hivatalosan visszavonták, ez

is csak egy kisváros. Mindenki tudja, mit tett Edward.

Rajtam áll, hogy ne a tékozló fiút, hanem a kegyelem angyalát lássák benne.

A törvényszolga végignéz a jelenlévőkön.

– Mehet, emberek? – kérdezi. – Mindenki álljon fel. Elnököl a tiszteletre méltó Armand LaPierre.

Bár még nem dolgoztam ezzel a bíróval, jól ismerem a hírét. Állítólag hatalmas szíve van – akkora, hogy néha nehezére esik dönteni. Ebédidőben gyakran elhagyja a bíróság épületét, hogy elugorjon a legközelebbi katolikus templomba, a Szent Szívbe, ahol imádkozik az érintett felekért és útmutatást kér Istentől.

Mintha sötét felhő borulna fölénk: fekete talár, fekete cipő, hollófekete haj.

– Mielőtt elkezdenénk – vág bele –, ez az ügy rendkívül felkavaró minden jelenlévő számára. Azért gyűltünk ma össze, hogy döntsünk Luke Warren végleges gyámság alá helyezéséről. Úgy tudom, az egészségi állapota azóta sem változott, hogy múlt pénteken kijelöltem az ideiglenes hivatali gyámot. Látom, ma a kórház képviseletében is megjelentek, továbbá itt van a gyámság alá helyezett személy két gyermeke, mint az eljárásba bevont ellenérdekelt felek. – Összeráncolja a homlokát. – Ez egy rendkívüli meghallgatás, minthogy a körülményei maguk is rendkívüliek. A bíróság igyekszik nem elfeledkezni arról a tényről, hogy elsődleges feladata olyan döntést hozni, ami összhangban áll Luke Warren akaratával, még ha ő nem is képes elmondani, mit kíván. Van bármi, amit

előzetesen be kívánnak terjeszteni?

Itt az időm. Felemelkedek a helyemről.

– Bíró úr, szeretném felhívni a tisztelt bíróság figyelmét arra, hogy az érintett felek egyike fiatalkorú. Cara Warren még nem érte el a nagykorúságot, ami azt jelenti, hogy jogi értelemben véve nem képes önálló döntést hozni az apja életmentő orvosi ellátásának fenntartásával vagy megszüntetésével kapcsolatban. – Le sem veszem tekintetem a bíróról; nem tudok szembenézni Cara haragjával. – A fentiekre való tekintettel indítványozom, hogy a bíróság utasítsa őt a tárgyalóterem elhagyására, ügyvédjét pedig mentse fel a képviselete alól, miután ügyfelének nincs törvényes joga ilyen döntést hozni az apja nevében…

– Miről beszélsz? – szakít félbe Cara. – A lánya vagyok. Minden jogom megvan arra, hogy…

– Cara – állítja le az ügyvédje. – Bíró úr, ügyfelem úgy *értette*…

– Tisztán hallottam, mit mondott, sőt még a szitokszavakat is, amiket nem mondott, csak gondolt – vág közbe a bíró. – De most komolyan, emberek. Fél perce se tart ez a meghallgatás, és máris egymás torkának ugrunk? Tudom, hogy mindenki érzelmileg túlfűtött állapotban van, de higgadjunk le, mielőtt folytatjuk.

Zirconia Notch feláll. Tetőtől térdig igazi ügyvédnek tűnik, harisnyája viszont rikító zöld és vörös csíkos, míg a cipője vakítóan sárga. Olyan, mintha a felsőteste rázuhant volna a gonosz Nyugati Boszorkányra.

– Bíró úr – kezdi –, ügyfelem valóban csak tizenhét, ugyanakkor ő az egyetlen személy a teremben, aki közeli, napi kapcsolatban állt Mr. Warrennel. Az RSA 454-A rendelkezés értelmében a gyámnak kompetens személynek kell lennie. A ténynek, hogy Cara csupán három hónap múlva tölti be a tizennyolc éves kort, semmi köze ahhoz, hogy a bíróság felhatalmazza-e a joggal és lehetővé teszi-e számára, hogy döntsön az apja életéről. Ha őt is bűncselekmény elkövetésével vádolták volna, mint a bátyját, a bíróság előtt felnőttként kellett volna számot adnia a…

– Tiltakozom – vágok közbe. – A vádat visszavonták. Ms. Notch egy semmis váddal próbál előítéletet ébreszteni ügyfelemmel szemben.

– Emberek – sóhajt fel a bíró –, szorítkozzunk annak megtárgyalására, amiért összejöttünk, rendben? És Ms. Notch, lenne szíves levenni azokat a csengettyűket a csuklójáról? Elvonják a figyelmet.

Zirconia rendületlenül folytatja, miközben lehámozza a karkötőt.

– Miután a bíróság meghallgatta ügyfelem vallomását, minden bizonnyal fel tudja majd mérni, bíró úr, hogy ez a fiatal hölgy birtokában van-e a gyámsághoz szükséges kornak, érettségnek és értelmi képességeknek, melyet a vonatkozó rendelkezés feltételként szab meg.

A bíró úgy néz rá, mint aki menten gyomorvérzést kap. Megrándul a szája, elfelhősödik a tekintete.

– Egyelőre nem zárom ki Carát az eljárásból. Előbb

hallanom kell az érveket, és éppúgy meg kell ismernem az ő szempontjait, mint a testvéréét, Edwardét. Fel is kérem önöket, hogy röviden ismertessék álláspontjukat. Hölgyeké az elsőbbség, Ms. Notch.

Az ügyvédnő feláll, hogy a pulpitus felé induljon.

– Terry Wallis – kezdi. – Jan Grzebski. Zack Dunlap. Donald Herbert. Sarah Scantlin. Feltehetőleg még nem hallottak ezekről az emberekről, ezért röviden bemutatnám őket. Terry Wallis tizenkilenc évet töltött szinte teljesen öntudatlan állapotban, mígnem egy napon magától beszélni kezdett és visszanyerte az öntudatát. Jan Grzebski lengyel vasúti munkás 2007-ben, szintén tizenkilenc évnyi kóma után tért magához. Zack Dunlapot a balesete után agyhalottnak nyilvánították, kis híján le is kapcsolták az életfunkcióit fenntartó gépekről, hogy eladományozzák a szerveit, amikor tudatos mozgás jeleit mutatta. Öt nappal ezután kinyitotta a szemét, újabb két nappal később már önállóan lélegzett, ma pedig jár és beszél, miközben az állapota tovább javul.

Edward felé indul.

– Donald Herbert 1995-ben, tűzoltás közben súlyos agykárosodást szenvedett. Tíz évet töltött vegetatív állapotban, mielőtt újra megszólalt. Sarah Scantlint egy ittas sofőr 1984-ben a gyalogátkelőhelyen ütötte el. Hathétnyi kóma után minimális mértékben visszanyerte az eszméletét, de végül csak 2005 januárjában szólalt meg ismét. – Zirconia esengve széttárja karjait. – E férfiak és nők valamennyien olyan súlyos sérüléseket szenvedtek,

hogy senki sem számított a felépülésükre. E férfiak és nők előtt egy olyan élet állt, amiről a családtagjaik már mind lemondtak. E férfiak és nők mégis velünk vannak, mert volt valaki, aki annyira szerette őket, hogy nem adta fel a felépülésükbe vetett reményt. Aki elég időt adott nekik a gyógyulásra. Aki *hitt* bennük.

Visszatér az asztalához, hogy Cara jó vállán nyugtassa a kezét.

– Terry Wallis, Jan Grzebski, Zack Dunlap, Donald Herbert, Sarah Scantlin. S talán, bíró úr, Luke Warren.

A bíró rám néz, miután Zirconia visszaül a helyére.

– Sokan sokfélét hisznek arról, hol kezdődik az élet – állok fel. – A tibeti buddhisták szerint az orgazmussal; a katolikusok szerint azután, hogy a spermium találkozik a petesejttel. Az őssejtek felhasználói az embriót tizennégy napos korától tekintik élőnek, amikor kialakul a leendő hátgerinc első kezdeménye, míg a *Roe kontra Wade* alapján az élet csak huszonnégy hetesen kezdődik. Sőt, a navajo indiánok szerint csupán a csecsemő első nevetésével.

Megvonom a vállam.

– Hozzászoktunk, hogy számos eltérő felfogás létezik az élet kezdetével kapcsolatban, de mi a helyzet a végével? Az is ilyen nehezen megfogható? Az 1900-as években Duncan McDougal úgy vélte, ha mérlegre helyezünk egy haldoklót, pontosan megállapíthatjuk a halál pillanatát, amikor is a test huszonegy grammal könnyebb lesz, ez lévén az emberi lélek tömege. Manapság a törvényi

előírásoknak mégis inkább az felel meg, hogy a halál a vérkeringés és légzés visszafordíthatatlan megszűnése, illetőleg ezzel egyidejűleg az összes agytevékenység visszafordíthatatlan megszűnése. Ezért minősül halálnak az agyhalál, és ezért minősül halálnak a szívhalál.

A bíró szemébe nézek.

– Azért vagyunk ma itt, tisztelt bíróság, mert Luke Warren nem hagyott számunkra egyértelmű utasítást arra nézve, mit tekint halálnak, azt viszont pontosan tudjuk, mit tekintett életnek. Az élet Mr. Warren számára azt jelentette, hogy a farkasok között élhetett…

Miközben magára hagyta a feleségét és a gyerekeit, teszem hozzá gondolatban.

– Azt jelentette, hogy a falka viselkedésének szakértőjévé vált…

Még ha nem is sejtette, hogyan tartsa meg a saját családját.

– Azt jelentette, hogy beleidomult a természetbe…

A felesége meg csak hadd várja.

– Semmiképp sem azt, hogy magatehetetlenül fekszik egy kórházi ágyon, egyedül még levegőt sem képes venni, és legfeljebb matematikai esélye van a felépülésre. Ön mondta, bíró úr, hogy azzal összhangban kell döntést hoznunk, mit akarna Luke Warren. – Egy pillanatra elhallgatok, hogy Edward szemébe nézzek. – Luke Warren pedig azt akarná, hogy engedjük el.

A tizenöt perces szünetben Edwarddal a mosdó felé

indulunk.

– Te hiszel ebben? – kérdezi, míg mindketten a piszoárnál állunk. – Amit az ügyvéd mondott?

– Arra gondolsz, hogy vannak, akik felépülnek az agyhalálból?

Bólint, mielőtt öblít és indul kezet mosni.

– Igen.

– Nem tudom, de majd megkérdezem erről az idegsebészt. – Miután végzek, Edwardot a tükör előtt találom. Meredten nézi magát, mintha nem tudná hová tenni az arcát. – Tudod, most még nem kell döntened az apádról. Előbb el kell nyerned a jogot, hogy te hozhasd meg a döntést.

Indulunk, hogy szerezzünk valami üdítőt, mielőtt visszatérünk a tárgyalóterembe. Az automatáknál Zirconia és Georgie ül egy kis fémasztalnál, velük szemben Cara.

– Hölgyeim – kacsintok Carára.

Az asztallapra mered, a kóláját dédelgeti.

– Hogy van az apád? – Tudom, hogy Cara meg akarta látogatni őt, mielőtt eljött a bíróságra.

Résnyire szűkül a szeme.

– Ne csinálj úgy, mintha érdekelne.

– Cara! – kap levegő után Georgie. – Azonnal kérj bocsánatot Joe-tól!

– Ha már itt tartunk, előbb neki kéne bocsánatot kérnie tőlem. – Felkapja a kóláját és feláll. – Odafent leszek.

Mielőtt távozhatna, Edward az útját állja. Egy medvecukrot nyújt felé, amit az egyik automatából vett.

– Tessék!

– Miből gondolod, hogy kell?

– Azelőtt szeretted – von vállat Edward. – Amikor hazafelé jöttünk az iskolából és megálltam tankolni a kútnál, mindig könyörögtél, hogy vegyek. Leharaptad a végét, és bedugtad az iskolatejbe, amit magaddal hoztál a menzáról. Azt mondtad, olyan, mintha ánizsos turmix lenne. – Vet egy pillantást Georgie-ra. – Anya előtt persze titkoltuk, mert így is azt mondta, hogy cukorfüggő vagy, és ha így folytatod, még a pubertáskor előtt kihullnak a fogaid.

Kólával a kezében nem tudja átvenni; csak egy szabad keze van.

– Ezt el is felejtettem… – mormolja.

Edward betuszkolja a zacskót a géz alá.

– Én nem – mosolyog.

A kórház jogtanácsosa, Abby Lorenzo azzal kezdi, hogy az emelvényre szólítja dr. Saint-Clare-t. A doki felesküszik és elsorolja idegsebészi eredményeit, közben végig úgy tesz, mintha fontosabb dolga is lenne ennél – mondjuk, életeket menteni.

– Ismeri Luke Warrent? – teszi fel a nagy kérdést Lorenzo.

– Igen. Az egyik betegem.

– Mikor találkoztak?

– Tizenkét napja.

– Leírná nekünk, milyen állapotban került Mr. Warren a kórházba?

– Közvetlenül a balesete után hozták be – felel dr. Saint-Clare –, ahol már eszméletlen állapotban találtak rá. A helyszínre kiérkező mentőorvos a körülmények alapján okkal feltételezte, hogy diffúz traumás agysérülést szenvedett. A Glasgow kómatesztet is elvégezte rajta, mielőtt jobb oldali pupillatágulattal, bal oldali bénultsággal és homloktáji zúzódással a kórházba szállította. Amikor a CT súlyos agytájéki duzzanatot és periorbitális ödémát állapított meg, engem értesítettek.

– Ezután mi történt? – kérdezi a jogtanácsos.

– Mr. Warrent ismételten kómatesztnek vetettük alá, amelyen továbbra is öt pontot ért el…

– Ez egész pontosan mit jelent?

– Ezt a neurológiai skálát használjuk, hogy egy fejsérülést követően felmérjük a reszponzivitást, illetve annak hiányát. A skála háromtól tizenötig terjed. Hármas a legmélyebb kóma állapota, tizenötös a normális, egészséges ébrenléti állapot. Ha egy páciens huszonnégy óra elteltével is öt és hét közötti értéket ér el, ötvenhárom százalékos eséllyel meghal vagy vegetatív állapotban marad.

Lorenzo bólint.

– Milyen kezelést alkalmazott?

– A sürgősségi CT-felvétel homloklebenyi hematómát, szubarachnoideális és intraventrikuláris vérzést, továbbá

erőteljes agytörzsi bevérzéseket állapított meg, utóbbi esetben a nyúltagy, illetve a nyúltagyi híd vonatkozásában is.

– Úgy, hogy mi is értsük!

– Mr. Warren agya körül és az agyi kamrákban nagy mennyiségű vért találtunk. Ezek a vérzések érintették a légzésért és az öntudatért felelős agyterületeket is. Egy Mannitol nevű szerrel enyhítettük a koponya belső nyomását, mielőtt frontális lobektómiát hajtottunk végre – ez a műtéti eljárás teret nyit a koponyaüregben az agytágulat számára, így a duzzanat lelohadhat. Eltávolítottuk a hematómát, valamint a homloklebeny egy részét is. A sebészi beavatkozás után a beteg továbbra sem lélegzett és nem tért magához, ugyanakkor a jobb pupilla újra reagált az ingerekre, ami azt jelezte, hogy a duzzanat valóban lelohadt. A frontális lobektómia következményeként Mr. Warren vélhetően elveszítette emlékeinek egy részét – ha nem is mindet –, ugyanakkor ha abból indulunk ki, milyen súlyos hatást gyakoroltak az agytörzs sérülései az öntudati állapotra, nagy valószínűséggel ezeket az emlékeket sem lesz képes elérni.

– Akkor tehát agyhalott, dr. Saint-Clare?

– Nem – rázza fejét az idegsebész. – Az EEG-je agykérgi aktivitást mutat, ám ezt az agyterületet ugyanúgy nem képes elérni, amíg nem nyeri vissza az eszméletét.

– Hogyan tartják életben Mr. Warrent?

– A lélegeztetőgép ellátja oxigénnel, és egy szondán

keresztül tápláljuk.

– Mi az ön megalapozott szakmai véleménye Mr. Warren kilátásait illetően?

Carát nézem, ahogy az idegsebész válaszol. Résnyire szűkül a szeme és megfeszül az álla, mintha egy orkánnal nézne szembe.

– Minden két napban megismételjük a CT-elemzést. Noha tudjuk, hogy a koponyaüregben csökkent a nyomás, a vérzések az agytörzsben valamivel nagyobbá váltak. A beteg mostanáig nem nyerte vissza az öntudatát, vegetatív állapotban van. Véleményem szerint ez olyan komoly agysérülés, hogy nem számíthatunk felépülésre.

Cara összerezzen.

– Még ha lenne is esélye, ami rendkívül valószínűtlen, Mr. Warren a legjobb esetben is élete végéig egy szakápolási otthonban feküdne, a korlátozott agytevékenység és állandósult öntudatlanság állapotában.

– Mennyire tartja megalapozottnak ezt a szakmai véleményét, dr. Saint-Clare? – tudakolja Lorenzo.

– Huszonkilenc éve vagyok idegsebész, de még egyetlen pácienssel sem találkoztam, aki felépült volna ilyen traumás agysérülésből.

– Mi a kórház álláspontja Mr. Warren gondozását és gyógyulását illetően?

– Mr. Warren a betegünk, így a lehető legjobb kezelést kapja annak érdekében, hogy biztosítsuk a komfortérzetét. Mindazonáltal az életminőségében nem

várható változás, ezért döntést kell hoznunk. Mr. Warrent vagy át kell szállítani egy másik intézménybe, ahol állandó felügyelet alatt lehet, vagy – amennyiben a kezelés megszüntetése mellett döntenek – a szerveit eladományozhatják.

– Hogyan lehet Mr. Warren szervdonor, ha nem agyhalott?

Az idegsebész hátradől a széken.

– Önnek igaza van, az agyhalál orvosi kritériumai nem állnak fenn, mindazonáltal az adományozás feltételei egy szívhalál esetén teljesülhetnek. Azok a páciensek, akik súlyos agykárosodást szenvedtek és nem képesek lélegezni, szervdonorok még lehetnek, amennyiben korábban beleegyeztek ebbe. A kórház a New Endland-i szervbankhoz irányítja a családokat. Miután döntés születik az életfenntartó kezelés megszüntetéséről, a lélegeztetőgépet lekapcsolják, így a légzés leáll. Elindul a visszaszámláló, majd öt perc elteltével a pácienst halottá nyilvánítják. Mr. Warren esetében a felhasználható szervek a máj és a vese, esetleg a szív. – Az orvos egy pillanatra elhallgat. – Sok család, ha szembekerül egy ilyen nehéz döntéssel, nagy megnyugvást merít abból, hogy a szerettük a szervadományozás révén segíthet megmenteni mások életet.

– Köszönjük, dr. Saint-Clare – bólint Abby Lorenzo. – Nincs több kérdésem.

Felállok, készen arra, hogy kifaggassam az idegsebészt.

– Doktor úr – kezdem –, ismeri ön Zack Dunlap esetét?

– Ismerem.

– Akkor azt is tudja, hogy miután Mr. Dunlap balesetet szenvedett, agyhalottnak nyilvánították, mégis magától felgyógyult.

– Sokan valóban így hiszik.

– Ezt hogy érti?

– Orvosi berkekben általánosan elfogadott nézet, hogy Mr. Dunlap sosem volt agyhalott, csupán félrediagnosztizálták. Ha *valóban* agyhalott lett volna, sosem épül fel. Ha már itt tartunk, tagja voltam a szövetségi orvosi bizottságnak, mely felül kívánta vizsgálni Mr. Dunlap esetét és a kapcsolódó feljegyzéseket, hogy hivatalos orvosi álláspontot alakítson ki a kérdésben, de a család ehhez nem járult hozzá. – Megvonja a vállát. – Inkább csodának tartják a történteket.

– Mi a helyzet Terry Wallisszal?

– Mr. Wallisról szintén közel két évtizeden át állították, hogy vegetatív állapotban van, noha nem volt. Minimális mértékben, de visszanyerte az öntudati állapotát, ami egészen más helyzet. Minimális öntudati állapotban a beteg bizonyos fokig tudatában van önmagának és a környezetének, csak nem képes közvetíteni a gondolatait és érzéseit. Reagálhat a fájdalmas külső behatásokra, követhet egy utasítást, még el is sírhatja magát, ha meghallja egy hozzátartozója hangját. A minimális öntudat talán krónikus állapot, de a felépülésnek messze nagyobb az esélye ilyenkor, mint ha valaki vegetatív

állapotban lenne.

– Lehetséges, hogy Mr. Wallis vegetatív állapotból minimális öntudati állapotba került?

– Igen. Számos tudati állapot létezik, a kómától a vegetatív állapoton át a minimális öntudatig. Egyes betegek állapota akár pozitív irányba is megváltozhat.

– Akkor nem lehetséges, hogy ugyanez megtörténjen Mr. Warrennel is?

– Terry Wallis felépülése figyelemre méltó és váratlan eset volt, ugyanakkor a kezdeti trauma egészen más természetű, mint Mr. Warren esetében. Nála diffúz axonális fejsérülést állapítottak meg, ami nem jár koponyaüregi nyomásnövekedéssel, és a neuronokat sem károsítja, csak az axonokat. A neuronok az agykéregben helyezkednek el. Ezek az idegsejtek alkotják a szürkeállományt, míg nyúlványaik, az axonok az ingerátvitelért felelős fehérállományt. Diffúz axonális sérülés esetén a szürkeállomány idegsejtjei sértetlenek maradnak, a kapcsolódásért felelős axonok azonban megszakadnak. Ez rendkívül súlyos fejsérülés, ugyanakkor megkíméli magukat az idegsejteket, a neuronokat. Mr. Wallis felépülését az axonok regenerálódása tette lehetővé, Mr. Warren sérülésének következtében azonban nem az axonok, hanem maguk a neuronok károsodtak. S szemben az axonokkal, az elpusztult neuronok nem képesek regenerálódni.

Dr. Saint-Clare a Zirconia bevezetőjében említett összes szerencsés beteg gyógyulására ad valamilyen tudományos

magyarázatot.

– Hadd legyen egyértelmű – összegzek. – Ön szerint a Ms. Notch által említett páciensek kivétel nélkül azért gyógyultak fel, mert vagy félrediagnosztizálták őket, vagy a sérülésük természete alapvetően különbözött attól, amit Mr. Warren szenvedett el?

– Pontosan – bólint az idegsebész. – Senki sem vitatja, hogy Mr. Warren EEG-i mutatnak bizonyos mértékű agyi aktivitást. Elképzelhető, hogy a homloklebeny továbbra is birtokában van korábban használt verbális és motoros agyi képességeknek, csakhogy az agytörzs sérülése miatt nem számít, mi történik a homloklebenyben, amíg nem képes kapcsolódni hozzá. – Dr. Saint-Clare a bíróhoz fordul. – Kicsit olyan, mintha elutaznánk, és a gépről már látnánk az úti célt, amikor egy hirtelen jött tornádó megakadályozna minket a leszállásban. Továbbra is látnánk ezt a gyönyörű üdülőhelyet – szikrázó partokat és ötcsillagos kiszolgálást –, de a jelenlegi tartózkodási helyünkről sehogy sem juthatnánk el oda.

– Mr. Warren élete végéig rá fog szorulni a lélegeztetésre és a mesterséges táplálásra? – teszem fel a kérdést.

– Véleményem szerint igen.

– Ön hogy látja, a kezelés fenntartása esetén meddig élhet még?

– A legtöbb hasonló sérülést szenvedett páciens heteken vagy hónapokon belül meghal tüdőgyulladásban és egyéb szövődményekben. – Az orvos megcsóválja a fejét.

– Ezek a gépek igazából csak meghosszabbítják a haldoklás folyamatát. Fenntartják az életfunkciókat, de hogy ezt életnek lehet-e nevezni…?

– Köszönöm – bólintok. – Öné a tanú.

Zirconia Notch ráncolni kezdi a homlokát, ahogy a tanú felé közelít.

– Ki fizeti Mr. Warren ellátásának költségeit?

– Amennyire tudom, nincs egészségbiztosítása. Jelenleg az állam vendége.

– Az állam vendége, aki naponta megközelítőleg ötezer dollárba kerül, nem számítva az orvosok fizetését.

– Mi nem szoktuk ezt mérlegelni, amikor ellátunk egy beteget…

– Igaz, hogy a kórháza csak tavaly kétmilliós veszteséget termelt?

– Igen…

– Fogalmazhatunk úgy, hogy a kórháznak érdekében áll kikényszeríteni a döntést Mr. Warren sorsáról, mert akkor az ily módon felszabaduló ágyat átadhatja egy *fizető* betegnek?

– Ismétlem, orvosként ezt nem nekem kell mérlegelnem.

– Ön említette, doktor úr, hogy szívhalál esetén Mr. Warren szervei más krónikus betegekhez kerülhetnek.

– Igen. A fizikai állapotát tekintve rendkívül alkalmas szervdonornak.

– Igaz, hogy az ilyen esetek egynegyedében a szervek nem maradnak fent átültethető állapotban?

A doki bólint.

– Néha, miután leállítjuk a lélegeztetőgépet, a beteg magától is megpróbál rendszertelenül lélegezni. Ha ez a jelenség egy órán belül nem szűnik meg, a szerveket nem távolítják el, és a beteget hagyják meghalni.

– Ilyenkor nem is kerül sor a szervek adományozására?

– Nem. A páciens vérébe nem jut elég oxigén ahhoz, hogy ellássa a belső szerveket, annyi viszont igen, hogy ne következzen be a szívleállás, ami a halál egyik alapfeltétele.

– Értem. – Zirconia lebiggyeszti az ajkát. – Szóval kivárják, amíg a szív leáll, azután elszámolnak háromszázig, mielőtt kiemelik a szerveket?

– Pontosan.

– Hallott már dr. Robert Veatchről? – kérdezi Zirconia.

Dr. Saint-Clare megköszörüli a torkát.

– Igen.

– Úgy tudom, neves orvosetikai szakember, aki megkérdőjelezi a DCD-t, vagyis azt az eljárást, amikor szervadományozásra a kezelés megszüntetése és a szívhalál beállta után kerül sor.

– Igen.

– Összegezné a bíróság előtt dr. Veatch álláspontját?

Dr. Saint-Clare bólint.

– Dr. Veatch rámutat a tényre, hogy a már leállt szív újraindítható – végtére is szívtranszplantáció esetén pontosan ez történik. Véleménye szerint a szívfunkciók és

a vérkeringés megszűnése így nem visszafordíthatatlan állapot a DCD-pácienseknél, ami azt jelenti, hogy a halál bekövetkezte nem állapítható meg teljes bizonyossággal.

– Alapjában véve arról van szó, hogy Mr. Warrent halottnak nyilvánítják, amint a szíve leáll, de azután a szívét másba ültetik, ahol újra verni kezd.

– Igen.

– Akkor nem túlságosan korai halottnak nyilvánítani Mr. Warrent, ha defibrillációval elérhető lenne, hogy a szíve akár a saját testében maradva is tovább verjen?

– A fejlett világban bevett orvosi gyakorlatnak számít, Ms. Notch, hogy a szív megállását szívhalálnak tekintsük – jelenti ki az orvos. – Az ötperces várakozással csupán arról győződünk meg, hogy a szív nem kezd el magától, minden orvosi beavatkozás nélkül újra verni.

Zirconia bólint, de látszik, hogy nem vevő a szövegre.

– A jelenlegi állapotában Mr. Warren érez bármilyen fájdalmat?

– Nem – vágja rá az orvos. – Nincs öntudatánál, nem érezhet semmit. Igyekszünk a lehető legnagyobb kényelmet biztosítani a számára.

– Akkor tehát nem is szenved?

– Nem.

– Nem szorong, nem fél.

Dr. Saint-Clare testhelyzetet vált.

– Nem.

– S ebben a szenvedésmentes állapotban lehet még… meddig is?

– Ha a szervezete nem kerül kapcsolatba olyan betegséggel, ami tovább ront az egészségi állapotán, és egy szakápolási intézetbe kerül, akár évekig.

Zirconia karba teszi a kezét.

– Ön tehát úgy látja, hogy az általam is említett esetek közül ötben a súlyos agysérülés jellegét félreismerték, ezért kerülhetett sor a betegek későbbi gyógyulására?

– Igen. Öntudatvesztéssel járó betegségek esetében hírhedten nehéz felállítani a pontos diagnózist.

– Akkor viszont hogyan lehet biztos abban, hogy nem Mr. Warren lesz a következő azok sorában, akik csodálatos módon mégis felgyógyulnak?

– Ez nem lehetetlen, csak rendkívül valószínűtlen.

– Hallott már a teljes bezártság szindrómáról?

– Természetesen – bólint az idegsebész. – A LIS olyan állapot, amelyben a páciens tudatánál és ébrenléti állapotban van, csak nem képes mozogni vagy kommunikálni.

– Igaz, hogy az agytörzs sérülése és a normális EEG a LIS jellemző tünete?

– Igen.

– Mr. Warren agysérülése esetében nem áll fenn az agytörzs sérülése és a normális EEG?

– De igen, csakhogy a klasszikus bezártság szindróma jellemzője még a tűhegynyire zsugorodott pupilla és a betegség felismerését megkönnyítő többi tünet is. Egy kómában lévő beteg esetében a legtöbb idegorvos ezt a lehetőséget is mérlegeli, ezért arra kéri a beteget, hogy

mozgassa a szemét le és fel.

– Csakhogy a *teljes* bezártság szindróma egészen más, nem? Teljes LIS esetén a páciens a szemét sem képes mozgatni, másként a bezártsága értelemszerűen nem lenne teljes.

– Ez így van.

– Nem teszi ez szélsőségesen nehézzé annak megállapítását, hogy a beteg a teljes bezártság állapotában vagy egyfajta vegetatív állapotban van-e?

– Nos, ez valóban nem könnyű – ismeri el dr. Saint-Clare.

– Tisztában van vele, doktor úr, hogy sok LIS-es páciens bizonyos eszközök segítségével képes kommunikálni, és némelyikük hosszú ideig is élhet?

– Hallottam róla.

– Százszázalékos bizonyossággal ki merné jelenteni a bíróság előtt, hogy Mr. Warren *nem* teljes bezártság szindrómától szenved?

– Az orvoslásban nem létezik százszázalékos bizonyosság – száll vitába a doki.

– Akkor tehát azt sem jelentheti ki százszázalékos bizonyossággal, hogy Mr. Warren nem épül fel a vegetatív állapotból és lép tovább a minimális tudati állapotba, vagy nyeri vissza teljesen az öntudatát.

– Nem, azt viszont kijelenthetem, hogy az általunk alkalmazott kezelések és beavatkozások nem változtattak érdemben az állapotán, és azt sincs okunk feltételezni, hogy a jövőben változtatnak.

– Ön nyilván tudja, doktor úr, hogy azok, akiknek olyan súlyosan sérült a gerincveleje, hogy az orvosok szerint soha többé nem állhattak volna lábra, éppen az orvostudomány fejlődésének köszönhetően járhatnak újra.

– Természetesen.

– Irakból és Afganisztánból hazatérő végtagsérült katonáink olyan fantasztikus művégtagokat kapnak, amilyenekkel egy Vietnamban harcoló katona legfeljebb a tudományos-fantasztikus regényekben találkozhatott. Nem következtethetünk ebből arra, hogy az orvostudomány napról napra fejlődik?

– De igen.

– Hogy sok olyan ember, akit súlyos – sőt, halálos – betegséggel diagnosztizáltak, ma mégis teljes életet élhet? Hogy mondjuk öt év múlva kifejleszt valaki egy olyan eljárást, ami a sérült agytörzzsel élőknek is reményt ad a teljes felépülésre?

Dr. Saint-Clare felsóhajt.

– Ebben természetesen igaza van, csak azt nem tudjuk, meddig kell várnunk, amíg ezek a remélt eljárások a gyakorlatban is használhatók lesznek.

Zirconia mélyen a szemébe néz.

– Hát, tizenkét napnál biztosan tovább – közli. – Nincs több kérdésem.

Dr. Saint-Clare feláll, ám mielőtt távozhatna a tanúk padjáról, a bíró megállítja.

– Nekem is lenne egy kérdésem, doktor úr. Nem sokat

értettem ebből a sok szakzsargonból, amit használt, ezért próbálom megragadni a lényeget. Ha ez az ember a testvére lenne, mit tenne?

Az idegsebész lassan visszaül a székbe. Elfordul a bírótól, s ahogy Carára néz, a tekintete szinte gyengéddé válik.

– Elköszönnék tőle – felel a kérdésre. – Azután elengedném.

LUKE

Hat-hét napon át biztosan gyalogoltam, hogy visszataláljak a civilizációhoz. Sokat sírtam, mert máris mélyen átéreztem farkascsaládom elvesztését. Tudtam, hogy nélkülem is életben maradnak, de abban már nem voltam biztos, hogy ez visszafelé is igaz-e.

Tudni kell, hogy két éve nem láttam magam, legfeljebb egy-egy tócsa latyakos tükrében. Hajam a hátam közepét verte és rasztás fürtökbe állt össze, szakállam is teljesen elvadult. Arcomat zúzódások és karcolások borították – a farkasokkal való játszadozások nyomai. Hónapok óta nem fürödtem. Huszonöt kilót ledobtam, karjaim úgy meredtek elő a kezeslábas ujjaiból, mint a törékeny gallyak. Igazi rémálom-alaknak tűnhettem.

Előbb hallottam, mint láttam az országutat, ami ráébresztett, mennyire kiéleződtek az érzékeim – mérföldekkel korábban megéreztem a nyári útburkolat forró aszfaltjának szagát, mielőtt még a fák ritkulni kezdtek és kiemelkedett előttem a partoldal. Hunyorogva léptem ki a napfénybe. Egy elhaladó teherautó akkora zajt csapott, hogy kis híján letántorodtam az útról. A forró széllökés nyomán hajam végre elvált szurtos arcomtól.

Amikor elértem egy drótkerítéshez, megérintettem a hideg acélt, ami a tenyerembe préselődve rácsmintát hagyott. Olyannyira különbözött mindentől, amit hosszú idő óta tapintottam, hogy egy percig csak álltam, lenyűgözve erejétől és töretlen vonalaitól, mielőtt mászni kezdtem. Könnyedén átugrottam a tetején és némán lehuppantam a túlsó felén: tökéletesre csiszoltam ezt a készséget. Amint meghallottam az emberi hangokat, meredezni kezdtek tarkómon a szőrszálak, és nyomban lekuporodtam. Úgy kerültem, hogy ellenszélben haladjak, ne érezhessék meg a szagomat.

Egy csapat cserkészlányba botlottam, már ha Kanadában is így nevezik őket. Ebben az országúti pihenőben álltak meg piknikezni, míg autóbuszuk rejtőzködő vadállatként pihent a fák között.

Feszültnek, vadnak és túlságosan kiszolgáltatottnak éreztem magam. Nem bújhattam el egy fa mögé; nem fogott közre senki, hogy szükség esetén harcoljon értem. Hallottam az úton elsuhanó autók bántóan magas hangját – mintha minden alkalommal egy puskagolyó süvített volna el mellettem. Majd' megsüketültem a lányok nevetgélésétől, be kellett fognom a fülemet.

Így visszatekintve el tudom képzelni, mit érezhettek: az egyik pillanatban még önfeledten nevetgéltek, a másikban már egy fenevad tornyosult a piknikasztaluk fölé, fenyegetően, rongyosan és bűzösen. Sokan sikoltozni kezdtek; egyikük elszaladt a busz felé. Próbáltam lenyugtatni őket, túlélési ösztönöm mégis azt diktálta, hogy

húzzam össze magam és hajtsam le a fejem. Csak ezután jutott eszembe, hogy hangom is van.

Amit két éve nem használtam másra, csakis üvöltésre és morgásra.

Rozsdás lett, vékony, vinnyogó. Nem ilyenre emlékeztem.

Fájt kiadni ezt a hangot. A nyelvemmel próbáltam értelmes szóvá gyúrni. Még akkor is hebegtem és fulladoztam a szótagokban, amikor futva megérkezett a buszsofőr.

– Már szóltam a rendőröknek. – Rögtönzött fegyverével, egy óriási elemlámpával próbált távol tartani.

Csak ekkor éledt újjá a beszédkészségem.

– Segítség! – nyögtem ki.

Igazából áldásként éltem meg, amikor a rendőrök végül megjelentek. Eleinte nehezen tudtam meggyőzni őket a személyazonosságomról, noha viharvert kezeslábasom mellényzsebében még ott lapult a jogosítvány, amit két éve tettem el. A kinézetem alapján biztos valami csövesnek néztek, aki lopta a tárcát. Csak amikor felhívták Georgie-t, aki görcsösen zokogni kezdett a telefonban, akkor hittek végre nekem, és engedték, hogy lezuhanyozzak az őrs öltözőjében. Kaptam egy szabványos rendőrpólót és egy melegítőt. Hamburgert hoztak a McDonald'sból.

Nagyjából öt másodperc alatt felfaltam. Azután eltöltöttem egy órát a mosdóban, amíg kiokádtam az egészet.

A rendőrfőnök ekkor vizet és sós kekszet hozatott. Tudni

akarta, mi vesz rá egy normális fickót arra, hogy a farkasok között éljen, és különösen az érdekelte, miért nem faltak fel. Minél többet beszéltem, hangom úgy veszített az érdességéből, amíg végül a szájpadlásomon szellemként felsejlő szavak már lágyan, mégis tömören és valóságosan áradtak ki belőlem.

A rendőrfőnök elnézést két, amiért a fogda kemény priccsén kell aludnom. Két éve először éreztem ágyat magam alatt, de sehogy sem találtam a helyem. A falak mintha összezárultak volna körülöttem, pedig nem csukták rám az ajtót. Mindenen a tinta, a nyomda, a por szagát éreztem.

Amikor másnap reggel bekísérték Georgie-t, aki egész éjjel vezetett, a cella padlóján aludtam, de mint bármelyik vadállat, teljesen éberré váltam, mielőtt átlépte volna a küszöböt. Tudtam az érkezéséről – a sampon és parfüm illata szökőárként terjengett előtte –, mielőtt még megláthattam volna.

– Édes istenem! – mormolta. – Luke?

Berontott az ajtón.

Azt hiszem, emiatt történt – emiatt lépett működésbe az ösztön és szorította háttérbe a tudatos gondolkodást. Akárhogy is, amikor Georgie szaladni kezdett felém, azt tettem, amit ebben a helyzetben bármely más farkas tett volna.

Riadtan kitértem az útjából.

Nem számít, meddig élek, mindig emlékezni fogok rá, ahogy a fény kihunyt a szemében, mint a gyertya lángja egy

váratlan széllökéstől.

EDWARD

Mialatt esküt teszek a tanúk padján, bedugom kezem apám dzsekijébe, és a zseb mélyén kitapintok egy apró fecnit. Nem akarom felhívni rá a figyelmet azzal, hogy előhúzom és megnézem – különösen nem most, míg a talpamat sütögetik –, pedig szinte belehalok a kíváncsiságba. Mi lehet az? Bevásárlólista az apám kézírásával? Postai feladóvény? Mosodai számla? Magam előtt látom a száraztisztító alkalmazottját, aki nem érti, miért nem jöttek el a nadrágért, amit Luke Warren adott be. Eltűnődöm, meddig őrzi meg a ruhadarabokat. Vajon felhívta apámat, hogy mit akar a nadrágjával – eljön még érte, vagy odaadhatja adományba?

Amikor végül titokban kicsempészem és magam elé tartom – épp csak annyira magasan, hogy a külső szemlélő számára úgy tűnjön, mintha magam elé merednék –, egy kínai szerencsesütiből származó közhelyes bölcsességet olvasok.

A harag az ostobasággal kezdődik és a megbánással ér véget.

Nem tudom, miért tartotta meg. Talán úgy érezte, az ő számára külön jelentése van. Talán időről időre elolvasta

és fenyegetésként értékelte.

Vagy csak zsebre vágta és elfeledkezett róla.

Vagy rám emlékeztette.

– Edward – szólít meg Joe –, mesélj egy kicsit a gyerekkorodról.

– Úgy éreztem, nekem van a legmenőbb papám – vallom be. – Tudni kell, hogy csendes, visszahúzódó kölyök voltam, aki legtöbbször beletemetkezett a könyvébe. Emellett allergiás is voltam, nagyjából az egész természetre. A suliban persze mindenki velem szívózott. – Érzem magamon Cara kíváncsi tekintetét. Nem erre a nagytestvérre emlékszik. Egy kiskölyök szemében a kocka is lehet menő, ha gimibe jár, klasszikus járgányt hajt, és csokit vesz neki. – Amikor apám visszatért a vadonból, egy csapásra híres ember lett. Én pedig a suli egyik sztárja, csak mert a fia voltam.

– Milyen volt a kapcsolatod az apáddal? Közel álltatok egymáshoz?

– Sok időt töltött távol tőlünk – felelek diplomatikusan, miközben eszembe jut a régi mondás: *Halottról vagy jót, vagy semmit*. – Elment Québecbe, hogy a farkasok között éljen, de miután visszatért, és elkezdte felépíteni a falkáit a Redmondban, azután is a lakókocsijában vagy a körletekben aludt. Az igazság az, hogy Cara jobban szeretett vele lógni, ezért sokkal több időt töltött a parkban. Én szívesebben voltam a mamámmal.

– Nehezteltél az apádra, amiért nem volt veletek?

– Igen – felelek egyszerűen. – Emlékszem, mennyire

féltékeny voltam az általa felnevelt farkasokra, amiért többet látták, mint én. Arra is emlékszem, mennyire féltékeny voltam a húgomra, amiért jobban értett a nyelvén.

Cara lehajtja a fejét, haja az arcába hullik.

– Gyűlölted az apádat, Edward?

– Nem. Talán nem értettem meg, de nem gyűlöltem.

– Szerinted ő gyűlölt téged?

– Nem – rázom meg a fejem. – Szerintem egyszerűen ő sem értett meg. Nyilván olyan kölykökre számított, akiket ugyanaz érdekli, ami őt, és őszintén szólva elég hamar elvesztette az érdeklődését bárki iránt, akit *nem* ugyanaz érdekelt.

– Mi történt, amikor betöltötted a tizennyolcat?

– Az apám és én… szóval, volt egy vitánk. Meleg vagyok. Anyám tudta, és az ő javaslatára elmentem apámhoz, hogy neki is elmondjam.

– Ami nem sült el túl jól?

Habozok, próbálok átvergődni az emlékek aknamezején.

– Mondhatjuk.

– Mi történt?

– Eljöttem otthonról.

– Hová mentél?

– Thaiföldre. Angolt tanítottam és beutaztam az országot.

– Mennyi időt töltöttél ott?

– Hat évet. – A hangon megtorpan a két szó között.

– Míg távol voltál, tartottad a kapcsolatot a családoddal?

– Eleinte nem. Tényleg szakítani akartam velük, a régi életemmel, de végül azért kapcsolatba léptem a mamámmal. – A szemébe nézek, ahogy próbálom értésére adni, mennyire sajnálom, hogy miattam, a hónapokig tartó hallgatásom miatt kellett megjárnia a poklok poklát. – Az apámmal azóta sem beszéltem.

– Milyen körülmények között tértél vissza Thaiföldről?

– A mamám felhívott azzal, hogy apám súlyos autóbalesetet szenvedett. Miközben Cara is vele volt.

– Mit éreztél, amikor ezt hallottad?

– Nagyon megrémültem. Az a helyzet, hogy nem számít, mióta nem láttunk valakit. Bármi is történt, attól még ők a családom. – Felnézek. – Az első géppel iderepültem.

– Kérlek, mondd el, milyen körülmények között láttad viszont az apádat.

Joe kérdése visszarepít az időben. Ott állok apám ágyának végében, nézem a kórházi köntös alól előkígyózó csöveket és vezetékeket. Kötés van a fején, az igazi gyomrost mégis egy apró vércsepp viszi be. A nyakán látom, közvetlenül az ádámcsutkája felett. Könnyen össze lehetne keverni egy karcolással, vagy akár a borostájával, mégis az általa átélt trauma mementója, a gondos nővérkezek által megtisztított bőr egyetlen szépséghibája az, amitől kis híján térdre rogyok.

– Az apám mindig megtermett fickó volt, de ha valaki szemtől szemben találkozott vele, még ennél is

nagyobbnak tűnt. A belőle áradó lendület önmagában hozzáadott vagy öt centit. Sehová sem csak úgy ment; szaladt. Nem evett, falta az ételt. Az ilyenre mondják, hogy folyton csúcsra jár. Hogy két végén égeti a gyertyát. – Összébb húzom magamon a kabátját. – De az a férfi a kórházi ágyon? Életemben akkor láttam először.

– Beszéltél a kezelőorvosával? – kérdezi Joe.

– Igen. Dr. Saint-Clare bejött és ismertette a vizsgálatok eredményét. Megtudtam, hogy sürgősségi műtéttel kellett csökkentenie a koponyaűri nyomást. Elmagyarázta, hogy bár a duzzanat lelohadt, apám súlyos agytörzsi traumát szenvedett, amit semmilyen műtéttel nem tudnak helyrehozni.

– Milyen gyakran látogattad meg apádat a kórházban?

Habozok. Hogyan mondjam el, hogy állandóan ott lógtam – leszámítva az alkalmakat, amikor törvényileg kitiltottak?

– Mindennap próbáltam ott lenni.

Joe szembefordul velem.

– Apáddal beszéltetek arról, hogy mit vár tőled, amennyiben ő cselekvőképtelenné válna?

– Igen – bólintok. – Egyszer.

– Mesélnél nekünk erről?

– Tizenöt éves voltam, amikor eldöntötte, hogy beköltözik a kanadai vadonba és megpróbál együtt élni a farkasokkal. Ilyet korábban még senki sem csinált. A tudósok azonosították a vonulási útvonalakat a Szent Lőrinc-folyó mentén, ő pedig úgy döntött, nyomon követ

egy falkát és megpróbál beépülni. Néhány fogságban élő falka esetében már sikerült elérnie, ezért számára ez tűnt a kézenfekvő folytatásnak, még ha egyet is jelentett azzal, hogy minden menedék és élelem nélkül kell szembenéznie a kanadai téllel.

– Aggódott emiatt?

– Nem. Csak tette, amiről úgy érezte, hogy tennie kell. Ha úgy tetszik, meghallotta a vadon szavát. A mamám persze egészen másként látta. Úgy érezte, hátat fordít neki, és magára hagyja a két gyerekkel. Biztosan tudta, hogy apám nem ússza meg élve. Felelőtlennek és holdkórosnak tartotta ezért. Azt várta, idővel majd észhez tér, és otthon marad, ahová tartozik… de nem így lett.

Anyám kővé meredten ül az első sorban, szeme lesütve, keze összekulcsolva.

– Az indulása előtti este apám behívott az irodájába. Két poharat és egy üveg whiskyt tett az asztalra, hogy igyunk egyet, ha már mostantól én leszek a ház ura.

Az alkohol folyékony tűzként éget. Köhögök és könnybe lábad a szemem; úgy érzem, menten meghalok, de ő csak megpaskolja a vállam és biztat, hogy lélegezzek. Ingem ujjába törlöm a szám, közben megesküszöm, hogy soha ebben a rohadt életben nem iszom többé ilyen szart. Amikor kitisztul a látásom, az asztalon észreveszek valamit, ami korábban nem volt ott. Egy darab papír az.

– Felismered ezt az iratot? – kérdezi Joe.

Újra itt van: a széle gyűrött és szakadozott, de ugyanaz a nyilatkozat, amit a fiókban találtam. Joe beterjeszti

bizonyítéknak, majd megkér, hogy hangosan olvassam fel. Megteszem, miközben apám hangját hallom a fejemben.

Azután a saját kérdéseimet: *És ha nem tudom, mit kell tennem? Ha rossz döntést hozok?*

– Ez itt a te aláírásod? – firtatja Joe.

– Igen.

– És mellette az apád aláírása?

– Igen.

– Az elmúlt kilenc évben apád utalt rá egyszer is, hogy már nem tekinti érvényesnek ezt a hivatalos felhatalmazást?

– Tiltakozom! – áll fel Cara védője. – Ez a fecni minden, csak nem hivatalos felhatalmazás.

– Elutasítom. – A bíró szórakozottan tépdesi a haját. Csoda, hogy még nem tarkopasz.

Egy párhuzamos univerzumban Carával jót nevetnénk ezen.

– Többet nem beszéltünk erről. Azután egy napon hazatért Québecből, és az egész okafogyottá vált.

– Mikor jutott eszedbe ez a felhatalmazás?

– Amikor néhány nappal ezelőtt az otthoni iratokat rendezgettem, miközben próbáltam elérni a gondozót, aki a Redmondban a farkasokra vigyáz. Beszorult a fiók mögé.

– Amikor apád iratait rendezgetted, találtál bármilyen egyéb felhatalmazást?

– Nem, nem találtam.

– Végrendeletet? Életbiztosítási kötvényt?

– Végrendelet nem volt – felelem –, de biztosítási kötvény igen.

– Elárulnád a bíróságnak, hogy baleseti halál esetén ki az életbiztosítás kedvezményezettje?

– A húgom, Cara.

Leesik az álla, amiből kiderül, hogy apám sosem mondta el neki.

– Te is a kedvezményezettek közé tartozol?

– Nem.

Amikor megtaláltam a kötvényt, egy mappában az autó papírjaival és apám útlevelével, minden szerződési feltételt végigolvastam. Közben azon tűnődtem, hogy a távozásom miatt írt-e ki a kedvezményezettek közül, vagy csak azután kötött biztosítást, hogy én elmentem.

– Ez meglepett?

– Nem mondhatnám.

– Dühös lettél?

Felemelem az állam.

– Hat éve a saját lábamon állok. Nincs szükségem a pénzére.

– Vagyis az egész kezdeményezést, hogy apád törvényes gyámja légy, s mint ilyen, orvosi döntéseket hozz a nevében, nem az anyagi haszonszerzés indokolja?

– Apám halála esetén egy centet sem kapok, ha ez a kérdés.

– Edward – emeli fel a hangját Joe –, szerinted apád mit szeretne, hogyan legyen tovább?

– Tiltakozom – száll vitába Zirconia Notch. – A tanú

személyes véleménye nem számít.

– Ez igaz, ügyvédnő – ért egyet a bíró –, de én akkor is szeretném hallani.

Veszek egy nagy levegőt.

– Beszéltem az orvosokkal, feltettem nekik az összes létező kérdést. Tudom, hogy apám már nem tér vissza. Annak idején mesélt a beteg farkasokról, akik többé nem vettek magukhoz ételt, mert tudták, hogy csak koloncok a falka nyakán. Távol tartották magukat a többiektől, amíg annyira le nem gyengültek, hogy csak lefeküdtek és meghaltak. Nem azért tették, mert már nem akartak élni vagy meggyógyulni, hanem mert ebben az állapotban csak hátráltattak mindenkit, akit szerettek. Apám mindenkinél inkább úgy gondolkodna, ahogyan egy farkas. Egy farkas számára pedig a falka a legelső.

Amikor összekaparok magamban annyi bátorságot, hogy Carára nézzek, mintha tőr fúródna a szívembe. Könnyben úszik a szeme, reszket a válla, alig tud uralkodni magán.

– Sajnálom, Cara – szólok közvetlenül hozzá. – Én is szeretem. Tudom, hogy nem hiszed el, de ez az igazság. Bár azt mondhatnám, hogy egyszer majd jobban lesz, de nem lesz. Ő is azt mondaná, hogy eljött az idő. El kell mennie, hogy a családja továbbléphessen.

– Ez nem igaz – vág vissza Cara. – Egy szó sem igaz belőle. Sosem hagyna magamra, és te nem szereted. *Sosem* szeretted.

– Kérem, Ms. Notch, fegyelmezze az ügyfelét – mordul

fel a bíró.

– Cara – suttogja az ügyvédnő –, nemsokára mi jövünk.

Joe felém fordult.

– A húgod láthatóan más véleményen van. Szerinted miért?

– Mert bűntudata van. Ott volt a balesetnél. Ő megúszta, az apám nem. Ezzel nem azt mondom, hogy bármiről is tehet, csak ez az egész túlságosan közelről érinti ahhoz, hogy meghozza a döntést.

– Téged pedig egyesek szerint túlságosan is *távolról* érint ahhoz, hogy meghozd a döntést.

Bólintok.

– Tudom, de mióta itt vagyok, rájöttem valamire. Amikor elmegyünk, azt hisszük, minden megáll. Az egész világ megdermed és ránk vár, csakhogy semmi se marad állandó. Épületek tűnnek el. Emberek szenvednek balesetet. Kislányok nőnek fel. – Carához fordulok. – Amikor kicsi voltál, nyáron eljártunk a strandra, és te óriási hasasokat ugrottál a deszkáról. Azt akartad, hogy pontozzalak, mintha az olimpián lennénk. A legtöbbször csak olvastam és kitaláltam valami pontszámot, de ha túl alacsony volt, mindig könyörögtél, hadd ismételhesd meg. Az a helyzet, hogy felnőttként már nincs ismétlés. Vagy jól csinálod, vagy elszúrod, de együtt kell élned a következményekkel. Hat évig nem láttam az apámat. Mindig azt hittem, hogy idővel majd beszélünk. Idővel majd elmondja, mennyire sajnálja, vagy talán én mondom el, mennyire sajnálom, de ilyen csak a

hallmarkos filmekben van, ahol a végén mindig minden megoldódik. Nem mehetek vissza hat évet az időben, de bármikor felvehettem volna a telefont, hogy felhívjam, és csak annyit mondjak: *Szia, én vagyok.* – A zsebembe nyúlok, kitapintom a szerencsesüti papírját. – Tizenöt éves koromban még bízott bennem. Azt akarom, hogy tudja, bármi történt, még ha el is mentem, ugyanúgy bízhat bennem. Azt akarom, hogy tudja, mennyire sajnálom, amiért így alakultak a dolgaink. Talán sosem lesz esélyem megmondani. Talán ez az egyetlen módja.

Hirtelen eszembe jut, mi történt az irodában, miután aláírtam azt a papírt. A toll kihullt a kezemből, mintha égetné az ujjam. Apám felvette a poharat, hogy kiigya a whiskyt, amit meghagytam. *Te máris olyan vagy, mint egy tapasztalt férfi. Sokkal jobban fogsz boldogulni, mint én valaha is.*

Ebbe az elismerésbe kapaszkodtam – kincsként őriztem, ahogy a kagyló ringatja a gyöngyöt –, és teljesen elfeledkeztem a fájdalomról, ami elvezetett hozzá.

– Tévedésbe ne ess! – figyelmeztet Joe a meghallgatás előtt. – Zirconia Notch talán úgy fest, mint aki gandzsát termeszt a hátsó kertjében és pulóvert köt a saját hajából, de igazi cápa. Azelőtt Danny Boyle-nak dolgozott, márpedig nála csak az számít, mennyire vérszomjas egy ügyész.

Így amikor Cara jogi képviselője mosolyogva felém indul, megkapaszkodom a székben, úgy várom a

támadást.

– Ha jól értem, arról igyekszik meggyőzni a bíróságot, hogy az apja tizenöt évesen elég érettnek találta, hogy orvosi döntéseket hozzon a nevében, ön szerint a tizenhét és háromnegyed éves húga mégsem alkalmas ugyanerre.

– Azt a döntést az apám hozta meg – mutatok rá. – Nem én kértem.

– Tisztában van azzal, hogy Cara kezeli az apja pénzügyeit és fizeti a számláit?

– Nem lep meg – vonok vállat. – Az ő korában én is ezt tettem.

– Hat éve nem látta az apját, igaz?

– Igaz.

– Nem lehetséges, hogy az eltelt időben készített egy másik felhatalmazást – amiben talán éppen Carát nevezte meg törvényes gyámjaként, aki orvosi döntéseket hozhat a nevében –, csak ön nem tud erről? Vagy esetleg ezt is megtalálta… csak eldobta?

Joe felpattan.

– Tiltakozom! Ez rosszhiszemű fel…

– Visszavonom – bólint Zirconia Notch, de akkor is elgondolkodtat. S ha apám *valóban* felhatalmazta Carát vagy bárki mást, csak még nem találtuk meg az iratot? Ha meggondolta magát, én pedig túl távol kerültem ahhoz, hogy értesüljek róla? Nem hinném, hogy gyilkosság lenne megszüntetni az életfenntartó kezelést olyasvalaki esetében, aki pontosan ezt kívánja – de ha kiderül, hogy mégsem?

– Ön ösztönös, impulzív személyiségként írná le magát, Edward?

– Nem.

– Valóban? Miután egy veszekedés után elköltözött otthonról? Ez nem éppen szokványos reakció.

Joe széttárja a karját.

– Bíró úr! Az ügyvédnő kérdezni próbál, vagy jellemrajzot adni a tanúról?

– Helyt adok – bólint a bíró.

Zirconia nem esik ki a lendületből.

– Olyan személyiségnek írná le magát, aki szereti uralma alatt tartani a dolgokat?

– Csak a saját sorsomat.

– S mi a helyzet az apja sorsával? Hiszen éppen arra törekszik, hogy átvegye felette az uralmat.

– Ő kért erre – felelek feszült hangon. – És elég nyilvánvalóvá tette az akaratát, amikor jelentkezett szervdonornak.

– Azt is tudja, hogyan?

– Amikor a jogosítványát igényelte.

– Tisztában van vele, hogy New Hampshire államban nem elég a jogosítványába ragasztania egy kis matricát, ha bejegyzett szervdonor kíván lenni? Hogy az interneten keresztül is regisztrálnia kell?

– Nos…

– Tudta, hogy az apja *nem* töltötte ki ezt az internetes regisztrációs nyomtatványt?

– Nem.

– Ön szerint azért nem töltötte ki, mert időközben meggondolta magát?

– Tiltakozom – kiált fel Joe. – Ez spekuláció.

A bíró összeráncolja a homlokát.

– Elutasítom. Mr. Warren, válaszoljon a kérdésre.

Felnézek az ügyvédnőre.

– Szerintem csak azért nem töltötte ki, mert nem tudta, hogy erre is szükség van.

– Nyilván azért gondolja így, mert az elmúlt hat évben *olyan* közel álltak egymáshoz – bólint Zirconia. – Lefogadom, hogy éjszakába nyúló beszélgetéseket folytattak az ilyen mély emberi kérdésekről. Vagy várjunk csak? *Nem is volt itt*.

– Most itt vagyok – szögezem le.

– Igen. Miután beszélt az orvosokkal, felhatalmazva érezte magát, hogy minden rendelkezésre álló eszközzel véget vessen az apja életének?

– Az orvosok és a szociális munkás külön felhívták rá a figyelmem, hogy ne arra gondoljak, amit én szeretnék, hanem arra, amit az apám kívánna ebben a helyzetben.

– Miért nem beszélt erről a húgával?

– Próbáltam, de hisztériás rohamot kapott, valahányszor felhoztam előtte apánk állapotát.

– Hány alkalommal próbálta tisztázni ezt a kérdést Carával?

– Párszor.

Zirconia Notch felhúzza egyik szemöldökét.

– Hányszor?

– Egyszer – vallom be.

– Tudja, hogy Cara súlyos autóbalesetet szenvedett?

– Természetesen.

– Tudja, hogy súlyosan megsérült?

– Igen.

– Tudja, hogy komoly műtéti beavatkozáson ment át?

Felsóhajtok.

– Igen.

– Hogy fájdalomcsillapítókat kapott, hogy nagyon sérülékeny?

– Azt mondta, képtelen tovább csinálni – tiltakozom. – Azt akarta, hogy vége legyen.

– Miért gondolta, hogy az apja életét érti ez alatt, amikor percekkel azelőtt még minden erejével ellenezte az életfenntartó kezelés megszüntetését?

– Úgy gondoltam, az egész helyzetre érti. Nem akarta hallani és feldolgozni, túl sok lett neki az egész. Ezért vállaltam magamra, hogy gondoskodom mindenről.

– „Gondoskodás” alatt pedig azt értette, hogy egyoldalú döntést hoz az apja kezelésének leállításáról.

– Ahogyan ő is akarná – bólintok.

– De ha őszinték vagyunk, Edward, igazából *maga* az, aki akarja, nem igaz? – csap le Zirconia.

– Nem. – Érzem, ahogy a fejfájás dörömbölni kezd a halántékomon.

– Valóban? Mégis véget akart vetni az apja életfenntartó kezelésének anélkül, hogy a húgával beszélt volna. Percekkel azelőtt sem árulta el neki, hogy kis híján

megtörtént. Amikor pedig a kórház rájött, hogy mire készül, és leállította a folyamatot, amikor Cara hiába kérlelte, hogy ne csinálja ezt, ön félrelökte az útjában álló embereket, és megtette, amit mindvégig tervezett: meg akarta gyilkolni az apját.

– Ez nem igaz. – Kezdek elvörösödni.

– Vádolták vagy sem emberölési kísérlettel, Mr. Warren?

– Tiltakozom! – szúrja közbe Joe.

A bíró bólint.

– Helyt adok.

– A mai nap folyamán azt nyilatkozta, hogy nem fűződik anyagi érdeke az apja halálához, miután nem kedvezményezettje az életbiztosításának.

– Csak tíz napja értesültem az életbiztosítás létezéséről…

– Épp elég idő arra, hogy eltervezzen egy gyilkosságot, amiért kihagyták a kedvezményezettek közül – tűnődik el Zirconia.

Joe felpattan.

– Tiltakozom!

– Helyt adok – mordul fel a bíró.

Az ügyvédnő rendíthetetlenül közelebb lép.

– Az apja nem hagyott végrendeletet, ami azt jelenti, hogy ha meghal, ön lesz az egyik örököse, aki jogosult a hagyaték ötven százalékára.

Ez újdonság számomra.

– Tényleg?

– Tehát elméletileg *mégiscsak* hasznot húzna az apja halálából – mutat rá.

– Kétlem, hogy sok maradna apám hagyatékából, miután kifizettük a kórházi számlát.

– Úgy érti, minél előbb hal meg, annál kevesebbet kell fizetniük?

– Nem úgy értem. Két másodperccel ezelőtt még azt sem tudtam, hogy bármit örökölnék utána…

– Hogyne. Ugyanakkor az apja évek óta halott az ön számára. Miért ne tehetné hivatalossá ezt az állapotot?

Joe figyelmeztetett, hogy Zirconia Notch megpróbál majd felhúzni, és olyan színben feltüntetni, mint akitől kitelik egy gyilkosság. Veszek egy nagy levegőt, miközben próbálom megállni, hogy a vér az arcomba szökjön.

– Semmit sem tud a kettőnk kapcsolatáról.

– Épp ellenkezőleg, Edward. Tudom, hogy a tetteit a harag és a gyűlölet motiválta.

– Nem…

– Tudom, hogy dühös, mert kizárták az életbiztosításból. Tudom, hogy dühös, mert az apja sosem kereste, miután elment. Dühös, mert a húga olyan közeli kapcsolatot ápolt az apjával, amilyenre titokban ön is vágyott…

Egy ér lüktetni kezd a nyakamon.

– Téved.

– Ismerje be, Edward, ezt az egészet nem szeretetből csinálja, csakis azért, mert gyűlöli az apját.

Megrázom a fejem.

– Gyűlöli az apját, amiért elfordult magától, miután közölte vele, hogy meleg. Annyira gyűlöli ezért, hogy képes volt szétszakítani az egész családját…

– *Ő szakította szét a családját!* – tör ki belőlem. – Oké. Igen, gyűlöltem az apámat, de még csak el sem mondtam neki, hogy meleg vagyok. Esélyem sem volt rá. – Körülnézek a karzaton, amíg kiszúrok egy dermedt arcot. – Amikor aznap este elmentem a lakókocsijába, rajtakaptam, ahogy megcsalta anyát.

A szünetben Joe beterel egy kis tárgyalóba, majd indul, hogy kerítsen egy pohár vizet. Amennyire reszket a kezem, nem biztos, hogy meg tudom majd inni. Pont ezért *nem* akartam, hogy ez történjen.

Az ajtó kinyílik, de meglepetésemre nem Joe tér vissza – az anyám az. Leül velem szemben.

– Edward! – sóhajt fel. Nevem lesz a vászon, amire felfestem történetünk hiányzó epizódját.

Aprónak és elgyötörtnek tűnik, bár gyaníthatóan ez történik mindenkivel, aki megtudja, hogy hosszú éveken át teljes tévedésben élt. Ha másért nem, ezért tartozom neki a magyarázattal.

– Elmentem a Redmondba, hogy beszéljek vele, de hiába kopogtattam. A lakókocsi ajtaja nyitva volt, hát bementem. Égtek a fények, szólt a rádió. A nappaliban nem találtam senkit, ezért elindultam a hálófülke felé.

Éppoly tisztán látom a jelenetet, mint hat évvel ezelőtt: a gordiuszi csomóba gabalyodott ezüstös végtagokat és a

linóleumon széthányt ruhákat – a néhány pillanatot, amíg rádöbbentem, mi is történik.

– Azt a főiskolás gyakornokot kefélgette, Wrent vagy kit, aki csak két kibaszott évvel volt idősebb nálam. – Felnézek anyámra. – Nem mondhattam el. Amikor azt hitted, a beszélgetésünk kavart fel ennyire, annyiban hagytam a dolgot.

Karba teszi a kezét, de még most sem szól.

– Tartozott nekünk azzal a két évvel, amíg távol volt. Azért kellett volna hazajönnie, hogy végre az apánk legyen, neked meg a férjed. Elvégre mindig úgy gondolkodott és viselkedett, mint az elcseszett farkasai: ő az alfa, mi meg a falkája, és a farkasoknál mindig a család az első – hányszor hallottuk ezt tőle? Közben meg végig a pofánkba hazudott. A hátad mögött félrekefélt, le se szarta a kölykeit. Nem volt farkas, csak egy rohadt képmutató.

Anyám arca mintha üveghártyából lenne. Mintha attól széttörhetne, ha csak megmozdítja.

– Akkor miért mentél el?

– Könyörgött, hogy ne áruljam el neked. Azt mondta, csak egyszer történt meg, csak egy botlás. – Lesütöm a szemem. – Nem akartam, hogy Carával sérüljetek. Két évig úgy vártál rá, mint a messiásra, Cara meg… az ő szemében mindig is isten volt. Nem akartam én összetörni a rózsaszín szemüvegét, de azt is tudtam, hogy képtelen lennék titkolózni. Végül elárulnám magam, arra pedig rámenne az egész család. – Kezembe temetem az arcom. –

Nem kockáztattam, inkább elmentem.

– Tudtam… – mormolja anyám.

Élesen beszívom a levegőt.

– Mit?

– Nem tudtam, melyik lány az, de *éreztem*. – Megszorítja a kezem. – Miután apád visszatért Kanadából, minden megváltozott közöttünk. Elköltözött, a lakókocsiban vagy a farkasaival töltötte az összes idejét. Akkor kezdte alkalmazni ezeket a fiatal lányokat, a végzős zoológusokat, akik tényleg úgy tekintettek rá, mint a messiásra. Az apád sosem beszélt erről, de nem is kellett. Idővel a lányok már a szemembe se mertek nézni, ha valamiért a Redmondba vetődtem. Míg a lakókocsiban vártam, néha találtam egy plusz fogkefét. Egy rózsaszín pulóvert. – A szemembe néz. – Ha tudom, hogy ezért mész el, el is úsztam volna Thaiföldig, csak hogy visszahozzalak. Nekem kellett volna megvédenem téged, Edward, nem pedig fordítva. Annyira sajnálom!

Halk kopogtatás hallatszik, mielőtt Joe belép. Anyám, amint meglátja, a karjába veti magát.

– Minden rendben, bébi – simogatja Joe a haját.

– Már nem számít – suttogja a vállába anyám. – Már elmúlt.

Nem sír, de látom, hogy csak idő kérdése. A sebek olyanok, mint a titkos térképek, csak kincs helyett a fájdalomhoz vezetnek, amit olyan mélyre temettünk, hogy ne kelljen emlékeznünk rá.

Anyám és Joe a szerelmesek nyelvén kommunikál,

takarékos kis gesztusokkal, melyek csak akkor nyernek értelmet, ha elég közel kerülünk egymáshoz – ha egy nyelven beszélünk. Belegondolok, a szüleim beszélték-e valaha ezt a közös nyelvet, vagy csak anyám próbálta értelmezni, amit apám kinyilatkoztatott.

– Nem érdemelt meg téged. Egyikünket sem érdemelt meg…

Felém fordul, miközben nem ereszti el Joe kezét.

– El akarod őt engedni, Edward – teszi fel a kérdést –, vagy holtan akarod látni?

Nagy különbség, eszmélek rá. Bizonygathatom az igazam, hogy rácáfoljak a tékozló fiú kliséjére; mondogathatom, amíg elkékülök, hogy csak *végre akarom hajtani apám akaratát* – hiába hívunk kacsának egy lovat, attól még nem növeszt szárnyat. Mondhatjuk, hogy a családunk a boldogság mintaképe, de csak mert a magány és a csalódottság láthatatlan a kamera számára.

Úgy látszik, vékony határvonal választja el a könyörületet a bosszútól.

Olyan vékony, hogy szem elől is tévesztettem.

LUKE

Megváltozott a kapocs, mely az emberi világhoz fűzött – a családom. A kislányom, aki még félt a sötétben, amikor elmentem, immár karperecet viselt és a nyakamba ugrott, nem győzte mutogatni az új aranyhalát, a kedvenc könyvét, a strandon készült fotókat. Úgy tett, mintha csak két perc telt volna el két év helyett. A feleségem már tartózkodóbb volt. Mindenhová követett – azt hitte, ha egy pillanatra is leveszi rólam a szemét, újra köddé válok –, ajkai azonban vékony vonallá préselődtek, ahogy magában tartotta mindazt, amiről tudtam, hogy szeretné kimondani, csak fél szabadjára engedni. Amióta először találkoztunk azon a kanadai rendőrőrsön, mintha félt volna a testi közelségtől, ezért más módokon kényeztetett: a létező legpuhább melegítővel, ami illett új, kisebb termetemhez; a házi koszttal, amit a gyomromnak sok időbe telt újra megszokni; a foltvarrott takaróval, ami melegen tartott. Alig várta, hogy tehessen értem valamit.

A fiamat viszont láthatóan nem izgatta a visszatérésem. Kézfogással és néhány szóval üdvözölt, utána legfeljebb az ajtóból vagy ablakból figyelt. Óvatosan és elővigyázatosan kezelt, vonakodott megelőlegezni a bizalmat.

Úgy tűnt, felnőtt, és mindinkább hasonlított rám.

Bárki azt hihetné, a kényeztetés nyomán újra belevetettem magam az emberek világába, de nem ment ilyen egyszerűen. Éjjelente nem aludtam; a szobákat jártam és őrjáratoztam. Minden neszben fenyegetést hallottam: amikor a kávéfőző kiprüszkölte magából az utolsó cseppeket, egy szál alsóban lerohantam a földszintre, vicsorogva berontottam a konyhába és ívben megfeszítettem a hátam. Szívesebben ücsörögtem sötétben, mint mesterséges fényben. A matrac túl puha volt számomra, inkább feküdtem a padlón. Georgie egyszer látta, hogy vacogok álmomban, és próbált betakargatni, mire rakétaként lőttem ki. Mielőtt még rám boríthatta volna a takarót, elkaptam a csuklóját, átfordítottam, és a padlónak szegeztem a testét, hogy fölé kerekedjek. Saj… sajnálom, *hebegte, de én annyira az ösztöneimnek engedelmeskedtem, hogy még a szavakat se találtam, hogy elmondjam:* Nem, én sajnálom.

Van valami felszabadító őszinteség a farkasok világában. Se diplomácia, se illem; csak megmondod az ellenségednek, hogy gyűlölöd. Megadod a tiszteletet azzal, hogy bevallod az igazat. Ez a közvetlenség nem működik az embereknél, akik a köntörfalazás mesterei. Nem kövérít ez a ruha? Igazán szeretsz? Hiányoztam? Ha valaki ezt kérdezi, sosem az igazat akarja hallani. Azt várja, hogy hazudjanak neki. Miután két évig a farkasokkal éltem, már el is felejtettem, mennyi hazugság kell ahhoz, hogy egy kapcsolat működjön. A nagy bétára gondoltam, akiről

tudtam, hogy az élete árán is megvédett volna. Feltétel nélkül bíztam benne, mert ő is bízott bennem. Az emberek világában annyi a féligazság és a kimondatlan igazság, hogy nehezemre esett felidézni, mi valóságos és mi nem. Úgy tűnt, valahányszor igazat mondok, Georgie könnyekben tör ki. S miután már nem tudtam, mit kellene mondanom, inkább nem is beszéltem.

Nem bírtam a bezártságot, ketrecben éreztem magam. A tévé bántotta a szemem; nem értettem a nyelvet, amit családom az étkezőasztalnál beszélt. Ha beléptem a fürdőbe, már attól megszédültem, ha orromban éreztem a sampon, a szappan és a dezodor egybeszövődő illatát – meg kellett kapaszkodnom, nehogy összeessek. Olyan világból jöttem, ahol csak négy-öt alapszagot ismertem. Odakint annyira kiéleződtek érzékeim, hogy arról is tudtam, ha az alfa tőlem harmincméternyire mozgolódni kezdett az odújában – a mozgással felvert porszemek tűzijátékként szikráztak az olyan megszokott illatok közt, mint a vizelet, fenyő, hó, farkas.

El sem mehettem otthonról – ha csak kimerészkedtem az utcára, a kutyák ugatva és loholva szaladtak a kerítéshez. Emlékszem, egyszer egy nő lovagolt el mellettem. Amint kiszúrt, az állat szinte irányíthatatlanná vált, olyan igyekezettel próbált kitérni előlem. Talán megborotválkoztam és lesikáltam magamról két év minden mocskát, de még most is valami nyers és természetes ragadozóillatot árasztottam (és a mai napig nagy ívben ki kell térnem a lovasok elől). Az ember talán kijön a

vadonból, de a vadon sosem jön ki az emberből.

Ezek után nem csoda, ha a Redmond és a farkasok körlete lett az egyetlen hely, ahol otthonosan mozogtam. Először Georgie-t kértem meg, hogy hozzon el ide – a vezetésre még akkor sem álltam készen. A gondozók úgy kezeltek, mint a feltámadt Krisztust, de igazából nem rájuk voltam kíváncsi. Idegösszeomlással határos megkönnyebbüléssel léptem be Wazoli, Sikwla és Kladen karámjába.

Kladen, a béta jött hozzám elsőként. Amint elismertem a felsőbbségét – ösztönösen leszegtem és elfordítottam a fejem –, üdvözlésként körbenyaldosta az arcomat. Mennyire könnyen ment ez a nem verbális kommunikáció – mennyivel könnyebben, mint az akadozó társalgás idefelé jövet, amikor Georgie arról faggatott, gondoltam-e már a jövőnkre! A farkasok nyelvét sokkal folyékonyabban beszéltem. A dolgok, amelyekre korábban külön oda kellett figyelnem, már a természetemből fakadtak. Amikor Sikwla, a tesztelő felém kapott, öblös morgás tört fel a torkomból. Amikor végül az elővigyázatos Wazoli, az alfa is közelebb merészkedett, a hátamra feküdtem, hogy felkínáljam neki a torkomat és a bizalmamat, de ami még jobb: a porban hemperegve végre kezdtem újra önmagamat szagolni a Head & Shoulders és a Dove helyett. A hajgumim kiesett játszadozás közben, hogy vállig visszanyírt hajam legyezőként szétterüljön és összetapadjon a sártól.

Ezek a fogságban tartott farkasok nem voltak olyan nyersek, mint québeci testvéreim és nővéreim – ettől persze

még vadállatok, a természetes vadállati ösztönökkel, csak magától értetődően kevésbé erőszakos életkörülményekkel. Ez további alkalmazkodást kívánt tőlem, miután a szerepem nemcsak arra korlátozódott, hogy a falka tagja legyek – tanító lettem, aki próbálta megmutatni az itt élő farkasoknak, mennyit mulasztanak a kerítés miatt.

Most, hogy már éltem a vadonban, ki lehetett volna alkalmasabb nálam?

Először megkértem az egyik gondozót, hozzon egy fél borjút a vágóhídról. Az alkalom ünneplésért kiáltott, és a gondozó meg is tett mindent – csak akkor hőkölt hátra, amikor látta, hogy Kladen és Wazoli közé kuporodok. Akartam ezt az élelmet, mert a falkáé volt, és emlékeztette rá a többieket, hogy én is közéjük tartozom. Amint a gondozó távozott, neki is estünk. Wazoli kapta a belső szerveket, Kladen a mozgatóizmokat, Sikwla a gyomor tartalmát és a gerincet. Beékelődtem Kladen és Sikwla közé, fogcsikorgatva és kilógó nyelvvel védtem a részt, ami engem illetett. Belefúrtam arcomat a prédába és csak szaggattam a nyers húst; összevéreztem arcom és hajam; közben Sikwla felé csattogtattam a fogam, ha túl közel merészkedett a porciómhoz.

Kinézhettem valahogy, amikor feljöttem levegőt venni: szurtosan és véresen, kielégülten és önfeledten egy csapatnyi vadállat között, akik megértettek, akiket megértettem. Végül hátrahagytam a prédát, hogy kövessem Sikwlát a sziklához, ahol ejtőzni szokott.

Georgie-ról el is feledkeztem. A kerítés túlsó oldalán állt,

ahonnan elborzadva nézett. Habár semmi olyat nem tettem, amit ne látott volna korábban, nem hiszem, hogy a farkasokkal való kapcsolatomra vagy közös étkezésünkre reagált így. Szerintem abban a pillanatban értette meg, hogy örökre elveszített.

GEORGIE

Ne is figyelj a kis fickóra a függöny mögött!

Erre tanít *Óz, a nagy varázsló*: csak egy cirkuszi látványosság kell, ami leköti a figyelmet, hogy addig se irányuljon a valóságra. A rengeteg kérdés közül, amit életem során kaptam, ezt tették fel a leggyakrabban: „Milyen érzés egy ilyen férfi feleségének lenni?” Az emberek a tévés személyiség ismeretében nyilván feltételezték, hogy vadállat az ágyban és nyersen eszi a steaket. Kiábrándította volna őket az igazság: amikor velünk volt, Luke teljesen átlagosan viselkedett. Nézte a sportcsatornát és falta a chipset. Kicserélte a villanykörtéket és kivitte a szemetet. Inkább volt átlagos, mint átlagon felüli.

Amikor valakiből híresség lesz, elvárják tőle, hogy szakítson a hétköznapokkal. Elvárják, hogy mindig koktélpartihoz öltözzön, limóval utazzon, vagy – Luke esetében – a vadonban éljen. Mindez azt jelentette, hogy miután hazatért Québecből, Luke nem lehetett az a férj, akire szükségem volt. Akkor nem lehetett volna az a férfi, akinek mindenki más látni akarta.

De még az ilyen hatalmasra felpumpált hírességek

életében is vannak, akik közel állnak hozzájuk – akik tudják, hogy elfelejtik lehajtani a vécéülőkét, utálják a mogyorókrémet és ropogtatják az ujjperceiket. Mi, akik közel állunk, tudjuk, hogy amikor kialszanak a reflektorok, ezek a legendás hősök egyszerű, hétköznapi, életnagyságú átlagemberekké eresztenek le – tele rigolyákkal, ráncokkal és hibákkal.

Amikor Luke elkezdte felvenni azokat a fiatal lányokat, nyilván átfutott az agyamon, hogy le is fekszik velük – elvégre *velem* nem feküdt le –, mégis azt gondoltam: igazából rajongókra van szüksége. Lányokra, akik a tévében és a hírekben látott szuperhím után epekednek; akik mindent elhisznek, amit a szemükkel látnak. Akkor talán végre Luke is hihetett magában.

Hogy milyen volt egy ilyen férfi feleségének lenni?

Mintha egy árnyat próbálnánk megölelni.

Mintha örök másodikak lennénk.

Nem lep meg, hogy Cara fel-alá járkál egy tárgyaló ablaka előtt.

– Hazugság! – csattan fel abban a pillanatban, ahogy belépek. – Sosem csinált ilyet.

Zirconia vet felém egy sokatmondó pillantást. A sok fiatal lány közül, aki Luke Warrent bálványozta, mindig is a saját lánya vitte a prímet. Cara egyszerűen azért szerette, mert hozzá tartozott, ami – ha Luke nyilatkozatait mérvadónak tekintjük – egyet jelent azzal, hogy az apja leginkább vele élhette meg azt a kapcsolatot,

amit a falkájához tartozó farkasokkal.

– Lehetséges, hogy a testvéred csak kitalálta az egészet, így akar kibillenteni az egyensúlyodból, de őszintén szólva nem hinném, hogy ilyen okos lenne. – Zirconia felnéz rám. – Nem rosszindulatból mondom.

Minden kezd a helyére kerülni, mint egy városban a földrengés után: némelyik épület átvészeli, mások menthetetlenek – s persze vannak áldozatok. Sosem értettem Luke reakcióját, amivel Edward másságát fogadta. Sehogy sem illett a róla alkotott képbe, de már tudom, hogy igazából meg sem történt. Edward akkor éjjel legfeljebb az apja szexuális irányultsága miatt veszekedett.

Leülök az asztal szélére, onnan nézem a lányomat, amint dühödt léptekkel fel-alá jár. A kötés testéhez préseli sebesült karját; a másik karjával ezt öleli át.

– Cara – sóhajtok fel –, mindenki követ el hibákat…

Nem hiszem el, hogy még én mentegetem Luke viselkedését, de Edward is bizonyította: a családja védelmében az ember *bármeddig* kész elmenni. Óceánokon kel ál; magába fojtja a büszkeségét.

– Szeretett minket. – Cara szeme, akár egy véraláfutás; a szája felnyíló seb.

– *Téged* szeretett – javítom ki. – Ahogy még most is. – Kinyújtott karral állítom meg, mielőtt újra elhaladna előttem. – Tudom, hogy miután Joe-val új családot alapítottunk, azért menekültél apádhoz, mert azt gondoltad, hogy ő a biztos rév, és neki te lehetsz a

családja, míg mellettünk csak egy kölyök vagy az alomból. Azt is tudom, milyen nehéz lehetett felismerni, hogy nem az a hős, akinek mindig tartottad, de bármit is tett velem, Cara, ez nem változtat azon, amit irántad érez.

– Férfiak – csóválja a fejét Zirconia. – Alkotmányos jognak kéne lennie, hogy agyonlőhessük őket. Én nyolc éve rúgtam ki az enyémet, és beszereztem helyette egy lámát. Életem legjobb döntése volt.

Ügyet se vetek rá, csak visszafordulok Carához.

– Azt hiszem, ezzel azt akarom mondani, hogy nem számít, ha az apád nem tökéletes, mert a számára *te* az vagy.

Ahelyett, hogy megnyugtatnám, Cara könnyekben tör ki. Karja még jobban megfeszül a testén.

– Sajnálom – vigasztalom. – Annyira sajnálom…

Gyengéden simogatom a hátát. Luke mesélt az egyik farkasáról, amelyik annyira félt a vihartól, hogy bemászott az inge alá. Az viszont sosem tűnt fel neki, hogy a saját lánya ugyanezt teszi – hogy éjjel, amikor villámok hasogatják a sötétséget, ő pedig egy rémült farkast vesz a gondjaiba, Cara bemászik mellém az ágyba, és úgy fonja rám a karját, mint egy puhatestű állatka, akit partra mosott az ár.

– Még valamit tudnod kell. Edward azért ment el, hogy megvédjen téged. Azt hitte, ha nem lesz itt, hogy elmondja, sosem kell megtudnod az igazat.

Cara ép karja a nyakamra fonódik.

– Anya – suttogja –, nekem…

Kopogtatás hallatszik. Vége a szünetnek, a meghallgatás folytatódik.

– Cara – élénkül fel Zirconia –, még most is apád gyámja akarsz lenni?

Cara elhúzódik tőlem.

– Igen.

– Akkor most erre kell koncentrálnod – közli kíméletlen eltökéltséggel Zirconia. – Meg kell mutatnod a bíróságnak, hogy elég felnőtt vagy. Elég felnőtt ahhoz, hogy bármi történjék, szeresd az apádat. Akkor is, ha megcsalta a mamádat, akkor is, ha három óránként cserélni kell a pelenkáját, akkor is, ha évtizedeken át egy otthonban fog feküdni.

Megérintem a karját.

– Tényleg ezt akarod, Cara? Évek telhetnek el, mire meggyógyul. Talán *sosem* gyógyul meg. Tudom, hogy ő is azt szeretné, ha főiskolára mennél, ha munkád és családod lenne, ha boldogan élnél. Még előtted áll az egész élet…

Felveti az állát, a szeme túl fényesen csillog.

– Előtte is ott áll az egész élet – jelenti ki.

Zirconiának és Carának azt mondom, hogy be kell ugranom a mosdóba, mielőtt visszatérünk Cara meghallgatására, ám ehelyett azon kapom magam, hogy kisétálok a bíróság kétszárnyú kapuján és elindulok a parkoló felé. Húsz percet vezetek a Beresfordi Megyei Kórházig, ahol lifttel felmegyek az intenzív osztályra.

Luke mozdulatlanul fekszik. Látható változás nincs az állapotában, hacsak nem azon a helyen, ahová az infúziót kötötték – a bőre liláról kezd zavaros okkerre váltani.

Odahúzok egy széket és meredten nézem.

Amikor kijött a vadonból – de még mielőtt a riporterek megjöttek és a világhírnévbe repítették –, mindent megtettem, hogy zökkenőmentes legyen az átmenet, a visszatérés az emberek világába. Hagytam, hogy egyvégtében harminc órákat aludjon; megfőztem neki a kedvenc ételeit; ledörgöltem hátáról a vastagon rátapadt és megkeményedett koszt. Azt hittem, ha úgy teszek, mintha az élet visszatérne a normál kerékvágásba, idővel talán ő is elhiszi.

Ezért akartam azt is, hogy belefolyjon az ügyeink intézésébe. Neki kellett elhoznia Carát az iskolából. Bejött velem a bankba, ha pénzt vettem ki az automatából. Őt küldtem a postára, a benzinkútra.

Kezdett feltűnni, ahogy a nők legyeskedtek körülötte. Még ha csak szundikált is a kocsiban, míg én elhoztam a mosott ruhát, rajtakaptam valakit, amint az ablakon át bámulta. Cara iskolájában idegen nők dudáltak rám, amíg vissza nem integettem nekik. Viccet csináltam ebből is. *Ellenállhatatlan vagy*, mondtam Luke-nak. *Csak ne felejts el, ha majd egész háremed lesz.*

Akkor még nem tudtam, hogy a próféta szól belőlem. Azt gondoltam: *A sok magakellető tyúkból ki viselné el, amit én?* Egy fickót, aki mindenféle magvakon él, hogy ne rontsa el a gyomrát; aki éjjelente lekapcsolja a

termosztátot, amíg dideregve fel nem ébredek; akit egyszer rajtakaptam, amikor megjelölte a területünket?

Egy nap elmentem a boltba. A zöldségesnél egy nő odajött két dinnyével, és megkérdezte Luke-tól, szerinte melyik érettebb. Néztem, ahogy elmosolyodott és odahajolt a dinnyékhez, hogy hosszú haja függönyként hulljon arca elé. Amikor kiválasztotta a jobb kezében tartott gyümölcsöt, a nő kis híján elalélt.

Két sorral arrébb egy másik, aki a bevásárlókocsiban tolta kisgyerekét, arra kérte, hogy vegyen le neki egy dobozt a felső polcról. Luke megtette: kihúzta magát és megfeszítette a vállát, hogy elérje a kiszemelt árut – egy fogkrémet –, amit a nő tutira nem akart megvenni. Idővel már-már szórakoztatónak találtam, ahogy a férjem szinte mágnesként vonzotta az idegeneket. Gyanítottam, hogy ez a természetes reakció izmos testfelépítésére, sörénynek beillő hajára, az általa kibocsátott állatias feromonra. *Tudják, hogy képes vagyok megvédeni őket*, magyarázta halálos komolysággal, *ezért vonzódnak hozzám.*

A drogériában viszont Luke volt az, aki kis híján elalélt – a csomagolásokon átszűrődő illatok olyan heves ostromot intéztek az érzékei ellen, hogy szédelgett és nem bírta idegekkel. *Semmi gond*, nyugtatgattam ilyenkor, miközben megragadtam a karját, hogy átvonszoljam egy biztonságosabb helyre, mondjuk, a zabpelyhek közé.

Nem hiszem el, temette arcát a vállamba. *Puszta kézzel megölök egy szarvast, de a habfürdő olyan nekem, mint Supermannek a kriptonit.*

Majd ez is megváltozik, ígértem.

Georgie, nézett a szemembe. *Esküdj meg, hogy* te *nem fogsz.*

Most pedig elnézem Luke-ot, vagy inkább a belőle maradt viaszos fényű héjat, a csukott szemeket, a lélegeztető pipájához idomuló ajkakat. Egy isten, akit letaszítottak a halandók világába.

Puha kezéért nyúlok. Száraz, akár a falevél. Két tenyerem közé kell fognom, ahogy az arcomhoz emelem.

– Te szemét gazember – suttogom.

LUKE

Csak egyvalami tudott elrángatni új farkascsaládomtól, ami viszont nagyon is emberi: a Union Leader *tudósítója és a fotósa. Ahogy a látogatók a Redmondban jártak és ott találtak a falkával, megnőtt az érdeklődés – s vele a turisták száma, akik csak az én kedvemért zarándokoltak ide. Ennek már New Hampshire legnagyobb napilapja is hírét vette.*

A helyzet iróniája nem kerülte el a figyelmemet: Georgieval ugyanígy találkoztunk. Akkor őérte hagytam el a farkasokat; most egy újabb riporter miatt. Mindennap egyre többen jönnek – sokan tévés kamerákkal –, szinte már tülekednek, hogy beszélhessenek a fickóval, aki a vadonban élt a farkasokkal. Kladen, Sikwla és Wazoli nem ok nélkül volt félénk és ideges. Tisztán és érthetően vették az emberek által küldött adást. Tudták, hogy akarnak tőlem valamit; hogy kapzsik és önzők. A vadonban bármelyik riportert ragadozóként kezelték volna, és a falka együttes erejével legyűrik, csak hogy mentsék a testvérüket.

Ugyanakkor a család iránti odaadás kétirányú utca – én sem engedhettem, hogy megzavarják farkastestvéreim életét. Elhagytam hát a körletet, hogy magába szippantson a kérdések özöne és a vakuk villogása.

Tényleg a vadonban élt?

Mit evett?

Nem félt?

Hogyan élte túl a kanadai telet?

Miért jött vissza?

Ez az utolsó kérdés borított ki a legjobban, mert már nem tartoztam sem ide, sem oda. Bármikor besétálhattam volna az erdőbe, hogy üvöltésemmel magamhoz hívjam társaimat, de semmi nem garantálta, hogy valaha megtalálom őket, sem hogy visszafogadnak.

Mielőtt elkezdtem a Redmond farkasaival aludni, egyik éjjel a házban őgyelegtem, és égve találtam a lámpát a fiam, Edward szobájában. Felnézett, amikor beléptem; a tekintete kihívóan villant, amiért hajnali háromkor ébren találtam. Nem kérdeztem az okát, hiszen ébren voltam én is. Edward az ágyban ülve egy könyvet olvasott. Amikor nem szóltam, feltartotta.

– Az Isteni színjáték *Dantétól – árulta el. – A Pokolról olvasok.*

– Abban élek – feleltem.

– Ez csak a tornáca. Már nem a menny, de még nem is a pokol. Köztes világ.

Rádöbbentem, hogy ez az új lakcímem.

Nem tudtam elbűvölő lenni; nem tudtam dörzsölt lenni. Arra is alig emlékeztem, hogyan kell beszélni, nem ám értelmes mondatokba foglalni, amit a farkasok közt megtanultam. Azt tettem hát, amit a farkas is tesz, ha veszélyben érzi magát: elmenekültem.

Meg sem álltam a Redmondig. Öt mérföldet szaladtam a sötétben, de ez Québec után meg se kottyant, a véremben pezsgő adrenalintól még jól is esett. Felrohantam a dombtetőn álló lakókocsihoz és bevackoltam magam. Bezártam az ajtót, azután átsiettem a hálórészbe, és azt az ajtót is bezártam. Zihálva, izzadtan kapkodtam a levegőt. Hallottam a farkasokat, ahogy utánam vonyítottak.

Semmi értelme, hogy mindent tudok a farkasokról, gondoltam, ha nem vagyok képes átadni ezt a tudást az embereknek, akikre nagyon is ráférne.

Nem tudom, meddig maradtam a sötét, szűkös szobában, a padlón kucorogva, szemben az ajtóval, hogy azonnal tudjam, ha jön valaki. Végül fojtott hangokat hallottam. Mozgolódást. Kulcscsörgést.

Megéreztem Georgie samponját, szappanát.

Lassú mozdulatokkal bezárta maga mögött az ajtót és letérdelt elém. A fejem tetejére fektette kezét.

– Luke – suttogta.

Ujjai a hajamat cirógatták, míg azon nem kaptam magam, hogy hozzásimulok és rátámaszkodok. Karjai összezárultak körülöttem. Nem is tudtam, hogy sírok, csak amikor már ajkamon éreztem a könnyek sósságát. Amikor már a homlokomat, az arcomat, a nyakamat csókolgatta.

Megnyugtató gesztusnak szánta, de elharapózott, mint a gyertyalángból lett tűzvész. Magamhoz szorítottam és a blúza után kaptam. Feltéptem a szövetet, felrángattam a szoknyáját. Éreztem, ahogy combjai rám fonódtak, miközben a nadrágommal ügyetlenkedtem. A vállát

harapdáltam és elnyeltem nyögéseit; felálltam és a hideg falnak préseltem, oly kétségbeeséssel hatoltam belé, hogy ívben megfeszült és körmével felszántotta a bőrömet. Meg akartam őt jelölni magamnak. Azt akartam, hogy az enyém legyen.

Utána az ölemben ringattam, ujjaim végigsiklottak csigolyái vonalán. Akaratlanul is felsértettem a bőrét. Arra gondoltam, hogy a többi emberi tulajdonságommal együtt elveszítettem a gyengédségre való képességet is. Ahogy lenéztem, Georgie visszanézett rám.

– Engedd, hogy segítsek… – suttogta.

CARA

Senki sem akar belegondolni, hogy az apjának viszonya van.
Legelőször azért, mert így el kell képzelnie, ahogy szexel, és az rohadtul gusztustalan. Másodszor, így muszáj az anyja mellé állnia, akit megcsaltak. Harmadszor, önkéntelenül azon tűnődik, *ő* mit rontott el, hogy az apja egy pillanatig se habozott, mielőtt szíven döfte a családját ezzel a méretes karóval.

Amikor meghallom az újságot, ennek egy szálkáját érzem a torkomban, de nem azért, amiért bárki gondolná. Tudom, milyen hülyén hangzik, de megkönnyebbülök. Már nemcsak én vagyok, aki rohadtul elcseszte.

Anyám azt mondta, tökéletes vagyok az apám szemében, de ez nem igaz. Tökéletlenek viszont még lehetünk egymás számára.

Amint helyet foglalok a tanúk padján, tisztán látom magam előtt Edwardot. Anyám szavai járnak a fejemben: csak engem próbált megvédeni a távozásával. Azt állítás, hogy meg akarta menteni a családot, amikor kivonta magát az életemből, egyenértékű azzal, hogy csak azért akarja megölni az apámat, mert ez a legemberségesebb

döntés.

Mindenki követ el hibákat, emlékeztet az anyám.

Általánosban volt egy barátom, aki olyan tökéletes családban élt, hogy igazából az ő fényképükkel kellett volna árulni a kereteket. Sosem felejtették el egymás szülinapját; a testvéreket egyetlenegyszer se láttam veszekedni; a szülők úgy viselkedtek, mint akik aznap zúgtak bele egymásba. Furának tűnt – annyira műanyagnak, hogy önkéntelenül is feltettem a kérdést: milyen szörnyűség zajlódhat a színfalak mögött, amit ilyen tökéletesre csiszolt műsorral kell palástolni?

Az én családom ezzel szemben apámból állt, aki jobban kedvelte a vadállatok társaságát; anyámból, akinek néha le kellett feküdnie a migrénje miatt, de mindnyájan tudtuk, hogy csak ki akarja bőgni magát; egy tizenöt éves kamaszból, aki hó elején mindig befizette a számlákat, meg belőlem, aki inkább meghányattam magam az iskolai táncestély előtt, ahová a többi lány elvihette az apját, csak hogy otthon maradhassanak, és senkinek ne kelljen rosszul éreznie magát miattam.

Egy igazi család talán nem attól működik, hogy mindenki mindig mindent tökéletesen csinál. Talán attól működik, hogy adunk egy második esélyt a szeretteinknek, ha elszúrnak valamit.

Ezúttal se tudnak rendesen megesketni, mert a karom még most is oda van fáslizva a testemhez. Ezzel együtt megesküszöm, hogy igazat mondok.

Zirconia azzal kezdi, hogy színpadiasan felém indul.

Vicces látni, milyen otthonosan mozog a tárgyalóteremben, még ebben a neonharisnyában és kanárisárga tipegőben is.

– Hány éves vagy, Cara?

– Tizenhét és háromnegyed – felelem.

– Mikor lesz a születésnapod?

– Három hónap múlva.

– Édesapád balesete idején hol éltél?

– Vele. Ahogy az elmúlt négy évben.

– Hogyan jellemeznéd a kapcsolatodat az édesapáddal, Cara?

– Mindent együtt csinálunk. – Érzem, ahogy elszorul a torkom. – Sok időt töltök vele a Redmondban, segítek a farkasok körül. Emellett többé-kevésbé én vezetem a háztartást, mert őt túlságosan lefoglalja a kutatás. Sokat kempingezünk a White-hegységben, ahol tanít tájékozódni, de néha otthon is együtt lógunk. Spagettit főzünk – elárulta nekem a titkos bolognai receptjét – és filmet nézünk a tévében. Ő a legelső ember, akinek el akarom mondani, ha jó jegyet kapok a suliban, vagy ha valaki belém kötött. Neki szólok, ha nem tudom a választ egy kérdésre. Mindent neki köszönhetek, amit tudok.

Bűntudatom van, amiért ilyeneket mondok anyám előtt, még ha igaz is, és ráfoghatom arra, hogy eskü alatt vallok. Szerintem a kölykök mindig közelebb állnak az egyik szülőjükhöz, mint a másikhoz. Talán mindkettőt szeretik, de mégiscsak az egyikük az alap. Kissé szégyenkezve nézek el anyám széke felé, de nincs ott.

Talán még kint van a mosdóban, talán rosszul érzi magát, talán aggódnom kellene – azután Zirconia hangja visszarángat.

– Mi a helyzet az apád és Edward kapcsolatával?

– Nincs köztük semmilyen kapcsolat – felelek. – Edward elhagyott minket. – Miközben ezt mondom, a testvéremre nézek. Tényleg lehet haragudni valakire, amiért hülyeséget csinált, ha közben igazán, tiszta szívvel azt gondolta, hogy így helyes?

– És milyen a *te* kapcsolatod Edwarddal? – kérdez rá Zirconia.

Egész életemben azt hallottam, hogy olyan vagyok, mint az anyám, míg Edward apám kiköpött mása. Csak most jövök rá, hogy ez nem teljesen igaz. Edwarddal ugyanolyan a szemünk: fura, tündeszerű, mogyoróbarna, amilyen nincs se anyámnak, se apámnak.

– Alig emlékszem rá – mormolom.

– Milyen sérülést szenvedtél a balesetben?

– A vállcsontom elmozdult és több helyen eltört, az orvosok szerint a felkarcsont feje szilánkosan. Emellett több zúzódást és agyrázkódást szenvedtem.

– Hogyan láttak el?

– Megműtöttek. Egy fémrudat ültettek a karomba. A vállamat egy gumiszalaggal és valami vékony dróttal rögzítették a helyén. – Vetek egy pillantást a bíró sápadt arcára. – Ez tök komoly.

– Gyógyszereket is kaptál?

– Fájdalomcsillapítókat. Morfiumot, elsősorban.

– Meddig tartottak bent a kórházban?

– Hat napig. A műtét után fertőzést kaptam, amit el kellett látni.

Zirconia összeráncolja a homlokát.

– Elég súlyos sérülésnek hangzik.

– A legrosszabb az egészben, hogy jobbkezes vagyok. Vagy legalábbis voltam.

– A testvéred azt vallotta, hogy beszélgetést folytatott veled, mielőtt arra a döntésre jutott, hogy véget vet az apád kezelésének. Mikor volt ez?

– Az ötödik este. Nagy fájdalmaim voltak, ezért a nővérek adtak valamit, ami segített elaludni.

– A testvéred mégis megpróbált beszélni veled egy olyan komoly kérdésről, amin az apád élete múlt?

– Apám orvosai akkor jártak nálam, hogy ismertessék a kilátásokat. Őszintén szólva nagyon felzaklattak. Egyszerűen nem bírtam már tovább hallgatni, hogy az apám sosem lesz jobban, és nem éreztem magam elég erősnek ahhoz, hogy vitába szálljak velük. Végül az egyik nővér mindenkit kizavart, mert attól tartott, hogy felszakadnak a varrataim.

Zirconia vet egy pillantást Edwardra.

– A testvéred pedig ezt a pillanatot választotta arra, hogy egy ilyen fontos kérdésben értekezzen veled?

– Igen. Mondtam neki, hogy képtelen vagyok rá. Mármint arra, hogy tovább hallgassam az orvosokat, akik úgy beszélnek az apámról, mintha máris halott lenne. Edward nyilván ezt értette félre, ezért feltételezte, hogy

nem tudok vagy nem akarok döntést hozni az apám kezelésével kapcsolatban.

– Tiltakozom – veti közbe Joe. – Ez spekuláció.

– Helyt adok – bólint a bíró.

– Ezután beszéltél még erről a fivéreddel?

– Ja – felelem. – Amikor meg akarta ölni az apámat.

– Elmondanád, egész pontosan mi történt?

Nem akarom, de abban a pillanatban újra a kórházban vagyok, és hallom a jogtanácsost, amint azt mondja, hogy Edward szerint én is beleegyeztem az egészbe. Mezítláb rohanok le a lépcsőn apám szobájáig. Zsúfolt: olyan buli zajlik, amire nem hívtak meg. *Hazudik*, kiáltom, de a hangom olyan mélyről tör fel, hogy még én se ismerek rá – mint egy vadállati üvöltés.

Egy pillanatra megkönnyebbülök, amikor a jogtanácsos lefújja az egészet, azután sírva fakadok. Megkésett reakció – mint amikor valaki rádöbben, hogy csak hajszál híján maradt életben.

Utoljára akkor éreztem ezt, amikor az autónk nekicsapódott a fának, mielőtt…

Minden előtt.

– Edward mintha meg se hallott volna, csak félrelökte az útjából a nővért, hogy kirántsa a falból a lélegeztetőgép vezetékét.

A bíró várakozó tekintettel biztat, hogy folytassam.

– Azután valaki visszadugta a gépet. Egy gondozó lefogta Edwardot, amíg jöttek a biztonságiak és elvitték.

– Hogy érzi magát az apád most, e szerencsétlen

incidens után?

Megrázom a fejem.

– Szerencsére nem változott az állapota. Oxigén nélkül az agyhalál állapotába is kerülhetett volna.

– Tudtál arról, hogy a testvéred meghozta ezt az egyoldalú döntést?

– Nem. Az én véleményemet nem kérte ki.

– Egyébként te is ezt akartad volna?

– Nem! – tiltakozom. – Tudom, hogy ha elég időt adunk a papámnak, javulni fog az állapota.

– Te is hallottad dr. Saint-Clare-t, Cara, aki szerint nem valószínű, hogy az apád valaha is felépül egy ilyen súlyos agysérülésből.

– Azt is hallottam, amikor azt mondta, hogy nem képes százszázalékos bizonyossággal kizárni a felépülését. Talán csak matematikai esély van a gyógyulására, de én ebbe kapaszkodom, mert senki más nem teszi.

Zirconia felveti a fejét.

– Ismered apád álláspontját a kérdésben? Hogy ilyen esetben mit szeretne, hogyan bánjanak vele?

Szembefordulok Edwarddal. El akarom mondani neki mindazt, amire nem adott esélyt, mielőtt kihúzta a dugót.

– Apám mindig azt mondja: a farkasoknál elég ok az ünneplésre, ha a család átvészel egy újabb napot – az összes nehézséget, az időjárást, az éhezést, a ragadozókat. Láttam, ahogy egész éjjel fennmaradt egy elárvult farkaskölyökkel és cumisüvegből etette; ahogy az inge alatt melengetett egy vacogó újszülöttet; ahogy a

legnagyobb hóviharban elment az állatorvoshoz, hogy megmentsen egy kölyköt, aki nehezen lélegzett. A vadonban a természetes kiválasztódás miatt ezek az állatok talán elhulltak volna, de apám sosem engedte. Újra és újra elmondta, hogy az élet ritka ajándék, amit sosem szabad eldobnunk.

– Ezért fizette a barátnője abortuszát?

Felkapom a fejem a bántóan gúnyos hangra. Edward kivörösödött arccal áll, a saját szavaiban fuldoklik.

– Most te intézed a számlákat, de akkor még én csináltam. Másképp sosem derül ki.

Joe Edward kabátujját rángatja.

– Elég már… – vicsorogja.

– Tudod, nemcsak egyszeri botlás volt, bármit mondott neked. Hónapokig tartott, és az a kisbaba az *övé* volt…

– Rendet! – A bíró lesújt a kalapácsával.

Belül már meghalok, mielőtt Edward újra megszólalna; mielőtt Joe szünetet kérne és kivonszolná a tárgyalóteremből.

– Összevissza hazudozott – mondja Edward nekem, csak nekem. – Talán azt hiszed, ismered őt, Cara, de igazából semmit sem tudsz róla.

LUKE

Georgie ragaszkodott hozzá, hogy menjek el az orvoshoz.

A kórházi váróban ülve olvastam az emberekben. A vadonban élet-halál kérdése, hogy előre ki tudjuk számítani egy ragadozó lépéseit – itt unaloműző játék. Másodpercekkel azelőtt, hogy kinyitotta a táskáját, tudtam, hogy a nő zsebkendőt fog keresni. A váró sarkába húzódó férfi a könnyeivel küzdött, bárhogy mosolygott a lányára; a nő, aki fájdalmas arccal dörzsölgette a hasát, már régóta beteg volt – egyszerűen kiszagoltam a véréből. Nagy kíváncsisággal figyeltem a pult mögött ülő nővért: minden néhány percben elé járult valaki, de benne még annyi életösztön sem volt, hogy elhátráljon, pedig az idegen talán pisztolyt szorongatott a zsebében, vagy meg akarta ütni. Megelőlegezte neki a bizalmat, mielőtt még megalázkodott előtte. Ahogy elnéztem, vártam az elkerülhetetlen összeütközést – biztosan tudtam, hogy csak pillanatok kérdése.

Amikor behívtak, Georgie, aki mindeddig mögöttem ült, velem együtt felállt.

– Öööö… szívesebben mennék egyedül.

Zavarában elpirult.

– Rendben – bólintott. – Persze.

Követtem a nővért a rendelőbe, ahol megmérte a vérnyomásom. Háromszor is.

– Ez nem lehet. – Teljesen összezavarta a szélsőségesen alacsony érték.

Egyedül maradtam, vártam az orvost, az ajtógombra szegeztem a tekintetem. A folyosóról hallottam orvosi papírjaim zizegését. Behunytam a szemem és éreztem az arcszesz illatát.

– Helló – köszöntem még azelőtt, hogy benyitott volna.

A doktor felhúzta a szemöldökét.

– Jó reggelt. Dr. Stephens vagyok, ön pedig… Luke Warren. A kartonja szerint két évén át a vadonban élt a farkasok között, és úgy tűnik, átlát az ajtókon. – A nővérhez fordult. – Hol a pszichiátriai lelet?

– Nem vagyok őrült, csak zoológus. A Szent Lőrinc-folyó mentén követtem a szürke farkasok egyik falkáját. Elértem, hogy befogadjanak maguk közé. Együtt vadásztam, étkeztem és aludtam velük.

Nem biztos, hogy elhitte volna, ha nem látja a vérnyomásmérés eredményét. Újra a nővérhez fordult.

– Ez biztos valami tévedés…

– Háromszor is megmértem – méltatlankodott a nővér.

Dr. Stephens összeráncolta a homlokát, ahogy saját maga is kitapogatta a pulzusomat.

– Oké – sóhajtott fel. – A pulzusa lassabb, mint a profi kosarasé, akit egy éve kezeltem. Ha nem látnám a saját szememmel, azt mondanám, hogy alig él, de erről

nyilvánvalóan szó sincs. Akkor mi ez az egész?

– Mondjuk úgy, hogy egyedi étrenden éltem és sokat mozogtam.

A doktornak az álla is leesett.

– Szóval mégis igaz – hebegte, mire bólintottam.

Leült és végighallgatta, míg elmeséltem, hogyan lettem a falka része. Meséltem neki az étkezésekről, a vándorlásokról, a vadászatokról. Meséltem az alvási szokásainkról. Meséltem arról, mekkora területet jelöltünk ki magunknak; hogyan harcoltunk a ragadozók ellen és vadásztuk le a prédát. Amikor egy órával később végeztem, már úgy nézett rám, mint aki csapdába csalt egy földönkívülit, és esélye nyílt rá, hogy elsőként vizsgálja meg.

– Először szeretnék néhány vérképét. Tudnom kell, milyen változások történtek a metabolizmusában. Ha megkérhetem…

Egyedül hagyott azzal, hogy húzzam fel az ingujjamat, de én ahelyett, hogy kivártam volna a köpölyözést, kisétáltam az előtérbe és megállítottam egy ápolót.

– Megmutatná, hol van a legközelebbi mosdó?

Eligazított: végig a folyosón, azután balra. Követtem az útirányt, de nem mentem be a mosdóba. Továbbgyalogoltam, át a hátsó ajtón, le a lépcsőn, ki a verőfényes napsütésbe.

A padkán egy kamasz ült könnyes szemmel. Hatalmas fülhallgatót viselt, mint a légiirányítók, és előre-hátra ringott.

– Túl sok – mondta újra és újra, miközben a fejét ingatta.

Hangja mintha az óceán fenekéről érkezett volna.

Leültem mellé. Néhány perccel később egy nő rontott ki az ajtón – minden lelkierőmre szükségem volt, hogy ne meneküljek előle.

– Hát itt vagy! – Karjánál fogva felrángatta a kamaszt.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Csak ma kapta meg az implantátumot – felelt zavartan. – Tudja, eddig nem sokat hallott. Még szoknia kell.

Már láttam is a koponyájába ültetett ezüstös korongot, körötte a lenyírt hajjal.

– Túl sok – üvöltötte a kamasz.

Szerintem mindmáig ő az egyetlen, aki megérti, milyen volt számomra a visszatérés.

JOE

– Legalább egyszer szólnál előre, amikor ilyen bejelentésre készülsz! – Becsukom a kis tárgyaló ajtaját. – Vagy ami még jobb: csak akkor beszélnél, ha kérdeznek.

– Sajnálom. – Edward a kezébe temeti az arcát. – Nem akartam.

– Nem akartad? Nem akartál bombát robbantani a bíróságon? Megríkatni a húgodat? Teljesen tönkretenni az anyádat?

Lenézek a telefonomra. Georgie eltűnt. Rácsörögtem és ráírtam, de semmi válasz. Az egyik pillanatban még ott ült a bíróságon; a másikban Edward megemlítette az apja hűtlenségét, neki pedig nyoma veszett. Tényleg veszettül próbálom meggyőzni magam, hogy nem az exével kapcsolatos újság kavarta fel ennyire. Tényleg veszettül próbálok hinni abban, hogy boldogan élünk – elég boldogan ahhoz, hogy a hirtelen felismerés annyira se fájjon neki, mint a szúnyogcsípés. Az egyetlen öröm az ürömben, hogy nem tartózkodott a teremben és nem kellett hallania *Edward Összegyűjtött Vallomásainak* legutóbbi fejezetét.

Leülök és meglazítom a nyakkendőmet.

– Szóval?

Edward felnéz rám.

– Akkor éjjel, amikor rajtakaptam az asszisztensével, olyan volt, amilyennek még sosem láttam. Halálra rémült. Rettegett attól, hogy elmondom anyának. Égre-földre esküdözött, hogy hibát követett el, de csak egyszer, a pillanat hevében fordult elő, és ez volt az utolsó eset. Nem tudom, miért vesződtem azzal, hogy hittem neki. A lényeg, hogy amikor hazamentem, anya azonnal látta, hogy baj van. Azt hitte, apám rosszul fogadta a bejelentést, hogy meleg vagyok, s miután ez volt a legkönnyebb, meghagytam ebben a hitében. Azután másnap, amikor befizettem a számlákat, a kezembe akadt egy, amit a concordi abortuszklinika állított ki. Csak azért ismertem fel a helyet, mert az egyik elsős abban az évben esett teherbe, és ott intézték el neki. A lényeg, hogy a számlára egy öntapadós cetlit ragasztottak. Ez állt rajta: *Köszönjük, hogy látogatása során elintézte a fizetést. Még egyszer elnézést, amiért nem működött a rendszerünk. Kérjük, tartsa meg a befizetési bizonylat másolatát a biztosítója számára.* Meglepett, hogy onnan jött számlánk, és egy percig se kételkedtem benne, hogy összekavartak valamit, amíg meg nem láttam a páciens nevét: Wren McGraw. A fősulis diáklány, akit apám vett fel a farkasok mellé. Akivel rajtakaptam. – Úgy harapja el a szavakat, mintha egy lánc akadt volna a fogai közé. – Akiről azt hazudta, hogy csak egyszer feküdt le vele. – Kiprésel magából egy örömtelen nevetést. – Vagy a rajongóinak van igaza, és

apám a földre szállt isten, akinek még a szeplőtlen fogantatás is összejött.

– Tehát ezért mentél el.

Edward bólint.

– Egész életemben azt éreztem, hogy sosem leszek olyan fiú, amilyet szeretne, de mint kiderült, ő sem volt olyan apa, amilyet *én* szerettem volna. S ha az ember tudomást szerez valamiről, azt már nem lehet visszacsinálni. Ezután, valahányszor megláttam, tudtam, hogy nem leszek képes türtőztetni magam, de ha nem akartam maradandó sérülést okozni anyának vagy Carának, el sem árulhattam, mi a bajom. Végül elmentem a Redmondba és otthagytam a számlát a fürdőszobai tükrén, azután eljöttem.

– Arra nem gondoltál, hogy ezzel is maradandó sérülést okozol az anyádnak?

– Tizennyolc voltam – von vállat Edward. – Egyáltalán nem gondolkodtam.

– Miért csinálod ezt, Edward? Azt akarod, hogy a tiéd legyen az utolsó szó?

Megrázza a fejét.

– Az a helyzet, hogy mindenképpen az apámé lesz. Ha nem ismerném, még azt hinném, előre eltervezte az egészet. Hat év után újra mind együtt vagyunk, és arra kényszerülünk, hogy közös döntéseket hozzunk. Ezt add össze. Az apám végül mégiscsak megtanít minket, hogyan viselkedjünk igazi falkaként.

Amikor visszatérek a tárgyalóterembe, jó hír, hogy Georgie ott van, és nem tűnik zaklatottnak. Rossz hír viszont, hogy ezúttal a nevelt lányom ül a tanúk padján.

Mintha az inkvizíció kínzókamrájában lenne. Elindulok felé és közelebb hajolok.

– Cara – suttogok. – Hallottál a kőművesről, aki beleesett a betonkeverőbe?

Összeráncolja a homlokát.

– Azóta felépült.

Ahogy kis nevetés bugyborékol fel belőle, rákacsintok.

– Igaz az, Cara, hogy édesapád egyik farkasa elveszítette a lábát?

– Igen, egy csapda miatt. Lerágta a saját lábát, hogy kiszabaduljon. Az apám ápolta, amíg jobban nem lett, mert mindenki más lemondott róla.

– Az a farkas három lábon is el tud menekülni, igaz?

– Gondolom.

– Három lábon is tud élelmet szerezni?

– Igen.

– Tartja a lépést a falkával?

– Igen.

– Képes kommunikálni a falkájához tartozó többi farkassal?

– Persze.

– Csakhogy az apádra mindez nem igaz, ugye? Az ő sérülése nem olyan, hogy megtegye a fentiek bármelyikét, azaz teljes életet éljen.

– Mondtam már, számára minden életnek van értelme

– mantrázza Cara.

Miközben erről beszél, messze elkerüli Edward tekintetét.

– Az orvosok neked is elmondták, hogy édesapádnak gyakorlatilag semmi esélye a felépülésre?

– Ez nem olyan egyértelmű helyzet, mint ahogy próbálják elhitetni – erősködik. – Az apám született küzdő. Ha valaki minden esélytelensége dacára képes győzni, az ő. Mást sem tett egész életében, csak olyan dolgokat, amikre senki más nem képes.

Veszek egy nagy levegőt, mielőtt rátérek arra a részre, ahol eldurvulhatnak a dolgok. Behunyt szemmel reménykedem abban, hogy Cara – és Georgie – megbocsátja, amit ezután teszek, de e pillanatban elsősorban Edwardnak tartozom felelősséggel.

– Szoktál alkoholt fogyasztani, Cara?

Elvörösödik.

– Nem.

– Fogyasztottál már alkoholt?

– Igen – ismeri el.

– Ha már itt tartunk, a baleset éjszakáján is ittál, ugye?

– Csak egyetlen…

– A rendőröknek mégis azt hazudtad, hogy nem fogyasztottál alkoholt, igaz?

– Nem akartam bajba kerülni – mormolja Cara.

– Azért hívtad fel az apádat, hogy jöjjön érted, mert nem akartál a barátaiddal hazamenni, akik sok alkoholt fogyasztottak. Jól tudom?

Bólint.

– Apa mindig azt mondta, hogy ha valaha ilyen helyzetbe kerülök, nem fog elítélni, amiért hibáztam, csak hívjam fel. Így gondoskodhat arról, hogy biztonságban hazaérjek.

– Mit mondott neked a kocsiban?

Karja egy kicsit feszesebben simul a testéhez.

– Nem emlékszem – süti le a tekintetét. – A baleset néhány része egyszerűen… kiesett. Tudom, hogy eljöttem a buliból, azután már csak az van meg, hogy a mentősök élesztgetnek.

– Jelenleg hol élsz? – kérdezem.

A hirtelen váltás készületlenül éri.

– Hát… nálad. Az anyámnál. De csak azért, mert egyedül nem boldogulnék ezzel a kötéssel.

– A baleset előtt az apádnál laktál?

– Igen.

– Az elmúlt hat évben, mióta a szüleid elváltak, mindkét szülődnél laktál, nem igaz?

– De igen.

– Vagyis amikor torkig lettél az anyáddal, eljöttél otthonról és odaköltöztél az apádhoz.

– Nem! – tiltakozik Cara. – Nem lettem torkig az anyámmal, én csak…

Hirtelen elhallgat, ahogy rádöbben, mit készül mondani.

– Folytasd csak – biztatom szelíden.

– Én csak úgy éreztem, nem tartozom oda, miután

hozzád ment és megszülte az ikreket.

– Így aztán eljöttél otthonról és átköltöztél az apádhoz.

– Ja, de ő *tényleg* az apám. Nem olyan nagy ügy.

– És amikor összevesztél az apáddal? Amikor visszajöttél hozzánk?

Cara beharapja az ajkát.

– Ilyen csak kétszer volt, de mindig visszamentem hozzá.

– Ha az apád hirtelen és csodálatos módon felépülne, Cara, akkor hol élnél?

– Hát vele.

– Csak előbb még hónapokig lábadoznál a válladdal. Rászorulnál a gondoskodásra, amit tőle nem kaphatnál meg. Nem beszélve arról, hogy ilyen állapotban neki se lennél nagy segítség…

– Kitalálnék valamit.

– Hogyan fizetnéd a jelzálogot? A számlákat?

Egy pillanatra elgondolkodik.

– Az életbiztosításából – böki ki diadalmasan.

– Ha életben maradna, aligha – mutatok rá. – Erről jut eszembe: azt mondtad, hogy Edward megpróbálta megölni az apádat.

– Mert így volt.

– Kihúzta a lélegeztetőgépet. Ebben az esetben az apád nem természetes okból halt volna meg?

Megrázza a fejét.

– A testvérem meg akarja ölni az apámat, én életben akarom tartani.

Pillantásommal előre bocsánatot kérek a szavaimért.

– De hát nem éppen miattad és a rossz döntésed miatt van ebben a kiszolgáltatott helyzetben?

Látom, ahogy szeme döbbenten elkerekedik a felismeréstől, amiért valaki, akiben megbízott, épp most döfte hátba. A sok kajára gondolok, amit főztem neki; a beszélgetésekre, amiket az elmúlt hat évben folytattunk. Előbb tudtam az első szerelme nevét, mint Georgie; az én vállamon sírta ki magát, amikor ugyanez a srác elhívta randira a legjobb barátnőjét.

A bíró közli vele, hogy távozhat. Cara felső ajka láthatóan reszket. Felé indulok, hogy megöleljem és néhány szóval felvidítsam, amikor rájövök, hogy nem lehet – ebben a tárgyalóteremben ellenérdekelt felek vagyunk. Ellenségek.

Georgie féltőn magához öleli a lányát, közben a feje felett hűvös pillantást vet rám. Pedig amikor megkért Edward képviseletére, tudnia kellett, hogy ez is előfordulhat. Hogy Cara – önhibáján kívül – nemcsak egy, de két apát is elveszíthet.

LUKE

Amikor abenaki indián barátaimmal dolgoztam, akik a Szent Lőrinc-átjáróban vándorló farkasokat tanulmányozták, hallottam az egyik törzs vénjéről, aki durván leszidott két kölyköt, amiért festékszóróval csúnya szavakat fújtak egy szomszéd pajtájának hátsó falára. Dühösen faggatta őket, hogy miért csinálnak olyat, amiről tudják, hogy rossz.

– Nagyapa – felelte az egyikük –, néha jók akarunk lenni, de néha rosszak.

A falu vénje azt felelte, hogy ezt alaposan végig kell gondolni. Nem alkalmazott erőszakot, még csak nem is büntette meg a fiúkat. Kis felnőttként kezelte és arra biztatta őket, hogy dugják össze a fejüket, hogy közös erővel ássanak le rosszaságuk gyökeréig. Aznap este, vacsora után, újra magához hívta őket.

– Megvan a válasz – tudatta velük. – Mindenkiben két farkas harcol egymással: egy jó és egy rossz. Ha a rossz farkas győz, rosszul viselkedtek. Ha a jó farkas győz, jól viselkedtek.

A fiúk összenéztek.

– Nagyapa – szólalt meg egyikük –, mi mit tehetnénk

azért, hogy a jó farkas győzzön?

Az öregember végigmérte mindkét fiút.

– Mindig az a farkas győz, amelyiket táplálod.

Miután sokáig farkasok között éltem, én is alaposan végiggondoltam ezt. Amikor elfogyasztunk egy prédát, mindenkinek megvan a maga helye. Az alfa a fülei állásával tudatja, kinek hol: az egyiket előreszegezi, a másikat hátra, vagy elforgatja őket, mint a szárnyakat, hogy a falka minden tagját az őt megillető helyre terelje. Fiatalok esetében elvárt viselkedés, hogy védjék, ami az övék: morogjanak és a táplálékuk elé álljanak. A dominancia nem arról szól, hogy elvesszük, ami nekik járna, hanem hogy képesek vagyunk ott állni mellettük, és anélkül kontrolláljuk a köztünk lévő távolságot, hogy tudomást vennénk a vicsorgásukról.

Egy alfa természetesen a falka bármelyik tagját megfoszthatná az élelmétől, de miért tenné? Szüksége van a fiatalokra, akik ha éheznek, haszontalanná válnak a család számára.

Minden tiszteletem az abenaki bölcsnek, amiért megtanította a fiúknak ezt a fontos leckét, de erről a kis részletről szerintem elfeledkezett. A jó farkas sosem hagyná éhezni a rosszat. Talán próbára tenné, hogy képes-e megvédeni a táplálékát, de már csak a falka kedvéért is gondja lenne rá, hogy életben maradjon.

CARA

Amikor a bíró kétórás szünetet rendel el, hogy mindenki megebédelhessen és részt vehessen a misén, puskagolyóként lövök ki, mielőtt még képen törölnék valakit. Azért nem mindennap történik meg az emberrel, hogy tudomást szerez az apja viselt dolgairól, azután a mostohaapja nyilvánosan keresztre feszíti. Vakon rohanok a bíróság lépcsőin – mögöttem talán egy egész díszkísérettel –, majd addig rángatom az ajtókat, amíg végül az egyik enged.

Odabent leülök egy tárgyalóasztalhoz és felhúzom a térdemet a mellkasomra.

A legrosszabb az egészben, hogy Joe mindenben igazat mondott. Apámnak nem kéne kórházban feküdnie, ha én nem vagyok. Akkor éjjel semmi oka nem lett volna rá, hogy autóba üljön. Egy jobb világban tovább gondozná a fogságban élő farkasait, oldalán cserfes és engedetlen lányával.

Az ajtógomb elfordul, és Edward hirtelen előttem terem.

– Ha el akarsz rejtőzni, mindig zárd be az ajtót. Tudom, miről beszélek.

– Te vagy az utolsó ember, akit most látni akarok.

– Pedig mindenki téged keres. Anya azt hiszi, hogy kijutottál és újra meglógtál. Joe tisztára szarul érzi magát, pedig csak a munkáját végzi. Az ügyvéded meg… nem is tudom. Talán elment kecskesajtot csinálni, vagy ilyesmi.

Akaratom ellenére felbugyborékol belőlem a nevetés, mint egy szénsavval dúsított érzelem.

– Ne csináld…

– Mit?

– Sokkal könnyebb, amikor utállak – vallom be.

– *Nem* utálsz. Egy oldalon állunk, Cara. Mindketten meg akarjuk adni apának, amire vágyik, csak ezt másként képzeljük el.

– Miért nem tudsz várni egy-két hónapot? Ha akkor sem változik semmi, még mindig megteheted, amit akarsz, de fordítva ez nem igaz. Ha most leállítják a kezelést, sosem tudjuk meg, hogy felgyógyult volna-e.

Felpattan mellém az asztal peremére.

– Egy hónap múlva pontosan ugyanez lesz a helyzet.

Belegondolok, *mennyire* más lesz minden. Kiszabadulok a fásliból. Visszamegyek a suliba. Talán még azt is megszokom, hogy Edward újra itt van Beresfordban.

Belegondolok, hogy most folytatjuk le a beszélgetést, amit azelőtt kellett volna, hogy Edward kihúzta a dugót. Ez is változás.

Felnézek rá.

– Sajnálom, hogy miattam sitteltek le.

Elvigyorodik.

– Nem is sajnálod.

Belerúgok a lábába, ami az enyém mellett ingázik.

– Egy kicsit mégis.

Kiskoromban utazó vidámpark jött a városunkba. A szüleink elvittek és jegyet váltottak a játékokra, de én frászt kaptam az összestől. Végül Edward rávett, hogy tegyek egy próbát a körhintával. Felültetett az egyik falóra, és bemesélte, hogy varázsereje van: képes igazivá változni alattam, de csak ha nem nézek le. Hát nem néztem. Az elmosódó tömeget fürkésztem, az ő arcát kerestem. Amikor már kezdtem rosszul lenni és azt hittem, elhányom magam, hirtelen megláttam. Azután újra és újra, minden körnél. Idővel már nem gondoltam a varázslatos paripára, sem arra, hogy mennyire félek, csak „Keresd Edwardot” játszottam.

Szerintem a család is ilyen. Egy menet a körhintán, ami újra és újra visszavisz ugyanarra a helyre.

– Edward – sóhajtok fel. – Elvinnél valahová?

Ha anya és Joe meg is lepődik, hogy Edward visz el az apámhoz, jól leplezik. A tizenöt mérföldes út sokkal hosszabbnak tűnik. A jellegtelen bérautó egyáltalán nem olyan, mint Edward régi tragacsa, és rajtam sincs már iskolatáska, mégis minden átmenet nélkül ugyanott találjuk magunkat, ahol azelőtt voltunk, amikor még Edward vitt a suliba.

Addig szörfölök a rádiócsatornákon, amíg találok egy francia-kanadait. Noha Edward az iskolában hat évig

tanult franciát, mindig félrefordította a híreket, és mindenféléket kitalált az aranyhalról, aki egy nyilvános ivókútban élt, meg egy Mr. LeFoux nevű szamárról, akit véletlenül beválasztottak a városi tanácsba. Várom, hogy most is halandzsázni kezdjen, de csak a homlokát ráncolja és átteker egy rockzenei adóra.

Amikor a kórházhoz érünk, közvetlenül a bejárat előtt áll le.

– Te nem jössz? – kérdezem.

Megrázza a fejét.

– Talán majd később.

Azért vicces. A hat év alatt, amíg Edward távol volt, sosem éreztem, hogy egyedül vagyok. Most, hogy visszatért és nézem távolodó alakját, rögtön elfog a magány.

A nővérek az intenzíven előre köszönnek, a vállam felől érdeklődnek. Azt mondják, apám a legjobb betegük. Nem tudom, viccnek szánják-e, mindenesetre kipréselek magamból egy mosolyt, mielőtt a szobájába lépek.

Ugyanúgy fekszik az ágyon, mint amikor legutoljára láttam: karja a takarón, feje a párnán.

Vacakok ezek a kórházi párnák. Tapasztalatból beszélek. Nemcsak túl vannak tömve, de műszálas a huzatuk, amitől teljesen beizzad az ember fejbőre.

Odalépek hozzá és óvatosan megigazítom a párnáját, hogy a nyaka ne álljon olyan fura szögben.

– Jobb, igaz? – Leülök az ágya végébe.

Körötte mindenféle kütyük és monitorok, mintha hibernált űrutazó lenne. *Megnézném azt a filmet,*

gondolom. Ha a kijelzőn ugráló zöld vonalak útján kommunikálna. Ha kirajzolná velük a nevem betűit.

Egy pillanatra odanézek. Hátha.

Egy nővér lép a szobába. Ő Rita, akinek van egy Justin Bieber nevű kanárija. Az ő képét viseli a kórházi kitűzőjén is.

– Cara! Hogy érzed magad? – Megpaskolja apám vállát. – Hogy van az én Fabióm?

Talán a haja miatt hívja így, bár a borotválás után nem sok maradt belőle. A valódi Fabio nyilván a romantikus történelmi regények borítóján feszítő félmeztelen fickó, bár még egy ilyet se olvastam. Én csak a fejhangon sipítozó Fabiót ismerem, a *Nem hiszem el, hogy nem vaj!* reklámarcát.

Amíg Rita kicseréli az infúziót, apám takarón pihenő kezére meredek, és próbálom elképzelni, ahogy megérinti a lányt, akinek az arcára már nem is emlékszem. Ahogy elviszi az abortuszklinikára. Ahogy a lány az én helyemen ül a kocsiban.

Előrehajolok, mintha arcon akarnám csókolni. Csak azért csinálom, hogy Rita ne halljon.

– Apa – suttogom. – Én megbocsátok, ha te is.

Mintha csak erre várna: felnyitja a szemét.

– Úristen! – sikítok fel.

Rita ijedten néz le a páciensére. A nővérhívó után kap, hogy riassza az ügyeletest.

– Szóljatok a neurológusnak – utasítja.

– Apa! – Felpattanok az ágyról és megkerülöm, hogy

közelebb ülhessek hozzá. Tekintete balra siklik, ahogy abba az irányba haladok. – Látta, igaz? – kérdezem Ritát. – Látta, ahogy követett a szemével? – Arcára fektetem a tenyerem. – Hallasz engem?

A tekintetünk egybefonódik. Már el is felejtettem, milyen kék a szeme – olyan eleven és tiszta, hogy szinte fáj belenézni; mint a reggeli égbolt egy hóvihar után.

– Harcolok érted. Nem adom fel, ha te sem.

Apám feje oldalra bukik, szemhéja lezárul.

– Apa! – kiáltozom. – Apa!

Kiabálok és rázom, de semmi sem történik. Dr. Saint-Clare is hiába hajtja végre a klinikai tesztjeit, apám már nem reagál.

Tizenöt másodpercre – tizenöt csodálatos másodpercre – mégis megtette.

Anyám idegesen járkál a kórház előterében. A megbeszélt időponthoz képest tíz percet kések.

– Lemaradunk a tárgyalásról… – kezdené, de máris a karjába vetem magát.

– Felébredt. Magához tért és rám nézett!

Kell egy pillanat, amíg beütnek a szavaim.

– Mi? Most? – Megragadja a kezem és rohanni kezd a lift felé.

Megállítom.

– Csak rövid ideig tartott, de a nővér épp bent volt, ő is látta. Rám nézett és követett a tekintetével, ahogy megkerültem az ágyat. Látszott, hogy mondani próbál valamit… – Elhal a hangom, ahogy a nyakára fonom

karjaimat. – Én megmondtam!

Anyám előássa a telefonját és beüt egy számot.

– Szólok Zirconiának.

Húsz perccel később épp időben érek vissza a bíróságra, hogy halljam, amint LaPierre bíró beszélni kezd.

– Úgy értesültem, Ms. Notch, hogy be kíván jelenteni valamit.

– Igen, bíró úr. Szeretném a tanúk padjára szólítani ügyfelemet és egy új tanút. Olyan új bizonyítékok kerültek napvilágra, melyekről a bíróságnak feltétlenül értesülnie kell.

Joe feláll.

– Az ügyvédnő egyszer már elbocsátotta a tanút… – jegyzi meg.

– Bíró úr, itt most élet-halál kérdésről van szó. A kérdéses esemény alig néhány perce történt, máskülönben korábban említettem volna.

– Rendben, engedélyezem.

Így kerülök másodszor is a tanúk kínpadjára.

– Cara – szólít meg Zirconia. – Elmondanád, hol töltötted az ebédidőt?

– Meglátogattam apát a kórházban.

– Mi történt, amikor a szobájába értél?

Edward felé fordulok, mintha neki mesélném el a történteket, nem a bírónak.

– Apa csak feküdt ott, ahogy eddig, mintha aludna. Csukott szemmel, mozdulatlanul. Ám ezúttal, amikor

beszélni kezdtem hozzá, kinyitotta a szemét.

Edwardnak az álla is leesik. Joe nyomban odahajol hozzá és belesúg valamit a fülébe.

– Meg tudnád mutatni, hogyan történt?

Behunyom a szemem, azután, mint egy életre kelt baba, hirtelen felnyitom.

– Mi történt ezután?

– Nem is tudtam elhinni. Felkeltem és megkerültem az ágyat, ő pedig követett a tekintetével, amíg újra le nem ültem mellé. Egész idő alatt figyelt.

– Azután? – ösztökél Zirconia.

– Azután behunyta a szemét és visszaaludt.

Joe karba tett kézzel dől hátra. Nyilván azt hiszi, az ez utolsó szalmaszálam, az utolsó kétségbeesett kísérletem arra, hogy magam mellé állítsam a bírót. Csakhogy ez nem kamu. Megtörtént, és biztosan jelent valamit.

– Mr. Ng szemlátomást nem örül, hogy a szemtanúja lettél mindennek – állapítja meg Zirconia is. – Esetleg van valaki, aki megerősítheti a szavaidat?

Ritára, a nővérre mutatok, aki a karzat hátsó sorában ül. Még most is viseli nővérruháját és kórházi kitűzőjét.

– Igen – bólintok. – Ő.

LUKE

Az volt a legnehezebb a visszatérésben, hogy újra kellett tanulnom az emberi érzelmeket. Mindennek, amit a farkasok tesznek, egyszerű és praktikus oka van. Nem mondanak egyvalamit és gondolnak egészen mást; nincsenek dédelgetett sérelmeik és rejtett jelentéseik. A farkasok két okból harcolnak: a családért és a területért. Az embereket az egójuk hajtja, aminek a farkasok nem engednek teret, mert szó szerint életveszélyes lenne. Egy farkas számára a világ a megértésről, tudásról és tiszteletről szól – mindarról, amit az ember a természet fontosságával együtt rég elfelejtett.

Az amerikai indiánok tudják, hogy a farkasok a tükreink, akik megmutatják nekünk erősségeinket és gyengeségeinket. Ha nem tiszteljük a területünket, a farkasok megszállják. Ha nem oltalmazzuk a gyermekeinket, ha nem értékeljük az idősebbek által felhalmozott tudást, ha szerteszét hagyjuk a szemetet, a farkasok átlépik a határainkat és értésünkre adják, hogy hibáztunk. A farkas olyan teremtmény, aki összekapcsolja egymással az ökoszisztéma többi élőlényét. Ahol vadon él, szabályozza a ragadozók számát – nemcsak közvetlenül, de

azáltal is, hogy felerősíti bennük a szülői gondoskodást. Ha farkas van a környéken, a többi állat közül kevesebben esnek áldozatul a hidegnek – ahogy a háziállatokat is beterelik vagy elrejtik a bozótosba, úgy az idősebb állatok is a fiatalabbak köré gyűlnek, hogy melegen tartsák és megvédjék őket a fenyegetéstől.

Amíg a farkasokkal éltem, büszkén láttam a tükörképemet.

Miután visszatértem, csak szégyenkeztem miatta.

EDWARD

Miután végigvirrasztottam a kórházban azt a sok-sok órát, apám pont akkor nyitotta ki a szemét, amikor nem voltam ott.

Az életem kicsiben.

Joe szünetet kért, hogy értekezzen dr. Saint-Clare-rel, de előtte még megjegyezte, hogy nem kellene mindent elhinnem – ahogy Carának sem.

– Talán megtörtént, de semmit sem jelent, amíg az orvos azt nem mondja.

Mégis.

Ha én lettem volna a szobában, amikor apám felébred? Mit mondtam volna neki?

Mit mondott volna nekem?

S mit számít egy beszélgetés, amit sosem folytattunk le, még ha ezerszer le is pörgettük magunkban?

A tanúk padján ezúttal Rita Czarnicki ül, aki megadja szakképesítését és az évek számát, amióta az intenzíven dolgozik.

– Átkötöttem az infúziót – idézi fel. – Mr. Warren lánya éppen a szobában tartózkodott és az apjához beszélt.

– Felmérte a páciens állapotát, amikor a szobába

lépett?

– Igen – bólint Rita. – Nem reagált a külső ingerekre. Úgy tűnt, továbbra is vegetatív állapotban van.

– Ezután mi történt? – kérdez rá Cara ügyvédje.

– Miközben a lánya beszélt hozzá, Mr. Warren felnyitotta a szemét.

– Azt mondja, magához tért?

– Nem úgy, ahogy gondolja. – A nővér egy pillanatig habozik. – A legtöbb vegetatív páciens nyitva tartja a szemét, amikor éber, és lecsukja, amikor alszik, ám ettől még ugyanúgy nem tud magáról vagy a környezetéről, és ugyanúgy nem reagál semmire.

– Akkor ez a mostani miért különleges esemény? – kérdezi az ügyvédnő.

– Mr. Warren lánya azonnal felkelt és megkerülte az ágyat, az apja pedig követte a tekintetével, amíg újra be nem hunyta a szemét. Ez a szemmozgás nem figyelhető meg a vegetatív állapotban.

– Mit tett ekkor?

– Azonnal értesítettem a neurológiai osztályt. Az osztály munkatársai újra megpróbálták stimulálni Mr. Warrent. Megérintették a lábujjait, a körmei alá hatoltak és verbálisan is felszólították a cselekvésre, de ekkor már nem reagált.

– Hallotta Cara vallomását, Ms. Czarnicki. Túlzott bármilyen módon is, amikor Mr. Warren reakcióiról beszélt?

A nővér megrázza a fejét.

– Ugyanazt láttam.

– Nincs több kérdésem – bólint az ügyvédnő.

– Mr. Ng? – húzza fel a szemöldökét a bíró. – Kíván kérdéseket intézni a tanúhoz?

– Nem. – Joe feláll. – Ellenben újra a tanúk padjára szólítanék egy korábbi tanút. Dr. Saint-Clare-t.

Az idegsebész láthatóan nem örül, hogy újfent tanúskodnia kell. Ujjaival türelmetlenül dobol a korlát peremén, mintha egy páciens mellől hívták volna el.

– Először is, köszönöm, hogy ismét időt szakít ránk – kezdi Joe. – Eseménydús délután.

– Csakugyan – felel a doktor szárazon.

– A délelőtti tanúvallomása óta volt alkalma megvizsgálni Mr. Warrent?

– Igen.

– Történt változás az állapotában?

Dr. Saint-Clare élesen beszívja a levegőt.

– E tekintetben van némi ellentmondás. Úgy tűnik, Mr. Warren ma délután felnyitotta a szemét.

– Jelent ez valamit?

– Sajnos nem sokat. A vegetatív állapotban lévő páciensek sem önmaguknak, sem a környezetüknek nincsenek tudatában. Nem reagálnak a stimulusokra, legfeljebb reflexszerűen. Nem értik meg a beszédet, nem tudják szabályozni a hólyag- és bélműködésüket. Alkalmanként felébrednek, de ilyenkor sincsenek öntudatuknál. Ezt az állapotot nevezzük „nyitott szemű öntudatlanságnak”. Minden valószínűség szerint ma ez

történt Mr. Warrennel. Mint oly sok vegetatív állapotban lévő beteg, egy hang hatására kinyitotta a szemét, de ez nem jelenti azt, hogy visszanyerte az eszméletét.

– A vegetatív állapotú betegek képesek a szemükkel követni egy mozgó tárgyat?

– Nem – ismeri el dr. Saint-Clare. – Ez arra utalna, hogy a beteg minimális öntudati állapotban van.

– Hogyan viselkedik egy minimális öntudati állapotban lévő páciens?

– Tudatában van önmagának és a környezetének. Engedelmeskedik az egyszerűbb utasításoknak, mosolyog, sír, és a tekintetével leköveti a mozgást.

– Ms. Czarnicki és Cara szerint Mr. Warren megtette ez utóbbit.

Dr. Saint-Clare megrázza a fejét.

– Véleményünk szerint az, ami tudatos szemmozgásnak tűnt, valójában a szem lezáródását kísérő reflexmozgás. Sokkal inkább a szem kifordulása, mintsem egy mozgás követése. Mióta megtörtént, ismételten próbáltuk elérni, hogy Mr. Warren reagáljon a külső ingerekre, de nem tette, sem érintésre, sem hangra, sem semmi másra. Az autóbalesetben elszenvedett sérülések, nevezetesen az agytörzs léziói arra utalnak, hogy Mr. Warren semmiképp sem lehet az öntudatánál. Jóllehet kinyitotta a szemét, ez az izommozgás nem párosult az öntudat visszanyerésével. Egyszerű reflexviselkedés volt csupán, ami nem indokolja, hogy minimális öntudati állapotra gyanakodjunk.

– Mit mondana Carának, aki nyilvánvalóan másként értelmezi az eseményt? – teszi fel a kérdést Joe.

Az orvos a húgom felé fordul. Először azóta, hogy elfoglalta a tanúk padját, én is ezt teszem. A fény mostanra kihunyt Cara arcán, mint egy üstökösé, amelyik elérte pályája végét.

– Vegetatív állapotban a páciensek gyakran mutatnak olyan reflexszerű életjeleket, mint a szem kinyílása és becsukódása, a szemmozgás, vagy akár egy grimasz, amit a családtagok tévesen tudatos viselkedésként azonosítanak. Amikor egy szerettünk ilyen súlyos traumát szenved el, szalmaszálként kapaszkodunk minden apró jelbe, ami arra utal, hogy valahol mélyen eltemetve még ott él benne az a személy, akit ismerünk. Mr. Warren leányaként Cara nyilvánvalóan reménykedik a dolgok jobbra fordulásában, ugyanakkor nekem mint az idegsebészének a legrosszabbra kell őt felkészítenem. Jelen esetben arra, hogy olyan vegetatív állapotban lévő betegeknél, mint Mr. Warren, az értékelhető javulás esélye elhanyagolhatóan csekély, ami az idő előrehaladtával csak tovább csökken.

– Köszönöm – bólint Joe. – Öné a tanú.

Zirconia átkarolja Cara vállát. Nem veszi el a kezét, még csak fel sem áll, miközben kérdést intéz az idegsebészhez.

– Minden kétséget kizáróan ki tudja jelenteni, hogy Mr. Warrennek nincsenek kognitív képességei?

– Ellenkezőleg, az EEG tanúsága szerint *vannak*

kognitív képességei. Én csupán azt állítom, hogy az agytörzs sérülései megakadályozzák őt ezek elérésében.

– Létezik olyan objektív tudományos vizsgálat, amivel kétséget kizáróan meg lehetne állapítani, hogy Mr. Warren szemmozgása szándékos volt-e, avagy sem? Hogy kommunikálni próbált-e?

– Nem, nem létezik.

– Szóval alapjában véve csak olvasni próbál Mr. Warren gondolataiban.

Dr. Saint-Clare felhúzza a szemöldökét.

– Ami azt illeti, Ms. Notch – felel –, doktori diplomám van gondolatolvasásból.

Amikor a bíró rövid szünetet rendel el Helen Doug, az ideiglenes gyám meghallgatása előtt, odalépek Carához. Az ügyvédje egy kompressziós harisnyát tart a kezében, amilyennel a vérkeringést próbálják serkenteni.

– Ez minden, amit találtál? – kérdezi Zirconia.

Cara bólint.

– Nem tudom, mit csináltak a ruhájával, amit a baleset éjszakáján viselt.

Az ügyvéd öklébe szorítja a harisnyát és lehunyja a szemét.

– Nem érzek semmit…

– Az jó, nem? – kérdezi nyugtalanul Cara.

– Hát, legalábbis nem *rossz*. Talán azt jelenti, hogy még nem kelt át a határon. Vagy csak azt, hogy jobban értek az állatokhoz, mint az emberekhez.

– Elnézést – szakítom őket félbe –, beszélhetnék a húgommal?

Zirconia és az anyám egyszerre fordul Cara felé, hogy rábízza a döntést. Amikor Cara bólint, arrébb sétálnak, hogy kettesben maradjunk az asztalnál.

– Nem úgy találtam ki… – védekezik Cara.

– Tudom. Hiszek neked.

– Az sem érdekel, ha Saint-Clare szerint az egésznek semmi jelentősége. *Számomra* van jelentősége.

A szemébe nézek.

– Gondolkodtam. S ha mindez akkor történt volna, míg itt vagyunk a bíróságon? Egy percig sem tartott, ami nem túl nagy idő. Mi van, ha felnyitja a szemét, de te nem vagy ott, hogy lásd?

– Talán többször is megtörtént – tűnődik el Cara.

– Vagy talán nem. – Ellágyul a hangom. – Azt hiszem, csak azt próbálom elmondani, hogy örülök, amiért ott voltál.

Cara egy hosszú pillanatig csak néz rám. A szeme pont olyan színű, mint az enyém – eddig miért nem vettem észre? Megragadja a karomat.

– S ha csak megállapodnánk, hogy együtt csináljuk, Edward? Ha odamennénk a bíróhoz és közölnénk vele, hogy már nem kell választania közöttünk?

Hátrébb húzódok.

– Ettől még ugyanúgy mást akarunk.

Hunyorogva néz.

– Úgy érted, azután is le akarod kapcsolni apát a

gépről, hogy kinyitotta a szemét?

– Hallottad a dokit. Reflex, nem reakció. Mint a csuklás. Valami, amit nem te irányítasz. És sosem nyitotta volna ki a szemét, Cara, ha az a gép nem lélegezteti. – Megcsóválom a fejem. – Én is szeretném, ha többről lenne szó, de inkább hiszek a tudománynak, mint a megérzéseimnek.

Lerogy a székére.

– Hogy teheted ezt velem?

– Mit?

– Elhiteted, hogy az én oldalamon állsz, azután leoltasz?

– Ez a dolgom – vonok vállat.

– Hogy tönkretedd az életem?

– Nem. Hogy kiborítsalak és felpiszkáljalak. Hogy ne hagyjalak békén. Hogy úgy kezeljelek, ahogyan senki más nem tenné. – Felállok. – Hogy a testvéred legyek.

LUKE

Amikor az abenakik elmesélnek egy történetet, sokféleképpen kezdhetik. Mondhatják, hogy Waji mjassaik: *kezdetben. Mondhatják, hogy* N'dalgommek: *minden ismerősöm. Vagy indíthatnak egy bocsánatkéréssel:* Anhaldamawikw kassi palilawaliakw. *Sajnálom, amit ebben az évben elkövettem ellened.*

Amikor visszatértem az emberi világban, bármelyik illett volna hozzám.

Noha lassan hozzászoktam a hangokhoz és szagokhoz, már nem lapultam meg, ha egy motor felbőgött, és nem ettem kézzel az asztalnál, továbbra is el-elmosódott az éles határvonal, ami vadonbéli életemet és elölről kezdett emberi létemet elválasztotta egymástól. Ha az egész életünk kötéltánc a magasban, mindenféle biztosítás nélkül, nehezen szokunk vissza a szilárd talajra. A farkasok világában kiéleződött ösztöneim nem tompultak el egyik napról a másikra. Ha a családommal elmentünk valahová – akár csak a McDonald'sba –, testemmel védtem gyermekeimet a többi vendégtől. Hátat kellett fordítanom nekik, amíg megették a hamburgerüket, máskülönben a potenciális fenyegetéseknek fordítottam volna hátat.

Amikor a lányom egyik osztálytársa nálunk aludt, azon kaptam magam, hogy átkutatom egy tizenkét éves rózsaszín hátizsákját, hátha hozott valamit, amivel kárt tehet Carában. Amikor Edward kocsival ment iskolába, sokszor követtem a kisteherautóval, mert tudnom kellett, hogy biztonságban odaért. Amikor Georgie elment valahová, kifaggattam minden részletről, mert nem tudtam leküzdeni magamban a rettegést, hogy valami rossz történik vele, és én nem leszek mellette, hogy megvédjem. Olyan lettem, mint egy háborús veterán, akinek minden élethelyzetben bevillan a csatatér – aki tudja, hogy akármikor beüthet a szar. Talán csak akkor nyugodtam meg, ha mindnyájan otthon voltunk, a zárt ajtók mögött.

Az első abenaki szó, amit megtanultam, a Bitawbagok *volt – ezt használják a Champlain-tóra. Szó szerint annyit jelent:* köztes víz. *Miután visszatértem Québecből, úgy gondoltam tartózkodási helyemre, mint* Bitawkdakinnára. *Annyira nem ismerem a nyelvet, biztosan van rá pontosabb kifejezés, de ezt úgy fordítottam le magamnak:* köztes világ.

Olyan lettem, mint egy híd a természet és az emberek között. Mindkét helyre illettem, mégsem tartoztam egyikhez sem. Szívem egyik felét a vadon élő farkasoknak adtam, a másikat a családomnak.

Azok kedvéért, akik járatlanok az anatómiában: fél szívvel senki sem maradhat életben.

HELEN

Tisztelt bíróság!
A nevem Helen Doug.
Jogász vagyok, emellett a New Hampshire-i Gyámhivatal hivatásos gyámja. Tizenöt éve szereztem jogi diplomát, azt megelőzően tíz éven át képzett szakápolóként dolgoztam. Az évek során több mint 250 esetben jelöltek ki ideiglenes vagy állandó gyámnak.

Amint megkaptam ezt a feladatot, annak tudatában, hogy nem tűr halasztást, azonnal kapcsolatba léptem az érintett felekkel. A Beresfordi Megyei Kórház dolgozói alapjában véve megerősítették mindazt, amit dr. Saint-Clare a mai napon is elismételt: Mr. Warren állapota nagy valószínűséggel nem fog javulni. Carára érthető módon nagy hatást tett, hogy az apja rövid időre kinyitotta a szemét, de szakápolói tapasztalatom és dr. Saint-Clare tanúvallomása egyaránt megerősíti azt a sajnálatos tényt, hogy a tapasztalt jelenség nagy valószínűséggel öntudatlan reflex, amiből nem következtethetünk az öntudati állapot visszatérésére.

Jelen meghallgatásra való felkészülésem részeként beszéltem Cara és Edward Warrennel is. Mindkét gyermek

őszintén szereti az apját, dacára annak, hogy ellentétes módon ítélik meg a kilátásokat és a kívánatos orvosi kezelést. A tizenhét éves Cara élete úgy forog az apja körül, ahogy naprendszerünk a Nap körül. Kettejük kapcsolata kivételesen szoros, ami válás esetén sokszor jellemző azokra a gyerekekre, akik erősebben kötődnek valamelyik szülőjükhöz. Nem kétlem, hogy Cara felnőttként is helyt állt – tekintve apja sajátságos életvitelét és munkáját –, ugyanakkor arra a következtetésre jutottam, hogy inkább érzelmi oldalról közelít a kérdéshez, mintsem a realitások figyelembevételével. Jelenlegi érzelmi állapotából és a baleset utáni testi állapotából kifolyólag nem képes elfogadni apja állapotának realitását – akár a testvére képviseli ezt, akár az apja orvosai, akár a kórház szociális munkása. Noha a baleset bekövetkeztéről semmilyen módon nem tehet, véleményem szerint az emiatt érzett bűntudat is hozzájárul törekvéséhez, hogy bármi áron életben tartsa az apját. Noha az apja felépülésébe vetett töretlen reményét őszintén megindítónak találom, ez véleményem szerint egyszersmind tizenhét éves kori éretlenségére utal – arra a tényre, hogy nem hajlandó elfogadni egy objektív igazságot, amiben nem akar hinni.

Másfelől, Mr. Warren egyetlen élő hozzátartozója Edward, aki törvényesen nagykorúnak számít. Noha aláírt okirattal tudja igazolni, hogy apja felhatalmazta őt a vele kapcsolatos orvosi döntések meghozatalára, számomra ennél is nagyobb súllyal esik latba a tény, hogy a két testvér közül Edward az egyetlen, aki személyes beszélgetést

folytatott az apjával arról, mit tenne ilyen esetben. Ezzel együtt tény, hogy hat évvel korábban elhidegült az apjától. Bizonyos részletek, melyekre a bíróság előtt is fény derült, további magyarázatként szolgálhatnak tizennyolc éves kori elsietett döntéséhez, melynek nyomán elhagyta a családját, ezzel együtt meggyőződésem, hogy Edward számára továbbra is gondot okoz különválasztani az apja iránt érzett haragját a jelenkori tetteitől. Ez vezetett ahhoz az elhamarkodott döntéshez, amit a húgával történő egyeztetés nélkül hozott meg, s még inkább ahhoz az elhatározáshoz, hogy a saját kezébe veszi a dolgokat, miután az apja orvosi kezelésének megszüntetése nem a tervei szerint alakult. E tekintetben Edwardnak is van mit tanulnia a felelősségteljes viselkedésről. Hirtelen és meggondolatlan tette láttán akaratlanul is el kell tűnődnünk, mennyiben vezérelte őt a törekvés, hogy tiszteletben tartsa apja kívánalmát.

Az eset egyedülálló. A hagyatéki bíróság leggyakrabban azért avatkozik bele a gyámság megállapításába, mert senki sem kívánja vállalni ezt a tisztséget és meghozni a vele járó nehéz döntéseket. Ez esetben két ellentétes érdekű jelölt is akad, akik mindketten a gyámságot akarják, ugyanakkor adott még valami, ami a legtöbb gyámolt esetében nem: írásos és képi véleménynyilvánítás magától Luke Warrentől. Önéletrajza, a számtalan órányi tévés és amatőr filmfelvétel, mely legtermészetesebb közegében ábrázolja Luke Warrent, hatásosan érzékelteti számunkra, milyen ember ő, s ezzel összefüggésben, hogy mit kívánna, ha

valaki másnak kellene meghoznia az életére vonatkozó döntéseket. Nagy hatást tesz rám, hogy a gyermekei ilyen messzire hajlandók elmenni érte. Nagy hatást tesz rám Luke Warren egész élete, az általa elért kiemelkedő eredmények, az a kalandszellem, mely könyvének minden lapján átsüt, valamint kollégái, akik egyszer sem mulasztják el megemlíteni az izgatottságot és a felfokozott várakozást, amit Mr. Warren társaságában éreztek.

Mindezek olyan emberre utalnak, aki az ágyhoz kötöttségnek a gondolatát se tudná elviselni.

Ugyanakkor.

A világ által megismert Luke Warren csupán egyik arca magának az embernek. Ha könyvének sorai közt olvasunk, felsejlik előttünk másik énje is. Önéletrajzának hőse a legkevésbé sem hős. Sikertelen – olyasvalaki, aki nem élhet az általa oly nagyra becsült állatokkal, vagy ami ennél is fontosabb, nem élhet az ő törvényeik szerint, míg távol van tőlük. Hallhatták Cara és Edward vallomásában: egy farkas számára a család az első, Mr. Warren mégis elhagyta a családját – a szó szoros értelmében, amikor elvonult a québeci vadonba, és képletesen is, amikor olyan házasságtörő viszonyt folytatott, ami végül terhesség-megszakításhoz vezetett.

Magával Mr. Warrennel nem volt alkalmam beszélni, de vélhetően fájdalmat okozott neki, hogy fia az ösztöneire hallgatva a távozás mellett döntött. Egy farkas sosem veszítheti szem elől az utódját.

Másfelől, Cara idealizmusa ugyanúgy „a család

mindenekelőtt” alapelvre épül. Az összes objektív tény Mr. Warren felgyógyulása ellen szól, így csupán azért tart ki mellette foggal-körömmel, mert nem akar nélküle élni. Amennyiben Mr. Warren a szerencse folytán mégis a ritka kivételek közé tartozna, akik az orvosi vélekedés dacára felépülnek, véleményem szerint ő is nagy örömmel venne egy második esélyt. Nemcsak az életben maradásra, de arra is, hogy jó apa legyen.

Emiatt vélem úgy, hogy Cara törekvése esik egybe leginkább az apja legbenső vágyaival. Azt kérem tehát a bíróságtól, hogy nevezze ki őt gyámjának, és tegye lehetővé, hogy Cara hozza meg az apja kezelésével kapcsolatos döntéseket.

LUKE

Az Animal Planet-sorozat után felhívott egy zoológus a Yellowstone közeléből. Az erdőben találtak egy turistát, akinek a testét félig szétmarcangolták a farkasok. Az eset félelmet ébresztett a környéken és a Sziklás-hegység területén, ahol pedig régen hozzászoktak a vadon élő farkasok jelenlétéhez.

Némelyik kutató úgy vélte, a farkasok sportból öltek, de én nem hittem ebben. Sosem láttam, hogy a farkasok így viselkedtek volna egy másik ragadozóval szemben – márpedig az embert annak látják. A falka viselkedésében semmi sem utal arra, hogy ne válogatná meg gondosan a táplálékát.

Megesküdtem volna, hogy a farkasok sosem támadnának meg egy embert – de akkor miért tették?

A Yellowstone-ba repültem.

A területen, ahonnan a turista előkerült, megritkították a faállományt, de olyan mértékben, hogy már nem is lehetett valódi erdőről beszélni. A természetes környezet, a fák és a vegetáció rejteke nélkül a ragadozók által veszélyeztetett állatok – szarvasok és jávorszarvasok – kezdtek kipusztulni, ezért a farkasoknak át kellett szokniuk

a folyókban élő lazacokra.

Miután hazatértem, hirtelen sugallatra próbát tettem az egyik fogságban élő falkával: hús helyett kizárólag halat adtam nekik. Szemben az eddigi prédákkal, melyeknek izmai és belső szervei érzelmi értéket is képviselnek, most mindenki ugyanazt a táplálékot kapta.

A farkasok körében kitört a szocializmus – többé már nem hierarchikusan étkeztek, ami lehetővé tette volna, hogy mindenki a rangjának megfelelő táplálékhoz jusson. A falka hónapokon belül szétesett. Az alfa és a béta rang többé nem különült el egymástól. Megszűnt a fegyelem. Minden farkas csak magáért felelt; mindenki azt tette, ami jólesett. Családok helyett bandák szerveződtek.

A yellowstone-i falka szerintem azért támadt a turistára, mert a természetes tápláléklánc megszakadt, és ami a helyébe lépett, óhatatlanul is felborította a hierarchiát. A farkasok azért ölték meg szerencsétlen fickót, mert nem maradt senki, aki lebeszélte volna őket erről.

A falka élete már csak ilyen. Néha el kell jutnunk a teljes káosz állapotába, mielőtt felemelkedhet egy új vezető.

CARA

Azt hihetnénk, az ideiglenes gyám áldásával végre megkapom az indítókódot, de a bíró olyat húz, amire senki sem számít.

Helyszíni szemlét rendel el.

Így történhet meg, hogy a testvéremmel ott állunk az egyszemélyes kórterem üvegablaka előtt, míg odabent a bíró egyoldalú társalgást folytat öntudatlan apánkkal.

Joe lekísérte a földszintre anyát, aki hazament, hogy összeszedje az ikreket a buszmegállóban. Zirconia az előtérben társalog egy vakvezető kutyával.

– Szerinted mit mondhat LaPierre? – kérdi Edward.

– Rózsafüzért? – vetem fel.

– Talán a saját szemével kell látnia, milyen egy vegetatív állapot.

– Vagy azt reméli – szállok vitába –, hogy apa neki is felébred.

– Kinyitja a szemét – javít ki Edward.

– Egykutya.

– Nem, Cara. – Fölém tornyosul. – Nem az.

Anyám mesélte, hogy Edward egyik napról a másikra megállíthatatlanul nőni kezdett. Én pedig, aki szó szerint

vettem mindent, azon aggódtam, hogy mi lesz vele, ha kinövi a házat.

Armand LaPierre feláll az apám ágya mellől. Épp akkor kép ki a folyosóra, amikor befut Joe liftje, és Zirconia felénk indult a váróból.

– Holnap kilenckor – jelenti be a bíró, mielőtt távozik.

Zirconia félrevon.

– Jók vagyunk. Mindent megtettél, amit lehetett. Ha hozzávesszük, hogy LaPierre katolikus, aki hajlamos védeni az életet, és hogy milyen szépeket mondott rólad az ideiglenes gyám, szerintem komoly esélyünk van, Cara.

Megölelem.

– Kösz. Mindenért.

– Szívesen. – Elmosolyodik. – Kell egy fuvar?

– Majd én elviszem – ajánlkozik Joe. Kiderül, hogy a testvéremmel a közelben állnak, így mindent hallottak, amit Zirconia mondott. Ezt akartam. Győzni. Akkor miért érzem magam ennyire pocsékul?

– Én még maradok – biccent Edward az apám szobája felé.

– Felhívsz, ha…

– Igen – bólint. – Ha bármi történik.

– Ha újra felébredne…

Joe máris a lift felé terel. Az ajtó becsukódik mögöttünk. Utoljára még látom, ahogy Edward leül az apám ágya mellé.

Figyelem a csökkenő számokat, amíg a lift süllyed. Mint a visszaszámlálás egy rakétakilövés előtt.

– Mi lesz, ha vesztek? – kérdezem.

Joe meglepettnek tűnik.

– Az ügyvéded szerint le van zsírozva.

– Semmi sem száz százalék – vonok vállat, mire elvigyorodik.

– Igaz. Erre emlékszem a mai tanúvallomásból.

Éles pillantást vetek rá.

– Én meg arra emlékszem, amit te mondtál.

Legalább van benne annyi, hogy kicsit elpirul.

– Nem felejthetnénk el ezt az egészet?

Kinyújtom a kezem, hogy megrázza, de azután sem engedi el.

– Ha nem te győzöl, akkor Edward lesz az apád gyámja. Intézkedni fog, hogy szüntessék meg apád kezelését, és adományozzák el a szerveit, de ezúttal te is ott lehetsz. S ha akarod, Cara, én is ott leszek veled.

Összeszorul a torkom.

– Oké – bólintok.

Amikor a liftajtó kinyílik az előtérre, csak annyit látni, hogy egy férfi átkarol egy zokogó lányt, aki kora alapján a lánya lehetne. Ez is csak egy a sok száz szomorú történet közül, ami a kórház falai között születik.

Amikor még kisebb voltam, a testvérem azt mondta: ha akarja, hangya méretűre tud zsugorítani. Volt egy másik húga is, de lekicsinyítette és véletlenül rálépett.

Azt is mondta, hogy amikor az ember felnő, rendeznek neki egy privát bulit, tele szörnyekkel és horrorfilm-

szereplőkkel. Ott van Chucky, kezében egy csésze kávéval. És a múmia a *Hardy fiúk* könyvborítójáról, akitől mindig frászt kaptam, csak most tvisztel, míg Jason a *Péntek 13*-ból szaxofonon játszik. Azt mondta, addig maradhatok a bulin, amíg össze nem barátkozom az összes szörnnyel – ezért van, hogy a felnőttek már nem félnek semmitől.

Mindent elhittem a bátyámnak, mert idősebb volt nálam, s azt gondoltam, többet tud a világról. Azután kiderült, hogy az ember felnőttként is tovább fél.

Csak más dolgoktól.

LUKE

Abenaki barátaim szerint ha a vadász és a medve egymás vérét ontják, ugyanazzá a személlyé válnak. Akármi is történjék, a vadász többé már nem tud lőni arra a medvére, ahogy a medve se tudja megölni ugyanazt az embert.

Szeretném hinni, hogy így van.

Szeretném hinni, hogy egy halálközeli élmény mellékterméke nagy adag kölcsönös tisztelet.

EDWARD

Olyan kölyök voltam, aki az éjszaka közepén görcsös hasfájással ébredt, és biztosan tudta, hogy egy szörny rejtőzik az ágya alatt. Aki hitte, hogy a szellemek az ablakpárkányán adnak egymásnak találkát; akit minden széllökés és kaparászó ág azzal fenyegetett, hogy egy rabló bemászik az ablakán és elvágja a torkát. Amikor sírva felébredtem, apám, aki általában csak akkor jött meg a Redmondból, próbált vigasztalni. *Tudod*, mesélte egyszer végső kétségbeesésében, *mindenkinek a fejében van egy vizespohár, benne egy életre való könnyel. Ha semmiségek miatt pityeregsz, nem marad majd könnyed az igazán fontos dolgokra.* Azt mondta, találkozott egy nyolcévessel, aki már elhasználta az egész pohár könnyét, és most nem tud sírni, akármi történjék vele.

A mai napig tartalékolom a könnyeimet.

Apám nem nyitja ki a szemét. Nem rándul össze, nem pislog, nem mozdítja egy izomszálát sem abban a három órában, amióta az ágyánál ülök. Lemegy az infúzió, megtelik vizelettel a katéteres zacskó. Egy nővér jön, hogy ellenőrizze az életjeleit.

– Beszélhetne hozzá – jegyzi meg. – Vagy olvashatna

neki. Szereti a *People* magazint.

Kevés dolog van, amit apám jobban utálna a *People* magazinnál.

– Ezt meg honnan tudja?

Elmosolyodik.

– Felolvastam neki a múlt heti számot, és egyszer sem panaszkodott.

Kivárom, amíg elhagyja a szobát, azután odahúzom a széket apám ágyához. Nem véletlen, hogy nem sokat beszélek hozzá – igazából sosem tudtam, mit mondjak neki –, de a nővérnek akkor is igaza van. Van-e jobb alkalom, hogy végre elmondjam mindazt, amit rég el kellett volna? Most, hogy *muszáj* végighallgatnia?

– Nem utállak. – A szavak szétszaggatják a néma csendet.

Csak a lélegeztetőgép pumpája sziszeg választ. Bűntudatom van, amiért ennyire egyenlőtlen a küzdelem.

– Az ideiglenes gyám ma mondott valamit, ami nem megy ki a fejemből. Azt mondta, biztosan fájt, amikor elmentem. Fura, valahogy mindig azt hittem, hogy feldobott a hír. Végre megszabadultál a fiadtól, aki a legkevésbé sem hasonlított rád. Erre most kiderül, hogy *pontosan* olyan vagyok, mint te. Én is elhagytam a családomat. Túl későn ébredtem rá, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el. Nem tartoztam Thaiföldhöz és nem tartoztam ide sem. Én csak… megragadtam… valahol a kettő között.

Belégzés, kilégzés. Be és ki.

– Valami másra is rájöttem. Sosem mondtad, hogy bár sportosabb lennék, bár jobban szeretném az erdőt, bár ne lennék meleg. *Én* gondoltam úgy, hogy nem felelek meg az elvárásaidnak. Talán mert senki sem ért fel hozzád. Hogyan is érhettem volna éppen én?

Lenézek rá: mozdulatlan és ernyedt.

– Azt próbálom elmondani, hogy mindenért téged okoltalak, pedig én tehetek róla.

Apám kezéért nyúlok. Nagyon kicsi lehettem, amikor utoljára fogtam, mert már nem is emlékszem rá. Milyen fura, ugyanúgy kezdeni és végezni: görcsösen kapaszkodni egy szülő kezébe.

– Majd én gondoskodom rólad, akármi is lesz holnap. Azt akarom, hogy tudd, végleg visszajöttem.

Apám nem reagál, a fejemben mégis tisztán hallom mennydörgő hangját.

Épp ideje volt.

Végre szabadon engedem a könnyeimet.

Mire visszaérek a házba, már éjfél is elmúlik. Mégsem vágódok be az ágyba vagy rogyok le a kanapéra, inkább felmegyek a padlásra. Rég nem jártam itt, és a mobilommal kell világítanom, amíg végigtúrom a régi adóbevallásokkal és molyrágta ruhákkal teli dobozokat, az Animal Planet-sorozat DVD-kiadásait és a régi füzeteimmel teli ládát, mire végül ráakadok arra, amit keresek. A keretek egy sarokban támaszkodnak, közöttük újságokkal.

Hálás megkönnyebbülést érzek, amint egy hirtelen indulat hatására nem kerültek a szemétbe. Leviszem őket a földszintre.

Apám lépcsőházát megtöltik a fényképek. Mind Carát ábrázolja, kivéve kettőt, amin apám látható a farkasaival, és egyet, amin ők ketten.

Anyánk minden évben fontosnak tartotta, hogy fényképet készítsen rólunk a karácsonyi lapokhoz. Általában augusztusban szállta meg az ihlet, s ilyenkor legtöbbször a legvastagabb és legviszketősebb pulóveremet adta rám. Hó talán még nem esett, mégis teljes karácsonyi díszben, sapkában, sálban és kesztyűben kellett pózolnunk, mintha rokonaink és barátaink olyan hülyék lennének, hogy így ne ismernék fel a New England-i nyarat. Az így készült fotót anya mindig bekeretezte és apámnak adta karácsonyra. Ő pedig minden januárban fellógatta a lépcsőházban.

Végiglapozom a rólam és Caráról készült fényképeket. Az egyiken annyira kicsi, hogy a karomon tartom. A másikon úgy meredeznek copfjai a feje két oldalán, mint az antennák. Az egyiken én viselek fogszabályzót, a másikon ő. S ott az utolsó közös fotó, mielőtt elmentem.

Fura érzés, látni magam hat évvel fiatalabban. Vékonyan, izgágán. A kamerába nézek, Cara azonban rám.

Felakasztom a képeket a lépcsőházban, közben sorra leveszem Cara iskolai portréit. Apámat fent hagyom a farkasokkal. Azután hátralépek, hogy a falról leolvassam

életem történetét.

Az legvégső képre, amit felakasztok, még élénken emlékszem. Az utolsó közös vakáción készült, mielőtt apám elment Québecbe. A hyannisi parton állunk apámmal, bokáig a vízben. Anya az ő hátán lóg, Cara az enyémen. Aki lát minket lesült arccal, hófehér fogakkal és széles mosollyal, sosem hinné el, hogy apám három év múlva már a farkasokkal él a vadonban. Sosem hinné el róla, hogy megcsalja a feleségét, vagy rólam, hogy szó nélkül faképnél hagyok mindenkit. Hogy egy baleset mindent megváltoztat.

Ezt szeretem a fényképekben. Bizonyítják, hogy egyszer, ha csak egy szívdobbanásnyi időre is, de minden tökéletes volt.

Másnap elalszom. Ugyanazt az inget kapom magamra, amit előző nap, ugyanúgy apám kockás kabátjával. Még épp időben csusszanok be Joe mellé, hogy a törvényszolga felszólítására felállhassak a tiszteletre méltó Armand LaPierre bíró előtt.

– Kedves tőled, hogy eljöttél – súgja oda Joe.

A bíró egy hosszú pillanatig ül leszegett fejjel, csak a haját tépdesi még most is.

– Az évek során, amióta e bíróságon elnökölök – szólal meg végül –, ez az egyik legnehezebb esetem. Nem mindennap kell ilyen élet-halál kérdésben döntenünk, ráadásul abban a tudatban, hogy bármilyen döntés is születik, azzal egyik fél sem lesz maradéktalanul

elégedett.

Vesz egy nagy levegőt, miközben orra végére ülteti a szemüvegét.

– A körülmények ismeretében az a tény, hogy Cara mindössze tizenhét éves, lényegtelen számomra. Az apjával élt, közeli kapcsolatot ápolt vele, éppoly alkalmas önálló döntést hozni, mint három hónap múlva lesz. Ha számításba veszem a testvére hat évig tartó távollétét is, megítélésem szerint egyenlő eséllyel szállhat harcba az apja feletti gyámságért vívott csatában. Nem tekinthetek el attól a ténytől, hogy ma meghozott döntésem elszakíthat az apjától egy fiatal leányt, akinek önmagában véve már az is óriási megnyugvást jelent, hogy az apja a világon van, még ha vegetatív állapotban is. Főként annak figyelembevételével, hogy a testvére alig tizenhárom napja tartózkodik az államban.

– Mindazonáltal figyelembe kell vennem dr. Saint-Clare megingathatatlan tanúvallomását, miszerint kétséget kizáróan megállapítható, hogy Mr. Warren nem fog felépülni a sérüléseiből, sőt állapota tovább fog romlani. Ha a korábbi precedenseket tekintjük – Cruzan, Schiavo, Quinlan –, az ilyen esetek kivétel nélkül halállal végződnek. Mr. Warren meg fog halni. A kérdés csak az: mikor? Holnap? Egy hónap múlva? Egy év múlva? Önök azt várják tőlem, hogy hozzak döntést, ám annak érdekében, hogy ezt tehessem, meg kell határoznom, mit kívánna Luke Warren.

Lebiggyesztett ajkakkal folytatja.

– Ms. Doug áttekintette, milyen maradandó hatást gyakorolt Mr. Warren a televízión és a nyomtatott médián keresztül, majd ez alapján levonta a maga következtetését, csakhogy a Mr. Warrenről a nagy nyilvánosság előtt kialakult kép nem feltétlenül egyezik az ünnepelt híresség mögött megbúvó emberrel. Az egyetlen konkrét bizonyíték Mr. Warren életvitelével és életfelfogásával kapcsolatban az a beszélgetés, amit a fiával folytatott egy ehhez igencsak hasonló helyzetben. Akkor azt nyilatkozta, hogy az életfenntartó kezelés megszüntetését szeretné, s ezt az akaratát hivatalos felhatalmazásba is foglalta, amit saját kezűleg aláírt. – Vet felém egy pillantást. – Mindemellett Mr. Warren a vezetői engedélye igénylésekor kinyilvánította, hogy szervdonor kíván lenni. Ebben személyes törekvéseinek további kifejeződését látom.

A bíró leveszi olvasószemüvegét, mielőtt Carához fordul.

– Tudom, szívem, hogy nem akarod elveszíteni a papádat, de tegnap ott ültem az ágyánál, és szerintem neked is egyet kell értened azzal, hogy a papád már nincs abban a kórházban. Ő már valahol máshol jár. – Megköszörüli a torkát. – Mindezekre való tekintettel és gondos mérlegelés után a végleges gyámságot Edward Warrennek ítélem.

Nem olyan ítélet ez, amihez gratulálni szoktak. A támogatói körbeállják Carát, de mielőtt még

csatlakozhatnék hozzájuk, Joe elrángat, hogy rendezzem el a kórháznak benyújtandó papírokat, vessek véget apám kezelésének, és intézkedjenek a szervek adományozásáról.

Egyedül autózom a kórházba, ahol egy órát töltök dr. Saint-Clare-rel és a szervbank koordinátorával. Lefirkantom nevem a nyomtatványokra, közben úgy bólogatok, mintha magamba innám minden szavukat. Végigmegyünk az egész procedúrán, ahogy hat nappal korábban. Az egyetlen különbség, hogy ezúttal nem *kell* beszélnem Carával, de tudom, hogy *akarok*.

Apám ágyán kucorog, arca fénylik a könnyektől. Amikor belépek, nem ül fel.

– Tudtam, hogy itt találllak – töröm meg a csendet.

– Mikor? – kérdezi.

Nem teszek úgy, mintha félreérteném.

– Holnap.

Behunyja a szemét.

Elképzelem, ahogy egész éjjel itt lesz. A körülményekre való tekintettel anyám és Joe sem próbálja megakadályozni. Azt se hinném, hogy bármelyik nővér elzavarná, de ha tényleg el akar köszönni az apánktól, mégsem ezen a helyen kéne lennie.

Zsebembe nyúlok a tárcámért, hogy előhúzzam a fotót, amit apám brifkójából vettem ki – amin még kiskölyök vagyok. Becsúsztatom apa párnája alá, csak azután nyújtom kezemet a húgom felé.

– Cara! Van még valami, amit szerintem hallanod kell.

LUKE

Ha ki akarunk tenni egy farkast a falkából, természetes elnyomást és megfélemlítést alkalmazunk – ami általában a sebesség és az irány korlátozását jelenti. A cél néha csak annyi, hogy próbára tegyék a falka valamelyik tagját, s ily módon meggyőződjenek róla: mindenki kellően fürge és kész elvégezni a feladatát. Néha csak egy intést kapunk, hogy húzzuk meg magunkat; máskor a magasabb rangú farkas bevág elénk, hogy meggátoljon a mozgásban.

A gerincoszlop végén, a farok felett található egy jól elrejtett mirigy, ami éppúgy egyedi, mint az emberi ujjlenyomat. A farkasok ez alapján azonosítják egymást. Fogságban, ahol egy farkas nem hagyhatja el a körletet, az eltávolítani kívánt egyednek néha kiharapják vagy kivájják ezt a mirigyét, hogy ezáltal megfosszák az egyéni azonosító jelétől. Amelyik farkas elveszíti ezt a mirigyet, elveszíti minden jogosultságát is, amibe a legtöbbször belepusztul.

Hogy kit tesznek ki a falkából? Változó. Lehet olyan farkas, aki már nem a legjobb képességei szerint teljesít; lehet egy alfa-személyiségjegyeket mutató fiatal, akinek a falkáját már egy életképes alfa vezeti. Az elűzött farkasból magányos farkas lesz. A vadonban kis állatokkal

táplálkozik és magában él, közben üvöltésével próbálja kipuhatolni, hátha valamelyik falkában akad egy szerepének megfelelő üresedés.
A magányos farkas általában alfa-, béta- vagy középvezető-személyiségjegyekkel rendelkezik, ezért egy új falkába történő befogadáshoz – amire talán csak évekkel később kerül sor – a körülmények szerencsés együttállása kell. Nemcsak arra kell készen állnia, hogy betöltsön egy adott pozíciót, de ennek a pozíciónak meg is kell ürülnie, hogy elfoglalhassa.

Tapasztalatból mondom, hogy amikor a farkasok elűzik a család egyik tagját, vissza se néznek. Az embereknél már nem megy ilyen könnyen.

Ezzel együtt, különleges körülmények között előfordulhat, hogy az egyszer már elűzött farkast újra felkérik a csatlakozásra. Mert mi történik, ha a felesleges alfát elkergető falka egy ragadozó támadása miatt elveszíti az alfáját? Sürgősen kell egy másik, hogy betöltse a helyét.

CARA

Nem mehetünk be a körletekbe. Bár a farkasok valószínűleg tartanák a három lépés távolságot, a kötésem olyan lenne, mintha vörös zászlót lengetnék előttük – megpróbálnák leszaggatni és tisztára nyalni a sebet. Inkább csak megülünk a dombon, a kerítés túlsó oldalán, és a kabátunkba burkolózva nézzük a farkasokat, ahogy minket néznek.

Idekint hamis biztonságérzetbe ringatom magam. Még mindig jobb, mint a kórház – hallgatni az időzített bombaként ketyegő gépeket, és tudni, hogy amint elmegy az áram, elmegy az apám is. Itt viszont sehová se nézhetek úgy, hogy ne sejlene fel valamilyen emlék: apám, amint a ketrecben szaladgál egy szarvas tomporával, vadászni tanítva az ifjoncokat. Apám Sikwlával, akit stólaként visel a nyakában. Apám, a dadus, amint a kölyköket tanítja arra, hogyan találják meg az odút.

Noha a farkasai fogságban élnek, megtanította nekik a készségeket, hogy a vadonban is megmaradjanak – azt akarta, hogy idővel visszaengedjék őket New Hampshire erdeibe, ahogy a Yellowstone-ban tették, ahol azóta is élnek-virulnak. Bár néha előfordul, hogy látnak egy-egy

vadon élő példányt, a farkasok újbóli elszaporítását errefelé törvény tiltja. Már két évszázad is eltelt azóta, hogy a farkasok szabadon vándorolhattak az állam területén, de őt ez sem gátolta abban, hogy ugyanolyan alaposan felkészítse farkasait a túlélésre, ahogy a vadon élő falkában tennék. *Tudod, mi a különbség az álom és a cél között?,* kérdezte mindig. *A terv.*

Azért vicces: ő arra tanította a farkasokat, hogyan legyenek vadak, miközben ők arra tanították, hogyan legyen emberi.

Rádöbbenek, hogy máris múlt időben gondolok rá.

– Mi lesz velük? – teszem fel a kérdést.

Edward felém fordul.

– Megkérem Waltert, hogy maradjon. Nem akarok megszabadulni tőlük, ha erre vagy kíváncsi.

– Semmit sem tudsz a farkasokról.

– Majd megtanulom.

Valamennyi közül a legnagyobb irónia. Ha azt mondom apámnak, hogy egy napon Edward viszi tovább az örökségét, úgy nevetett volna, hogy talán attól kap agyvérzést.

Felállok és közelebb lépek, amíg meg nem markolom a drótkerítést. Apám idekint legelőször erre tanított meg – hogy *ezt* sose tegyem. A tesztelő felém kap és megharap, mielőtt észrevenném.

Csakhogy ezek a farkasok jól ismernek. Kladen hozzám dörgöli ezüstös oldalát és megnyaldos.

– Akár te is megtaníthatnál – veti fel Edward.

Lekuporodok, várom, hogy Kladen újra odajöjjön.

– Ez a hely nélküle már sosem lesz ugyanolyan.

– De hát itt van – csóválja a fejét Edward. – Jelen van minden négyzetcentijén. A két kezével építette. Ő hozta létre a falkákat. *Ez* itt apa, nem aki a kórházi ágyon fekszik. S itt is marad. Megígérem.

Kladen hirtelen eliramodik a kiugró szikla felé, ami sötétben ólálkodó bestiára emlékeztet. Ki tudom venni Sikwla és Wazoli fekete sziluettjét is. Hátravetik a fejüket, ahogy üvölteni kezdenek.

Összehívják a falkát, magukhoz szólítanak valakit, aki hiányzik. Azonnal tudom, ki az. Sírva fakadok a tudattól, miközben a szomszédos körletek falkái is bekapcsolódnak, hogy a hangjuk gyászos fúgában egyesüljön.

Abban a pillanatban azt kívánom, bár farkas lennék, mert amikor valaki örökre elhagy minket, nincs szó, ami betöltené az űrt. Csak egyetlen, vigasztalan hang marad.

– Ezért akartam, hogy ide gyere – hallom Edwardot. – Walter szerint a baleset óta minden este ezt csinálják.

A baleset óta.

Edward megtartotta a titkát, ami szétszakította a családunkat. Ha én megvallom az enyémet, újra összeforraszt bennünket?

Elfordulok a farkasoktól, s miközben tovább zengik gyászdalukat, elmondom testvéremnek az igazat.

– Az árulkodó bűnjel – csattant fel apám mérgesen, miközben elhajtott a betlehemi ház elől, ahol egy kölyök

már kiütötte magát, két másik pedig a parkolóban szexelt. – Ha már azt hazudod, hogy egész este tanultok és Mariah-nál alszol, legalább *vidd magaddal* a kamu cuccodat, amit összecsomagoltál.

Dühömben alig láttam ki a fejemből, bár ez lehetett az olcsó alkoholtól is. Sört máskor is ittam, de ki gondolta volna, hogy valami, aminek édes gyümölcskoktélíze van, így hazavághatja az embert?

– Nem hiszem el, hogy képes voltál követni…

– Két évig a préda nyomában jártam. Hidd el, az éretlen kamaszlányok sokkal óvatlanabbak.

Apám úgy rontott be a házba, mintha ötéves lennék, és hazavinne egy szülinapi zsúrról.

– Hála neked örökre kitaszított leszek. Mindenki engem fog szívatni.

– Milyen igaz! Meg kellett volna várnom, amíg megerőszakolnak vagy alkoholmérgezést kapsz. Jesszusom, Cara, mi a *szart* gondoltál?

Nem gondoltam semmit. Mariah-ra bíztam a gondolkodást, ami persze nagy hiba volt, de inkább a halál, mint hogy ezt bevalljam az apámnak.

Azt pedig végképp nem árulhattam el, hogy igazából nem is bántam az egészet, mert odabent kezdett zűrös lenni a helyzet.

– Ezért van – mormolta maga elé apám –, hogy a farkasok inkább hagyják a vadonban elpusztulni az engedetlen kölykeiket.

– Felhívom a Gyerekvédelmi Szolgálatot –

fenyegetőztem. – Visszaköltözöm anyához.

A visszapillantóban tükröződő fény kis zöld téglalapot vetített apám szemei köré.

– Majd ne felejtsek el szólni, ha már nem leszel részeg, hogy szobafogságban vagy.

– Majd ne felejtsek el szólni, amikor már nem leszek részeg, hogy *utállak*.

Apám elnevette magát.

– Esküszöm – csóválta a fejét –, a sírba viszel, Cara.

Akkor hirtelen egy szarvas termett előttünk, mire apám élesen jobbra kapta a kormányt. Ahogy a fának csapódtunk, haragudhatott rám bármennyire, még ösztönösen kinyújtotta elém a karját, hogy utolsó kétségbeesett mozdulatával is engem óvjon.

Benzin bűze térített magamhoz. Láttam, ahogy a tankból szivárgott. A karom használhatatlanná vált. A vállam szinte lángolt, ahogy a biztonsági öv belém mart, és olyan nyomot hagyott maga után, mint a szépségkirálynők szalagja.

– Apa… – suttogtam, pedig sikoltani akartam, csak a szám megtelt porral. Megláttam, amint elfordítottam a fejem. Vérzett a feje, és egyenesen rám nézett. Mondani akart valamit, de hang nem jött ki a torkán.

Ki kellett jutnunk onnan. Tudtam, hogy a szivárgó benzintől kigyulladhat az egész kocsi. Kinyújtottam a karom, hogy kikapcsoljam a biztonsági övét. A jobb karom nem működött, de a ballal ki tudtam nyitni az ajtómat, hogy kikászálódjak a kocsiból.

Ömlött a füst a motorháztető alól, és az egyik kerék még most is pörgött. Apám oldalára kerültem, hogy felrángassam az ajtaját.

– Segítened kell – könyörögtem neki. A bal karommal sikerült magamra húznom, hogy partnerem legyen ebben a rémálomba illő haláltáncban.

Zokogtam, vér csorgott a szemembe és a számba, ahogy próbáltam elvonszolni a kocsitól, miközben nem használhattam mindkét karomat. Az egyikkel átfontam a mellkasát, de úgy nem bírtam el a súlyát, ezért elengedtem. Elengedtem, ő pedig úgy siklott át a karjaim közt, mint az óra homokja. Elengedtem, ő pedig, mint egy lassított felvételen, összecsuklott, és beverte a fejét az aszfaltba.

Azután nem mozdult többé.

Esküszöm, a sírba viszel, Cara.

– Elengedtem. – Úgy ráz a zokogás, hogy levegőt se kapok. – Mindenki azt mondja, mekkora hős vagyok, amiért megmentettem az életét, pedig elengedtem.

– Ezért nem akarod még egyszer elengedni. – Edward hirtelen megérti, miről is szól ez az egész.

– Miattam kell meghalnia…

– Ha a kocsiban hagyod, *akkor* kellett volna meghalnia – próbál megnyugtatni.

– Rázuhant az aszfaltra – zokogok. – Olyan erősen beütötte a fejét, hogy *hallottam*. Ezért nem tud most felébredni. Dr. Saint-Clare szerint…

– Senki sem tudhatja, melyik agysérülés keletkezett a balesetben és melyik utána. Ha nem veri be a fejét, Cara, akkor is ez lenne.

– Az volt hozzá az utolsó szavam, hogy *utállak*.

Edward a szemembe néz.

– Nekem is ez volt hozzá az utolsó szavam – vallja be.

Megdörgölöm kézfejemmel a szememet.

– Mennyire rohadt dolog már, hogy épp ez a közös bennünk…

– Erre akkor is építhetünk. – Edward ajkai halvány mosolyra húzódnak. – Különben is tudja, hogy nem gondoltad komolyan.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

– Mert a gyűlölet a szeretet másik oldala, mint az érméken a fej és az írás. Ha nem tudod, milyen szeretni valakit, honnan tudhatnád, milyen gyűlölni? Egyik sem létezhet a másik nélkül.

Ujjaim lassan Edward felé araszolnak, amíg be nem csusszannak a keze alá. Hirtelen újra tízéves vagyok, és átkelünk a zebrán, úton a suli felé. Soha nem nézek körül, ha Edward kísér. Bízom benne, hogy megteszi helyettem.

Megszorítja a kezem. Őt már nem engedem el.

Kölyökkoromban sokszor apám takargatott be. Valahányszor lekapcsolta a lámpát, fújt egyet, mintha egy óriási láthatatlan gyertya világítaná be a szobám. Évekbe telt rájönnöm, hogy csak lepöcköl egy kapcsolót – hogy

nem ő minden fény forrása.

Ahogy itt állok ebben a fura, déjà vu-tablóban, olyan, mintha én fújnám el azt a láthatatlan gyertyát – azt a láthatatlan szikrát, ami a létezés, ha nem is az élet.

Itt van Edward, ugyanazok a nővérek és orvosok, a szociális munkás és a jogtanácsos, a szervbank koordinátora. Itt van Joe is, mert megígérte, és a mamám, mert megkértem.

– Készen állunk? – kérdezi az intenzív osztály orvosa.

Amikor Edward rám néz, bólintok.

– Igen.

Fogja a kezem, míg a lélegeztető sziszeg, míg a morfium apám karjába csepeg. Mögötte a monitor, rajta a vérnyomás értékeivel.

Amikor a gép megszűnik működni, apám mellkasára fókuszálok. Megemelkedik, majd még egyszer beesik. Egy pillanatra mozdulatlan. Azután megemelkedik, és kétszer megrándul.

A vérnyomás értékei úgy zuhannak, mint a tőzsdei árfolyamok. Huszonegy perccel azután, hogy elkezdtük, az apám szíve nem ver többé.

Az ezután következő öt perc a leghosszabb egész életemben. Biztosan tudnunk kell, hogy nem kezd spontán módon újra lélegezni. Hogy nem indul újra a szíve.

Anyám halkan sírdogál mögöttem. Edwardnak is könnyes a szeme.

19.58-kor az apámat halottnak nyilvánítják.

– Edward, Cara – szólal meg csendesen Trina –, most köszönjetek el tőle.

A szerveket mihamarabb ki kell operálni, ezért nem húzhatjuk sokáig. Ugyanakkor napok óta búcsúzkodom. Ez már csak puszta formalitás.

Odalépek hozzá és megérintem az arcát. Még meleg; a szőrszálak megcsillannak az állán, mint a bolondok aranya. Szívére fektetem a tenyerem, csak hogy biztosan tudjam.

Jó, hogy sietve átszállítják a műtőbe, máskülönben nem hiszem, hogy el tudnám hagyni. Talán örökre a szobájában maradnék, s csak ülnék a teste mellett, mert ha egyszer azt mondom a nővéreknek, hogy kész, most már elvihetik, soha többé nem lesz esélyem vele lenni. Egy téren osztozni. Látni az arcát anélkül, hogy emlékkép lenne.

Joe kikíséri anyámat a folyosóra. Hamarosan nem marad más, csak én és a testvérem, meg az üres hely, ahol apám ágya állt. Vizuális emlékeztetőként, mi hiányzik a képből.

Először akkor hagytak el, amikor Edward elment. Nem tudtam, hogyan őrzi meg egyensúlyát a családom, hisz olyanok voltunk, mint egy masszív kis asztal, négy zömök lábon. Biztosan tudtam, hogy most már mindig inogni és billegni fogunk. Azután egy nap közelebbről is megnéztem, és rájöttem, hogy háromlábú suszterszék lettünk.

– Edward – sóhajtok fel. – Menjük haza.

A Redmond farkasai harminc napon át vonyítottak. Az emberek még Laconiában és Lincolnban is hallották őket. A kisbabák felsírtak bölcsőikben; a felnőtt nők felkutatták gimis szívszerelmeiket; a felnőtt férfiak lidérces álmokat láttak. Azt mondják, míg a farkasok üvöltöttek, utcai lámpák robbantak szét és útburkolatok repedtek meg. A mi házunkban, alig öt mérföldre tőlük, mintha siratóéneket hallottunk volna, amitől minden szőrszál meredezni kezdett a tarkónkon. Azután egy napon, egészen váratlanul, vége lett. Mire a hold elérte égi pályájának csúcsát, az emberek már nem várták a folytatást. Már nem dúdolták a gyászos dallamot, míg a lámpára vártak.

Apám megmondta.

A farkasok tudják, mikor jön el az ideje, hogy többé ne arra tekintsenek, ami elveszett, hanem arra, ami még előttük áll.

LUKE

A farkasok nem gyászolnak. A természetnek megvan a maga hatékony módszere, hogy szembesítsen a realitással. Ha úgy tetszik, ücsöröghetünk és folyathatjuk a könnyeinket, de amíg gyászolunk, valószínűleg megölnek, mert nem figyelünk semmi másra.

Láttam farkasokat, akik átléptek a vadászatban elesett testvérük tetemén – csak továbbmentek és vissza se néztek. Hallottam farkasokat, akik négy-öt nappal később is szólongatták elveszett társukat, hátha visszatér. A halál csak egy esemény. Megtörténik, azután minden megy tovább.

Ha egy alfa hal meg, a falka tudása távozik vele. Néhány napon belül az egész falka felmorzsolódhat, ha senki sem lép feljebb a ranglétrán vagy nem találnak a posztra egy magányos farkast. Ami ezután következik, maga az anarchia: a család felbomlik, áldozatul esik a ragadozóknak vagy éhen pusztul.

Hogy túlélünk-e egy súlyos sérülést, általában attól függ, mennyire vagyunk értékesek. Ha túl sok időt és energiát emészt fel, hogy a falka megmentsen, és addig ápoljon, amíg vissza nem nyerjük az egészségünket, mi is dönthetünk úgy,

hogy visszautasítjuk a segítséget. A halál mégsem csupán a mi döntésünk. Az a legfontosabb, mire van szüksége a családnak.

Farkasként ezért kell mindennap úgy élnünk, mintha az lenne az utolsó.

EPILÓGUS

A Falka ereje a Farkas, és a Farkas ereje a Falka.
– Rudyard Kipling

BARNEY

Egy tizenkilenc évesnek még nem kéne, hogy bakancslistája legyen, nekem mégis volt. Jobb nem jutott eszembe, míg heti háromszor bekötöttek a dialízisre, csakhogy az én bakancslistám ugyanúgy valóra vált, mintha felírtam volna, mi kell a boltból. A veseátültetésem utáni nyolc hónapban eljutottam Kairóba. Megtanultam snowboardozni. Eljártam céllövészetre.

Szüleim nem lelkesedtek kalandvágyó énemért – furcsamód attól féltek, hogy valami baj ér. Miután éveken át éltem veseleállás-közeli állapotban, ami veszélyesebb bármilyen extrém sportnál, én úgy láttam: aki kap egy második esélyt, annak nem szabad biztonságra játszania.

Ezzel együtt be kell vallanom: talán tényleg túl messzire merészkedtem. Azt sem tudtam, hol vagyok – bár mondjuk, az ember épp *ezért* megy a vadonba. Leszámítva a tényt, hogy a nap mögöttem volt, a menedékház pedig valahol keletre, reménytelenül eltévedtem. Amennyire tudni lehetett, egész Saskatchewanig elkutyagoltam.

Nem volt különösebben hideg, de éjszaka biztosan tovább hűlt a levegő, márpedig lassan kezdett sötétedni. GPS-t nem hoztam, csak tájolót és domborzati térképet,

amin a hegycsúcsok óriási ujjlenyomatoknak tűntek, és kábé ennyit is segítettek. Arra sem számíthattam, hogy a menedékházból bárki megment – mindenki franciául beszélt, így reggeli után csak felkaptam a pakkomat és szólóban nekiindultam az erdőnek.

Vízcsobogást hallottam, ezért átcsörtettem a bozóton, hogy felkutassam a forrását. A domborzati térkép sehol sem jelölt patakot, ami azt jelentette, hogy tényleg cefetül eltévedtem. Leültem a vízpartra, és csak forgattam a térképet, hátha akkor mást mutat, amikor hirtelen megéreztem, hogy figyelnek.

Ahogy megfordultam, szembetaláltam magam egy nagy szürke farkassal.

Fenséges példány volt, mézszínű szemmel és őszes beütésű bundával. Ahogy oldalt billentette a fejét, esküszöm, mintha kérdezni akart volna valamit.

Még sosem találkoztam farkassal, ez pedig két méterre sem állt tőlem.

De ami a legfurább: cseppet sem voltam ideges.

Vagy ami ennél is furább: eltévedtem, mégis úgy éreztem, mintha már jártam volna itt. Nemcsak ezen a helyen, de ebben a pillanatban is.

A farkas egy ideig csak állt, mielőtt eloldalgott a pataktól. Néhány lépés után visszafordult és leült. Azután felállt és megtett még néhány métert, mielőtt visszaült.

Végül felállt, és bevette magát a sűrű bozótosba.

Amikor elvesztettem szem elől, mintha gyomorszájon vágtak volna. Felkászálódtam, összeszedtem a cuccomat,

és követni kezdtem. Soha semmit nem akartam annyira, mint őt utolérni. Száz méterrel távolabb meg is találtam, ahogy rám várt.

A nap állásából tudtam, hogy egyenesen nyugatnak tartunk – épp ellenkező irányban, mint kéne. Tudtam, hogy reménytelenül eltévedtem.

Mégis.

Úgy éreztem, mintha hazatérnék.

A SZERZŐ JEGYZETE

Akik többet szeretnének tudni a farkasokról – esetleg támogatnák a The Wolf Centre and Foundationt, ahol Shaun tovább dolgozik azon, hogy még jobban megismerjük a farkasokat és viselkedésüket –, látogassanak el a www.thewolfcentre.co.uk oldalra. Emellett nagy szeretettel ajánlom Shaun könyvét, a *The Man Who Lives with Wolves*-t, melyben olvashatunk a valódi Luke Warrenről, aki szerencsére él és virul.

A szervadományozással kapcsolatban hasznos információk találhatók a www.neob.org, www.organdonor.gov és www.donatelife.net oldalakon.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szerencsémre olyan emberek vesznek körül, akik miatt okosabbnak tűnök, mint amilyen vagyok, s akik mind részt vettek a kutatómunkában, mely e könyv születését megelőzte. Orvosi téren leginkább dr. James Bernat adósa vagyok, akivel órákon át taglaltuk a traumás agysérülések potenciális következményeit, s aki mindig fogadta e-mailjeimet, melyekben egyre újabb kérdésekkel bombáztam. Köszönet Nancy Trottier és Jane Stephenson szociális munkásoknak, valamint Sean Fitzpatricknek és Karen Lordnak a New England-i szervbanktól. Jon Skinnertől megtudtam, mibe kerülnek az orvosi ellátások New Hampshire-ben. Lise Iwon, Lise Gescheidt, Maureen McBrien és Janet Gilligan az én jogi mágusaim; Jennifer Sargent nem csupán fantasztikus jogi gubancokat talált ki, hogy kibogozhassam őket, de összehozott olyanokkal is, mint Elizabeth Stanton, aki segített meglazítani a hurkokat. Köszönet Doug Irwinnek, amiért felhasználhattam az álmok és célok közti különbségről szóló idézetét.

Ha számba veszem az áldásokat, meg kell emlékeznem a kiadóról is, mely több mint egy évtizede az otthonom, s

ahol csupa fantasztikus ember dolgozik: Carolyn Reidy, Judith Curr, Sarah Branham, Kate Cetrulo, Caroline Porter, Chris Lloreda, Jeanne Lee, Gary Urda, Lisa Keim, Rachel Zugschwert és Michael Selleck mellett sokan mások is, akiknek köszönhetően az lehetek, aki vagyok. A mögöttem álló marketinges csapat sem lebecsülendő: David Brown, Ariele Fredman, Camille McDuffie és Kathleen Carter Zrelak – hű! De tényleg. S Emily Besser – ennyi idő után nem is tudom, hogyan köszönjem meg ezt a sok mindent. Szerencsére már eljutottunk odáig, hogy olvasunk egymás gondolataiban.

A házasságom utáni második leghosszabb kapcsolat Laura Grosshoz fűz. Mint ügynök, félelmetes; mint barát, feledhetetlen. Külön köszönöm azt a szöveget az asztalról és a suszterszékről.

Mamámnak, Jane Picoult-nak: talán minden anya úgy érzi, hogy alábecsülik (Isten a tanúja, én se vagyok kivétel), de itt az írásos bizonyíték arra, hogy téged igenis értékelnek. Ha én választom, akkor se lehetne különb anyukám. Köszönöm, hogy első olvasóm és rendíthetetlen pomponlányom vagy – s hogy azt mondtad, apa le se tudta tenni a könyvem.

Külön köszönet Shaun Ellisnek. Amikor megalkottam Luke Warren alakját – aki együtt él a farkasokkal, hogy jobban megismerje őket –, még nem tudtam róla, hogy a valóságban is létezik ilyen. Shaun *The Man Who Lives with Wolves* címmel megírta visszaemlékezéseit, melynek elolvasására mindenkit bátorítok. Ő és felesége, dr. Isla

Fishburn állatvédő-zoológus szívesen látott Devonban, hogy megismerjem fogságban élő falkáit; megosztotta velem élettapasztalatait és e rendkívüli teremtményekkel kapcsolatos tudását – még azt is engedte, hogy ezt-azt kölcsönvegyek hihetetlen történetéből, amivel hitelesebbé tehettem képzeletbeli szereplőmet. Kerry Hood, brit publicistám volt olyan szíves, hogy Jake fiammal elvitt Combe Martinba. Sosem felejtem el, amikor Shaun megtanított minket a farkasüvöltésre – s hogy mit éreztem, amikor a többi falka válaszolt a hívásunkra. Shaun kivételes emberi szószólója a farkasok ügyének. A könyv végén további információt is közlök róla és a The Wolf Centre-ről, melynek állandó munkatársa.

Végezetül, ahogy mindig, köszönetet mondok a saját falkámnak: férjemnek, Timnek, valamint gyermekeinknek, Kyle-nak, Jake-nek és Samanthának. Pont ahogy a farkasok: semmire se mennék nélkületek.

TARTALOM

Előhang

Luke

ELSŐ RÉSZ

- Cara
- Luke
- Georgie
- Luke
- Edward
- Luke
- Cara
- Luke
- Edward
- Luke
- Georgie
- Luke
- Edward
- Luke
- Cara

Luke

Georgie

Luke

Edward

Luke

Cara

Luke

Edward

MÁSODIK RÉSZ

Cara

Luke

Georgie

Luke

Edward

Luke

Cara

Luke

Edward

Luke

Cara

Luke

Joe

Luke

Georgie

Luke

Helen

Luke

Cara

Luke

Joe

Luke

Edward

Luke

Georgie

Luke

Cara

Luke

Joe

Luke

Cara

Luke

Edward

Luke
Helen
Luke
Cara
Luke
Edward
Luke
Cara
Luke
Epilógus
Barney
A szerző jegyzete
Köszönetnyilvánítás

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Szerkesztette: Kónya Orsolya
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea

www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

Elektronikus könyv: Bíró Botond
Forgalmazza: eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

Megjelent 2017-ben, Budapesten.
ISBN 978-963-293-666-6
© Minden jog fenntartva!

Felhasznált betűtípus:
Noto Serif – Apache License 2.0
Open Sans– Apache License 2.0